

КАРЛ МАЙ

САТАНА И ЮДА

Част 3 от „Сатана и Юда Искаримтски“

Превод от немски: Веселин Радков, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ОТНОВО В ДИВИЯ ЗАПАД

От последните описани събития бяха изминали вече четири месеца, в първите три от които един безкрайно скъп за мен живот се бори със смъртта, и то с много променлив успех. Имам предвид моя приятел Винету.

Колкото и кратък да беше престоят ни в Африка, неговата иначе толкова жилава и устойчива натура все пак бе повалена от болест. В Марсилия бързо намерихме удобен случай да отплаваме за Саутхемптън. Веднага щом корабът потегли, Винету се видя принуден да легне. Прилоша му и отначало помислихме, че това е резултат от морската болест, обаче след като видяхме, че неразположението му не минава, се обърнахме за съвет към корабния лекар. Той установи тежко заболяване на жлъчката и на черния дроб, което заплашваше да се развие в много опасна посока. Когато пристигнахме в Саутхемптън, апачът беше толкова слаб, че се наложи да го пренесем на брега. Беше немислимо да продължим пътуването си. Емъри, когото тук познаваха добре, нае в околностите на пристанищния град, наричан от хората „Градината на Англия“, една от многобройните вили, където се настанихме заедно с пациента. С лечението му се заеха двама от най-способните лекари на града.

Винету, заставал стотици пъти пред смъртта, без да му мигне окото, трябваше да се бори сега с един скрит и коварен враг, който не се предаваше. Ту изглеждаше, че Винету ще бъде победен, ту отново настъпваше подобрение, което обаче траеше твърде кратко. Естествено, не можехме да мислим за нищо друго освен за оздравяването на нашия скъп приятел. Сменяхме се да седим ден и нощ край леглото му и правехме всичко, което бе нужно, за да пропъдим вероломния неприятел. Но едва на тринайсетата седмица лекарите ни заявиха, че най-лошото е минало и че болният се нуждае само от щадене и почивка!

Щадене и почивка! Когато чу тези две думи, апачът се усмихна, макар да беше станал само кожа и кости, тъй че усмивката му по-скоро приличаше на болезнена гримаса.

— Щадене ли? — попита той. — Нямам време за това. И почивка? Нима Винету може да си почине в това легло и в тази страна? Дайте му неговата прерия и неговата девствена гора и едва тогава бързо ще възстанови своите сили! Трябва да тръгваме на път! Моите братя знаят каква бърза работа ни зове отвъд океана.

Добре го знаехме. Работата наистина беше бърза. Но един човек, който току-що се беше отървал от тежка смъртоносна болест, би трябвало да избягва всякакво бързане и препиране.

Естествено, бяхме направили всичко според възможностите си, за да осуетим плановете на двамата Мелтън да присвоят богатството, възлизащо на милиони. Двамата мерзавци бяха убили младият Хънтър в Африка и бяха отплавали за Америка — там, използвайки голямата прилика на младия Мелтън с убития, както и откраднатите документи, те се канеха да заграбят наследството му, което иначе щеше да се падне на него. Като стана ясно, че ще ни се наложи да останем дълго време в града, още с пристигането си в Саутхемптън аз незабавно телеграфирах на младия адвокат Фред Мърфи в Ню Орлиънс. И тъй като депешата не се върна като „недоставима“, приех, че той я е получил. Веднага след изпращането ѝ аз му написах и едно дълго писмо, в което го запознах с нашите преживявания и подробно го осведомих за всичко, което бяхме узнали. Освен това го помолих да поиска задържането на двамата Мелтън още при появяването им в Ню Орлиънс и до пристигането ни да ги тикне в някой сигурен затвор.

След около три седмици получих отговора му. Благодареше ми за моите сведения и ме уведомяваше, че те вече са допринесли за желанието от мен резултат. Като приятел на Смол Хънтър той бил положил толкова усилия за издирването му, както и изобщо по цялата тази работа, че бил назначен от съда за управител на наследството. Незабавно бил известил властите за телеграмата и за моето писмо, а после и двете били приложени към преписката по делото. Малко покъсно мнимият Хънтър, младият Мелтън, наистина се появил и бил задържан заедно с баща си. Младият Мелтън толкова много приличал на истинския Хънтър и с такива подробности бил посветен дори в най-незначителните и най-интимни неща от живота му, че без моето писмо

съвсем сигурно са щели да го вземат за неговата жертва и без никакви колебания са щели да му присъдят богатото наследство. Ала следствието установило, че стъпалата му били съвсем нормални, докато всички, които познавали истинския Хънтър, много добре знаели, че той имал по шест пръста на краката си.

Ето това ми пишеше адвокатът. Същевременно той ме молеше да му изпратя документите, с които разполагах и които бяха необходими за пълното доказване на вината на двамата измамници. Фред Мърфи се опасяваше, че ние, тримата свидетели, може още дълго време да бъдем възпрепятствани да пристигнем в Америка, и че било в интерес на истинските наследници съдебното дело да приключи възможно по-скоро.

Трябваше да призная, че той беше прав, и все пак чувах дълбоко в себе си вътрешен глас, който ме предупреждаваше да не изпълнявам това негово желание. В един крайморски град като Саутхемптън пристига по-значителната чуждестранна преса. Разполагах с три от най-четените вестници на Ню Орлиънс, но нито един от тях не споменаваше макар и съвсем накратко за този случай. Това не можеше да не ми направи впечатление.

— Сигурно властите са решили да държат в тайна цялата работа — обади се Емъри, за да обясни мълчанието на пресата.

— Но защо! — попитах аз.

— Хмм! И аз не виждам причина.

— Аз пък още по-малко намирам обяснение, още повече че отвъд океана хората нямат задръжки да изнасят какви ли не въпроси пред широката общественост. Даже като юристи или криминалисти янките не са от онези, които ще пазят тайна, а в нашия случай една публикация е повече от уместна, тъй като чрез нея ще бъде събран съкрушителен материал срещу двамата Мелтън. Убеден съм в това.

— Well! И аз също.

— Не разбирам подобна потайност. Даже ми се струва подозрителна.

— Значи не искаш да изпращаш документите, а?

— Не. И ще го пиша на адвоката. Ще му кажа, че тези книжа са твърде важни, за да ги поверявам на случайностите, както и на възможните злополуки в морския транспорт. И ако наистина е свестен

и предпазлив юрист, в което досега нямам причина да се съмнявам, той може само да ме похвали.

И така, писах му и пак след почти три седмици получих ново писмо, в което Фред Мърфи напълно разбираше моята предпазливост, но ме молеше да му изпратя документите по някой сигурен човек. И това не направих, защото до този момент вестниците от Ню Орлиънс продължаваха да мълчат по въпроса, не му отговорих, а и той повече не ми писа. Затова предположих, че навярно ми се сърди заради моята въздържаност и е решил да изчака пристигането ми.

Писах и друго писмо, до госпожа Вернер и нейния брат Франц, цигуларя. И на тях им разказах най-подробно за резултатите от издирването на Смол Хънтър и им дадох уверението си, че със сигурност ще получат наследството, което двамата Мелтън се канеха да задигнат с измама. Страшно много се радвах, че можех да им изпратя една толкова хубава новина. И макар че не получих отговор, това не ме смути. Сан Франциско беше по-далече от Ню Орлиънс, а не беше изключено получателите да са сменили жилището си или дори да са се преместили в друг град. Вероятно бяха получили писмото ми, защото Франц ми беше дал правилния адрес, а в случай на промяна той несъмнено би се погрижил пощата да им бъде препращана до новото жилище.

Когато оздравяването на Винету бе напреднало дотолкова, че му разрешиха да се разхожда на открито, предложих той да остане в града до пълното си възстановяване, а аз да отида сам в Ню Орлиънс. Винету ме погледна учудено и попита:

— Моят брат сериозно ли говори? Нима моят брат забрави, че Олд Шетърхенд и Винету са едно цяло?

— В случая се налага да направим изключение. Работата е много спешна, а ти не си съвсем оздравял.

— Винету ще оздравее по-бързо по Голямата вода, отколкото тук в тази голяма къща. Той ще тръгне с теб. Кога смяташ да пътуваш?

— Е, най-вероятно няма да е веднага. Ти не ме пускаш да тръгна сам, а аз не желая да те изложам на опасността да бъдеш повторно повален от болест. Ще стане по-лошо от всичко дотук.

— И все пак ще пътуваме! Аз искам така! Нека моят брат се осведоми кога тръгва следващият кораб за Ню Орлиънс. Ще се качим на него. Хау!

Изговореше ли тази дума, това бе сигурен признак, че всяко възражение и каквото и да било опониране е безполезно. Следователно бях принуден да се примиря.

Четири дни по-късно ние се озовахме на борда. Разбира се, преди това бяхме взели всички мерки, които ни се виждаха необходими, за да предпазим Винету от опасностите на презокеанското пътуване.

Безпокойството ни се оказа напразно. Предсказанието на апача се сбъдна — той се съвзе толкова бързо, че ние направо се смаяхме, а когато пристигнахме в Ню Орлиънс той се почувства толкова добре и тъй укрепнал, както и преди заболяването.

Едва ли е необходимо да споменавам, че Емъри също тръгна с нас. Макар и желателно, присъствието му като свидетел не беше абсолютно необходимо, ала той беше любопитен да види какво ще да стане, а разноските по пътуването не бяха за него никакъв проблем.

След като се настанихме в един хотел, аз отидох да посетя адвоката без моите спътници, понеже не беше нужно да му досаждаме и тримата. Скоро намерих неговото жилище и кантората му. По нейната големина и по броя на клиентите, които го чакаха, можех да направя извод, че си имах работа с много зает и търсен адвокат. Дадох визитната си картичка на помощника му и му наредих незабавно да я предаде на своя шеф, като вярвах, че веднага ще бъда приет. Човекът се подчини, но за мое учудване, когато се върна, не ме пусна да вляза, а безмълвно ми посочи един свободен стол.

— Мистър Мърфи видя ли визитката ми? — попитах аз.

— Yes, — кимна ми той.

— И какво каза?

— Nothing.

— Нищо ли? Но той ме познава!

— Well! — отвърна ми човекът с пълно безразличие.

— Моята работа е не само важна, но и много спешна. Влезте пак при него и му кажете, че моля незабавно да ме приеме!

— Well.

Той се обърна надменно и отново изчезна зад вратата на своя шеф. Когато се върна, не ме удостои дори с поглед, а пристъпи до прозореца и се зазяпа в минувачите по улицата.

— Е, какво каза мистър Мърфи? — попитах аз.

— Nothing.

— Пак ли нищо? Не го разбирам! Наистина ли изпълнихте поръчението ми?

Тогава той рязко се обърна към мен и ми се сопна:

— Сър, стига сте дрънкали само да ви минава времето! Имам си и друга работа освен да задоволявам излишното ви любопитство. Мистър Мърфи прочете визитката ви два пъти и нищо не каза, а това означава, че и вие като всички други ще трябва да чакате, докато ви дойде редът. И така, седнете и ме оставете на мира!

Това пък какво беше? Не че ме ядоса грубостта на този човек — бях само учуден. Спокойно седнах на стола, за да чакам. Но не можех да проумея поведението на адвоката, щом беше прочел визитната ми картичка два пъти. Името ми не се среща чак толкова често, още повече пък отвъд океана в Съединените щати. а и щом погледът му паднеше върху визитката, веднага трябваше да се сети с каква извънредно важна работа бе свързано то и обяснението на тази загадка нямаше много да се забави!

Бях последният от почти двайсетината клиенти. Изтече един час, а и още един. Вече бе изминала повече от половината и от третия час, когато най-сетне дойде ред да вляза при адвоката. Той беше все още млад човек на трийсет и няколко години с фини черти и одухотворено лице. Острият му изпитателен поглед се спря върху мен въпросително.

— Мистър Мърфи? — попитах аз, като се поклоних.

— Yes, — отвърна той. — Какво желаете?

— Нали знаете. Идвам направо от Саутхемптън.

— От Саутхемптън ли? — попита той, поклащайки глава. — Не си спомням нищо, което да ме свързва с този град.

— И като прочетохте визитката ми, пак ли не си спомнихте?

— И тогава не.

— Странно. Моля ви да си припомните! Заради заболяването на Винету няхах възможност да пристигна по-рано.

— Винету ли? Сигурно имате предвид прочутия вожд на апачите, а?

— Разбира се.

— Той сигурно се скита нейде из прериите или из планините заедно със своя неразделен приятел Олд Шетърхенд. Как сте могли да предположите, че е заболял чак отвъд океана в Саутхемптън?

— Просто защото беше легнал много тежко болен в Саутхемптън. Аз съм Олд Шетърхенд, грижих се за него, а ето че сега бързаме час по-скоро да ви предадем лично всички документи, които всъщност според вашето желание трябваше да изпратя по пощата.

Той рязко се изправи на крака и втренчи в лицето ми учудения си поглед.

— Олд Шетърхенд ли? Тогава се изпълнява едно мое съкровено желание! Колко много и колко често съм слушал за вас, за Винету, Олд Файерхенд, за Дългия Дейви, Дебелия Джими, както и за мнозина други, които са били заедно с вас в Дивия запад! Добре дошъл, сър, сърдечно добре дошъл! Действително имах силното желание да се срещна с вас и ето че най-неочаквано ви виждам. Седнете! Разполагам с времето си.

— Но преди изглеждаше иначе.

— Защо?

— Защото не пожелахте да ме приемете. Трябваше да чакам два часа и половина.

— Безкрайно много съжалявам, сър. Известно ми е вашето бойно име, но не и истинското ви.

— Сигурно се лъжете. Два пъти ви писах, а и вие два пъти ми отговорихте.

— Не си спомням подобно нещо, никога не съм писал до Саутхемптън. По какъв повод сте търсили помощта ми?

— Заради наследството на Смол Хънтър.

— Смол Хънтър? А-а, хубаво наследство! Няколко милиона! Аз бях негов управител. Беше много доходна работа. За съжаление трябваше да я прекратя. Щеше ми се всичко да не беше свършило толкова бързо.

— Свършило ли е? Да не би да искате да кажете, че случаят е приключен?

— Че какво друго?

— Приключен? — попитах изплашено. — Но тогава би трябвало да се е намерил истинският наследник, нали?

— Така и стана!

— И си получи наследството?

— Да, получи го до последното пени.

— Ами семейство Фогел от Сан Франсиско?

— Фогел ли? С никакви Фогел от Сан Франсиско не съм си имал работа.

— Така ли? Ами кой получи наследството?

— Смол Хънтър.

— Мътните го взели! Значи все пак съм закъснял! Но нали ви предупредих да внимавате със Смол Хънтър!

— Какво? Предупредили сте ме да внимавам със Смол Хънтър? Трябва да ви кажа, че този млад джентълмен е мой приятел.

— Знам го, тоест знам, че ви е бил приятел. Нима един мъртвец може все още да ви е приятел?

— Мъртвец ли? Какво говорите! Смол Хънтър е жив и здрав.

— Мога ли да попитам къде се намира?

— На пътешествие из Ориента. Сам го изпратих до кораба, с който отплава за Англия.

— За Англия! Хмм! Сам ли отпътува?

— Съвсем сам, без никакви слуги, както подобава на един истински скитник, свикнал да обикаля света. Той събра всички налични пари, останалото набързо разпродаде, а после пак тръгна на път, ако не се лъжа — за Индия.

— И взе със себе си цялото си състояние?

— Да.

— Това не ви ли направи впечатление? Нима е нормално един пътник да мъкне със себе си цялото свое състояние, и то когато възлиза на не знам колко си милиона?

— Не е, обаче Смол Хънтър не е пътешественик в обикновения смисъл на думата. Той има намерение да закупи имот нейде в Египет или пък в Индия и там да се засели. Това е единствената причина, поради която превърна цялата си собственост в налични пари.

— Ще ви докажа, че причината е съвсем друга. Но преди това ви моля да ми кажете дали той има на тялото си някакви по-особени отличителни белези!

— Защо искате да знаете подобно нещо?

— Ще научите, но първо ми отговорете!

— Наистина съществува една особеност, която обаче не може току-така да се забележи. На краката си той има по шест пръста.

— А човекът, на когото сте тикнали в ръцете онези милиони, също ли имаше дванайсет пръста на краката?

— Как ви хрумна този странен въпрос! Нима законът предписва при предаването на едно наследство първо да се броят пръстите на краката на наследника?

— Не, обаче човекът, на когото сте предоставили това огромно състояние, има в ботушите си само десет пръста. Истинският Смол Хънтър с дванайсетте си пръста на краката лежи погребан от племето улед аяри в земите на туниските бедуини.

— Погре...

Адвокатът не успя да изговори цялата дума, отстъпи две крачки назад и втренчи в мен смаяния си поглед.

— Да, погребан — продължих аз. — Смол Хънтър е убит, а вие предадохте неговото наследство в ръцете на един измамник.

— Заблуждавате се. Със Смол Хънтър сме толкова близки приятели, че даже при голяма външна прилика още в първия час от общуването ни всеки измамник би се изложил на голямата опасност да го разкроя.

— Би се изложил на опасност? Е, да, признавам го, ала опасността му се е разминала безкрайно щастливо.

— Добре помислете какво говорите! Вие сте Олд Шетърхенд. Затова съм убеден, че сте дошъл тук не само за да ми донесете тази невероятна вест, а и да действате според споменатите обстоятелства.

— Наистина имам такива намерения. Впрочем аз започнах да действам и по отношение на вас, когато ви написах онези две писма от Саутхемптън.

За пръв път чувам за тях.

— Тогава позволете да ви покажа вашите два отговора!

Извадих писмата от джоба си и ги сложих върху масата. Той прочете едното, а после и другото. Непрекъснато го наблюдавах. Как се промени само изразът на лицето му! След като прочете и второто, той отново посегна към първото писмо, а после пак се върна на второто. Прочете ги по три-четири пъти без да каже нито дума. Лека-полека руменината изчезна от страните му. Той пребледня като мъртвец и изтри с длан челото си, което се бе покрило с едри капки пот.

— Е? — попитах аз. тъй като той продължаваше безмълвно да се взира в листовете,. — Нима не познавате тези писма?

— Не — отвърна той, като дълбоко пое въздух и отново се обърна към мен.

Бледите му до преди малко страни се зачервиха. Това бе в резултат от уплахата и вълнението му.

— Но я погледнете пликовете! Писмата са излезли от вашата кантора, което доказва и печатът ви.

— Така е.

— И са подписани от вас!

— Не!

— Не? Тук виждаме два различни почерка. Писмото е написано от някой от вашите хора и после е подписано от вас.

— Едното е вярно, но другото не е.

— Значи е излязло изпод ръката на някой от писарите ви, така ли?

— Да. Почеркът е на Хъдзън. Повече от сигурно е, че той го е писал.

— А вашият подпис...?

— Той е подправен толкова добре, че единствено аз съм в състояние да установя фалшификацията. Господи! Смятах въпросите и думите ви за безсмислени, но ето тук пред очите си виждам моя фалшифициран подпис. Действително има причина, която ви дава право да изречете подобни невероятни неща.

— Наистина е така. В най-сбитата форма съдържанието на онова, което имам да ви казвам, се изчерпва с думите, които чухте преди малко: истинският Смол Хънтър е бил убит, а вие сте предали огромното му състояние не само на един мошеник, ами дори и на негови я убиец.

— — На неговия... убиец? — повтори той някак унесено.

— Да, макар че последната дума не бива да се приема буквално. Самият той не го е убил, ала е участвал в съзаклатието и носи същата вина като онзи, който е държал в ръка смъртоносното оръжие.

— Сър! Струва ми се, че сънувам! Сънувам някакъв ужасен кошмар! Какво се е случило?

— Имате ли време да изслушате една дълга история?

— Време... време! Как можете да ме питате? В ръцете си държа един фалшификат. Той ми подсказва, че моята кантора е била използвана за извършването на измама. Трябва да имам време, пък

дори и вашият разказ да ни отнеме няколко дни. Седнете и ми разрешете да кажа на хората си, че повече никого няма да приема!

Изпълнен от внезапно обзелия го страх, той стана от мястото си. Аз също бях силно развълнуван. До този момент бях убеден, че писмата ми са стигнали до истинския адрес, а ето че сега трябваше да чуя тъкмо обратното. Мерзавците бяха успели да изпълнят своя план. Може би всички наши усилия и всички поети от нас рискове бяха отишли на вятъра.

След като даде съответните нареждания, адвокатът седна пак срещу мен и ми направи знак да започна. Лицето му отново беше преbledняло, както преди. Видях как устните му потреперваха. Той трудно успяваше да запази външно спокойствие. Съжалих този човек, чиято чест бе заложена на карта. В кантората му бе извършена фалшификация. Беше допуснал да бъде измамен от един изпечен мошеник. При това ставаше дума за огромно състояние. Ако тези факти станеха обществено достояние, той щеше да бъде съсипан.

Бях убеден, че Томас и Джонатан Мелтън не бяха действали сами, а се бяха възползвали и от помощта на Хари Мелтън. Ето защо трябваше и него да включа в разказа си. Разправих на адвоката всичко, каквото знаех за тези три лица и всичко, каквото бях преживял с тях. Когато свърших, той остана известно време мълчалив със забит в ъгъла на стаята поглед. После се надигна от стола си и ме попита:

— Сър, вярно ли е всичко, което чух сега, това чистата истина ли е?

— Да.

— Извинете ме за въпроса! Разбирам и няма как да не разбера, че е излишен, но всичко ми звучи толкова невероятно, а освен това за мен са заложили на карта много повече неща, отколкото си мислите.

— Лесно мога да си представя за какво става въпрос — за вашата добра репутация, а може би и за цялото ви състояние.

— Естествено! Ако се окаже, че не се заблуждавате, аз доброволно ще предложа цялото си имущество за покриване на загубите, причинени на истинския наследник с това, че допуснах да бъда измамен. И за съжаление съм убеден, че всичко, което предадох на онзи мошеник, е изгубено.

— Все още не м и се иска да гледам на случилото се като на свършен факт. Не е изключено да бъде заловен.

— Едва ли! Той се е прехвърлил отвъд океана и сигурно ще се скрие на някое безопасно място.

— Не се ли беше скрил и баща му? А го открихме в Тунис. Ние разбираме от намиране и разчитане на следи. Трудността се състои само в това, че плячката ще бъде поделена. Дори и да успеем да заловим една част от нея, другите две ще останат за нас загубени.

— Значи сте на мнение, че Хари Мелтън също е замесен в играта, а?

— Убеден съм в това.

— А по какъв начин им е помагал?

— Хмм! Как се казва писарят, който е отговорил два пъти на писмата ми и е фалшифицирал вашия подпис?

— Хъдзън.

— Откога работи при вас?

— От година и половина.

— Предполагам, че вече не е в кантората ви.

— Вдругиден го очаквам да се върне. Той получи известие за смъртта на брат си и ме помоли за двуседмична отпускат, за да може да присъства на погребението, а после и да се погрижи за децата на покойния.

— И къде бил умрял брат му?

— В Сейнт Луис.

— Тогава сега-засега, спокойно можем да приемем, че не е тръгнал в тази посока. Как се запознахте с него?

— Чрез писмените препоръки, които притежаваше. Отначало го назначих като обикновен писар, макар да беше значително по-възрастен от хората, заемащи подобна длъжност. Но не след дълго той се прояви като толкова полезен служител, че му поверявах все повече и повече работа. Живееше уединено, беше много точен и, изглежда, работеше дори в свободното си време, защото забелязах, че познанията му се задълбочаваха непрекъснато. По някои въпроси спокойно можех да отправям клиентите си при него. Бях убеден, че ще бъдат също така добре обслужени, както и от мен.

— В какви отношения беше с другите ви служители?

— Не се сблизих с никого. В поведението си към тях той имаше нещо, което сякаш изграждаше около него стена, макар в никакъв случай да не мога да кажа, че се е държал отблъскващо. А после, след

като непрекъснато напредваше в службата и най-сетне стана шеф на канцеларията, той още повече се затвори.

— Кой получаваше писмата, пощенските пратки, както и преписките?

— Той. Каквото можеше да свърши без мен, вършеше го. Всичко останало трябваше да ми представя.

— Тогава сигурно е прочел двете ми писма и им е отговорил, без да ви каже и думичка за тях. Приблизително на каква възраст беше?

— Изглеждаше към шейсетгодишен.

— Каква фигура имаше?

— Беше висок, кокалест и имаше черна коса.

— Зъбите му?

— Не липсваше нито един.

— Лицето?

— Беше от онези, дето не се срещат под път и над път. Хъдзън беше много красив мъж. Никога не бях виждал толкова хубаво мъжко лице. Но загледаш ли се в него по-продължително, получаваш чувството, че тази красота също си има своите недостатъци. Не съм художник, не разбирам от изкуство и няма да съумея да се изразя правилно. Лицето му ми харесваше, но само когато го погледнех бегло.

— Добре, сър, вече знам как стоят нещата. Хари Мелтън е бил шеф на канцеларията ви.

— Мътните го взели! Наистина ли мислите така?

— Няма съмнение. Не е бивало да се показва много-много пред хората. Налагало му се е да живее уединено и да се крие. Нима полицията ще вземе да търси някой престъпник в кантората на един известен адвокат?

— Прав сте. Дали още преди постъпването си при мен е бил запознат с плана, който неотдавна е бил изпълнен?

— Възможно е.

— Но на времето никой не е могъл да знае, че старият Хънтър ще умре и че ще ме назначат за управител на наследството.

— И не е било необходимо. Татко Хънтър е бил толкова стар, че скорошната му смърт е била нещо очаквано. Младият Мелтън е приличал на наследника. Вие сте бил близък приятел с младия Хънтър. Следователно след смъртта на баща си Хънтър сигурно е щял да се обърне към вас за правни съвети... и ето на как всичко се връзва.

— И въпреки това ми е трудно да повярвам, че съм станал жертва на отдавна подготвян план. Но предполагам, че сте прав.

— А аз съм даже убеден, че този знаменит шеф на канцеларията ви не само е водил кореспонденция с брат си в Тунис, ами от време на време е получавал вест и от своя племенник, за да бъде в течение на нещата.

— Какви безкрайно зли и подли хора! И какво щастие, че не сте ми изпратил исканите документи! Щяха да бъдат унищожени и после нямаше да могат да се съберат доказателства срещу тези негодници.

— Що се отнася до това, макар и с голяма загуба на време сигурно щяхме да успеем да си набавим от Тунис нови писмени доказателства, но, разбира се, далеч по-добре е, че не допуснах да ми ги измъкнат. Какво смятате да предприемете по този въпрос, сър?

— Незабавно ще направя съответното съобщение пред властите. За тази цел ще са ми нужни вашите писма. Ще ми ги поверите ли?

— Естествено! Нали единствено заради това ги донесох. Ще получите и другите писма и документи, които още навремето взех от Хари Мелтън и от неговия племенник. Ето ви пакетчето! Всичко е в него.

— Благодаря ви! Сигурно на няколко пъти ще ви безпокоят — заедно с двамата ви спътници ще ви поканят за разпит. Моля ви особено да наблегнете на голямата прилика, която заблуди и мен!

— Можете да сте сигурен, че няма да пропусна нищо, което ще свидетелства във ваша полза. Преследването на тримата престъпници ще се предприеме незабавно, нали?

— Естествено! Властите няма да се бавят нито минута. За щастие тук имаме много способни детективи. Прочули са се из всичките ни щати и ще направят всичко възможно да заловят бегълците.

— Това е техен дълг. Впрочем, и аз незабавно ще започна да търся следите на тримата Мелтън и ще тръгна по тях.

— Няма ли да е по-добре да го предоставите на тайната полиция? Лесно можете да извършите някои грешки, които да затруднят работата на детективите.

— Така ли мислите?

— Да. Вие сте отличен прериен ловец, но да откриеш някакъв дивеч и да преследваш трима толкова изпечени престъпници са две

съвсем различни неща.

— Хмм! Поучителните ви забележки ми подействаха така, че се отказвам да преча по какъвто и да било начин на господата детективите. Всъщност кога отпътува мнимият Смол Хънтър?

— Има почти две седмици оттогава.

— Значи приблизително в същия ден, когато и шефът на канцеларията ви си е взел отпуск. В кой хотел живееше младият Мелтън?

— В никой. Беше наел много хубаво частно жилище при една вдовица съвсем наблизо. Почти не излизаше, а и мен посещаваше само когато беше необходимо.

— Как обясняваше усамотения си начин на живот?

— С изучаването на индийски език, което изцяло поглъщало свободното му време.

— Значи с никого не е общувал, така ли?

— С нито един човек. Вдовицата, мисис Елайъс, обитава един приземен етаж през пет къщи оттук нагоре по улицата. Няколко пъти съм ходил там, но винаги съм го заварвал толкова вдълбочен в неговите чуждестранни книги, че можех да обсъждам с него само най-належащите въпроси.

— А преди малко твърдахте, че всеки мошеник щял да се изложи на голямата опасност да бъде разкрит още в първия час от разговора с вас. Не беше ли така?

— Прав сте. Сега, след като ми отворихте очите, поведението му ми става съвсем ясно и стигам до убеждението, че наистина страшно много се е пазил да не се впусне с мен в разговор, който да засяга въпроси от нашите уж близки отношения.

— А къде живееше вашият доблестен шеф на канцеларията?

— В партера на съседната къща вдясно.

— Кой му беше хазаин?

— Някакъв търговец не знам си на какво. Хъдзън живееше там под наем. Още сведения ли искате за него? Може би все пак имате намерение да се бъркате в работата на полицаите, и то без да разбирате от нея? Я по-добре не го правете! Наистина можете да провалите всичко.

Откровено си признавам, че това повторно предупреждение ме ядоса. Занимавал съм се с детективска работа и винаги съм се справял

много добре с поставените ми задачи. Преди малко той беше изслушал разказа ми и макар да бях споменавал възможно по-малко за собственото си участие и заслуги, все пак от чутото можеше да си направи извода, че поне не сме глупаци. Фактът, че въпреки всичко бе на мнение, че лесно мога да проваля работата, окончателно развали настроението ми, което и без друго не беше особено добро. И така, реших да я карам по-накратко, назовах му странноприемницата, където бяхме отседнали, и си тръгнах.

Колко се учудиха двамата ми спътници, щом им разказах какво бях узнал от мистър Мърфи. Емъри така удари с юмрук по масата, че тя изпраця, и гневно извика:

— Сега пак можем да хукнем подир тези мерзавци, и то ако те бъдат така добри да ни оставят следи! И при това можем да очакваме, че въпреки всички опасности, на които ще се изложим, парите на твоите довереници ще отидат по дяволите! Ама че адвокат! Да вземе някакъв непознат мошеник за своя най-добър приятел, да назначи един десетократен разбойник и убиец в кантората си и на всичко отгоре да ни поучава!

Винету не каза нито дума. И да се беше ядосал, неговата индианска гордост не му позволяваше да дава израз на лошото си настроение.

Не бяха изминали и два часа, когато се появи един пратеник, за да ни извика на разпит. След като дадохме показанията си, ни накараха да положим клетва, че казваме самата истина. После ни предупредиха да бъдем по всяко време на разположение на властите. Но въпреки това ние решихме да напуснем Ню Орлиънс веднага щом ни се наложи.

Току-що се бяхме върнали в общото си жилище, когато келнерът доведе при нас някакъв човек, пожелал да разговаря с нас. Той беше един много акуратно облечен мастър с лукаво изражение на лицето и в разцвета на силите си. Без много церемонии, непознатият се настани на най-близкия стол, внимателно ни огледа един подир друг, изплю се здравата и след като премести с език парчето тютюн за дъвкане от едната към другата си буза, попита Емъри:

— Струва ми се, че във ваше лице виждам достопочтения мистър Ботуел, нали?

— Да, Ботуел ми е името — кратко потвърди англичанинът.

— А вие сте известният прериен ловец, когото наричат Олд Шетърхенд, а? — попита и мен.

— Да.

— И вие сте индианец, който се казва Винету? — обърна се той и към апача.

Винету кимна.

— Well! Значи съм попаднал на хората, които ми трябва — продължи непознатият, — и се надявам, че ще ми дадете нужните сведения.

— Преди това няма ли да ни кажете кой сте, мастър? — подкани го Емъри.

— Аз съм всичко и имам всички възможни имена — гласеше самоувереният му отговор. — Може да ви е безразлично как се казвам. Достатъчно е да ви известя, че искаме да издирим тримата Мелтън.

Имам задачата да запозная подчинените ми детективи с положението на нещата и преди всичко ми се ще да ви помоля да стоите настрана от цялата работа.

— С удоволствие — заяви Емъри. — Само си спомняйте възможно по-често нареждането, което току-що ни дадохте тъй любезно!

— А сега въпросите ми! Добре познавате тримата Мелтън, нали?

Този самомнителен човек получи от нас толкова оскъдни отговори, че накрая си тръгна разгневен. После Емъри се обади:

— Непременно трябва сами да намерим негодниците. Но къде ли да ги търсим? Ти вярваш ли, че Джонатан е заминал с кораб?

— — Изобщо не е имал подобно намерение. Качил се е на борда само за да заблуди адвоката — казах аз.

— Ами чичо му Хари?

— Не е тръгнал за Сейнт Луис. Не са отпътували за Европа, защото добре знаят, че ще бъде пуснат в ход телеграфът. В Африка или пък нейде още по-надалеч също няма да отидат, понеже там не ги очакват само цветя и рози. Най-умно ще постъпят, ако на първо време оставят последните събития да се позабравят. И къде ще намерят най-добрата възможност да се скрият на някое усамотено място? Тук в западните щати. Мога да се обзаложа, че са се свряли нейде горе в Скалистите планини. Имат достатъчно пари, за да си купят

необходимите провизии. Могат да си живеят там незабелязани от никого в продължение на цяла година, че и по-дълго.

— И аз съм на същото мнение. Дано да са оставили някакви следи!

— Винаги остават следи. Важното е да ги намериш. Най-напред ще отида до двете жилища. Може би там ще открия началото на нишката, с чиято помощ ще размотаем цялото кълбо.

Без да се бавя повече, аз тръгнах да посетя мисис Елайъс, но първо влязох в пивницата, намираща се точно срещу нейното жилище. Надявах се там да узная нещичко. За съжаление бях обслужен от някакъв стар сънен негър, който беше постъпил на работа едва преди няколко дни. Изобщо не се опитах да го разпитвам. И все пак се зарадвах, че се бях отбил на това място, защото не след дълго зърнах нашия детектив да излиза от отсрещната къща. Сигурно беше посетил мисис Елайъс, за да получи някои сведения за Джонатан Мелтън.

Изчаках още петнайсетина минути и после прекосих улицата. Написаната на малка табела обява ми подсказа, че жилището все още се даваше под наем. Когато позвъних, ми отвори възрастна дебела мулатка, която ме огледа изпитателно. Знаех по какъв начин да се отнасям към този вид прислуга и затова като свалих шапка, учтиво попитах:

— Моля ви, милейди, да ми кажете, наистина ли имам щастието да видя пред себе си мисис Елайъс?

Тя се почувства поласкана да я вземат за нейната господарка и се усмихна толкова блажено, че лицето ѝ стана два пъти по-широко.

— Не — отвърна тя. — Аз съм само готвачката. Мисис Елайъс си е в стаята. Елате, съорр!

— Милейди, вземете преди това визитката ми! На такава дама човек не бива да прави посещение, без тя да бъде предварително известена за идването му.

Тя пак ми се ухили блажено, взе картичката ми, избърза напред, енергично отвори една врата, изчезна зад нея и каза толкова високо, че и аз можах да чуя думите ѝ:

— Ето, ма'ам, визитката на един извънредно изискан съорр! Wonderful fine!^[1] Много по-образован и възпитан от предишния.

После тя отново се появи, пусна ме да вляза и затвори вратата зад гърба ми. Озовах се пред една възрастна дама, която ме посрещна с

дружелюбен поглед.

— Извинете, мадам! Прочетох, че тук се дава едно жилище под наем.

— Да — кимна тя, докато очите ѝ шареха от визитката ми към мен и обратно. — Изглежда сте немец?

— Да.

— Много се радвам. Аз съм ваша сънародничка. Моля ви, направете ми удоволствието да седнете! Жилището, което давам под наем, се състои от четири помещения. Няма ли да е твърде голямо за вас?

Последните изречения тя каза на немски. Гледах нейното добро, открито и честно лице и ми беше невъзможно да я излъжа. Не биваше да си каже за мен: „Жалко, немец, а такъв лъжец!“ Ето защо разкрих картите си:

— Така е. Но дори и една-единствена стая ще ми е много, защото не идвам заради жилището, мадам.

— Така ли? — учудено попита тя. — Но нали питате за него?

— Това беше само претекст. Но тъй като сте моя сънародничка, а пред мен е вашето открито честно лице, не бива да изричам лъжи. Целта ми беше да събера сведения за Смол Хънтър, който е живял...

— За него ли? Да не би и вие да сте таен полицай?

При тези думи лицето и помръкна.

Не, мадам. Идвам по лична работа, но с пълно основание се интересувам толкова много от всичко, свързано с него, че ще съм ви извънредно благодарен, ако бъдете така добра да ми дадете някакви сведения.

Тогава тя се усмихна и отговори:

— Всъщност не би трябвало да ви казвам каквото и да било, понеже не дойдохте при мен открито, но тъй като се разкайвате, ще изпълня желанието ви. Значи познавате Хънтър?

— По-добре, отколкото ми е приятно.

— По-добре... отколкото... ви е приятно? Значи истина е, което ми каза полицаят... че Хънтър е измамник и дори убиец?

— Така е.

— Боже помози! И един такъв злодей е живял при мен! Това е ужасно! Ако го знаех, нямаше да имам и минута покой.

— Значи полицаят ви е обяснил за какво става въпрос?

— Да. Хънтър се казва всъщност Мелтън, убил е истинския Хънтър и после се е представил тук за убития, за да се докопа до голямото му състояние. Истина ли е?

— Горедолу е така. Не знам дали детективът е постъпил правилно, като ви е казал всичко това, но понеже вече го знаете, мога открито да разговарям с вас по този въпрос. Самият аз донесох тук вестта за злодеянията на Мелтън. Той е голям негодник. Наследството, което е присвоил чрез убийство и измама, се пада на едно бедно и много свястно немско семейство от Сан Франсиско, изпаднало сега в много тежко положение. Може би ще можете с нещо да помогнете на тези хора да си възвърнат правата над наследството.

— С каква радост бих го направила — стига само да можех! Какво искате от мен?

— Някакво обяснение или сведение, което да ми даде възможност да открия къде се намира Мелтън в момента..

— Същото искаше преди малко и полицаят.

— Дадохте ли му някакви сведения?

— Този човек се държа толкова надменно и арогантно, че научи по-малко, отколкото знам. Нищо не му казах, а и не можех да му дам желаните сведения, защото самата аз се намирам в неведение.

— С кого общуваше Хънтър?

— Адвокатът Мърфи идва няколко пъти при него, а понякога излизаше и самият той. Не знам къде ходеше, но ми се струва, че посещаваше същия този господин.

— И никой друг ли не е идвал?

— Веднъж дойде и един друг човек. Навярно беше писар при адвоката. Между него и слугата на Хънтър имаше смайваща прилика.

— Нима Хънтър имаше слуга?

— Само докато живееше в Ню Орлиънс. Нае го едва тук и го освободи точно преди да отпътува.

— Хмм! Що за човек беше този слуга? Можете ли да ми го опишете малко по-подробно?

Тя изпълни желанието ми, а така аз стигнах до убеждението, че тъй нареченият слуга не беше никой друг освен Томас Мелтън.

— А чухте ли за какво си говореха вашият наемател и слугата му — продължих да я разпитвам.

— Онова, което дочувах, бяха все най-обикновени неща. Но двамата много често си шушукаха. Сигурно си имаха някакви тайни, които не биваше да научи никой друг.

— С какво се занимаваше Смол Хънтър? Даже и да е излизал понякога, му е оставало твърде много свободно време. Не го ли е използвал по някакъв начин?

— Не. По цели часове седеше до прозореца.

— Но на мен ми казаха, че се занимавал с някакви научни трудове. Вярно ли е?

— Не е. Захващаше се с книгите само когато дойдеше адвокатът.

— Аха, тъй си и мислех! Всъщност какво мнение си бяхте съставили за този човек? Сигурно ви е направило впечатление, че с нищо не се е занимавал.

— Смятах го за болнав и депресиран човек. Но мнението ми се промени после, когато забелязахме, че се качва горе при дамата, която живее под наем над нас.

— Самотна дама ли?

— Да. Тя има около себе си само две прислужнички, които ми приличат на индианки.

— Млада ли е?

— Млада и хубава.

— Как се казва?

— Силвърхил.

— Това е английско име.

— Да. Но ми се струва, че едва ли нейните родители и роднини са янки или англичани. Понякога я чуваме да разговаря с прислужниците си — винаги на испански.

— Хмм! Значи вашият наемател се е отбивал при тази дама, а?

— Започна да я посещава чак след първата седмица. Тъй като дълго време прекарва при прозореца, тя му е направила впечатление, като е влизала и излизала. Той ме разпита за нея, а после я посети, след което вече често ходеше при нея.

— Адвокатът Мърфи знаеше ли това?

— Не ми се вярва.

— Има ли и нещо друго, което бихте могли да ми кажете за мнимия Хънтър?

— Май че не. Поне в момента нищо не си спомням. Но ако пак ме посетите, с удоволствие ще ви кажа дали ми е хрумнало нещо ново.

— Вероятно ще се отзова на любезната ви покана. Знаете ли що за човек е онази дама, дето живее над вас?

— За нея знам много малко. Богата е. Моята готвачка е разговаряла няколко пъти с индианките. Тази жена страстно играе хазарт и при това винаги има късмет. Тя кани у дома си различни господа, които също са запалени комарджии. Това е всичко. Впрочем предполагам, че е вдовица. Веднъж едната индианка е подхвърлила подобна забележка. Изглежда, мъжът ѝ е имал някакво по-необикновено обществено положение, което го поставя над простолюдието.

— Може да е бил индиански вожд!

Казах тези думи на шега и жената се засмя. Но още в следващия миг ми хрумна една съвсем сериозна мисъл и реших веднага да я изрека.

— Виждали ли сте по-рано някъде индианска прислужница?

— Не.

— Една свободна индианка никога няма да склони да стане домашна прислужница на бяла жена. Тук сигурно са намесени някакви много странни обстоятелства. Известен ми е един случай на бракосъчетание между бяла жена и индиански вожд. Дамата от горния етаж блондинка ли е?

— Не, косата ѝ е гарвановочерна. Мисля, че е еврейка.

— Еврейка ли? А-а! Знаете ли малкото ѝ име?

— Да, веднъж донесоха за нея писмо. Прие го моята мулатка. Тя не може да чете и затова го даде на мен. Хвърлих поглед на получателя. Дамата се казва Юдит Силвърхил.

— Моето предчувствие! Силвърхил, преведено на немски, е Зилберберг и точно така се казваше еврейката, която се омъжи за един индиански вожд. Непременно трябва да се кача при нея.

— Какво? Нима я познавате?

— Да, освен ако не се заблуждавам в самоличността ѝ. Това е една толкова рядка случайност, която вероятно ще ми е от голяма полза. Мадам, толкова сте любезна към мен! Моля ви да ми направите още една извънредно голяма услуга.

— С голямо удоволствие, стига само да е по силите ми.

— Никога ли не сте разговаряли с тази жена?

— Нито веднъж.

— Но по случайно стечение на обстоятелствата това все още може да стане. Моля ви, не казвайте защо съм бил тук и изобщо не й говорете за мен. Забранете на мулатката си да споменава пред двете индианки, че мнимият Смол Хънтър е престъпник!

— Тя все още не го знае и аз няма да й го казвам. Значи наистина искате да посетите тази дама?

— Непременно!

Благодарих й за любезността и се изкачих по стъпалата на горния етаж. След като позвъних, ми отвори едно девойче, за което веднага предположих, че е индианка. Тя отстъпи встрани, за да ме пропусне да вляза, а после без да каже нито дума отвори една друга врата, през която се озовах в красиво обзаведена стая. Откъм съседното помещение се разнесе шум. Дебелите завеси се разтвориха и пред мен застана... еврейката Юдит Зилберберг, която за последен път бях видял като годеница на вожда на юмите. От онова време тя бе придобила още по-женствени форми, беше станала по-красива и по-пищна. Но още от пръв поглед си личеше, че тя прилежно беше развила и „заложбите“ си оттогава суетността и кокетството й се бяха засилили още повече. Даже и в момента, когато тя не бе очаквала посещение, на шията й, както и на разголените й ръце, блестяха истински диаманти. Тя ме позна начаса. С глас, в който си личаха и радост и тревога, тя извика на испански:

— Сеньор, вие... вие! Каква радостна изненада! Как копнеех само някога пак да ви видя! Моля, влезте! Седнете до мен! Имаме да си разказваме толкова много неща!

Като ме дърпаше заръката, тя ме въведе в стаята си, където ме накара да седна на дивана до нея. Без да пуска ръката ми, тя чаровно завъртя очи и каза:

— Веднага трябва да си призная, че съм забравила името ви. Не е ли непростимо?

— Така е, още повече, че току-що ме уверихте колко силно сте копнеела да ме видите.

— Ще трябва да ми простите! Човек преживява толкова много неща, че забравя отделните подробности. Ако не се лъжа, имахте две имена — вашето истинско и едно друго, с което ви наричаха

индианците. Това бойно име беше... как ли беше! Май че в него имаше нещо като крак ли, ръка ли!

— Олд Файерфут^[2] — бързо отвърнах, назовавайки едно измислено име. Много се радвах, че тя не си спомняше добре някои неща. Тук тя се беше срещала с Джонатан Мелтън. Във всеки случай беше неизгодно, ако тя не знаеше името ми.

— Да, да тъй беше... споменавах се крак. Знаех си — кимна тя усмихнато. — Ами фамилното ви име. Ако не се лъжа, вие се казвахте като един от дванайсетте месеца, нали?

— Мерц^[3] — отвърнах аз.

— Да, Мерц, Мерц беше. И така, сеньор Мерц, можете ли да си спомните как се разделихме навремето?

— Не кой знае колко приятелски.

— Не, никак. А сещате ли се каква заплаха дори изрекохте?

— Да.

— Ще имате ли куража да я повторите пред мен?

— Защо не? Щях да наредя да ви бичуват в случай, че някой път отново ми се мернете пред очите.

— Ужасно! Чуйте само как звучи! Да заповядате да бият една дама, която е на всичко отгоре млада и хубава! Дано е било само заплаха!

— Но вие бяхте убедена в противното, понеже наистина не ми се мернахте повече пред очите.

— Значи действително щяхте да приведете в действие закана си, а?

— Съвсем сигурно!

— Ужасно! Вие сте злодей!

— Не съм. Напротив, имам много меко сърце, но не обичам да заменям въсък за желязо. Използването и на двете е оправдано, но всяко с времето си. Когато става въпрос не само за свободата на толкова много хора, както тогава, но и за кръвопролитие, за живот и смърт, то аз нямам навика да следвам капризи или мимолетни настроения — дори и да са на някоя „хубавичка“ дама.

— Защо казвате „хубавичка“ с такъв тон? Нима ме намирахте тогава грозна?

— Не.

— Но поведението ви ме караше да го предполагам.

— То бе такава, защото и вашето не беше особено красиво. Припомнете си само колко равнодушно обърнахте гръб на трупа на вашия годеник.

— Не го обичах повече. Значи все пак ме смятахте за хубава, нали? Ами сега? Не забелязахте ли, че съм се променила?

— Да. Станала сте още по-красива.

— И го казвате с такъв леден тон? Наистина сте ужасен човек. никак не сте се променил. Аз станах по-красива, но вие не сте станал по-сърдечен. Именно тази ваша студенина ми направи силно впечатление още тогава.

— Да не говорим за мен, а за вас! Как живеете оттогава? Винаги ли сте добре?

— Да.

— Не се ли разкайвате, че се омъжихте за индианец?

— Отначало не, защото той удържа на думата си. Получих всичко, каквото ми беше обещал — злато, скъпоценни камъни, дворец, че дори и замък.

— Аха! Знам, че има индианци, които знаят за какви ли не скрити съкровища, но на времето изобщо не вярвах, че вождът ще изпълни обещанието си. Действително ли се оказа толкова богат, колкото твърдеше?

— Да. И до ден днешен не знам откъде събра толкова много злато. Никога не пожела да ми каже. Във всеки случай го взе от планините, където и досега, както казват, се намирили многобройни стари минни галерии и рудни жили. После съвсем внезапно почина баща ми. Тогава напуснахме Сонора и се преселихме на границата между Аризона и Ню Мексико. Там се намира замъкът. Той е една внушителна постройка от времето на ацтеките, която все още не е виждал никой бледолик, с изключение на мен. Десетина юми, които не искаха да се разделят със своя вожд, ни придружиха заедно с жените и децата си. Но там горе беше много пусто и самотно и започнах да копнея за града. И така, тръгнахме за Франсиско, разбира се и заради двореца, който там получих.

— Щастлива жена сте вие! Вашият съпруг е изпълнил всичките ви желания. Ами къде е той?

— Във Вечните ловни полета — отвърна тя с безразличие.

— Умрял ли е? Каква беше причината за смъртта му?

— Един нож.

— Моля ви, разкажете ми как стана!

— Какво има толкова за разказване! Всичко е много просто. Във Фриско не останах незабелязана. Започнаха да ме посещават. Ухажваха ме, а той не можеше да търпи такива неща. Един ден отидохме на гости в дома на един асиендеро. Имаше поканени и други господа, сред които няколко много изискани кабелиероси и офицери, а те взеха да ме ухажват. Извадиха се ножове. Един от господата бе намушкан в ръката, но мъжът ми беше пронизан в сърцето.

— Ами вие? Какво чувствахте, какво мислехте, какво направихте?

— Аз ли? Не знаете ли, че всяка жена, чиито мъж умре при подобни обстоятелства, се превръща в знаменитост? Връзката, която толкова лекомислено ме обвързваше с този индианец, беше скъсана и аз отново си възвърнах скъпоценната свобода.

Безсърдечието и бе направо възмутително. Но изглежда тази жена се беше самозабравила, Най-спокойно тя продължи:

— Естествено започнах да ѝ се наслаждавам, без никой да ме ограничава. Бях вкусила вече от хазарта и нямаше нужда да моля някого за разрешение. Когато играя комар, почти винаги печеля, а що се отнася до любовта, когато се върна у дома, ще ме чака нов кандидат за женитба — вече ми поиска ръката.

— Офицер ли е?

— Не. Той е млад, много хубав и високообразован кабелиеро, който е обиколил почти целия свят и особено Ориента, а съвсем наскоро е получил наследство от няколко милиона.

— Бре да се не види! Наистина имате късмет! — извиках аз страшно зарадван, защото нямаше съмнение, че ставаше въпрос за Джонатан Мелтън.

— Този късмет идва съвсем навреме — продължи тя. — Вярно е, че почти никога не губя на хазарт, но се нуждая от големи суми, а златото на вожда вече свърши. Продадох къщата във Фриско, но когато получените за нея пари се стопят, ще ми остане само старата сграда на ацтеките в онази пустош, за която никой няма да даде и долар.

— А сигурна ли сте, че тя е ваша собственост? Имате ли съответния документ?

— Не, но ми е все едно. Стига само да поискам, и мистър Хънтър ще стане мой съпруг, тогава ще се причисля към милионерите. За какво ще ми е каменната постройка в онази дивотия?

— Ами да не би сеньорът, за когото говорите, да е Смол Хънтър, получил преди броени дни от адвоката Мърфи няколко милиона?

— Да, същият. Познавате ли го?

— Не, само съм чувал за него. Хората много говорят за един наследник на милиони. Разправят, че бил отпътувал за Индия.

— Не е вярно.

— От не едно място го чух. Видели са го да се качва на кораба. Неговият адвокат го е изпратил.

— Това е така, но малко по-надолу от града една лодка го върна на сушата. Самата аз бях в тази лодка. А когато се свечери, ние дойдохме тук и играхме карти чак докато преваля полунощ. Едва след това започна неговото истинско пътуване.

— Защо тогава е пратил хората за зелен хайвер, като е казал, че заминава с кораба за Англия, а оттам за Индия?

— Това е тайна, която ще издам единствено на вас, защото само аз съм виновна за тази малка измама.

— Виели? Как така?

— Баща му, старият Хънтър, по-рано често пътувал до Индия и толкова обикнал страната, че решил да задължи сина си след получаването на наследството да остане да живее в Индия десет години. Ако макар и един-единствен ден липсвал от тези десет години, огромното богатство щяло да му бъде отнето. А и през десетте години синът не бивало да се жени. Той се съгласил с тези условия и ги подписал. Два дни по-късно се запозна с мен. Веднага щом ме видя, бе обзет от неудържимото желание да му стана жена. Я сега ми кажете, нима може да тръгне за Индия? Може ли да изпълни условията, с които вече се е бил съгласил?

— Че защо не? Щом двамата сте толкова привързани един към друг, той може да ви вземе със себе си и да отидете заедно в Индия.

— Ха, ха! — изсмя се тя. — И през ум няма да ми мине заради някакъв си мъж да отида в съвсем чужда за мен страна, пък ако ще да го обичам безмерно. Веднъж вече напуснах отечеството си и самият вие знаете какво ми се случи. Е, тъй като тук намерих втората си родина, нямам никакво намерение пак да се жертвам.

— Но от него ще искате жертвата да остане тук!

— Това не е никаква жертва, защото той би трябвало да си остане в Индия ерген. А тук мога да се омъжа за него.

— Та нима в Индия няма да се разбере, че се е оженил, и няма ли да го съобщят тук на баща му?

— Твърде вероятно. Поне така твърди и той.

— Ами какво ще е положението тук? Не смятате ли, че тук още повече ще ви разкрият?

— Лъжете се. Ние ще се бракосъчетаем тайно и после ще живеем далеч от хорските погледи. Моят замък се намира на такова усамотено място, че освен мен никой бял човек не го е виждал.

— Но нали за да живеете в замъка, ще са ви необходими някои неща, които там няма откъде да получите!

— Ще си ги доставяме чрез намиращите се в съседство индиански племена на могольоните и зуните.

— Толкова ли наблизко живеят?

Този въпрос бе изключително важен за мен и зачаках отговора му с голямо напрежение. Джонатан Мелтън беше излъгал еврейката, но на мен и през ум не ми минаваше да и го кажа. Гледах на нея и на красотата ѝ като на стръв за моята въдица, с която исках да заловя тримата Мелтън.

— Да — отвърна тя. — Замъкът ми се намира между териториите на тези индианци, на брега на Литъл Колорадо, и то при устието на нейния пръв ляв приток.

— В такъв случай разположението на вашия замък е сигурно извънредно романтично, защото, ако не се лъжа, този малък приток извира от северните склонове на Сиера бланка, нали?

— Така е.

— А от южната страна на тези планини живеят апачи и индианци от племето пима.

— Да. Наистина минахме през техните земи.

Тя не подозираше с каква тайна радост слушах нейните отговори.

— Местността е съвсем затънтена — продължих аз. — Съмнявам се, че Хънтър ще съумее да се оправи без вас.

— Това няма да му се наложи. Аз ще го водя.

— Вие ли? Че нима той все още се намира нейде наоколо?

— Естествено и през ум не му е минавало подобно нещо. Определихме си място за среща. Но дори и да се размина с него, той ще намери там двама опитни уестмани, които съвсем сигурно ще го заведат до моя замък.

— Познавате ли тези хора? — попитах я, напълно убеден, че двамата уестмани са бащата и чичото на младия Мелтън.

— Не.

— Тогава не е ли непредпазливо да им се доверите?

— Не. Той ме увери, че те са най-добрите му приятели. Единият от тях му беше тук слуга.

— Аха! Значи двамата заминаха заедно с него, така ли?

— Не. Всеки тръгна поотделно, защото цялата работа трябва да остане в тайна и защото тримата заедно ще бият много повече на очи, отколкото ако пътуват сами. Ще се срещнат пак в Албюкърки.

— Значи в Ню Мексико?

— Да, при някой си Пленър, който е собственик на един голям тъй наречен „saloon“ с гостилница.

— Там ще са на сравнително добро и сигурно място. Но защо вие сте все още тук? Защо не тръгнахте веднага с тях? Тя направи комично-важна физиономия и отговори:

— Трябва да издържа още известно време на пост заради сигурността ни. Нали ще се правят проверки дали сеньор Хънтър наистина спазва условията или вместо да тръгне за Индия не се е скрил нѐйде из страната.

— Сериозно? Че кой ли може да се интересува от това?

— Един негов роднина, комуто в такъв случай ще се падне наследството.

— Този човек наистина би могъл да създаде големи неприятности. И кой е той?

— Някакъв немец, прериен ловец, който заедно с един уестман англичанин и един индианец е започнал издирвания.

— Как се казват тримата?

— Не знам. Не питах за имената им.

— И сте останала тук на пост? Та нали трябва да познавате хората, за чието появяване са ви възложили да следите?

— Не е необходимо. На друг е поставена задачата да следи за тях, а той ще ме извести. Ако до една седмица не се случи нищо,

тогава и аз тръгвам за Албюкърки.

— Но нали познавате поне човека, който ще дойде да ви съобщи веднага щом ги забележи?

— И него не съм го виждала. Той е търговец, който живее недалеч оттук в задната постройка на един двор. Другият приятел на Хънтър беше при него под наем и именно той му е възложил въпросното поръчение... извинете, сеньор, някой звъни!

И аз чух звънчето. Тя стана от дивана и разтвори завесите, разделящи стаята, където се намирахме, от помещението, през което бях дошъл. Индианката отвори и после каза някакво име, което не успях да разбера.

— Нека влезе! — нареди Юдит, като спусна завесите след себе си. Останах сам и чух последвалия разговор, който тъкмо аз най-малко би трябвало да чувам.

— Сами ли сме? — попита някакъв мъжки глас на английски след кратък поздрав.

— Говорете — сдържано отвърна Юдит.

— Мисис Силвърхил, трябва да ви съобщя, че трите лица, които очаквате, са вече тук. Моят син ме извести незабавно. Той работи там, където са били разпитвани.

— Разпитвани ли? Нима са се обърнали към властите?

— Ами да.

— За да разберат дали мистър Хънтър действително е заминал за Индия?

Човекът се позабави с отговора си, а после каза твърде двусмислено:

— И за пътуването също стана дума, но аз трябва да ви кажа само, че тримата са тук. С това поръчението ми е изпълнено. Най-много бих могъл да ви съобщя имената им, но те сигурно са ви вече познати.

— Не, не ги знам.

— Ами индианецът е вождът на апачите Винету.

— Винету ли? — учудено попита тя. — Него наистина го познавам. По-рано съм го виждала.

— Другият е англичанин на име Ботуел...

— Той ми е непознат.

— А немецът, прерийният ловец, е уестманът, когото обикновено наричат Олд Шетърхенд.

— Олд Ше... тър... хенд! — възкликна тя, като правеше пауза след всяка сричка. — Та това... това е... елате, бързо елате навън!

Чух да се отваря и затваря някаква врата, а после се възцари тишина. Еврейката беше отвела вестносеца в друга стая, за да не доловя останалата част от разговора им. Ролята ми като Олд Файерфут беше свършила. Несъмнено човекът, с когото сега говореше, беше търговецът, в чиито дом бе живял чичото на младия Мелтън. След като бе произнесено името Олд Шетърхенд, тя се досети, че това съм аз и следователно не се казвам Олд Файерфут. На времето ме беше виждала в Сонора заедно с Винету и вече знаеше, че аз съм немецът, на когото според нея щяло да се падне завещанието на Хънтър, в случай че той не замине за Индия. И тъкмо на мен тя беше разказала тъй доверчиво, че той наистина няма такова намерение и ще остане тук в страната! Бях любопитен да видя какво ли ще предприеме сега!

Измина около четвърт час преди да се върне. Очите ѝ искряха заплашително. Тя беше изпаднала в силна възбуда, обаче полагаше усилия да я прикрие. Попита ме:

— Сеньор, чухте разговора в съседната стая, нали? Гласът ѝ трепереше. Сигурно ѝ струваше немалко да потисне гнева си.

— Да — отвърнах най-спокойно.

— Значи ни подслушвахте?

— Нямах намерение. Вие бяхте достатъчно добра да разговаряте с онзи човек толкова високо, че само глухият не би доловил думите ви.

— Е, добре, бях непредпазлива. Но вие ме излъгахте! Казахте ми, че името ви е Олд Файерфут!

— Нима нямам свободата да си дам такова бойно име, каквото си пожелаея?

— Но вие сте Олд Шетърхенд!

— Наистина ме наричат така.

— Измамихте ме. Знаете ли как наричам такова нещо? По подобен начин да излъжеш една дама, това е...

— Моля ви, замълчете! — побързах да я прекъсна. — Няма да търпя от вас обидни думи. Вие сте годеница на един мошеник. Кой ще ми попречи да донеса за вас в полицията?

— Кой ще ви попречи? Веднага ще ви покажа. Почакайте ме за минутка! Първо искам да дам малък бакшиш на вестоносеца, а кесията ми е в спалнята. После ще чуete какво имам да ви казвам!

Дочух тихия шум от щракване на резе. Бързо се втурнах към вратата и затиснах дръжката. Тя не се отвори. После с чевръсти стъпки се завтекох към съседната стая. И там вратата бе заключена отвън. Тъй като еврейката се беше върнала при мен през това помещение, то сигурно нейната прислужница беше превъртяла ключа в ключалката.

— Аха, значи те затвори, за да избяга! — засмях се сам на себе си. Много добре. Нека си върви!

Отворих прозореца и погледнах навън, но така че да не могат да ме забележат откъм улицата. Едва бяха изминали пет минути, когато тя излезе през пътната врата. Беше се облякла съвсем набързо и несъмнено беше взела със себе си всичките си пари и скъпоценности. Сега носеше сива гумирана мушама и една обикновена шапка.

Зад нея вървяха двете червенокожи прислужници. Едната от тях държеше в ръката си чанта. Трите жени бяха следвани от чернобрад мъж, който носеше малък куфар. Несъмнено той беше пратеникът, разговарял с Юдит. И четиримата вдигнаха глави, за да погледнат към прозорците. Побързах да се отдръпна. Когато след малко пак надзърнах навън, те бяха вече доста далеч. Видях ги как бързо изчезнаха в края на улицата.

Друг на мое място може би щеше да разбие ключалката и да хукне подир тях, но аз нямах такова намерение. Еврейката ми беше със сигурност в ръцете, макар да предполагагах че незабавно ще напусне Ню Орлиънс.

Най-напред отново се опитах да отворя вратите. Наистина бяха заключени. След това се огледах по-подробно в двете помещения, които бяха достъпни за мен. На малка масичка беше оставен албум с фотографии. Отворих го и заобръщах отделните снимки. Имаше една, на която Джонатан Мелтън бе сниман до гърдите. А до нея се намираше и някаква сгъната бележка. Прочетох я. С грижливо изрисувани красиви букви пишеше следното:

„С настоящите редове и като се подписвам, декларирам, че съм обещал на мисис Силвърхил да се ожения за нея. Смол Хънтър.“

Хората, запознати със законите на Съединените щати, които по отношение на обещанията за брак не се шегуват, знаят много добре

какво означават тези два реда. Този толкова безчувствен и пресметлив човек действително се беше оплел в мрежите на Юдит и аз бях убеден, че ще се срещна с него ако не в Албюкърки, то сигурно в нейния „замък“.

Продължих да претърсвам двете стаи, но не намерих друго, което би могло да ми бъде от полза. Пъхнах в джоба си снимката и бележката и започнах да оглеждам ключалките на двете врати. Не беше необходима кой знае каква сръчност, за да се отвори едната от тях. След като измъкнах едно малко щифтче от дръжката, успях да я отстраня. На масичката бях забелязал малко ножче, чието острие отчупих, за да ми послужи вместо отвертка. С нейна помощ махнах четирите бурмички, придържащи цялата ключалка. После можех вече да я сваля. Пътят ми беше открит и излязох в коридора. И с втората врата постъпих по абсолютно същия начин.

След това се спуснах до приземния етаж, отидох при вдовицата и ѝ разказах толкова, колкото сметнах за нужно. Тя бе съвсем слисана от подобното на бягство заминаване на еврейката, но с нищо не ми попречи да се сбогувам и да тръгна. Закрачих надолу по улицата, отправяйки се към онази задна къща, в която според сведенията на адвоката беше живял неговият „шеф на канцелария“. След като се разделеше с еврейката и се върнеше, чернорадият трябваше да ме завари в дома си. От него щях да науча повече, отколкото ако бях хукнал да я гоня.

Един надпис над прозорците на приземния етаж ми подсказа, че той се казва Джефърс и продава стари златни предмети и часовници. Вратата бе затворена отвътре с резе. Веднага щом почуках, ми отвори една жена. — Мистър Джефърс у дома ли е? — попитах аз.

— Не. Какво желаете?

— Искам да купя гривна или нещо подобно за подарък на една дама.

— На каква цена?

— До десет или петнайсет долара.

— Влезте, сър! Мъжът ми сигурно скоро ще се върне. Пристъпих в малко преддверие, където се виждаха две врати. Едната водеше към няколко задни помещения, в които щях да бъда обслужен, а през другата-несъмнено беше пътят към предните стаи, обитавани преди време от Хари Мелтън.

Жената беше облечена чисто и изглеждаше много покрусена. Наложих ми се да чакам около три-четвърти час, докато мъжът ѝ се върне. Тя ми отвори и още отвън ми каза какво желая да купя. Той влезе в стаята и ме заведе в малко съседно помещение, където се намираха неговите скъпоценности.

— Значи искате гривна, сър — поде той. — Бих ви препоръчал ей тази с гранатите, а към нея има и подходяща брошка. Ще стои чудесно, особено на блондинка.

— За съжаление мисис Силвърхил не е блондинка — подхвърлих аз.

Той отпусна ръката, с която ми подаваше гривната и припряно ме попита:

— Мисис Силвърхил ли? Нима познавате дама с това име?

— Та нали този подарък е за нея! Учудвате ли се?

— Не, съвсем не! Къде живее мисис Силвърхил, сър?

— На тази улица, само че няколко къщи по-нагоре.

— Изглежда сте ѝ приятел, а?

— Старо познанство, нищо повече.

— Well, всъщност това не ме засяга, но като хора от бранша ние съвсем естествено се интересуваме от лицата, които получават продаваните от нас предмети. А тъй като случайно научих, че мисис Силвърхил е много богата, то бих искал да ви посъветвам да изберете най-хубавото, което имам.

— Абсолютно правилно. Всъщност трябваше да отида в някой от големите златарски магазини, но дойдох при вас, понеже само с ваша помощ мога да поднеса подаръка си.

— Как така?

— Тази дама е заминала и единствено вие знаете къде да я намеря.

— Аз ли? — попита той и на лицето му се изписа израз на страх и напрежение. — Че какво общо имам с мисис Силвърхил?

— Това пита и полицията.

— Полиц...?

Тази дума явно му заседна на гърлото.

— Да, полицията! — кимнах многозначително и сериозно.

— Какво означава това? Че какво ли знам за вашата мисис Силвърхил!

— Знаете къде е отишла! Та нали носехте нейния куфар при внезапното ѝ отпътуване! Бяхте при нея и ѝ казахте, че Олд Шетърхенд, Винету и мистър Ботуел са пристигнали тук.

— По дяволите, сър! Тези... тези имена... — заекна той.

— ... ви бяха назовани от вашия син, което ще му струва неговото работно място. Естествено, както срещу него, тъй и срещу вас ще има съдебен процес. А защо, сигурно много добре знаете, нали?

— Аз... аз... нищо не знам.

— Наистина ли? Не ви ли е известно името Смол Хънтър?

— Смол,..?

— И нима писарят Хъдзън не живя при вас? Нямахте ли поръчение да уведомите мисис Силвърхил? Аз ви казвам, че всичко това ще ви струва много скъпо, и на вас, и на сина ви, защото вашият син знае много добре в какво е обвинен мнимият Смол Хънтър.

— Това е една злощастна история! Де да не се бях захващал с нея! С тези думи той се тръшна на един стол и се плесна с длан по челото.

— Наистина ще се окаже достатъчно злощастна за вас. Тук сте много прав — съгласих се с него. — Мастър, какво ще кажете, ако още сега ви отведе?

Джефърс отново скочи на крака и втренчи в мен изпълнения си със страх поглед.

— Нима наистина положението е... толкова лошо, сър? До този момент вярвах, че въпросният Смол Хънтър е законният наследник, но едва преди два часа научих от сина си, че той бил измамник. И все още не мога да допусна, че е такъв.

Личеше си, че говори истината. Нямахше вид на закоравял престъпник.

— Той е не само измамник, ами и нещо много по-лошо — уверих Джефърс. — Спипат ли го, ще се прости с живота си.

Дадох му необходимите обяснения. После той отчаяно наведе глава и се опита да ме настрои по-благоклонно:

— Ще ви призная всичко, сър. Вие сте детектив и трябва да изпълните дълга си, но може би все пак е възможно да оставите мен и сина ми настрана от тази история. В замяна на това си изберете най-скъпото бижу, което имам!

Значи той ме смяташе за полицай! Дадох си вид, че размислям, и след малко отговорих:

— Това, което ми предлагате, е чист подкуп! Не ме занимавайте с подобни неща! Ще се направя, че нищо не съм чул, защото ако доложя и за предложението ви, още по-малко ще повярват в невинността ви. Наистина, не ми се иска да допусна, че сте бил съучастник на такива негодници, но пък с писаря сте бил твърде близък!

— Не. Общувах с него само като хазаин с наемателя си.

— Но сте предал съобщението му на мисис Силвърхил!

— Мислех, че правя добро. Той замина за Сейнт Луис и каза, че ще се върне. Преди да отпътува ме помоли с помощта на сина ми да разбере дали тук ще се появят трима мъже, за да хвърлят подозрения върху Смол Хънтър. В такъв случай трябваше незабавно да уведомя дамата.

— Платиха ли ви?

— Даде ми няколко долара.

— Хмм! Това пак не говори във ваша полза.

— Сър, аз съм беден човек и за да свържа двата края, съм принуден да взема всеки предложен ми долар. Съвсем ли е невъзможно да остана настрана от цялата история?

— Трудно. Е да, ако никой друг не научи нещо!

— Никому няма да кажа нито думичка, сър, нито думичка!

— Добре! Къде се намира тъй нареченият Хъдзън, който е живял у дома ви?

— Знам само, че заедно със слугата на Смол Хънтър е тръгнал за Сейнт Луис.

— Виждахте ли този слуга?

— Да, няколко пъти идва тук. Двамата си приличат.

— Защото са братя. Ами накъде замина мнимият Хънтър?

— До преди малко си мислех, че е тръгнал за Индия, но докато бях при мисис Силвърхил, тя, вероятно от невнимание изпусна една дума, от която си направих извода, че той няма да отиде в Индия.

— Каква беше тази дума?

— Каза, че мистър Хънтър се е погрижил тя да може да отиде бързо при него. Бързо? Никой няма да използва тази дума в случай, ако става въпрос за човек, заминал за Индия.

— Наистина. И как стана така, че ѝ се изплъзна тази необмислена дума?

— И аз не го разбирам. Отидох при нея, за да изпълня обещанието си. Тя ме посрещна в една стая, където ѝ предадох съобщението. Знаеше за какво става дума, но изглежда не беше чувала имената на тримата очаквани мъже, защото когато ѝ ги казах, тя страшно се изплаши, побърза да ме изведе навън в преддверието и там продължихме разговора си. После ме попита дали имам време срещу възнаграждение да я придружа, за да свърши някаква работа. Съгласих се и тя ме накара да я почакам на стълбите. След това се появи с прислужничките си и аз трябваше да нося нейния куфар. Тя каза, че Олд Шетърхенд бил в жилището ѝ и че искала незабавно да отиде при мистър Хънтър, който се бил погрижил тя да може бързо да се присъедини към него. Ето как изпусна въпросната дума.

— А после къде отидохте с нея?

— В хотела „Грейт Юниън“ Тоест, отидох сам. Заедно с прислужничките си тя остана да ме чака наблизко. В хотела трябваше да ѝ купя билети за влака.

— Какви билети ѝ купихте?

— Това беше много объркана работа. Тя искаше да стигне до Гейнсвил още с първия влак, и то колкото можеше по-бързо, защото се страхуваше да остане в Ню Орлиънс макар и само още един час. Тъй като в момента нямаше директен влак за там, аз взех билети за Джаксън, Виксбърг, Мънроу и Маршъл, а оттам за Далас и през форт Уърт до Гейнсвил.

— Този път наистина много заобикаля. Тя можеше да отпътува значително по-късно и ако беше използвала линията отвъд реката, пак щеше да пристигне по-рано в Гейнсвил.

— Страхът ѝ от Олд Шетърхенд я подгони незабавно да напусне града.

— И също страхът ѝ я накара да се разбъбри пред вас. Успяхте ли да научите още нещо?

— Не, сър. Казах ви всичко, каквото знам. А сега имам ли право да се надявам на снизхождението ви?

— Хмм, би ми се искало! На първо време ще продължа издирването си. Ако разбере, че сте бил честен към мен, никъде няма

да споменавам името ви, но ако сте ме измамили, в такъв случай се пригответе да прекарате дълги години в затвора.

— Щом е така, нямам причина да се страхувам.

— Well! Тогава сбогом! За вас ще е по-добре повече да не ви виждам. Няма да купя гривната. Това беше само един претекст, както лесно и сам можете да се досетите.

— Естествено! — въздъхна той с облекчение. — Но, сър, не можете ли да ми кажете откъде знаете за случилото се между мен и мисис Силвърхил. От мига, когато влязох при нея, до самото ѝ отпътуване от града тя разговаря единствено с мен. И въпреки всичко сте толкова добре осведомен!

— Това е моя тайна, мистър Джефърс. Ако полицията иска да е годна за работа, понякога трябва да е малко и всезнаеща.

— И нещо друго. Не бихте ли могли да отскочите до жилището на мисис Силвърхил? Каза ми, че Олд Шетърхенд я е изненадал у дома. Затова избяга. Заключила го е. Струва ми се, че този човек е все още затворен и не може да излезе.

— Не се тревожете за него! Прерийният ловец не се оставя тъй лесно да го уловят. А дори и някой път да се случи, той знае много добре какво да направи, за да се измъкне.

Тръгнах си, доволен от резултата на моите издирвания. Мислехме, че ще ни се наложи да останем по-продължително в Ню Орлиънс, а сега се оказа, че сме принудени незабавно да му покажем гърба си.

Известно е, че във всяка по-голяма странноприемница в Съединените щати могат да се купят билети за влаковете във всички направления. И когато се върнах при моите спътници, първата ми работа беше да погледна разписанието на тръгващите влакове. Естествено, ние също трябваше да тръгнем за Гейнсвил и разполагахме с цели два часа до следващия влак. Това време бе напълно достатъчно, за да се споразумеем за предстоящите си действия.

Двамата ми приятели се радваха не по-малко от мен, че съм открил следите на търсените от нас хора. Нито Винету, нито Емъри се усъмниха, че съм попаднал на истинската диря. Ако бях сам, нямаше да мога да я проследя толкова бързо, понеже за едно такова пътуване до Гейнсвил са нужни повече пари, отколкото бях в състояние да

отделя. За милионера Емъри обаче това бе дреболия, а пък апачът трябваше само да посегне към колана си, за да размени няколко златни зърна срещу необходимите пари. Така че те двамата трябваше да ме мъкнат на гърба си, мен, пролетарския син.

[1] Удивително изискан Б. пр. ↑

[2] Огненият крак — Б. пр. ↑

[3] Март Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА

На никого не казахме, че имаме намерение да отпътуваме. На смрачаване се настанихме във вагона и скоро се понесохме от дясната страна на Мисисипи! а после и към Шрийвпорт на брега на Ред Ривър, където пристигнахме на зазоряване. Там имаше връзка за насам от Джаксън и Виксбърг през Мънроу. Според нашите пресмятания еврейката трябваше да дойде с този влак.

Седяхме във вагон-ресторанта и с голямо напрежение очаквахме да видим дали ще се качи във влака. Тъй като тя познаваше и мен, и Винету, ние седнахме така, че ако влезе във вагона, да не може веднага да ни забележи. Но Емъри нямаше защо да се крие. След като влакът отново потегли, англичанинът тръгна да обиколи другите вагони. Когато се върна, с голямо задоволство ни съобщи:

— Тя е тук, седнала е в предпоследния вагон.

— Не се ли лъжеш?

— — Невъзможно е да се лъжа. Каква красива жена, типична израилтянка, а до нея седи една индианка. Багажът ѝ — едно малко куфарче и чанта. Самата тя носи обикновена шапка и сива мушама. Точно както ти ни каза. Какво ще правим с нея?

— Ще я оставим спокойно да си пътува.

— Well! Но би било по-добре, ако можехме да я задържим.

— Не. Всъщност с тази жена си нямаме никакво вземане-даване.

Искаме да заловим не нея, а тримата Мелтън.

— Но тя се кани да ги предупреди.

— Няма да успее, защото ще я изпреварим. Сигурно няма да ни е кой знае колко трудно да се доберем преди нея до Албюкърки.

— Така предполагаме. Но предварително човек никога не знае какво може да се случи. По-добре да я задържим!

— И как ще го направиш?

— С помощта на някой шериф.

— Но той непременно ще поиска и ние да останем, а така положението с нищо няма да се подобри. Явно е, че от Гейнсвил тя се кани да тръгне нагоре към Ню Мексико. Тя подценява рискованата стъпка, която е предприела. Човек би помислил, че изобщо няма да стигне целта си. Ние обаче в Гейнсвил ще си купим коне и ще започнем ездата нагоре в планините.

— Но може би ще си имаме работа с команчите или с кайовите!

— Няма значение. Така няма да скучаем. При тези думи Винету вдигна вежди и каза:

— Нека моят брат не говори така! Команчите често стигат на север до пътя за Санта Фе. Винету не се бои от тях, макар да са негови смъртни врагове, но ако искаме да се доберем толкова бързо до Албюкърки, нямаме никакво време да се бием с тях.

Замълчах, защото беше прав.. Малко по-късно Емъри отново отиде до предпоследния вагон. Той завари еврейката все още да спи. Изглежда по време на пътуването си тя беше будувала през цялата нощ.

В Далас трябваше да сменяме влака. Това беше трудна работа, понеже не ни се искаше Юдит да ни види. Иначе би й хрумнало да ни се изплъзне нейде по пътя до Шърман. Успяхме да останем незабелязани дори и по-късно, когато във форт Уърт пак трябваше да се прехвърляме на друг влак. Оттам нататък железопътният насип беше съвсем нов и затова пътувахме бавно и предпазливо, тъй че пристигнахме в Гейнсвил, крайната спирка на влака, почти по тъмно.

Изчакахме Юдит и двете индианки да слязат преди нас и едва тогава напуснахме вагона. До този момент тя все още не ни беше забелязала. По онова време Гейнсвил представляваше тъжна гледка. Къщите му бяха всъщност колиби. На гарата нямаше къде да се подслони човек, а в градчето имаше само два тъй наречени „хотела“, и то това, което там се разбираше под „хотел“! В сравнение с тях в Германия всяка селска кръчма е истински рай. Видяхме как нашата бегълка изчезна в по-хубавата странноприемница и я последвахме.

В сградата беше тъмно. Не се забелязваше никаква светлинка. Навън цареше вече сумрак и съвсем слабият чезнещ дневен светлик не смогваше да си пробие път през мръсотията на малките прозорчета.

Нейде отстрани доловихме гласове. Изглежда идваха откъм кухнята и само там мъждукаше някаква светлинка, трептяща от малка

лоена свещ. Някакъв мъжки глас каза:

— All right! Всичко е предвидено. Веднага ще осветя целия „saloon“.

Откъм тази посока се приближиха леки стъпки и нейде близо до нас заглъхнаха. Ако това беше Юдит, с която бе разговарял съдържателят на странноприемницата, то сега тя седеше в същото помещение, наречено от него „салун“. Пипнешком се придвижихме напред и се добрахме до някаква маса, до която бе поставена пейка. И масата, и пейката бяха сковани от грубо рендосани дъски. Насядахме.

После дойде съдържателят и донесе една лампа, която остави на масата.

— Е-хей, та тук имало и други посетители! — възкликна той. — Добре дошли, джентълмени! Ще останете ли да пренощувате в хотела? Имаме изискано ядене, хубави легла и много ниски цени!

— Ще видим — отвърна Емъри. — Имате ли бира?

— Истинска английска „Портър“.

— Тогава дайте ни три бутилки! Но ако това божествено питие не ни е по вкуса, ще си го пиете сам!

— Бих се радвал, но едва ли ще ми се падне това удоволствие. Междувременно аз си имах едно друго удоволствие, което беше много по-голямо от пиенето на неговата без съмнение неприятна ечемичена помия. Щом донесе лампата, видях, че от другата страна на нашата маса имаше още една пейка и на нея седяха... Юдит и нейните две индианки! Какви физиономии направиха и трите, щом ме зърнаха! След като гостилничарят се отдалечи, аз се изправих и се поклоних:

— Мисис Силвърхил, както виждате, вчерашната ни среща ме очарова толкова много, че просто не мога да се разделя с вас. Олд Шетърхенд откри следите ви, макар че накарахте друго лице да ви купи билетите.

— Вие... вие тук в Гейнсвил? — изрече със заекване тя.

— Може би въпреки цялата ви хубост щях да си остана в Ню Орлиънс, но в бързината си да заминете час по-скоро вие забравихте нещо, което ви е толкова необходимо, че незабавно взех влака, за да ви го донеса. Ето го, сенъора!

Извадих от джоба си бележката с обещанието за женитба, разгърнах я и я поднесох към светлината на лампата. Тя прочете редовете и грабна листчето от ръката ми.

— Това е мое! Този документ ми стига. Е, сега може да загубя всичко, което не успях да взема със себе си!

— Да, задръжте бележката, сеньора! С нея можете да принудите един от най-големите мошеници да постъпи почтено с вас, преди „hangman“^[1] да му метне примката на врата. Тогава тя изсъска злобно:

— Мълчете, клеветнико! С вас нямам никаква работа.

Тъкмо в този миг се върна съдържателят. Той щеше да ѝ помогне в бедата. Тя се обърна към него:

— Сеньор, имате ли за пренощуване стая със здрава ключалка за една дама, на която ѝ е невъзможно да остане тук в компанията на такива хора?

— Искате ли питане, ма'ам! — отвърна той. — Имам една стая, където дори и принцеса би се чувствала като в рая.

— Тогава заведете ме там заедно с моите прислужнички!

Той ни взе лампата и тръгна с жените. Къщата беше разделена на две помещения — едно по-голямо, където седяхме ние, и друго по-малко, в което беше кухнята, заедно с мястото, където живееше съдържателят. И двете помещения имаха дъсчен таван. В тавана на кухнята имаше четириъгълен отвор. Точно там съдържателят подпря една подвижна стълба и с лампата в ръка се изкатери горе. Юдит и индианките се видяха принудени да го последват. Ние останахме да чакаме в мрака, докато най-сетне след около четвърт час човекът се спусна по стълбата, дойде при нас и сложи на масата една лоена свещ.

— Извинете, мешърс! — каза той. — Днес разполагам само с една лампа. Трите големи полилея, които поръчах в Литъл Рок, ще пристигнат за съжаление едва вдругиден. Ще желаете ли да се нахраните?

— Да — отговори Емъри. — Какво предлагате?

— Крехко печено филе с палачинки.

— Кой е готвачът?

— Самият аз. Жена ми ще дойде чак вдругиден. Четиримата келнери, които взех на работа, трябваше още вчера да са тук, но сигурно се бавят, защото шивачът все още не е сварил да им ушие фраковете.

— Тогава е истинско щастие — обадох се аз, — че поне вие сте тук. Разговаряхте с дамата там горе. Тя каза ли ви закъде пътува?

— Не.

— А кога ще си тръгне оттук?

— Също не. Но нали преди малко чухте, че пожела стая само за тази нощ.

— Можем ли и ние да пренощуваме тук?

— Естествено. Ще спите като царе.

— Къде?

— Тук в салуна. Ще получите разкошни легла.

— Добре! А може ли човек да намери коне в това благословено селище, наречено Гейнсвил? Искам да кажа — да купи?

— Разбира се, сър! Из целия Запад няма такива животни като нашите. Истинска арабска, персийска и английска чистокръвна порода! И цени, за които изобщо не си заслужава да се говори! Аз съм най-известният коневъд надлъж и нашир.

— Добре! Може би имате и седла, а?

— От всички видове, направо от най-известния седлар в Сейнт Луис и са почти нови.

— Тогава си пожелавам само конете и седлата да са по-хубави от истинската английска „Портър“, която хвалихте не по-малко. Колко изхода има стаята, където се намират дамите?

— Само един, през който се качиха преди малко. Но извинете ме! Трябва да побързам да ви приготвя вечерята.

Този „хотелиер“ беше такъв изпечен мошеник, какъвто едва ли съм срещал. Неговата „Портър“ не беше нищо друго освен саморъчно „изфабрикувана“, разводнена „small-beer“^[2]. После вместо филе получихме жили от говежди крака, които изобщо не можеха да се сдъвчат, а пък палачинките бяха направени от гъсто, забъркано с топла вода най-долнокачествено брашно. „Леглата“ представляваха купчина дървесни стърготини и за всичките тези царски удоволствия всеки от нас трябваше да заплати по три долара. Единствената ни утеха бе, че навярно и „принцесите“ над кухнята бяха принудени да тънат в същите блаженства като нас.

Заради приятелското му отношение към Юдит нямахме доверие на съдържателя. Легнахме си с намерението да поспим и да станем в ранни зори.

Посред нощ Винету ме събуди.

— Нека моят брат се ослуша! — каза ми той.

Наострих слух. Отвън се разнесе тих шум като от отдалечаващ се файтон. После всичко пак утихна. Отново заспахме, понеже бяхме убедени, че ако еврейката действително можеше да избяга само с помощта на подвижната стълба, то тя сигурно не би имала възможност да офейка, без да я чуем. Обикновено ние и тримата, а особено Винету, се будехме при най-лекия шум.

Когато станяхме от сън, вече се зазоряваше. Тъй като вратата нямаше ключалка, а само едно дървено мандало, ние излязохме от къщата, без да будим съдържателя, който все още спеше в кухнята. Веднага забелязахме, че стълбата липсваше, и когато завихме зад ъгъла на „хотела“, я видяхме облежната на стената. Тя стигаше до отворения капак на прозореца на горното помещение, наречено „стая“. Едва сега открихме също и че от тази страна се намираще вратата, която извеждаше от кухнята навън. Бързо събудихме съдържателя.

— Къде са жените, които спяха горе? — попитах го.

— Тръгнаха си — отговори той и злорадо се ухили. — Аз ги изведох от стаята им.

— И то тайно, за да не забележим нищо.

— Така е, мешърс. Винаги гледам скъпите ми гости добре да се наспят. Ето защо отворих външната кухненска врата и толкова тихо подпрях стълбата отвън до стената, че нямаше да чуете нищо дори и да бяхте будни. После също тъй тихо се спуснаха и жените през прозореца.

Той каза всичко това с толкова подигравателен тон, че страшно ми се прииска да му зашия някой шамар. С мъка успях да се въздържа и продължих с въпросите си:

— Не знаете накъде тръгнаха, нали?

— Не.

— Но въпреки това сте осигурили за тях кола.

— Кола ли? — учуди се той. — Откъде знаете?

Спомних си думите, които Юдит беше казала на златаря: „Мистър Хънтър се е погрижил да отида бързо при него“. Може би преди да се разделят той й е казал, че ще се разпорежи да я чака готова за отпътуване кола?

— Знам, че тук при вас е имало кола за мисис Силвърхил — подхвърлих право в лицето на съдържателя.

— Щом като вече го знаете, няма смисъл да отричам. Чакаше я отсреща под навеса при железопътната гара. Наложил ми се да я набавя чак от Литъл Рок и платих за нея безбожно много пари, макар да е само някаква си стара бракувана пощенска кола.

— И накъде отпътува тази пощенска кола?

— Това не ви интересува.

— Well, както искате, сър! Я ни покажете сега конете, които ни предложихте!

— Не ги продавам. Откровено ще ви призная, че мисис Силвърхил, която е много изискана дама, ми плати, за да не ви давам коне.

— Тогава ще се намерят други хора, които ще ни продадат.

— Тук в Гейнсвил? Лъжете се. В това селище няма едно конско копито, което да не е моя собственост. А конете са хубави, дължен съм да ви го кажа. Искате ли да ги видите? Те са на открито недалеч оттук в една оградена ливада.

Той изрече това със злорадия си тон, като същевременно посочи с ръка отвъд железопътната гара. Разбрах погледа, който ми хвърли Винету, и с привидно безразличие отвърнах:

— Е, човек би могъл поне да ги огледа. Покажете ни ги! Взехме целия си багаж и тръгнахме към ограденото място — на около десетина минути път от селището. Там имаше дванайсет коня. Няколко от тях ни харесаха. Но негодникът продължи да се инати и не желаше да ги продава. Тогава реших да я карам по-накратко.

— Сър — попитах го, — мисис Силвърхил спомена ли ви имената ни?

— Не.

— Тогава ще ви ги кажа. Ей тук пред вас е застанал вождът на апачите Винету. Аз съм Олд Шетърхенд, за когото навярно сте чувал, а и третият от нас също е човек, с когото шега не бива. Вие продавате коне, а ние спешно се нуждаем от ездитни животни. Вие не ни ги давате само от чиста проклетия. Чуйте какво ще ви кажа! Ще купим онези два кафяви коня и този врания, като за всекиго от тях веднага ще ви платим по осемдесети пет долара. Освен това ще ни дадете три седла заедно с юздите и оглавниците по петнайсет долара парчето. Всичко на всичко това прави триста долара. Ако не желаете, ние ще си тръгнем, но какво ще стане после си е наша работа!

— Какво? Наистина ли, наистина ли? Вие сте Винету и Олд Шетърхенд! — извика той. — Щом е така, тогава ще се гордея да мога да разказвам, че съм гощавал такива мъже в моя салун! Да, сега ми се отварят очите, мешърс! Това е Винету, вождът със Сребърната карабина, а вие имате две пушки — една лека и една тежка. Това е Мечкоубиецът, а това — прекрасната карабина „Хенри“. Мешърс, ще получите конете и седлата. Вземете ги! А сега да ви кажа накъде отпътуваха жените. Тръгнаха за Хенриета, където смятат да вземат други коне със свежи сили. После ще минат през Драйфърт на Ред Ривър, за да излязат на пътя на керваните покрай Канейдиън, който води към Сан Педро и Албюкърки.

Не бях очаквал такъв обрат в поведението му. По-скоро се бях подготвил да получа нов отказ. В такъв случай мигновено щяхме да се метнем на трите избрани от нас коня, щяхме да му хвърлим по петдесет долара за всеки от тях и да препуснем без седла и юзди. Но безспорно така беше по-добре.

Съдържателя ни помоли да се върнем в „хотела“, където избрахме седлата и ги платихме заедно с конете. После той изчезна за две-три минути. Защо, разбрахме много скоро, понеже едва се беше върнал, когато салунът се изпълни с всичките жители на селището. Надойде мало и голямо, старо и младо, но не просто за да ни види, а за да ни гледа със зяпнала уста. Можехме спокойно да им позволим това удоволствие — стига само да не ни досаждаха. Никой не дръзна да ни заговори. А съдържателят направи добър альш-вериш, защото през този един час, който останахме при него, се изпи толкова много бира, че усмивката на доволното му лице ставаше все по-широка и по-широка. Навярно това бе причината, поради която накрая ни помоли да приемем от него в добавка и значителен запас от хранителни провизии. Не му отказахме и скоро разбрахме, че той има много по-хубаво брашно и месо от онези, които ни беше предложил предишния ден за вечеря. Дори ни подари един малък тиган с три лъжици, които можехме добре да използваме по време на пътуването си, за да си приготвяме яденето.

Запасени така с всичко необходимо, ние яхнахме конете и поехме към Хенриета. Там узнахме, че еврейката е пристигнала около осем часа преди нас и е получила не само нови коне, да теглят пощенската

кола, ами и други — резервни. Била е убедена, че ще я преследваме, и изглежда, се беше разпоредила да не ни се дават никакви сведения.

Най-вероятно тя беше подкрепила поръчението си със солидни бакшиши. И изобщо Юдит явно носеше със себе си значителна сума пари, защото иначе нямаше как да вземе толкова много коне. Наистина отказаха да ни дадат сведения, обаче след като Емъри тайно дръпна настрана едно малко конярче и му пъкна в ръката един долар, момчето си отвори устата и така узнахме не само кога еврейката беше пристигнала и заминала. Момчето му издаде и че преди известно време там идвал някакъв джентълмен, който се бил погрижил за по-бързото пътуване на дамата. Описанието на този мъж беше толкова подробно, че без колебание разпознахме в него Джонатан Мелтън.

Можеше да се предположи, че той беше уговорил с Юдит посоката на нейното пътуване и че беше взел всички мерки да облекчи придвижването ѝ.

И така, тя имаше намерение да се добере до пътя за Сан Педро и това бе съвсем основателно, понеже само там можеше да смени изтощените коне с отпочинали. Не сметнах за необходимо да яздим по следите ѝ, тъй като знаехме, че е тръгнала за Албюкърки. Понеже пътуваше с кола и от време на време ѝ се налагаше да сменя конете, тя бе принудена да се движи по заобиколен път, докато ние можехме да минем направо. Вероятно поради това щяхме да пристигнем в Албюкърки преди нея и там можехме не само да я чакаме, но и да се поогледаме за Мелтън. В такъв случай пътят ни минаваше през северната част на Ляно естакадо, която представлява пустинно високо плато, тъй че трябваше да се приготвим за едно много тежко пътуване с какви ли не лишения, но въпреки всичко предложих да яздим точно в тази посока. Емъри нямаше кой знае какво желание. Той изтъкна няколко причини срещу решението ми, които не можех да призная за състоятелни. Но Винету се съгласи с него и ми каза:

— Може би ще ни се наложи да яздим няколко дни, без да намерим никаква вода. Дали конете ни ще издържат?

— Във всеки случай ще намерим вода, защото сега не е сухият сезон — възразих аз.

— На високото плато няма да има, защото там вятърът пресушава всички големи и малки локви.

— Тогава все ще се натъкнем на кактусови полета, чиито сочни плодове конете ни могат да ядат. Така ще утолят жаждата си.

— Моят брат е прав. Тези плодове съдържат доста вода и тя ще е достатъчна за нашите животни. Но имам други опасения, които ме карат да се обявя против това да поемем право към Албюкърки. Поразяващата ръка знае ли със сигурност, че Джонатан Мелтън се намира вече там или пък че ще пристигне там?

— Да. Ако еврейката ми е казала истината.

— Казала я е. Възможно ли е Мелтън да се забави нейде по пътя?

— Съществува такава възможност.

— Юдит ще се присъедини към него, ще му каже, че сме по петите ѝ, както и че е издала неговото намерение да отиде в Албюкърки. Тогава той много ще внимава да не се мярка в този град.

— Но това може да стане само ако някаква непредвидена пречка го е забавила по пътя.

— Не, не е изключено и на самия него да му хрумне да спре някъде и да я изчака.

— Но това ще означава загуба на време!

— Разбира се, че не. Все едно ще му е дали ще я чака в Албюкърки или нейде по пътя. В Албюкърки може много по-лесно да бъде разкрит, отколкото по тези пусти места, където никой няма да го види.

— Хмм! Нищо не мога да възразя, обаче имам едно особено чувство, което ме кара да яздя право към Албюкърки.

— Знам, че понякога моят брат изпитва подобно чувство, което рядко го лъже. Но този път го моля да не се вслушва в това предчувствие, а в гласа на разума.

— Щом Винету ме моли, няма да се противя повече и ще го последвам. И така, да тръгваме по следите на еврейката!

Купихме в Хенриета още някои неща, за да допълним екипировката си и напуснахме градчето, като отначало поехме на запад и продължихме в тази посока. Привечер стигнахме до един приток на Ред Ривър, който прекосихме на следващата сутрин. После се отправихме на север към Саут Форк ъв Ред Ривър, до който се добрахме по обед на следващия ден.

Там се намираще тъй нареченият Драйфърт, което преведено ще рече Сухия брод. Дадено му е такава име, понеже на това място реката

е толкова широка и плитка, че ако не е придошла или няма наводнение, ездачите я прекосяват, без да ги намокри и една-единствена капка вода.

Досега винаги бяхме намирали достатъчно паша за нашите коне и пред очите ни постоянно бяха следите от пощенската кола, която преследвахме. Но ето че те извиха на северозапад, тъй че северният ръкав на реката и неговият извор останаха на изток и ние трябваше да се подготвим известно време конете ни да бъдат лишени от храна, а от жажда щяха да страдат и те, и ние. По тази причина се напихме до насита и оставихме нашите животни да направят същото. После продължихме ездата.

Много по-удобен щеше да е пътят от Камп Радцимски през форт Елиът, но по разбираеми причини Джонатан Мелтън бе избягвал населените и оживени места.

Вече споменах, че еврейката имаше преднина от около осем часа и за съжаление не само че не успяхме да я намалим, а напротив, струваше ми се, че тя сякаш се беше увеличила. Вярно, Юдит пътуваше с тежка пощенска кола, ала имаше предимството да може да сменя конете си, което за нас беше невъзможно.

Зеленината между притоците на Ред Ривър беше вече изчезнала. Прерията се превърна в пясъчна пустиня, през която яздихме цял ден, без да зърнем и едно стръкче тревица. На следващото утро пясъците отстъпиха място на камънаци и земята стана толкова твърда, че въпреки острото ни зрение и цялата ни проникателност не бяхме в състояние да различаваме дирите, които следвахме, още повече че старата пощенска кола имаше преднина от един ден. За щастие, докато търсехме следите във всички възможни посоки, ние се натъкнахме на голям гьол, чиято вода ни беше добре дошла, макар че цветът ѝ не бе кой знае колко привлекателен. Пихме като държахме пред устата си носните си кърпи, използвайки ги вместо филтър, а после дадохме възможност и на конете да утолят жаждата си, докато не остана никаква вода, а само кал и тиня.

Открихме изгубената диря едва след като почвата отново стана пясъчлива, но търсенето ѝ ни отне още един ден. Следователно тя бе остаряла вече с два дни и поради това се забелязваше само тук-там.

— Глупава история! — обади се Емъри. — Ако продължава така, и до края на живота си няма да догоним тази фуста!

— Поне до Албюкърки няма да стане — потвърдих аз.

— Тогава все пак си бил прав, когато казваше, че е по-добре да яздим право към Албюкърки.

— За съжаление този извод идва твърде късно. Няма как да се върнем.

— — Даже и да беше възможно, Винету нямаше да го направи, — намеси се апачът. — Не е изключено Джонатан Мелтън да спре по пътя, за да изчака жената. Може би тогава тя ще намали бързината си.

— И къде според моя брат той ще спре?

— Там, където има вода, значи горе край реката Канейдиън, до която имаме още два дни път.

Поклатих глава, защото твърде високо ценях прозорливостта и опита на апача, за да си позволя да му възразя в присъствието на Емъри. По начало бях на друго мнение, но се бях подчинил на съвета му, така че сега всякакви упреци щяха да са излишни. Но той забеляза, че поклатих глава и ме попита:

— Моят брат не мисли като мен, така ли?

— Да. Струва ми се, че няма да догоним Юдит.

— Дори и в случай, че Джонатан Мелтън спре, за да я изчака?

— И тогава. Та нали ще чака само докато тя се появи и после веднага ще продължи заедно с нея.

— У ф! Може би ще й даде възможност да си почине!

— Сигурно е, че няма да й даде, защото нали ще узнае от нея, че сме по петите й!

При тези думи апачът сведе глава и смутено каза:

— Моят брат е прав. Трябваше да се вслушаме в неговия вътрешен глас, а не да следваме моя съвет. Винету постъпи като глупак.

Заболя ме, че този мъж сам се наричаше глупак. По-късно действително щеше да има удоволствието да види, че въпреки моето твърдение, ние все пак щяхме да догоним пощенската кола, ала за съжаление при съвсем други обстоятелства, различаващи се силно от предсказаните от апача.

До Канейдиън Ривър имахме още цели два дни път, и то ни предстоеше много трудно пътуване. Намирахме се на вече споменатото високо плато. Конете ни газеха в дълбокия пясък, а слънцето сипеше такава жар над главите ни, че имахме чувството сякаш се намираме във фурна. Въпреки това, първият ден измина успешно и след кратка

почивка много ни се искаше да продължим по-нататък, за да използваме вечерната и нощна прохлада, обаче нямаше как да стане, защото в тъмнината сигурно щяхме да изгубим дирята.

За наше щастие на следващата сутрин отново се натъкнахме на голяма локва вода, която оставихме на конете да я изпият. Към обед стигнахме до едно място, където растяха бодливи кактуси. Техните заоблени плодове съдържат воднист сок, който не е кой знае колко вкусен, но за страдащия от жажда човек като нищо може да замести водата. Това го знаят и животните.

И така, пихме, докато утолихме жаждата си, а после отстранихме бодлите на цял куп кактусови плодове, които стръвно бяха унищожени от конете. След това продължихме ездата.

Надявахме се до вечерта да стигнем до някой от малките притоци на Канейдиън. Там сигурно щяхме да намерим толкова много вода и трева, че на всички лишения щеше да се сложи край.

Но скоро след обед въздухът стана задушен и едва можехме да дишаме, а на юг небето придоби червеникав цвят. На няколко пъти Винету се огледа в тази посока.

— Кажии-речи изглежда така, сякаш всеки момент може да очакваме ураган — подхвърли Емъри.

— Сигурно това ни чака! — отвърнах аз. — Цяло щастие е, че вече не сме кой знае колко далеч от реката. С ураганите в Ляно естакадо шега не бива.

— Моят брат Шарли е прав — съгласи се с мен Винету. — Когато Дъхът на Ляно се надигне от дълбините, той се понася яростно над пустинята, вдига пясъка чак до небесата и ако премине над плодородни земи, поваля цели гори.

— Мътните го взели! Наистина ли и двамата смятате, че ще си имаме работа с този зъл дух?

— Той идва. Винету го знае много добре. Нека моите братя пришпорят конете. Ако не искаме да бъдем погребани под облаците и вълните на пясъка, ще трябва да побързаеме да намерим някое място, където ураганът няма да се стовари върху нас с цялата си мощ.

И така, накарахме конете да препуснат колкото им държаха краката. Благодарение на инстинкта си самите те разбраха, че зад тях, се надига страшна опасност и напрегнаха всичките си сили, без да има нужда да ги подтикваме с шпорите си.

Червеникавото сияние на южния хоризонт се разпростираше все по-нашироко и все по-надалеч. Издигаше се нагоре по небето. В горната си част то стана по-светло, а долната придобиваше все по-тъмен и по-тъмен цвят. След време стигна до зенита, като същевременно от двете страни на запад и изток бързо пълзеше в северна посока. Това беше опасно. Знаех го, защото веднъж вече бях преживявал подобна буря в Ляно естакадо.

Изминаха два часа, откакто забелязахме опасността. Ураганът щеше да се извие над нас най-много след петнайсетина минути, а конете ни едва можеха да се движат напред. Нито шпорите, нито ударите имаха резултат, понеже клетите животни и без друго доброволно бяха Напругнали вече сетните си сили. Без някой да ги кара, самите те с голямо нетърпение се оглеждаха за спасително място.

Ето че по едно време, на изток, далеч в дясно от нас се появи ниско, продълговато възвишение. Натам пясъкът не беше вече толкова дълбок и тук-там се виждаха места, покрити с обикновена пръст, където растеше оскъдна трева.

— Краят на пустинята! — извика Винету. — Виждаш ли онзи продълговат хълм на изток и самотното сухо дърво право пред нас, а, Шарли?

— Да — кимнах аз, а вятърът просто отвя отговора от устата ми. Действително, точно пред нас, в нашата посока, на самия хоризонт се издигаше високо изсъхнало дърво, останало без клони.

— Познаваш ли хълма и дървото?

— Да. Спасени сме. Вече има трева, а на петнайсетина минути от дървото тече малкият поток, който извира отвъд хълма. Нека яздим в галоп, за да можем навреме да стигнем до водата.

Помагайки си с удари, пришпорихме конете, за да напругнат последни сили. Ставаше въпрос не само за нашия, но и за техния живот. С провиснали езици те препуснаха напред. Ако бяхме спрели, те от изтощение щяха да рухнат на място. Но ние ги заудряхме, започнахме да подсвиркваме, да викаме, да крещим, за да поддържаме бързия им бяг, и скоро прелетяхме покрай изсъхналото дърво... по зелената трева все по-напред... пред нас изплуваха вече храсти, между които проблясваше водна повърхност... все по-напред, все по-нататък... навлязохме сред гъсталака... прегазихме потока... още малко нататък между храстите, и най-сетне спряхме.

Не беше нужно да слизаме от седлата, понеже конете ни веднага се строполиха на земята. Хълбоците им учестено пулсираха, от муцуните им капеше пяна, езиците им бяха провиснали, а очите им — затворени.

— Сваляйте одеялата! — извиках аз. — разтрийте животните! Започнете да ги шибате с пръчки, за да не измръзнат! Не бива да ги загубим! Без тях няма да можем да продължим!

Светкавично разгърнах моето одеяло и отрязах няколко клона от най-близкия храст. Винету последва примера ми, но Емъри не се съгласи току-така с нашите действия.

— Защо навлязохте толкова навътре в храсталаците? — попита той. — Не можехте ли да спрете при потока? В момента водата ни е по-необходима от всичко друго.

— Скоро ще разбереш защо постъпваме така. А сега побързай да се погрижиш за жребеца си!

Залових се с всички сили да разтривам моя кон, апачът правеше същото с неговия и англичанинът последва нашия пример.

И тогава... тогава се започна! Над нас из висините сякаш екна тромбон или туба. После се разнесоха хиляди свирещи, ревящи, съскащи и пронизително пищящи звуци. Първо ни връхлетя ужасна жегга, а след това бяхме сковани най-неочаквано от такъв студ, като че бяхме попаднали на Северния полюс. Познат ми беше този студ. Точно той представляваше голяма опасност за нашите животни. Зашибахме ги с пръчките, за да задържим кръвта близо до повърхността на телата им.

Студът трая най-много една минута, но беше толкова пронизващ, че след огромните усилия и пренапрежение в последните часове и разгорещеното състояние на конете това неминуемо щеше да им струва живота. Удрянето с пръчките и непрестанното разтриване стоплиха и нас и направиха студа по-поносим.

После внезапно отново стана горещо. Гласът на тромбона, както и хилядите други звуци, замлъкна. Затова пък се разнасяше някакво мощно шумолене. Въздухът не беше вече прозрачен и едва можех да виждам Винету и Емъри. Подвикнах им:

— Хвърлете се на земята с глава на север! Дръжте се здраво, иначе торнадото ще ви отнесе!

Да, предвестниците бяха преминали и ето че връхлетя самият ураган. Въздухът беше наситен с пясък, който проникваше във всички отвори на тялото. Само за броени секунди ми бяха напълнени очите, ушите и носа, въпреки че бях покрил лицето си с одеялото. Можех да дишам с много голяма мъка. Кажии-речи се задушавях.

Това продължи около три минути. После всичко премина. Бяхме затрупани с пясъчна покривка, дебела около педя, педя и половина, но въздухът изведнъж пак стана чист и кристален. Надигнахме се от земята и с голямо блаженство свободно задишахме.

И тогава пред нас на юг съзряхме странна картина. Въпреки чистия и прозрачен въздух там не видяхме небе, а където всъщност трябваше да се намира то, имаше само обширна пясъчна равнина, в чиито най-отдалечен край се издигаше високо изсъхнало дърво, останало почти без клони.

— Фата моргана! — извика Емъри.

— Да, това е измамното изображение на Ляно естакадо, което или върви пред торнадото, или пък го следва — каза апачът.

— Дървото, покрай което неотдавна минахме, стои на небето с короната надолу.

— Цялата картина напомня плафонна живопис с обърнати наопаки изображения. Сега виждаме местността, намираща се на юг от нас. Ако на същото разстояние на север от нас има хора, те пък ще видят нас, а може би са ни забелязали още преди връхлитането на урагана. Това отражение възниква от два въздушни пласта с различна топлина и плътност, а то рисува образите си по много различен начин. Но стига сте гледали този мираж, който и без друго ще изчезне съвсем скоро, ами обърнете внимание на конете. Изтощението им, силното изпотяване, а после студът, ураганът, последвалата жегата... хмм, трябва още дълго здравата да ги разтриваме и след това да се опитаме да ги изправим на крака и да видим дали ще са в състояние да продължат.

След около четвърт час усилия ние най-сетне успяхме да възстановим силите на клетите животни поне дотолкова, че можеха да стоят на краката си. Възседнахме ги и около десетина минути яздехме бавно наоколо, защото иначе щяха да се схванат. Но все още не биваше да пият вода. Разчистихме една затревена ивица земя от изветия пясък и на първо време ги оставихме да пасат.

Едва след това можехме да мислим за себе си. Седнахме на земята и докато разговаряхме, започнахме да чистим от пясъка дрехите и вещите си. Англичанинът се обади:

— Вие и двамата сте виждали вече и дървото, и онзи хълм. А ти, Чарли, дори знаеш, че отвъд дървото тече поток. Та няма сте идвали тук? Сигурно тази местност е играла някога за вас важна роля, щом тъй бързо я разпознахте, а?

— Така е. Ако огледаш по-внимателно старото сухо дърво, ще видиш, че за неговата гибел не е виновна възрастта му, а огънят.

— А-а! Значи горски пожар в покрайнините на пустинята?

— Нищо подобно. За команчите това беше празничен огън, а за Винету и мен беше огън на болки и мъки.

— Мътните го взели! Да не би тези негодници да са искали да ви изпекат?

— Нещо такова. И не само нас, ами и още четирима наши спътници.

— Човече, та аз не знам абсолютно нищо за тази история! Я ми я разкажи!

— Двамата с Винету се бяхме спуснали от Сиера Гуаделупе и се канехме да прекосим Стейкид Плейнс, за да се доберем до форт Грифин. Познавахме пустинята и не се страхувахме от нея, още повече че бяхме взели провизии и два мяха с вода. Когато преполовихме пътя си, ние срещнахме четирима души, които идваха от форт Дейвис и искаха да стигнат до форт Додж...

— Много странен път! От Рио Гранде нагоре чак до Арканзас! Та по въздушна линия това са към шестстотин мили! И на всичко отгоре се минава през самата пустиня Ляно! Не можеха ли да изберат някой заобиколен път през по-свестни райони?

— Наистина така трябваше да направят, но не го разбираха, а пък онези, които ги бяха изпратили, го разбираха още по-малко. Узнах само, че ставаше въпрос за някаква работа с много пари. Нямали никакво време за губене и по тази причина пратениците получили нареждане да минат по най-прекия път, който водеше именно през дивата Ляно. Тези пратеници бяха двама млади търговци, които си нямаха хабер от Дивия запад, и затова им бяха дали за придружители двама ловци. Ловците са били веднъж в Ляно, но без да навлизат

особено навътре в нея. Изобщо нямаха представа как се пресича пустинята на кон от юг на север.

— Ама че глупост! Трябвало е да се спуснат по Рио Гранде, да се качат на кораб за Ню Орлиънс и после с параход да поемат нагоре по Мисисипи и Арканзас.

— Да. Или пък можеха да тръгнат нагоре по Рио Гранде и през Ню Мексико да се озоват в Санта Фе, за да стигнат оттам до пътя, водещ за Арканзас. И по двата маршрута щяха да се доберат до целта си по-бързо, отколкото през Ляно — дори и ако в пустинята не се бяха натъкнали на никакви пречки.

[# Английското име на Ляно естакадо — Б. пр.]

— А пречки тук има повече от достатъчно.

— Наистина! Четиримата се бяха напъхали право в ръцете на смъртта. Когато ги намерихме, те лежаха кажи-речи полумъртви в пясъка, а и положението на конете им не беше по-добро. Ако не ги бяхме видели най-случайно, бяха осъдени да умрат. Свестихме ги с малко вода и помогнахме и на тях, и на животните им да се изправят на крака. После ги заведохме до най-близкото място известно на Винету, където можеше да се намери повече вода. Посъветвахме ги да тръгнат с нас за форт Грифин, но те така сърцераздирателно ни замолиха да ги преведем през пустинята в северна посока, че накрая се съгласихме. В резултат на това се отклонихме от пътя си и поехме на север.

— Но така самите вие сте се изложили на голяма опасност.

— Да, за съжаление! И наистина имаше защо да се разкайваме. Винету разчиташе на две места с вода, край които трябваше да минем. Но едното от тях бяхме принудени да го избегнем, понеже там се беше събрала каква ли не разбойническа сган, а когато по-късно се добрахме до другото място, видяхме, че е почти пресъхнало. Ако искахме да се спасим от смърт, трябваше преди всичко да съхраним конете си. Ето защо оставихме малкото вода на тях, а ние не получихме нито капка. Измъчвани от жажда, продължихме нататък.

— И всичко това само заради някакви си непознати хора?

— Да. И ти самият не би постъпил иначе. Нали те познавам.

— Pshaw! Но я продължавай!

— И така, оставихме се на конете да ни влачат, докато и те самите не можеха вече да си помръднат краката. Малкото вода, която

получиха, не им даде кой знае колко сили и още на следващия ден не бяха в състояние да ни носят. Починахме си до сутринта на другия ден и малко поукрепнали, продължихме да вървим напред.

— Да вървите ли? Че не можехте ли да яздите?

— Не. Конете бяха твърде изтощени. Към обяд заклахме един от тях и изпихме кръвта...

— Бррр!

— Не казвай „бррр«. Ако беше на наше място, щеше да постъпиш по същия начин. Вечерта бяхме принудени да убием още един кон. Третият умря през нощта. На следващия ден заклахме и другите. Кръвта им поддържаше живота ни, но не мога да ти опиша какво изпитвахме и в какво състояние се намирахме. Тогава разбрах, че кръвта наистина опиянява, макар може би само когато човек е изтощен и отпаднал толкова много. Продължихме да се влачим и да се препъваме, да падаме и с мъка да се изправяме на крака, изминавахме по няколко крачки и отново рухвахме, докато накрая останахме да лежим на земята.

— Ужасно! И къде се случи това?

— Недалеч отгук, може би на около един час езда в югозападна посока от изсъхналото дърво, което видяхме преди малко.

— Сега вече се досещам! Били сте нападнати от команчите и заради вашето състояние не сте могли да се съпротивлявате, нали?

— Така е. Лежах полужив на земята и треската рисуваше пред очите ми какви ли не безумни видения. Винету бе в същото положение. По едно време около нас изведнъж проехтя див рев и аз се опитах да се изправа, но не ми се удаде. Изпаднах в безсъзнание. Когато дойдох на себе си, видях, че съм вързан. До мен лежеше Винету заедно с четиримата ни спътници, а около нас команчите се бяха разположили на лагер.

— От колко души се състоеше отрядът им?

— Преброих четиринайсет негодници.

— Само!

— Да, само! Четиринайсет здрави и силни мъже срещу шестима, които бяха полумъртви от изтощение. Индианците ни нахраниха и ни дадоха вода. След като се посъвзехме дотолкова, че можехме да вървим, ни доведоха дотук, където отново ни разрешиха да ядем и да прием колкото ни душа искаше. Онези типове останаха с нас да лежат

тук цялата нощ. После ни откараха при дървото. Както ни каза вождът, там трябваше да бъдем изгорени.

— А-а, значи с тях е имало и вожд?

— И дори много прочут. Името му беше Атеша Му, което ще рече Силната ръка. Беше известен като най-войнствено настроения вожд на команчите. И така, отведоха ни при дървото и ни изправиха до него. Най-напред здраво вързаха за ствола му двамата търговци и запалиха огън. След като те умряха, дойде ред на двамата ловци, а Винету и аз щяхме да останем за финала на тази ужасна церемония.

— И е трябвало да гледаш как умират и другите двама?

— Да. Гледката беше страшна, но още по-ужасно беше да ги слушаш. Уверявам те, че това беше такава сцена, за която предпочитам да мълча. И до ден днешен ме побиват тръпки на ужас винаги щом се сетя за нея. Най-сетне, най-сетне всичко с четиримата свърши и команчите се заеха с нас.

— Разказвай по-бързо, по-бързо, за да разбере час по-скоро как сте се отървали!

— Първо трябва да ти кажа, че ни бяха взели всичко...

— Също и пушките ти, Мечкоубиеца и карабината «Хенри»?

— По онова време все още няха тази карабина.

— Ами Сребърната карабина на Винету?

— Вождът я беше присвоил като плячка. Докато изгаряха четиримата клетници, той я държеше в ръката си. Знаехме, че и двете й цеви бяха заредени. Конете не се намираха наблизко, защото ги бяха оставили тук край потока.

— При тях имаше пазачи, нали?

— Не. Беше добре за нас. Освен това трябва да отбележа, че изтощението и слабостта ни бяха изчезнали. Нещо повече, яростта, която ме беше обзела, сигурно бе удвоила силите ми. До вожда стоеше неговият син, един млад силен воин, който държеше в ръка моя тежък Мечкоубиец. След тези предварителни обяснения лесно ще отгатнеш останалото. Бяха ни накарали сами да вървим от потока до дървото, така че краката ни не бяха вързани, обаче индианците бяха извили и стегнали с ремъци ръцете на гърба ни. Винету ми хвърли един многозначителен поглед и с очи ми посочи дървото, а после и потока. Никой не го забеляза, но аз го разбрах веднага. Отначало другите четирима бяха вързани по абсолютно същия начин като нас, ала накрая

ги поставиха лице срещу лице и пак ги вързаха като прегърнати. След това двама по двама ги стегнаха за дървото. Червенокожите бяха измислили тази прегръдка на кладата, за да увеличат предсмъртните мъки на жертвите си, но ние се надявахме точно това да ни спаси. Ако смятаха и нас да връзват по този начин, то трябваше макар за броени мигове да ни освободят ръцете, и се надявахме това да се окаже достатъчно за избавлението ни.

— Страшни мигове, страшни мигове, които не бих желал никога да преживея!

— Стана така, както се бяхме надявали. Вождът направи знак на сина си и на един друг индианец. Младият команч се приближи до Винету, за да изпълни длъжността на палач, а другият пристъпи към мен. Той развърза възела на гърба ми и после ме хвана за ръката, за да ме отведе при Винету, чиито ръце в момента също бяха свободни. Наредиха ни да се прегърнем. Тогава с лявата си ръка апачът изтръгна торбичката с муниции от пояса на вожда, а с десницата си грабна Сребърната карабина от ръцете му. В същото време аз се отърсих от индианеца, който ме държеше, светкавично измъкнах ножа от пояса му и го затъкнах в колана си, докато с другата си ръка така го блъснах, че той отхвъркна надалеч. Вляво от мен стоеше синът на вожда, който си беше присвоил моя Мечкоубиец. Изтръгнах от ръцете му пушката, както и торбичката с патрони, и двамата с Винету се втурнахме към потока.

— Не стреляха ли по вас?

— Не. Негодниците бяха толкова слисани, че отначало останаха със зяпнала уста. После чухме зад нас яростни крясъци. Хукнаха да ни преследват, обаче ние имахме вече толкова голяма преднина, че никой не успя да ни догони. Щом стигнахме до първите храсти, Винету спря и застреля първите двама от преследвачите ни. Моята пушка също беше заредена, тъй че посрещнах следващите двама с куршум. Тогава другите предпочетоха да не бързат чак толкова. Спряха, известно време се съвещаваха, а след това се разпръснаха, за да се приближат до нас от няколко страни. Така обаче ние спечелихме време да си изберем най-хубавите коне, да препуснем и да изчезнем от очите им.

— Какъв късмет! И ми разказваш всичко това с такова безразличие!

— Че как иначе да ти го разкажа? Индианците достатъчно ни бяха улеснили задачата. После пък ние започнахме да ги преследваме, за да отмъстим за изгорените хора. Трябваше да има изкупление за четворното убийство и действително им отмъстихме. Вече бяхме застреляли четирима. На следващия ден имаше още четирима убити, а на по-следващия — други трима...

— Всичко това прави единайсет. Отначало са били четиринайсет, тъй че са останали само трима.

— Сметката ти е вярна. Всичките команчи заслужаваха смърт, но един от тях трябваше да запазим жив, за да разкаже на своите как Винету знае да наказва убийствата. Останалите трима изненадахме отвъд Канейдиън на едно място, наречено от индианците Кеапайуай, Долината на смъртта. За двама от тях то наистина оправда името си.

— Вождът беше ли вече мъртъв?

— Не, беше от последните трима. Запазихме го за края, за да му доставим удоволствието да вижда близо пред себе си своята сигурна гибел. Застреляхме го заедно с един от неговите придружители. Последния команч оставихме да си върви. У битите погребяхме с всичко каквото имаха по себе си, но преди това им взехме предметите, които бяха ограбили от нас. Между тях имаше и няколко писма от форт Дейвис, които по-късно предадохме във форт Додж заедно с другите неща. Тъй като беше вожд, Атеша Му трябваше да бъде погребан в достоен за него гроб. Винету не отстъпи от този обичай, макар че се касаеше за смъртен враг. В Долината на смъртта намерихме в скалите широка цепнатина, където го положихме с оръжията му в ръцете и торбичката с амулета, окачена на врата му.

— И там ли лежи все още? Сигурно хищниците са се промъкнали в цепнатината и са го изяли.

— Не са, защото я запълнихме с камъни. Изглежда, единственият команч, когото нарочно оставихме жив, ни е наблюдавал, понеже индианците знаят къде е гробът на Силната ръка. Сигурно той им е описал мястото му.

— Откъде знаеш, че им е известно?

— По-късно с Винету пак бяхме там. Множеството малки камъни, които бяхме натрупали, липсваха, а вместо тях имаше единствен голям камък, който затваряше цепнатината. Следователно някой е посетил гроба на вожда, за да му отдаде почести. Е, сега знаеш

вече по какъв повод сме се запознали с местността, където се намираме в момента. Дървото все още се издига на мястото си, но е изсъхнало. Огънят отне и неговия живот.

— Несъмнено, какво очарование се крие за вас във факта, че сега бивакуваме точно на мястото, където на времето сте прекарвали толкова ужасна нощ като пленници!

— Очарование ли? Тази дума съвсем не подхожда на чувствата, които изпитваме. Бих предпочел веднага да се махна оттук. Какво ще каже Винету?

Апачът бе на мнение, че е по-добре да останем където си бяхме. Вечерта не беше далеч. Имахме вода и трева за конете. Какво можехме да искаме повече? Вярно, изпитвах тягостно чувство на това място, но се подчиних на волята на двамата си спътници. Макар че тревата все още бе покрита с дебел слой пясък, за конете имаше достатъчно храна. Те надушваха сочната паша и с копитата си отстраняваха пясъка. Вече можехме да им позволим да се напият с вода.

После старателно претърсихме околностите, понеже тук, в близост до потока, бе далеч по-вероятно да срещнем хора, отколкото нейде из неплодородната равнина. Ето защо се огледах във възможно по-голям периметър, но не забелязах нищо, което би могло да ме обезпокои. Тъкмо в момента, когато реших да се върна, при потока се разнесе изстрел. Изобщо не се изплаших. Прерийният ловец добре различава гласа на всяка позната пушка. Веднага разбрах, че е стрелял Емъри, а това не бе причина за тревога. Когато се появих при потока, видях, че беше убил един тлъст див пуяк. Никак не му се разсърдихме, понеже крехкото месо на птицата съвсем не ни беше излишно.

След като си избрахме удобно място за бивак, запалихме огън, за да изпечем пуяка. Беше много вкусен. Изядохме половината му, а другата половина оставихме «за утре».

— «За утре!» Нека човек не си въобразява, че сам може да определя действията си за следващия ден. Дори и за следващия час не може! Писано ни било изобщо да не вкусим от другата половина. Тя бе предопределена за хора, на които най-малко желяхем да я отстъпим.

Ясно беше, че не можеше и тримата едновременно да си легнем да спим. Един от нас трябваше да бди. Заемахме поста на смени. На мен се падна първата стража. Следваха Винету и Емъри. Приблизително в полунощ смених англичанина и стъпках огъня. Не ни

беше необходим повече. След час събудих Винету и отново заспах. Било ми писано да се събудя по съвсем различен начин от обикновено. Имах много лош сън. Сънувах, че съм в леглото си у дома и по едно време вратата се отвори, макар че бях сложил резето от вътрешната ѝ страна. В стаята влезе дребно, дебело маймуноподобно същество, което само с един скок се озова на леглото ми, седна върху гърдите ми и с дългите си космати ръце ме стисна за гърлото. Не можех да дишам, нито да извикам за помощ, нито пък да се помръдна. Това си беше истински кошмар!

Кошмар! Когато те връхлетят кошмари и кажеш тази дума, тогава тягостното чувство веднага изчезва и пак можеш спокойно да дишаш. Поне така казват много хора и изглежда беше вярно, защото едва си бях казал думата «кошмар», или по-скоро си я бях помислил, когато чувството за притискаща ме тежест изчезна и вече можех свободно да дишам. Събудих се.

Аха! Не си бях у дома, а близо до бреговете на Канейдиън!
Подвикнах:

— Винету!

— Шарли! — отвърна ми апачът.

Той лежеше до мен. Понечих да се присегна към него, ала не можех, защото и двете ми ръце бяха здраво вързани около тялото. Опитах рязко да се надигна и поне да седна, но веднага се отпуснах назад, защото нещо ми стегна гърлото. Беше въже или ремък.

Сънувах ли или всичко беше действителност? Над мен се виждаха звездите, които започваха да избледняват, а наоколо бяха храсталаците. Но какво ли беше това? Между отделните храсти бяха насядали множество тъмни човешки силуети, а миризмата на мас, едно от най-важните индиански «козметични» средства, ми подсказа, че бяха червенокожи. Всички мълчаха.

Бях пленен и вързан. Винету също. А дали тази участ бе сполетяла и англичанина? Според положението на звездите вече беше три часа. Значи той е бил на пост.

— Емъри? — подвикнах аз.

— Well! — отвърна ми той.

— Значи и ти!

— Най-подло изненадан и пленен!

— Докато беше на пост ли?

— За съжаление! Сякаш изникнаха изпод земята и ме връхлетяха! Сграбчиха ме за гърлото, за ръцете и краката, отпред и отзад, както и от двете ми страни. Така ми стиснаха гръкляна, че не можах да извикам, за да ви предупредя!

— Кой го направи?

— Индианци.

Тогава близо до мен се разнесе глас:

— Мастър Ботуел не може да ти обясни нищо повече, а и Винету не е в състояние. Но аз ще ти отговоря на въпроса. Намираш се в ръцете на вожда Ават-у.

Ават-у означава Голямата стрела. Този човек, от когото мнозина се страхуваха, беше вожд на команчите, спечелил си ужасна слава със своята жестокост. Ако бяхме попаднали във властта на този индианец, то надеждите ни за спасение не бяха кой знае колко големи. Никога не го бях виждал, но бях чувал, че не е стар човек.

Ами кой се беше обадил до мен? Обърнах глава към въпросната страна и наблизко видях един седнал мъж, който носеше обичайното за белите облекло. Макар че изобщо не беше нужно да се обръщам, защото много добре познавах този глас. Това беше гласът на Джонатан Мелтън.

— Защо се извърещаш от мен? — изсмя се той. — Нима съм ти толкова омразен, или пък не ме позна? Знаеш ли кой съм аз? Гневно избухнах:

— Кой си ти ли? Най-големият негодяй и подлец, който съм срещал през живота си!

— Това е предразсъдък, един колкото голям, толкова и несправедлив предразсъдък, сър. Аз съм честен човек и особено към теб винаги съм бил такъв. Да ти го докажа ли?

Замълчах и затова той подигравателно продължи:

— Признаваш, че много съм ти задължен, нали?

— Така е.

— Е, тогава тъкмо сега се каня най-почтено и добросъвестно за всичко да се разплатя с теб. Естествено много ти се иска да узнаеш как изпадна в това положение и какво би трябвало да очакваш, нали?

— Разбира се!

— Добре, тогава ще ти дам необходимото обяснение. Авантюристичната ти роля е изиграна. Не можеш повече да ми

пречиш, защото завещанието ти е направено. Ти си пленник на Голямата стрела. Знаеш ли кой беше бащата на този вожд?

— Не.

— Силната ръка, когото ти уби и погребя в Долината на смъртта.

Затова те очаква възможно най-ужасната смърт. Заедно с Винету, който на времето също е бил с теб, ще бъдеш жив погребан при тленните останки на мъртвеца. Голямата стрела ми се закле в това, а ти добре знаеш, че един индианец винаги удържа подобна клетва. Е, сър, как ти е настроението сега?

— Чудесно.

— Добре. Ще се почувстваш и още по-чудесно. Впрочем, преди да умреш ще ти призная, че наистина съм онова лице, за което си ме смятал.

— Джонатан Мелтън, измамникът! А онзи мъртвец, в пролома при улед аярите, беше истинският Смол Хънтър, нали?

— Да.

— А команчът беше твоят баща.

— Да. Той застреля американеца. После си помислихме, че няма да се отървеш от ръцете на улед аюните, но онези глупци са те изпуснали. Въпреки това не успя да ни догониш. Незабавно се отправихме към Ню Орлиънс, където от дълго време старателно бе подготвян нашият удар.

— От чичо ти, нали?

— Да. Той получаваше депешите и писмата, а ние се съобразявахме с тях. Толкова бързо придвижихме работите си, че ти и там остана с празни ръце. Беше си въобразил, че си подхванал много хитро нещата, ала сега сигурно си разбрал, че си пълен лаик в занаята. А онова, което ми достави най-голямата радост, е, че те изпреварих и изместих дори и при мисис Силвърхил. Сигурно страшно много те е заболяло, че тогава тя ти отрязва квитанцията.

— Отрязала ми квитанцията ли? Кога?

— В Сонора, където толкова често си падал на колене пред нея.

— Аз ли? — попитах и въпреки положението, в което се намирах, не се сдържах да не се разсмея на глас.

— Да, ти! Смей се, смей се, няма да ме заблудиш. Как само е просияло лицето ти, когато си я видял пак в Ню Орлиънс!

— Просияло ли е? И тая не е малка!

— Да. Просто си се побъркал от радост!

— Навярно тогава пак съм паднал на колене пред нея, а?

— Естествено! Признай си го!

— Да, действително имам слабост веднага да падам на колене пред фустите. Разбира се, самата тя ти разказа всичко това, нали?

— Е да! Че от кого друг мога да го узная? Колко сърдечно се смееше, докато ми разправяше как те е заключила и си е заминала! Надявам се да ти е казала, че е моя годеница, а?

— Наистина ми каза.

— Признай си де, че си тръгнал по петите ѝ не само заради моя милост, ами и заради нея самата! От нея научих всичко. Казала ти е, че съм отпътувал за Албюкърки, за да се срещна там с моя баща и с моя чичо, нали?

— Да.

— И че после ще отидем в нейния замък, където смятам да си изградя моето райско гнезденце?

— И това също.

— Е, тогава значи знаеш всичко и нямам какво да добавя, освен че копнежът по нея не ми позволи да продължа по-нататък. Спрях край Канейдиън, за да я изчакам. Щяхме да продължим веднага и както виждам, сега щяхме да имаме преднина от два дни. Но ето че попаднахме в ръцете на команчите тъкмо когато Юдит свърши разказа си. Бяха намислили да ни убият, обаче на мен ми хрумна една великолепна спасителна мисъл. Досещаш ли се каква?

— Да.

— Знаех, че си по петите ни...

— Но за кръвното отмъщение на Голямата стрела все още нищо не си знаел.

— Не, но ми е добре известно, че команчите живеят във вечна вражда с апачите. Ето защо предложих на Голямата стрела една сделка, която бе във висша степен подходяща да задоволи и двете страни. Поисках да ми позволят да продължа пътуването си с Юдит, без да бъда ограбен, а в замяна на това изявих готовност да му кажа как може да Залови Винету.

— И той съгласи ли се?

— С удоволствие. Още повече след като чу, че Олд Шетърхенд придружава Винету.

— Но не ти е имал кой знае какво доверие. Не те е пуснал да си вървиш.

— Е да, не можеше да изпълни моето условие преди аз да съм изпълнил неговото. Беше сигурно, че ще ви срещнем някъде по следите на Юдит. И така, изминахме известно разстояние срещу вас. Тогава се изви ураганът, по време на който се появи фата моргана. Това явление ни показа отражението на трима конника, които в галоп се приближаваха към потока. Кой ли можеха да са те? Никой друг освен вие! Команчите бяха вече близо до потока. Предположиха, че ще останете там, и се оттеглиха към гората, намираща се на около половин час път назад. Следите им бяха заличени от летящия пясък. Когато торнадото премина, ние ви видяхме как претърсвате околността, После се стъмни и изпратихме съгледвачи. След като се върнаха, те ни съобщиха какво правите. Седели сте край един огън и сте се занимавали с печенето на пуяк. По-късно команчите тръгнаха, за да ви обградят. Залегнаха във верига около вас, без да ги забележите. Наблюдавах ви как си разпределяте постове. Трудно е да нападнеш изненадващо и да плениш Винету и Поразяващата ръка. Затова индианците изчакаха третият от вас, мастър Ботуел, да застане на пост. Той наистина допусна да бъде обезвреден без дори да гъкне. После вас двамата завързаха набързо още докато спяхте. Е, сега знаеш всичко. Аз ще взема останалата част от пуяка веднага щом месото се изпече. Ще го изядем заедно с Юдит, при което непрекъснато ще си мислим за теб.

— Къде е мисис Силвърхил?

— Трябваше да остане в гората, пазена от няколко команчи. Но нека сега говорим за други неща! Имам две желания, които ти като благодарен джентълмен сигурно ще ми изпълниш.

— Какви са те?

— Голям любител съм на пушки. А ти имаш две, които са толкова прочути, че най-настоятелно те моля преди смъртта си да ми ги завещаеш.

— Ами ако не го направя?

— Няма да имаш никаква полза, защото ги обявявам за моя законна плячка.

— Хубаво! А втората молба?

— Преди време, в Тунис, ти ми отне едни документи. Освен това, доколкото знам, е бил съставен протокол за някаква си аутопсия на

мъртвец. Къде са всички тези документи?

— Отиди в Ню Орлиънс при твоя адвокат Фред Мърфи! Той сигурно ще може да ти ги даде.

— Не се опитвай да бъдеш духовит! Ето виж, половинката от пуяка е вече моя. Сега ще взема и пушките.

Той наистина си беше присвоил остатъците от птицата, а в момента посегна и към пушките, които се намираха до мен. Тъй като бяхме пленени и вързани така, че не можехме да се помръднем, команчите не бяха сметнали за необходимо да отнесат оръжията ни далеч от нас. Вече се канех да извикам вожда, когато зад мен се разнесе остър глас и на заваления английски, говорен от индианците, заповеднически каза:

— Чакай! Остави пушките!

В същото време човекът излезе пред мен. Беше вождът, понеже в косата му имаше три пера. Междувременно беше станало толкова светло, че ясно можех да различа гордите сурови черти на лицето му.

— Защо да ги оставя? — попита Мелтън. — Те са мои.

— Не са. Ти ми обеща тези трима мъже!

— Да, но не и вещите им.

— Не беше нужно. Всичко, каквото победените носят със себе си, се пада на победителите. И така, остави пушките!

След като белият не се подчини веднага, индианецът извади ножа си и го заплаши. Тогава Мелтън пусна пушките и гневно каза:

— На, вземи ги, макар че не са твои! Сега ще отида при нашата кола и незабавно продължавам пътуването си.

— Почакай малко.

— Да чакам ли? Защо? Удържах си на думата и сега трябва да ме пуснеш да си вървя, както ми обеща.

— Обещах ти и ще спазя обещанието си, но ти можа ли да ми кажеш часа, когато ще заловя тримата воини?

— Не.

— Тогава и аз не мога да определя точно времето, когато ще ти позволя да си отидеш. Сега-засега оставаш тук!

— Да не би да гледаш на мен като на твой пленник?

При тези думи с гръмовен глас вождът му кресна:

— Мълчи, смърдящ койот такъв, и се подчинявай!

Тогава Мелтън отново седна до мен, а индианецът продължи с по-умерен тон:

— Обеща ми да заловя Винету и Поразяващата ръка. Трябва веднага да ги разпитам, за да разбера дали действително са те.

След тези думи той се изправи пред Винету и като го огледа с искрящия си поглед, попита:

— Как ти е името?

— Аз съм Винету, вождът на апачите — отвърна моят приятел.

— Ами ти как се казваш? — попита той англичанина.

— Ботуел.

— Това име не се е чувало още край нито един лагерен огън.

После команчът се приближи до мен и след като ме огледа внимателно, подхвърли:

— Наричат те Поразяващата ръка, нали?

— Да.

— И си враг на команчите?

— Не. Но се защитавам от всеки червенокож или пък бял воин, който ме нападне.

— Ти ли, заедно с Винету, уби Силната ръка, вожда на команчите, който беше мой баща, както и по-възрастния ми брат?

— Да, но не с Винету, понеже и двамата бяха повалени от моите куршуми.

— Винету е присъствал, затова носи същата вина като теб и ще понесе същото наказание. А тъй като Ботуел ви придружава, вашата участ ще сполети и него. Ще бъдете зазидани живи в гробницата на Силната ръка... Обградете пленниците от всички страни! Връщаме се при конете в гората!

Тази заповед се отнасяше до неговите хора. Вождът беше малко над трийсетте години. Както изразът на лицето му, така и цялото му поведение подсказваха, че има горд и неумолим характер. В никакъв случай не можехме да очакваме от него милост и пощада.

Развързаха ремъците на краката ни, тъй че да сме в състояние сами да вървим. После колоната от воини потегли. Преброих двайсет и трима команчи, които тръгнаха с нас. Беше ни необходим почти половин час, за да стигнем до гората. Дърветата растяха по-нарядко и образуваха само една тясна ивица, която бързо пресякохме. На отвъдната страна се простираше открита прерия и там, пазени от двама

индианци, пасяха конете. Естествено, нашите животни също бяха доведени.

Тук ни вързаха по друг начин — първо извиха ръцете ни на гърба, а после ни накараха да възседнем конете и стегнаха глезените ни с ремъци за колана на седлото. Джонатан Мелтън също яхна един кон. След това продължихме в галоп на север през прерията, която беше толкова обширна, че ни бяха нужни два часа, за да я оставим зад гърба си. И тук вчерашният ураган беше посипал тревата с пясък.

Скоро забелязахме пред себе си високи дървета с гъста шума и се озовахме на южния бряг на Канейдиън, покрай която минава пътят за Сан Педро и Албюкърки. Естествено, човек не бива да си представя под думата «път» онова, което сме свикнали да разбираме ние. Нямаше и следа от път в нашия смисъл. Просто оттам бяха свикнали да минават волските коли и това бе всичко.

Между дърветата видяхме стара пощенска кола, край която пасяха шест коня. Юдит седеше в тревата, ала щом се приближихме, веднага стана. Двама мъже, несъмнено наетите кочияши, лениво се бяха излегнали на земята. Имаше и петима команчи, оставени като пазачи, тъй че отрядът на вожда се състоеше общо от трийсет души.

— Спипахме ги! — подвикна Мелтън на еврейката. — Ето, вода ти твоя отритнат от теб обожател.

При последните си думи той посочи към мен. Тя се усмихна и доволно му кимна, без да ме удостои с поглед. Какво ли друго можех да сторя срещу такова нахалство освен да си замълча? Но ето че един друг човек, от когото най-малко бях очаквал, се нагърби с ролята на мой адвокат. Това бе самият вожд. Той се обърна към Мелтън с думите:

— Ти удържа на думата си и аз също ще удържа моята. Ще можете да продължите пътуването си, без да ви направим нещо лошо или пък да ви вземем каквото и да било. Но преди това първо погледни тези воини! Винету и Поразяващата ръка бяха пленени и беше решено да бъдат изгорени. Въпреки ремъците те избягаха посред бял ден и после убиха най-храбрия вожд на команчите заедно с още дванайсет воини. Но те не го оставиха да лежи на земята като готова плячка за лешоядите и койотите, а го погребяха, слагайки при него оръжията и амулета му, така че той отиде във Вечните ловни полета като истински герой. Те двамата са наши врагове, но въпреки всичко са големи и прочути воини и мъже на честта. Ами ти кой си?

— Аз също съм джентълмен, който...

— Я мълчи! — прекъсна го вождът. — Докато разговаряше толкова дълго с Поразяващата ръка, аз лежах скрит в храстите зад вас и чух всичко, което призна пред него. Ти не си воин, а подъл крадец. Аз, Голямата стрела, съм бил в градовете на бледоликите и там видях много неща. Видях и хора, които ги бяха затворили заради измама. А за да се различават от почтените люде, им бяха остригали главите до голо. Ще удържа думата си и ще те пусна да си вървиш, но преди това, за да се отличава от тези храбри и доблестни мъже, ще останеш без коса. Смъкнете я от главата му с ножовете си!

— Косата ми? Моята...

— Мълчи, крастава жабо, иначе ще ти взема не само косата, ами и скалпа! — кресна му вождът.

Мелтън не се подчини доброволно на заповедта му. Напротив, завика и запищя с все сила, но бе съборен на земята, където бе здраво притиснат от шест чифта ръце, а след това един стар команч смъкна косата му с ловджийския си нож. Ако се съдеше по гримасите, които правеше Мелтън, както и по кръсъците, които надаваше, изглежда това сухо бръснене не беше особено приятно.

Когато главата му се оголи съвсем, индианците пуснаха Джонатан, той бързо скочи на крака и се оттегли зад колата. Тогава вождът се обърна към еврейката, която тъкмо в този момент се канеше да изчезне подир него.

— Стой, почакай! Белият воин Олд Шетърхенд беше наречен твой обожател. Вярно ли е?

— Да — отговори тя, без да сведе очи.

— Ти си го отблъснала и си предпочела да заминеш с мъжа, който се скри зад колата. Станала ли си вече негова жена?

— Още не.

— Едно индианско момиче никога няма да предприеме пътуване с мъж, на когото още не е станало жена. А езикът ти е като змийски зъб, който пръска отрова. Хиляди червенокожи скуоу и девойки биха казали «да», ако Поразяващата ръка ги пожелае. А той никога няма да вземе за жена такава усойница като теб. Ти лъжеш. Признай си!

— Да — промълви тя малодушно.

— Изричайки лъжи, ти пръскаш отрова срещу един прославен воин, когото не си достойна да погледнеш в очите. Вътрешно си

приличаш с човека, с когото си тръгнала на път, затова нека тази прилика стане и външна! Ти обиди един велик воин, който бе достатъчно горд, за да не пожелае да се защити, макар и с две-три думи, срещу една жена. Острижете и нейната коса! Нека после двете крастави жаби пътуват накъдето си поискат!

Красивата Юдит нададе такива писъци, че това ме принуди да помоля вожда:

— Ават-у е велик воин. Тази скуоу не е достойна той да се занимава с нея. Нека ѝ остави косата и гордо ѝ обърне гръб!

Команчът ми хвърли пронизващ поглед.

— Кой дава право на Поразяващата ръка да променя заповедите на Голямата стрела? Един истински воин и вожд никога не бива да взема обратно веднъж казаните думи. Ще стане както наредих. Смъкнете ѝ косата!

Бях направил каквото ми бе възможно в моето безпомощно положение и извърнах глава, та поне да не гледам онова, което за съжаление нямаше как да не слушам. Изглежда, Юдит се съпротивляваше с всички сили. Тя крещеше и пищеше сякаш я набиваха на кол. След като притихна, аз се обърнах, обаче никъде не я забелязах, защото беше избягала в пощенската кола. Оттам се разнесе гласът на Мелтън:

— Нека Голямата стрела пак ми каже дали ще убие тримата пленници!

— Ще удържа на думата си. Утре ще бъдат зазидани — отвърна вождът. — А сега нека подлият бледолик със своята скуоу направят така, че да не ги виждаме повече, иначе ще им вземем и нещо друго освен косите!

С трескава бързина конете бяха впрегнати в колата, а резервните животни бяха вързани отзад. Двамата кочияши с един скок се озоваха на капрата и Мелтън се качи при своята Юдит. После каретата потегли. Човекът, когото бяхме преследвали и в Африка отвъд океана, и тук, отново ни се изплъзваше, а ние... ние щяхме да бъдем живи погребани.

Бяха ни свалили от конете и лежахме в тревата. Този ден команчите все още не бяха яли. Канеха се да се нахранят тук на това място преди да яхнат конете си и да се отправят към Долината на смъртта.

И през ум не ми минаваше да губя надежда. Та нали участта ни щеше да се реши едва на следващия ден, а дотогава разполагахме поне с двайсетина часа. Какво ли не може да се случи за двайсет часа!

Вярно, не разчитах на чужда помощ. Трябваше сами да си помогнем, но как?

Успокоителното на първо време беше, че явно нямаха намерение да ни измъчват. Вождът беше доказал, че ни уважава. Засега не можехме да желаем повече.

Дадоха ни да ядем. Имаше месо, а мръвките, които получихме, бяха също толкова големи като онези на команчите. Развързаха ни ръцете, понеже не искаха да ни хранят като малки деца. През това кратко време индианците зорко следяха всяко наше движение. После отново ни вързаха ръцете на гърба.

Направи ми впечатление, че когато извиха назад ръцете на Емъри, той някак се сепна. Виждайки, че това не ми убягна, съвсем равнодушно той ми каза на немски:

— Навярно забеляза, че добре се овладях, а?

— Да. Но всъщност не биваше нищо да видя, защото и червенокожите също тъй лесно можеха да го забележат. Не бе изключено да заподозрат, че имаш някакви тайни помисли.

И ето че още в същия миг най-близкоседящият до нас команч се обърна към своя вожд. Следователно в него се беше породило подозрение.

— Двамата бледолики разговарят на език, който не разбирам.

Вождът бързо се извърна към мен и рече:

— Нека Поразяващата ръка ми каже какъв е този език!

— Това е езикът на моя народ.

— Ами твоят народ има ли песни за смъртта като нас, червенокожите воини?

— Да, предсмъртни песни и предсмъртни молитви към Великия Маниту.

Тогава той извиси глас така, че всички да могат да го чуят, и каза:

— Когато някой храбър воин вижда, че смъртта му приближава, той се подготвя за нея. Той си припомня своите подвизи и ги възхвалява по обичайния за своето племе начин. Тези двама бледолики са храбри воини. Те ще умрат и затова трябва да разговарят за делата си на езика на своя народ. Ние можем да ги убием, ала трябва да

оставим душите им, за да могат те да прислужват на Силната ръка във Вечните ловни полета. Нека не им пречим да приказват на своя език!

Това бе голяма снизходителност от един човек, за когото мислех, че е лишен от качеството снизходителност, плод единствено на неговите религиозни възгледи. Вече можех на воля да разговарям с Емъри. При това правехме толкова строги и сериозни физиономии, сякаш приказвахме наистина само за нашата близка смърт.

— И така — попитах аз, — за какво си мислеше преди малко, когато ми направи впечатление изразът на лицето ти?

— За един фокус, който съм виждал няколко пъти, а после съм го правил лично. Нарича се «Вързаният магьосник». Мина ми през ума дали пък няма да мога да го използвам тук!

— Хмм! Не си въобразявай, че ще можеш да измамиш тези хора с някакъв си фокус-мокус!

— Не става въпрос за някаква евтина измама, а за два трика, които няма да забележи никой бял, а още по-малко пък индианец. Магьосникът се оставя да му вържат ръцете на гърба с ремък, а после сам ги освобождава. Най-важното в случая е да успееш сам да усучеш ремъка около лявата си китка.

— Това не би направило особено впечатление. Все едно, че човек иска да помогне на индианеца, който го връзва.

— Продължавай!

— Внимавай! Ремъкът се хваща по средата, единият му край се премията през китката на лявата ръка и оставяш здраво да го завържат на възел. Докато човекът, който върши тази работа, опъва ремъка, ти самият дърпаш другия му край. Привидно така помагаш на противника си, но всъщност възелът не се е затегнал докрай, което ще рече, че става подвижен и може да се придвижва насам-натам по ремъка. Човекът, който се занимава с теб, не го забелязва. После слагаш и двете си ръце на гърба, за да може да затегнат другия край около китката на десницата ти. В това време с лявата си ръка хващаш десния ръкав на дрехата си, сякаш искаш да го повдигнеш и да помогнеш да те вържат по-добре. По този начин между ръцете ти остава по-голямо разстояние и има достатъчно пространство за развързването на клупа, същевременно се създава възможност, докато те връзват, силно да опънеш ремъка. Тогава без да заподозре каквото и да било, всеки може да се убеди в здравината на ремъка и възлите, но въпреки всичко чрез

изтикване на единия или на другия възел можеш да освободиш лявата или дясната си ръка. Човек би могъл и сам отново да се върже, спокойно да позволи по всяко време да проверят възлите му. Представяш ли си цялото положение?

— Много лесно. Мисля, че не е изключено да се спасим благодарение на този фокус.

— Да, преди малко, докато отново ни връзваха, внимавах добре. Вързан съм точно така, както предполага успешното прилагане на този трик. Ще освободят ръцете ни, за да вечеряме, а после пак ще ги вържат. Тогава ще опитам моето изкуство. Ами ти?

— Хмм! Убеден съм, че и аз ще се справя с това най-обикновено «магьосничество», но не знам какво ще излезе при първия опит. Човек би трябвало да се е упражнявал по-дълго, особено когато става въпрос за свободата и живота му. Затова предпочитам да го предоставя на теб.

— Защо? Ако обясним този трик и на Винету, ще можем бързо и едновременно да се освободим и тримата. Действаме ли, без да се бавим, ще изчезнем преди някой да си помисли да ни задържи.

— Всичко това звучи много съблазнително, но не е толкова лесно, колкото си го представяш. Първо, как ще дадем такива обяснения на Винету, без да ни чуят и пазачите? Той разбира съвсем малко немски, а пък индианците разбират английски.

— Това е вярно.

— И второ, не бива да им направи впечатление, че при връзването и тримата премятаме ремъка върху едната си китка. Ако един го направи, сигурно няма да му обърнат внимание, но ако и тримата го повторим, несъмнено ще събудим подозренията им. И така, предпочитам ти да се заемеш с фокуса.

— Ами тогава какво ще стане с вас?

— Ще изчакаме и ще видим! Много ни е нужен нож, но за съжаление ни го взеха.

— О, не, имам малко джобно ножче с пиличка за нокти. Обикновено го нося във вътрешния джоб на жилетката си. Сигурно ще ни изпразнят джобовете, но ми се струва, че няма да го намерят там.

— Чудесно! Освободиш ли си ръцете и щом имаш ножчето, ще можеш да си освободиш краката, а после да прережеш и нашите ремъци.

Винету седеше до нас, ала почти нищо не разбра от разговора ни. Все пак се надявах, че ще съумеем да му съобщим необходимото. Най-напред се случи онова, което бяхме предвидили преди малко — след като се нахранихме, джобовете ни бяха претърсени и изпразнени. Взеха ни всичко, но за щастие малкото джобно ножче на Емъри не бе открито.

После отново ни вързаха върху конете и потеглихме към Долината на смъртта.

На времето, когато заедно с Винету преследвахме команчите, долината не беше тяхна цел. Те препускаха насам-натам, за да ни заблудят и да ни отклонят от дирите си. Затова преследването продължи няколко дни, докато накрая отмъщението ни застигна във въпросната долина и последните от тях. Но този път те се канеха да яздят по най-краткия път и като нищо можехме да стигнем целта си за седем-осем часа.

Команчите разполагаха с далеч по-добри коне от нашите. Първо минахме по нещо подобно на брод през Канейдиън, а отвъд реката поехме на север. По бреговете ѝ растяха дървета и трева. Скоро дърветата и храстите изчезнаха, а когато се отдалечихме още повече от водата, постепенно се изгуби и тревата.

Долината на смъртта съвсем не беше получила името си заради това, че там бяхме застреляли и погребали вожда на команчите. Тя се наричаше така, понеже се намираше в съвършено пуста и мъртва местност. Силната ръка се беше отправил към нея на времето вероятно само за да се скрие от нас в онова усамотено и диво място.

Долината имаше формата на дълбок кратер. Стените ѝ се издигаха стръмно нагоре и представляваха твърда гола скала. Имаше само един-единствен път, по който можеше да се спуснеш на кон долу. Навярно бе възможно да се изкачиш пеша и да слезеш на няколко места. Дъното на котловината образуваше окръжност, чиято обиколка можеше да се обходи за около половин час.

В северния край, близо до подножието на скалите извираше малко поточе. Водата му имаше лек вкус на сяра и съвсем скоро то пак изчезваше в земята, но влагата му се оказваше достатъчна, за да даде живот на оскъдна тревица.

Спряхме да починем по пладне. За наша радост отново получихме по парче сушено месо. Сега имаше възможност да се опита

онзи трик. Освободиха ни ръцете и започнахме да се храним. След като свършихме, пак ни вързаха. С голямо напрежение следях действията на Емъри. Най-непринудено той посегна и хвана ремъка, с който трябваше да бъде вързан, праметна го през лявата си китка и спокойно остави да направят там един възел, а после изви и двете си ръце на гърба, за да му вържат и дясната ръка. Червенокожият не му попречи, а когато свърши работата си, огледа целия ремък и направи толкова доволна физиономия, че бях убеден в провала на Емъри като «магьосник». Затова го попитах:

— Е, като че нищо не стана, а? Индианецът внимателно провери ремъка ти и не откри нищо обезпокоително.

— И все пак го измавих! Всеки момент мога да измъкна ръката си. Искат ми се да ти покажа. Знаеш ли какво желание имам?

— Какво?

— Тази вечер да се откажа от яденето. Ако не се храня, няма да има нужда да ми развързват ръцете. Тогава ремъкът ще си остане тъй както е сега и във всеки миг ще мога да се освободя. Обаче ако ям, не се знае дали после фокусът ще ми се удаде пак толкова добре.

— Но ако не искаш да ядеш, това лесно би могло да събуди известни подозрения, защото нали всеки, чиито ръце толкова дълго остават вързани на гърба, ще иска да се възползва от всяка възможност малко да ги пораздвижи!

— Вярно. Наистина може да им направи впечатление, тъй че няма да се отказвам от яденето.

Продължихме пътуването. Тримата яздехме един до друг. Винету беше по средата и с откъслечни думи, чиято връзка индианците нямаше как да разберат, успяхме да му съобщим намеренията си. Неговото красиво светлобронзово лице остана свършено безизразно, когато чу радостната вест, а после тихо каза:

— Свободен да, но не и без моята Сребърна карабина!

— И аз няма да си тръгна без моите пушки — съгласих се с него, обръщайки се на немски към Емъри.

— Ами ако се окаже невъзможно? — попита англичанинът.

— Ще си ги взема по-късно. Свободата е нещо много скъпоценно, но какво ще правя в тези земи, ако нямам оръжия?

— Съвсем вярно! И все пак в случая става въпрос за живота ни!

— Това е най-важното. Значи ще избягаме без оръжията си! Но ако бях сигурен, че животът ми не е в опасност, щях да стоя в плен дотогава, докато се откриеше възможност да взема и оръжията си.

До падането на здрача оставаше около един час, когато се добрахме до Долината на смъртта. Бавно, като погребално шествие, ние се спуснахме на коне по стръмния склон един подир друг. Ами ако наистина не ни беше писано пак да се изкачим горе? Побързах да се отърся от подобни мисли.

След като стигнахме до дъното на котловината, вождът свърна към мястото, където поточето извираше от скалите. Там спря и скочи от коня. И другите направиха същото, защото при водата щяхме да прекараме нощта. Щом слязохме от седлата, индианците се опитаха да напоят конете, обаче животните отказаха да пият съдържащата сира вода, която миришеше и имаше вкус на развалени яйца.

През това време огледах котловината. В северозападния ѝ край, там където скалите бяха най-стръмни, се намираше процепът, в който на времето бяхме погребали вожда. Цепнатината не беше голяма. Долу бе широка най-много два метра и се стесняваше толкова бързо, че на височина един човешки бой ширината ѝ възлизаше само на две педи. Оттам нагоре тя продължаваше на значителна височина, запазвайки същата ширина. Тъй като беше невъзможно да се затрупа с камъни толкова нависоко, въздухът имаше свободен достъп до нея, и ако наистина ни бе писано да бъдем зазидани вътре в скалата, то можехме да умрем от глад и жажда, но не и от задушаване. Каменната плоча, поставена пред отвора, беше тежка и долу бе по-широка от цепнатината. На височина имаше метър и половина. Въпреки тежестта си, тя нямаше да е достатъчна, за да ни задържи в гробницата, защото ние тримата бяхме достатъчно силни, за да я избутаме и съборим отвътре и така да си открием пътя към свободата. Но наоколо се търкаляха достатъчно много камъни, за да се натрупа такава голяма купчина пред плочата, че да е невъзможно да я помръднем дори и на сантиметър.

Най-напред индианците ни отведоха при гробницата. Бяха необходими усилията на петима от тях, за да отстранят плочата. След като това стана, вождът се приближи до отвора и с тържествен глас заговори:

— Тук лежи погребан Атеша Му, великият вожд на команчите. Неговият дух отиде във Вечните ловни полета, където дълго и напразно очаква душите на убийците си, които трябва да му прислужват. Нека той се върне и чуе какво имам да му казвам, аз, неговият син и отмъстител!

Той изчака малко, очевидно за да даде време на духа на баща си да пристигне от Вечните ловни полета, и после продължи:

— Силната ръка беше преследван и убит от Винету и Поразяващата ръка. Но ето че двамата неприятелски воители попаднаха в ръцете ми и ще заплатят с живота си за неговата смърт. Всеки мъртвец отива във Вечните ловни полета така, както се чувства в момента на смъртта си. Ако бяхме решили да измъчваме и нараним убийците, те щяха да се появят пред Атеша Му слаби и окървавени и щяха да му бъдат лоши слуги. Ето защо няма да посягаме на тях и съвсем здрави ще ги зазидаме при неговите тленни останки, за да умрат без рани и да му служат по-добре. Така той ще може да се хвали и гордее с тях пред всички покойници във Вечните ловни полета. Хау!

Отново поставиха каменната плоча пред отвора на гробницата, без да успее по-подробно да огледам вътрешността ѝ. Поведоха ни към потока. Приблизително на двайсет и пет крачки от неговия извор в скалата се врязваше тесен процеп без изход, където ни вкараха. Там ни наредиха да седнем и след като ни вързаха краката, оставиха при нас двама воители, на които вождът внуши да бъдат безкрайно внимателни и предпазливи. После всички други продължиха към потока.

— Проклето хрумване, да ни натикат тук! — недоволно промърмори Емъри на немски. — Безкрайно неприятно, че им дойде подобна мисъл!

— Тъй ли мислиш? А пък аз се радвам, че постъпиха така.

— Не те разбирам. Ако бяхме на открито, можехме да наблюдаваме какво става на всички страни и щяхме да имаме свободно пространство за действие във всички посоки.

— Но и нас щяха да наблюдават по-добре. Нека първо се стъмни. После пазачите няма да могат да ни виждат и ние ще се освободим, без да забележат каквото и да било. Тук към нас са насочени само два чифта очи, а ако бяхме на открито при водата, щяхме да сме изложени на погледите на всички команчи.

— Хмм, може и така да е! Ти просто имаш способността и в най-лошото нещо да откриеш хубава страна.

Стъмни се и индианците запалиха малък огън, но за съжаление не при потока където бивакуваха, ами пред нашия процеп. Наоколо не се намираше достатъчно горивен материал за по-голям огън, на който да могат да изпекат месо. Но сухите клонки, каквито имаше наблизо, стигаха само колкото да се поддържа съвсем слаб пламък, който обаче улесняваше задачата на пазачите ни.

Това беше наистина неприятно. Процепът в скалите, където се намирахме, предлагаше място само за трима души. Малкият огън гореше точно пред него, а на четири-пет крачки по-нататък седяха двамата команчи. Ако искахме да ги обезвредим, трябваше първо да прескочим огъня, а в такъв случай те щяха да имат време да грабнат оръжията си или поне да се развикат за помощ, след което другите щяха да се притекат. Освен това колкото и да беше малък огънят, светлината му все пак стигаше до нас.

— На ти сега! — обади се Емъри. — Все още ли няма да ми дадеш право?

— Няма! Ти да не си мислиш, че огънят ще гори през цялата нощ?

— Естествено! Ще внимават много да не го оставят да угасне.

— Ако имат достатъчно горивен материал. Я виж колко бързо изгарят тънките клонки и колко малка купчинка са събрали!

Дадоха ни вечерята много късно. Тя пак се състоеше от къс месо. За да се нахраним, за кратко време ни развързаха ръцете. За наша радост Емъри пак успя да измами индианеца, който после отново ни върза. Англичанинът запази възможността да измъкне ръцете си от ремъка.

Двамата пазачи се сменяха на всеки два часа и всеки път новите постове проверяваха дали всичко с ремъците е наред. Никой от тях обаче не забеляза, че възлите на Емъри можеха лесно да се развържат.

Дълго време команчите останаха будни. Чувахме гласовете им до късно след полунощ. Най-сетне всички притихнаха. Изглежда бяха легнали да спят.

Ние обаче почивахме с глави близо една до друга и шепнешком разговаряхме. Миниатюрният огън все още гореше, но бяха останали

толкова малко съчки, че сигурно до един час щеше да угасне. Сега си служехме с английския, за да може и Винету да участва в разговора.

— Проклетата история! — изръмжа Емъри. — Даже и да успеем да се измъкнем оттук, вече ще е твърде късно.

— Защо ще е твърде късно? — попитах аз.

— Ами това е очевидно! В бивака всичко утихна, но все пак не знам дали всички са заспали. Затова ще трябва още да чакаме. Но после пък ще наближи смяната на постовете, които веднага ще забележат какво се е случило.

— Ами тогава просто ще изчакаме да се сменят.

— Ще ни струва скъпоценно време, което няма да успеем да наваксаме. А дори и да се измъкнем оттук, пак няма да можем веднага да изчезнем, защото първо ще трябва да си намерим коне. Кой знае колко ще се проточи търсенето им и кога ще се метнем на седлата. А колко е лесно да ни спипат!

— Няма да ни спипат, понеже няма да се спираме при конете.

— Какво? Искаш да избягаме пеша?

— Да.

— Пеша! Тогава можеш и да се закълнеш, че ще ни настигнат.

— Разбира се, че няма! Ще избягаме пеша, но няма да отиваме далеч, защото изобщо няма да излизаме от котловината.

— Няма да излизаме от котловината ли? Ти да не полудя?

— Преди всичко става въпрос за нашите оръжия. Предполагам, че сега няма да можем да се доберем до тях. Избягаме ли надалеч, ще трябва да се простим с тях. Така че оставаме тук, за да изчакаме мига, когато ще можем да си ги вземем.

— Нима е възможно да останем тук? Има ли наоколо скривалище, където ще сме в безопасност?

— Да, в гробницата на вожда.

— Ха! Но това е много дръзка мисъл!

— Далеч не е толкова дръзка, колкото си мислиш. Много по-рисковано ще е, ако излезем от Долината на смъртта и побегнем през ширналата се надалеч равнина, където могат да ни забележат на значително разстояние. Още с настъпването на деня преследвачите ще тръгнат да ни гонят и несъмнено ще ни настигнат. Не е необходимо да ти обяснявам какво би означавало това, когато нямаме нито коне, нито оръжия.

— Но нима е толкова сигурно, че не можем да се доберем до конете и че непременно трябва да тръгнем без оръжията си?

— Кажи-речи е сигурно. А и тук не става въпрос единствено за оръжията, но и за останалите предмети, които ни взеха.

— Не е ли възможно незабелязано да се промъкнем до тях и тайно да си ги вземем?

— Вероятно не. Лесно е да се предвиди, че ще ни спипат.

— Тогава нека ни спипат! Мътните го взели! Веднъж само да си освободя ръцете и краката и тогава ще покажа на червенокожите кой е Емъри Ботуел!

— Мислиш ли, че имам по-малко решителност от теб? Само че нямам никакво желание да се оставя току-така пак да ме заловят, след като веднъж съм се освободил. Не съм казал, че непременно трябва да се скрием в гробницата на вожда. Развържем ли ремъците си, най-напред ще проверим дали всички индианци спят и ще видим какво е положението с нашата собственост. После ще знаем какво решение да вземем.

— Да — прошепна Винету, който беше мълчал до този момент, — планът на моя брат Шетърхенд е добър. В случай на нужда на първо време ще се скрием в гробницата на вожда. Команчите ще си помислят, че сме избягали без коне и оръжия. Ще си кажат, че никак няма да е трудно пак да ни заловят. Затова вождът няма да изпрати всички воители да ни преследват, още повече че някой трябва да остане да пази вещите ни.

— Защо ще ги пази? — попита Емъри.

— Нали моят брат знае, че трябва да бъдем изпратени във Вечните ловни полета без мъчения и рани. Щом това стане, ще сложат при нас всички предмети, които сме притежавали. Телата ни не бива да бъдат изранени, нито пък да са със счупени кости, за да бъдем способни и силни роби на мъртвия вожд във Вечните ловни полета. Ето защо ще ни оставят оръжията, както и всичко останало, което ще отиде в отвъдното като собственост на Силната ръка. С помощта на нашите пушки мъртвият команч ще бъде най-прочутият воин във Вечните ловни полета.

— Наистина! Команчите вярват, че всичко, което погребат с нас, ще премине в отвъдния свят.

— Да. Ще бъдем принесени в жертва на мъртвеца и в отвъдното ще станем негови слуги. Следователно каквото отнесем със себе си на оня свят, ще бъде негова собственост. Но сега тихо! Идват новите постове.

Нашите пазачи се изправиха, за да направят място на двамата команчи, които в момента се приближаваха. И новите стражи, както и предишните, провериха състоянието на ремъците ни и после седнаха на земята. Единият от тях хвърли в огъня последните останали съчки и след като погоряха още десетина минути, пламъците угаснаха.

Тогава небето над нас стана видимо за зрението ни. Видяхме, че по него се носеха облаци, а сред тях тук-там проблясваха звезди. Навън пред процепа бе вече толкова тъмно, че едва различавахме двамата команчи, макар да се намираха най-много на три метра от нас.

След около четвърт час Емъри измъкна ръцете си от ремъка, а после с помощта на джобното ножче освободи и краката си. След това развърза и нашите възли. Всичко щеше да стане много по-бързо, ако ги беше срязал, но ремъците ни бяха нужни за пазачите.

Ръцете ни бяха пострадали от ремъците. Започнахме да търкаме и разтриваме ставите си, за да възстановим правилното кръвообращение. После пристъпихме към изпълнението на същинската си задача, при което се налагаше да сме изключително предпазливи, защото двамата червенокожи седяха с лице към нас. Трябваше да пропълзим до тях. Ако ни забележеха само един миг преждевременно, тоест преди да сме ги стиснали за гърлото, целият ни план пропадеше.

За щастие, при нас беше по-тъмно, отколкото навън. Безшумно се запромъквахме на четири крака към двамата пазачи. Същевременно притворихме очи толкова, колкото да можем да виждаме през полуспуснатите си клепачи, защото отвореното око се забелязва дори и в подобна тъмнина.

Приближавахме се все повече и повече. Ето че Винету докосна ръката ми. Това беше уговореният знак. Втурнах се напред като изстрелян от пружина и в следващия миг ръцете ми се заключиха около гърлото на единия от команчите. Лице в лице тази хватка е много трудна, отколкото в гръб, но въпреки това и аз, и Винету успяхме. Под тежестта ни пазачите паднаха по гръб. Не се чу нищо друго освен тихо хъркане, но то не можеше да достигне чак до бивака при потока.

Последва познатият удар по слепоочието, за да ги зашеметим, след което предпазливо можехме да отпуснем хватката, за да не се задушат.

И така, първата част от задачата ни бе успешно изпълнена. Дватама индианци нямаха други оръжия освен ножовете си. Ние им ги взехме и вече разполагахме поне с някакво средство за отбрана. Затъкнахме устата на пленниците си с парцали и здраво ги вързахме. После завлякохме безчувствените им тела до мястото, където бяхме лежали ние, и там ги стегнахме с ремъци един за друг така, че да им е невъзможно да се измъкнат навън като се търкалят по земята.

— Нека моите братя почакаат тук — прошепна апачът, — Винету ще се промъкне до потока, за да разбере какво решение трябва да вземем.

Безшумно като змия той се отдалечи. Противно на очакванията ми, само след две-три минути апачът се върна. Това не беше добър признак.

— Не бива да отиваме нито при конете, нито при оръжията — съобщи ни той. — При животните има пазач, а цялата ни собственост е събрана на едно място при потока и до нея седи вождът, който изобщо не спи. Радостта, че ще може да ни отмъсти за смъртта на баща си, не му позволява да заспи. Винету знаеше, че така ще стане.

— Нима не можем да го нападнем също като нашите пазачи?

— Не, понеже около него са налягали войните му, които сигурно ще събудим, ако се приближим.

— Да, не ни остава нищо друго освен да се скрием и да изчакаме развоя на събитията — казах аз. — И така, да отидем при гробницата!

Бавно запълзахме надясно. След като се отдалечихме достатъчно, можехме вече да се изправим. Когато стигнахме при гробницата, отместихме каменната плоча от едната и страна толкова, колкото да се промъкнем в цепнатината. Но далеч по-трудно беше да я придърпаме отвътре на старото ѝ място. Това ни се удаде едва след няколко опита и много големи усилия. Тъй като земята пред цепнатината представляваше твърда скала, можехме да се надяваме, че команчите нямаше да забележат никакви следи и нямаше да разберат, че камъкът е бил преместван.

Убежището ни беше всичко друго, само не и удобно — макар процепът да бе дълбок, той беше много нисък. В дъното се намираха тленните останки на Силната ръка. Това беше една все още много

добре запазена индианска мумия, иначе в гробницата не се усещаше никаква миризма на плесен или на гнило. Но все пак не ни беше особено приятно в компанията на мъртвеца, който приживе бе наш враг.

Така седяхме скупчени плътно един до друг и, обзети от трескаво нетърпение, чакахме настъпването на деня. Повече не беше необходимо да се сменят постове, защото последните двама пазачи бяха застанали на стража точно два часа преди зазоряване. Можеше да се очаква, че след по-малко от половин час небето щеше да започне да светлее. Това иначе кратко време се превръща в цяла вечност за хора, изпаднали в нашето положение.

И тримата мълчахме. Толкова близо до тленните останки на вождя, нямаше как да не изпитаме онова, бих го нарекъл свято чувство, от което човек рядко остава незавладян на подобно място за вечен покой.

Минутите бавно се нижеха. Аз седях отпред до самия камък и от време на време долепах око до тясната пролука, която бе останала между него и скалата. Най-сетне видях, че започна да се разсъмва. Решителният миг приближаваше. Веднага щом малко се развиделеше, вождът сигурно щеше да забележи, че двамата пазачи не са на мястото си. Ето че в този момент Емъри наруши тишината:

— Можеш ли да виждаш навън, Чарли?

— Само на три или най-много на четири крачки, но с всяка изминала минута става все по-светло.

— Тогава само след броени минути ще започне голямата олелия. Излязохме глупави да се затворим тук. Открит ли ни, свършено е с нас.

— Съвсем не е чак толкова сигурно, колкото си мислиш.

— и какво би направил?

— Единственото, което би могло да ни спаси в такъв случай, е да се нахвърля върху вождя и да го пленя. Падне ли ни в ръцете, ще имаме възможност да водим преговори.

— Ами ако изобщо не ни пуснат да излезем оттук?

— Ха! Ще се видят принудени!

— А ако натрупат отвън пред плочата цяла купчина камъни?

— За тази цел ще им е нужно време. Ние тримата сме достатъчно силни. Стигат ни и секунди, за да съборим плочата и... но

я слушай! Навън се беше разнесъл пронизителен вик, онзи вик, който индианците надават, когато искат да обърнат вниманието на своите хора върху някаква опасност.

— Това вождът ли беше? Погледни навън, Чарли, по-бързо!

Докато траеше разговорът ни, дневната светлина бе станала толкова силна, че когато отново надникнах през пролуката, можех вече да виждам чак до потока. Пред очите ми беше както целият бивак, тъй и неговата близка околност. Да, вождът беше надал вик. Той беше застанал пред процепа в скалите, където бяхме до неотдавна, и гледаше двамата пазачи, които лежах там на земята вързани и със запушена уста. Неговият вик беше събудил другите червенокожи. Те бяха скочили на крака и сега бързо тичаха към мястото.

Отначало възникна кратка суматоха. Хората се блъскаха и крещяха. После всички утихнаха. Вождът нареди да освободят изненаданите и пленени от нас воители и ги разпита. Значи не ги бяхме убили. После отново се разнесоха виковете. Команчите започнаха да се оглеждат наоколо. Не забелязаха и следа от нас. Според тях бяхме напуснали котловината. Вождът им подвикна някакви заповеди. Те се въоръжиха, втурнаха се към конете, метнаха се на тях и ги насочиха към тясната стръмна пътечка, по която се бяхме спуснали.

Но не всички излязоха от котловината. Трима останаха — а именно вождът и двамата пазачи. Предводителят им отново седна на онова място, където беше прекарал нощта, а другите двама останаха прави на известно разстояние от него. Бяха го разгневили и не смееха да се приближат.

— Ако команчите имаха поне малко акъл в главите си, щяха незабавно да се върнат — обади се Емъри. — Щом излязат на откритата равнина и не ни видят, би трябвало да разберат, че все още сме в котловината.

— Не е така! — възразих аз. — Ще предположат, че сме разполагали с достатъчно време да стигнем толкова надалеч, че вече е невъзможно да ни забележат. Ще започнат да търсят следи и, естествено, няма да открият нищо. Така те няма да знаят накъде сме избягали и ще се разделят на няколко групи, за да ни преследват в различни посоки. Вече съм убеден, че планът ни ще се увенчае с успех.

Зачакахме. След около четвърт час един от ездачите се върна и доложи нещо на вожда. Последният се изправи и се метна на коня си. Заповяда на двамата пазачи да сторят същото и заедно с тях и с пратеника тръгна. Пушките, както и другите ни вещи, останаха да лежат край потока. Видях как индианците изчезнаха зад скалите, там където започваше пътеката, и скоро след това ги зърнах да се появяват по-нависоко.

— Успяхме! — тържествуващо извиках аз. — Успяхме, и то как! Всичко това надхвърля очакванията ми. Дойдоха да вземат вожда и пазачите. Всички наши вещи са ей там, а и конете ни са наблизко.

— Тогава бързо навън! — припряно каза Емъри. Той понечи веднага да се изправи.

— Още не! — предупредих го аз. — Трябва да изчакаме, докато стигнат горе и вече няма да могат да виждат какво става на дъното на котловината.

След кратко време този момент настъпи. Прекатурихме плочата. Бяхме свободни. Емъри искаше веднага да се втурне към оръжията ни, обаче Винету го предупреди:

— Нека моят брат не прибързва. — Първо трябва отново да поставим камъка пред гробницата. Вождът сигурно ще се върне. И ако погледне отгоре, ще види отворения гроб и незабавно ще повика своите воители.

— И какво от това? Няма защо да се боим повече от тях.

— Все още има защо! Ние също ще трябва да се изкачим горе, а пътеката е единствена. Заемат ли я команчите, няма да можем да мръднем оттук.

С обединени усилия вдигнахме тежкия камък и го върнахме на старото му място. После се втурнахме към потока, за да вземем час по-скоро вещите си. Нищо не липсваше от тях. Какво блажено чувство ме обзе, когато отново държах в ръцете си моите две пушки!

— А сега да изчезваме! — подвикна Емъри и понечи да се втурне към конете.

— Още не! — възпях го аз. — Първо ще трябва да разберем какво става горе в равнината и затова ще се изкачим с конете едва след като се огледаме.

И така, закатурихме се по стръмната пътека нагоре. Тъй като бе възможно вождът да се върне всеки момент, и то може би придружаван

от други команчи, ние бяхме извънредно предпазливи. Бързо прибягнахме през откритите места, а щом се прикриехме, спирахме, за да се послушаме дали нейде пред нас не се разнасят човешки стъпки или пък шум от конски копита. И добре че постъпихме така, защото тъкмо когато бяхме стигнали до един нов завой на пътеката и внимателно се заслушвахме и надничвахме иззад ъгъла ѝ, ето че доловихме конски тропот. Начело беше Винету. Той погледна много предпазливо иззад скалата, а после се обърна към нас и каза:

— Вождът идва!

— Сам ли е?

— Да.

Шумът от копита престана. Команчът беше спрял и оглеждаше котловината. Ако не бяхме изправили камъка пред гробницата, това непременно щеше да му направи впечатление и нямаше как да не разбере веднага, че се намираме все още наоколо. Но не забеляза изчезването на вещите. След малко спокойно продължи да се спуска надолу.

— Какво ще правим? — попита Емъри.

— Ще го пленим — отвърнах аз, — но не тук. Това място не е подходящо. Един вик за помощ от него ще бъде чул от хората му. Бързо да се спуснем пак долу!

Обърнахме се и се затичахме обратно. Спряхме се чак където пътеката излизаше на дъното на котловината. Там имаше голям скален отломък, зад който спокойно можеше да се скрие един човек. Винету се притаи зад него.

— Нека моите братя завият зад ъгъла, за да не ги види вождът. Аз ще го пропусна да мине, след което ще скоча зад него на коня и ще го пленя. После моите братя могат да се втурнат срещу нас.

Ние двамата с Емъри изминахме тичешком оставащите двайсетина метра до изхода на пътеката и там се скрихме зад ъгъла на скалата. Малко по-късно чухме, че вождът приближава. Заслушахме се в тропота от копитата на неговия кон. В този миг той сигурно беше в близост до скривалището на апача... а ето че вече го бе отминал... сега... сега конят спря. Разнесе се сподавен вик. Изскочихме иззад ъгъла. Животното стоеше на пътеката. Винету беше коленичил на гърба му и с двете си ръце здраво стискаше команча за гърлото. Притичахме до тях, смъкнахме от коня втрещения от уплаха индианец,

обезоръжихме го и го вързахме със собственото му ласо, като силно стегнахме ръцете му към тялото. После го отведохме до място, където нямаше възможност да ни забележат отгоре, принудихме го да седне на земята и вързахме също и краката му така, че остана да лежи пред нас като бебе в пелени.

— Нека моите братя бдят при него — каза Винету, — а аз ще се изкача бързо до горе, за да наблюдавам команчите.

Апачът се отдалечи. Голямата стрела лежеше в краката ни и гледаше с очи, в които се четеше неопикуема ярост. Друг на негово място най-вероятно би си мълчал. Но вождът беше повярвал, че отдавна сме напуснали котловината, и сигурно изгаряше от нетърпение да узнае как ни се е удало да го подмамим в тази клопка. Ето защо той попита:

— Къде се беше скрил Поразяващата ръка със своите спътници, та не успяхме никъде да ги открием?

— В гробницата на баща ти.

— Уф! Защо не избягахте веднага?

— Защото не искахме да си отидем без конете и оръжията. Както виждаш, вече си ги взехме.

— Винету и Поразяващата ръка са много дръзки воители — с мъка процеди той, защото се задавяше от гняв.

— Тогава значи разбираш, че воините на команчите би трябвало да са значително по-умни, за да успеят да ни задържат в плен. Вие успяхте да ни заловите, защото един зъл човек ни предаде. Но повторно това няма да ви се удаде. А пък идеята да ни затворите в гробницата на баща ти беше такава, че можеше да хрумне само на един толкова млад воин като теб.

— Но все още не сте ни избягали!

— О, чувстваме се в толкова голяма безопасност, сякаш на този свят не съществуват никакви воители на команчите! Нужна ми е само тази единствена пушка, която виждаш в ръката ми, за да ги изпратя всичките във Вечните ловни полета. Сигурно си чувал за тази карабина.

— Да. Злият дух ти я е дал. С нея можеш да стреляш колкото си искаш, без да е необходимо да зареждаш.

— Щом го знаеш, не бива да казваш, че твоите воители пак ще ни заловят.

Той замълча, затвори очи, след малко пак ги отвори и като ми хвърли изпитателен поглед, попита:

— Аз съм в ръцете ви. Какво ще правите с мен?

— Ти искаше да ни подготвиш мъчителна смърт. Щяхме бавно да умрем от глад и жажда в гробницата на Силната ръка. Каква участ очакваш ти сега от нас?

— Смърт. Сигурно ще ме измъчвате, но от устата ми няма да чуете ни вопъл, ни стон.

— Ние няма да те изтезваме, няма и да те убием. Ти не ни измъчва, а се отнесе към нас с уважение като към храбри воители. Затова ще си тръгнем и ще те оставим тук, за да те намерят по-късно твоите воители и да те освободят. Винету и Поразяващата ръка не жадуват за човешка кръв. На времето те нямаше да застрелят и баща ти, ако той не беше изгорил съвсем невинните четирима бледолики.

В този момент Винету се завърна. Той беше чул последните ми думи и се обърна към вожд:

— Да, нека Голямата стрела обясни на воителите си, че Винету е приятел на всички червенокожи мъже и гледа на синовете на команчите като на свои врагове само тогава, когато те се държат враждебно към него. Ти искаше да ни убиеш. Затова можехме да ти поискаме живота, но няма да ти го отнемем. Обаче ще ти вземем нещо друго. Искахме да заловим един бледолик, който е голям престъпник. Ти взе под закрилата си този човек и му разреши спокойно да си отиде заедно с жената, която не е омъжена за него. После ни докара тук. Така онзи мъж спечели голяма преднина, която ще можем да стопим само с много добри коне. Воителите на команчите имат тук ездитни животни, които са значително по-хубави от нашите. Ние ще ги разменим срещу три от вашите коне. Аз ще взема твоя жребец. Хау!

Винету се метна на коня на команча, насочи го към стръмната пътека и ни направи знак да го последваме. Емъри понечи да отиде да вземе своето животно, но Винету каза:

— Нека моите братя оставят конете си тук. Гореще ще намерят много по-хубави животни.

Той смуши жребеца и пое напред, без да погледне вожд. Ние тръгнахме подир него. Не беше трудно да се разбере, че команчът кипеше от гняв заради загубата на коня си. Това беше едно великолепно животно. При другите команчи бях забелязал още няколко

коня, които по нищо не му отстъпваха. Затова бях много любопитен да видя какво ли щяхме да намерим горе в равнината. Щяхме да получим хубави коне от стадата на команчите. Не питах по какъв начин, защото Винету нищо не каза. Безмълвно той яздеше пред нас като човек, който изобщо няма причина да бъде предпазлив. Сигурно знаеше много добре какво върши.

Когато се озовахме горе, забелязах, че команчите наистина са проявили голямо безгрижие. Те все още търсеха следите ни и се бяха разпръснали, за да огледат всички посоки. Видяхме ги как наведени, старателно претърсваха всяка педя земя. Тъй като конете им лесно можеха да заличат нашите дири и изобщо щяха само да им пречат в търсенето, те ги бяха събрали на едно място и ги бяха оставили под надзора на един-единствен пазач. Намираха се недалеч. Трябваше да извървим най-много шестстотин крачки. Команчът седеше на земята с гръб към нас и съсредоточено наблюдаваше усилията на своите другари.

— Този човек сигурно ще чуе стъпките на моя кон — усмихнато каза Винету. — Затова ще почакам тук. Нека моите братя отидат тихо при него и си изберат двете най-хубави животни.

Апачът остана да чака на мястото си. Взех в ръка карабината «Хенри», за да сплаша червенокожия, и заедно с Емъри се запромъквахме към него. Пазачът наблюдаваше напразните усилия на своите съплеменници с такова съсредоточено внимание, че се добрахме до конете и се спряхме близо зад гърба му, без да забележи каквото и да било. Тогава го попитах:

— Ще ми каже ли синът на команчите какво търсят толкова настойчиво неговите братя?

Индианецът се огледа, видя ни, скочи на крака като изхвърлен от пружина и, втренчвайки поглед в нас, изпелтечи:

— Пора... Поразяващата... ръка!

— Да, аз съм. А познаваш ли воинът, който ей там е възседнал коня си?

— Винету, яхнал жребеца на нашия вожд!

— Така е. Тогава ми кажи какво търсят твоите братя из равнината?

— Те... те... търсят... вас! — отвърна той, все още съвсем слисан.

— Нас ли? Тогава върви бързо да им кажеш, че сме тук!

Той не показва намерение да направи каквото му наредих, а продължаваше да ни гледа така, сякаш виждаше пред себе си призрак. Тогава насочих дулото на карабината си към него и го заплаших:

— Побързай ти казвам, иначе незабавно ще получиш куршум!

— Уф! — изплашено възкликна той, обърна ни гръб и се затича колкото му държаха краката. Вече имахме свобода на действие. Избрахме си двете най-хубави животни от конете, които до един бяха оседлани.

Индианецът хукна, сякаш бе на състезание и надаваше крясъци, които се чуваха надалеч. Така той привлече вниманието на своите другари. Те видяха, че сочи към нас и се завтекоха към него. По този начин ни се отвори свободно пространство. Метнахме се на конете и поехме в галоп на юг, където в момента на по-малко от един изстрел разстояние не се намираше никакъв индианец. По-късно отново свърнахме на запад.

[1] Палач — Б. нем. изд. ↑

[2] Тънка, слаба бира — Б. нем. изд. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

БРАТОУБИЙСТВО

И през ум не ни мина да се върнем до онова място край Канейдиън, където за последен път видяхме Джонатан Мелтън. Това би означавало само излишна загуба на време. Напротив, доколкото ни позволяваше теренът, поехме веднага към Албюкърки, следвайки въздушната линия. На четвъртия ден привечер стигнахме целта си.

Град Албюкърки е получил названието си от едноименния херцог, който е бил вицецрал на Мексико. Албюкърки означава бял дъб (albaquercus). Селището се състои от две части, които никак не си приличат — стария испански и новия американски град. Двете градски части са отделени от широко незастроено пространство. Старият испански облик се е запазил чист от чуждо влияние във всяко отношение и никъде другаде новоамериканският стил не му се противопоставя толкова отблъскващо, както тук. Новият Албюкърки досущ приличаше на всички други никнещи като гъби след дъжд американски градчета, с лоши непавиращи улички и улици, с дъсчени тротоари за пешеходците от двете страни. Повечето от къщите бяха постройки от дърво с магазинчета и пивници от какъв ли не вид. Градът е разположен на левия бряг на Рио Гранде дел Норте. На десния бряг се е ширнало голямото село Атриско.

Даже и да не бяхме толкова добре осведомени, пак бихме предположили, че ако все още се намираха в това селище, преследваните от нас хора трябва да се търсят в американската част на града. А ние знаехме, че срещата щеше да се състои в «салуна» на Пленър. Естествено и през ум не ни мина да отидем в тази странноприемница и тримата наведнъж. Напротив. Спряхме пред едно друго място наречено хотел. Двамата с Винету останахме там, а Емъри продължи с коня си към Пленър, за да отседне при него. От нас тримата англичанинът най-малко биеше на очи. Казахме му колкото може по-рядко да се мярка пред хората в странноприемницата и му възложихме задачата да събере възможно най-подробни сведения.

Както вече споменах, пристигнахме привечер. Бяхме изморени и ни се искаше да си легнем да спим навреме. Когато го казах на келнера по време на вечерята, той възрази:

— Джентълмени, постъпвате много погрешно. Наистина Албюкърки е затънтена и печална дупка, но щом веднъж ти се предлага подобно нещо, човек трябва да му се наслади, вместо да отиде в леглото си.

— Че какво толкова има? Изглеждате ми много въодушевен, мастър!

— И наистина е така! Би трябвало само да видите испанката, сър!

— Вече съм виждал не една и две испанки. Каква е тя?

— Певица. Казвам ви, че целият Албюкърки е полудял по нея. Тя мислеше да пее само една вечер, но толкова я харесаха, че реши да даде още две представления. Днес ще пее за последен път.

— И как му е името на това изключително същество?

— Пахаро.

— Хмм! Много хубаво звучи!

— Истинско испанско име. И тя е истинска испанка, макар че както изглежда, най-много ѝ допада да пее немски песни.

— Какво? Една испанка, която пее немски песни?

— Да Това учудва ли ви? Тя сигурно знае защо го прави. Хората могат да си мислят за немците каквото си щат, но те имат хубави песни като никой друг народ. А сеньора Марта Пахаро умее да ги пее. И освен това би трябвало да чуете какви чудеса върши брат и с цигулката! Казвам ви, че няма друг такъв музикант като този Франсиско Пахаро!

— Значи Марта и Франсиско Пахаро, така ли? Правите ме любопитен. Може би все пак ще отида да чуя дамата. Къде е концертът им?

— В салуна отсреща. Вече няма билети. Всичко се разпродаде.

Само аз разполагам с още няколко. Въсъщност мястото струва един долар, но ако ми платите два долара, можете да получите един билет.

— А-а значи искате сто процента печалба, а? От мен да мине.

Дайте ми два билета!

Защо купих билетите въпреки двойната им цена ли? Много просто — пахаро означава на немски Фогел (птица), а братът и сестрата се казваха Марта и Франц. Нямахме как да не се сетя за моите стари познати още от Германия, за хората, заради чието наследство заедно с Винету тръгнах да пътувам за Египет и Тунис, а сега отново се бях озовал в Америка. Испанка, която пее немски песни, това не беше много за вярване. По-скоро певицата е немкиня, която тук в Ню Мексико си е присвоила испанско име. Казах на Винету за какво става въпрос и той веднага изяви готовност да посети заедно с мен концерта.

Имаше само половин час до започването. Следователно трябваше да побързаме и затова се втурнахме към отсрещната страна на улицата. Келнерът съвсем не беше преувеличил нещата, поне що се отнасяше до посетителите. Салунът също беше дъсчена постройка и може би побираше около шестстотин души. Въпреки това имаше съвсем малко свободни столове, и то най-отзад.

Само след броени минути прииждащите посетители бяха принудени да заемат място между редиците или пък да останат навън в коридора. Виждаше се един издигнат за случая подиум, на който беше поставен роял. В съседство се намираще малко помещение, което, отделено с плътни завеси, беше на разположение на изпълнителите.

Когато бе даден знак за започването на концерта, двамата излязоха на сцената. Да, те бяха, Франц Фогел и неговата сестра. Той държеше своята цигулка, а тя седна пред рояла, за да му акомпанира. Той изпълни блестящо една пиеса и аз забелязах, че беше напреднал значително. Марта седеше така, че я виждах в профил: Без съмнение, тя бе станала още по-красива. Страданията през последните години още повече бяха одухотворили лицето ѝ, а чертите му бяха придобили постоянен израз на меланхолична сериозност. След първото изпълнение двамата се оттеглиха от сцената.

При второто излизане главната роля се падаше на Марта, а съпроводът бе на Франц. Тя изпя един испански романс, и то толкова великолепно, че бе принудена да го повтори. Тя носеше дълга черна рокля, съвсем затворена по врата. Нямахме други бижута или украшения освен една червена роза в косата. След всяко изпълнение двамата се сменяха, като взаимно си акомпанираха.

После Марта изпя още две планинарски песни, една испанска серенада, подир което последва великолепното четиристишие:

Един път зърнах твоя лик, от чудния ти чар привлечен, и в същия вълшебен миг разбрах — навеки бях обречен!

Да, това беше истинска немска чувственост, лиричност и дълбока душевност. Такива песни можете да чуete само в Германия. По-голямата част от слушателите не разбра нито дума от текста и въпреки всичко последваха такива овации, че сградата сякаш потрепери. Певицата бе принудена да повтори две строфи.

В този момент Винету ме попита:

— Моят брат няма ли да отиде да попита къде живеят? Нали ще трябва да поговорим с тях!

Прав беше. Тази вечер двамата излизаха за последен път на сцената. Може би още на следващия ден щяха да си заминат. Трябваше да говоря с тях. И така, станах от стола си, за да отида при брата и сестрата. При това се видях принуден да си пробия път през застаналата в коридора тълпа, което привлече погледите на хората върху мен. И ето че чух едно изплашено полувисоко, но все пак ясно доловимо възклицание:

— The devil! Я виж, та това е Олд Шетърхенд!

Погледнах към мястото, откъдето се разнесоха тези думи. Един до друг там седяха двама мъже, които носеха широкополи сомбрера; Изпод огромните периферии на шапките се виждаха единствено черните им големи бради. Веднага щом забелязаха, че гледам към тях, те се извърнаха настрана. Това не можеше да не ми направи впечатление. Обаче назоваването на името ми привлече погледите на мнозина върху мен, което ми беше досадно, и затова продължих напред.

Братът и сестрата прекарваха паузите зад завесата. Аз се спрях пред нея и попитах на немски:

— Ще разрешите ли на един познат да влезе при вас?

Завесата се отдръпна и аз побързах да вляза в помещението зад нея.

— Кой... кой... вие, вие ли сте? — попита Франц и от изненада отстъпи две крачки назад.

— Господин Май! — силно извика Марта. Стори ми се, че тя се олюля. Пристъпих към нея, за да я подкрепя. Тогава тя ми хвана ръцете и ги целуна, преди да успея да ѝ попреча.

Заведох я до стола и казах на брат ѝ:

— Колко се радвам, че ви намерих тук! Имам да ви съобщавам много важни неща, но сега не бива да ви преча и затова искам само да ви попитам къде живеете.

— В последната къща в края на града, близо до реката — отвърна той.

— Ще ми позволите ли след концерта да ви придружа?

— Да, да, даже много ви молим да го направите!

— Добре! Значи ще дойда тук да ви взема. И Винету е с мен.

Марта скри лице в ръцете си и заплака. Тръгнах, за да съкратя това силно за тях вълнение. Когато пак стигнах до мястото, където чух да произнасят името ми, реших да поогледам малко по-подробно онези двама мъже, ала те бяха изчезнали. Де да не ги бях отминавал току-така!

Този път измина доста време преди братът и сестрата отново да се появят. Марта трябваше да се успокои, за да се покаже отново пред публиката. Франц изпълни една концертна пиеса, а после тя пя. След като бурните аплодисменти най-сетне отшумяха, слушателите проявиха такова въодушевление, че никой не искаше да си отиде. Измина доста време преди залата да се опразни. Винету също си тръгна. Той желаше да ме остави насаме с брата и сестрата. И без това щяхме да разговаряме на немски, а той нямаше да разбере почти нищо. Когато предположих, че вече никой от екзалтираната публика няма да досажда на певицата, аз се отправих към малкото помещение, за да ги взема. Тя не ми каза нищо, аз също. Подадох ѝ ръка и излязохме от залата. Брат ѝ не можеше веднага да тръгне с нас, понеже имаше делова работа със съдържателя на заведението.

Вечерното небе беше оцветено с онова особено синьо, което е присъщо за Ню Мексико, където често се случва да не вали по цяла година. Въпреки че луната не беше изгряла, можеше да се вижда почти като през деня. Къщата, където се намираще жилището на Марта и Франц, беше разположена малко по-нататък, близо до реката. Хазайката беше вдовица от испански произход. Марта не беше пожелала да живее в някоя от обществените странноприемници. Макар да ги наричаха хотели, те в никакъв случай не заслужаваха това гордо название.

Тясната, добре утъпкана пътека ни водеше покрай самата река. По брега растяха различни храсталаци, зад които се виждаше

стърчащата от водата тръстика. Отвори ни хазайката. Тя очакваше завръщането на брата и сестрата и по лицето ѝ се изписа учудване, когато видя наемателката си, придружавана от непознат мъж, но не каза нито дума. Дойде с нас да ни свети по тесните стълби към горния малък и нисък етаж, където бе разположено тристайното жилище на моите двама познати. Къщите с такъв горен етаж в Албюкърки бяха голяма рядкост.

Когато седнахме един срещу друг, без да бързам, аз подех предпазливо разговора, обмисляйки всяка дума.

— Нали знаете, че вашият брат беше при мен, в родината отвъд океана, за да ми съобщи какво е вашето положение тук?

— Да. Аз бях човекът, който му вдъхна кураж да се обърне към вас.

— Та няма за това бе нужен кураж?

— Разбира се. Той мислеше, че след всичко случило се по-рано, едва ли ще проявите готовност да ни помогнете.

— Тогава значи не ме познава достатъчно добре. Впрочем май че Винету ви е накарал да се обърнете към мен. Или не е така?

— Да, така е. Този прекрасен човек дойде при нас, като че изпратен от самия Бог. Избави ни от голяма беда и само на неговата безкористна и великодушна подкрепа дължим възможността да започнем това концертно турне.

— Мога ли да попитам какъв е финансовият резултат?

— Отличен! Където излизаме за пръв път на сцената, ни посрещат с видимо съмнение, но после винаги получаваме бурни аплодисменти и искат от нас да изнасяме и други концерти. Така беше и в този случай.

— И накъде ще пътувате сега?

— Тръгваме за Санта Фе, а след това ще продължим на изток.

— Аха! Значи не сте доволна от досегашните си успехи и искате да станете милионерка, така ли?

Тя сведе очи, а на лицето ѝ се появи сериозно изражение.

— Милионерка? Не желая да ставам пак такава, поне не на цената, която бях принудена да заплатя навремето. Скоро разбрах, че съм била заслепена. Споменахте и за успехите ми, нали? Не си мислете само, че те са в състояние да ми завъртят главата! Знаете, че и по-рано предпочитях да не е у дома, а не пред публика. Целта ми в живота не

беше да стана певица, която може да бъде слушана от всеки, купил си билет. Сега бих се радвала много повече, ако на времето не ме беше «открил» капелмайсторът. Той ме взе, когато се намирах в много тежко положение и трудно се издържаше. Ако не го беше направил, и до ден днешен щях да си остана бедна работничка и...

Тя се поколеба да продължи, но тъй като не казах нито дума, отново по де:

— ... и може би въпреки това щях да бъда щастлива, или по-скоро щях да си остана толкова щастлива, колкото бях по онова време.

— Надявам се да нямам никакви основания да ви причислявам към нещастните хора.

Тогавя тя пак вдигна очи, замисленият ѝ поглед се зарея нейде над главата ми и ми отговори:

— Какво значи щастие и какво — нещастие? Не бива под щастие да разбираме непрекъснат низ от радости и блажено състояние на духа, а под нещастие — постоянната душевна болка и мъка. Но я ме попитайте дали... съм доволна, тогава ще ви отговоря с «да» обаче само ако... се насиля.

Както изглеждаше, разговорът щеше да вземе доста мъчителна насока и затова се зарадвах, че в този момент се появи брат ѝ. Под мишницата си носеше някакъв пакет, който сложи на масата, посочи с лявата ръка към него, подаде ми десницата си и зарадвано каза:

— Сърдечно добре дошъл, драги сънароднико! Кой би могъл да предположи подобно нещо! Когато ви видях, просто се вкамених от смайване, но и от радост. А сега нека отпразнуваме нашата среща! За тази цел донесох нещо. Познайте какво е то!

— Сигурно вино, а?

— Да, но какво! Ето, прочетете!

— «Ридесхаймер Берг»! — прочетох.

— Да — усмихнато кимна той, като ми поднесе бутилката още по-близо пред очите. — Навярно се учудвате, а?

— Не, никак. По-скоро се ядосвам.

— Защо?

— Защото не е истинско.

— Първо го опитайте, първо го опитайте!

— Не е нужно. Дори надписът на етикета е фалшифициран, защото името на градчето е Рюдесхайм, а не Ридесхайм.

— А-а! — разочаровано възкликна той, след като огледа етикета малко по-внимателно. — Изобщо не го бях забелязал.

— Фамозна правописна грешка! Ако етикетът е печатан тук, тогава кой знае къде са го забъркали туй вино! Колко платихте за бутилката?

— Петнайсет долара.

— Две ли взехте?

— Една!

— Аха! Е, поносимо е. Иначе има вино «Рюдесхаймер», за което даже отвъд океана, там където се произвежда, хората заплащат значително повече. Можете да прежалите трийсетте долара. Хайде да опитаме това знаменито ридесхаймско!

Той напълни три чаши. Чукнахме се и ги поднесохме към устните си. Братът и сестрата отпиха по глътка и веднага направиха ужасени физиономии. Аз обаче изобщо не го опитах, защото самата му миризма ми беше достатъчна. Та това беше чист оцет плюс мухлясали стафиди! Оставихме чашите на масата и Франц Фогел започна да ругае.

— Я не се ядосвайте! — казах му аз. — Не съм дошъл при вас, за да пия. Излейте тази помия и седнете! Трябва да си поговорим за далеч по-хубави неща.

— Да, за вашите успехи в Египет! — рече той и ме погледна с напрегнато очакване. — Задачата ви беше твърде трудна. Убеден съм, че не сте постигнали нищо. Дори и за най-умния човек на земното кълбо щеше да е невъзможно да открие търсения от нас човек само по мъглявите сведения, с които разполагахме.

— Хмм! Често в мъглата се сблъскват най-случайно хора, които при съвсем ясна видимост вероятно не биха се забелязали.

— Какво? Как?... Това поражда в мен предположение, че все пак пътуването ви не е било напразно.

— Това поражда предположение, че ще принудя сестра ви да стане нещо, което изглежда вече никак не ѝ е по вкуса.

— Какво е то?

— Преди малко, докато все още ви нямаше, тя заяви, че няма никакво желание отново да става милионерка.

— Милионерка?... Нима на това искате да я принудите?

— Да. Говоря напълно сериозно.

— Би било повече от изумително! — възкликна той, като бързо стана от стола си.

Сестра му също впери поглед в мен, изпълнен с напрегнато очакване, ала не каза нищо.

— В цялата работа няма нищо изумително — продължих аз. — Изумително би могло да се нарече само това, че вие двамата изобщо не сте в течение на нещата. Както разбирам, писмото ми от Саутхемптън не е стигнало до вас.

— Писмо ли? Та аз говоря за нашата среща в Германия. Тогава вие бяхте на мнение, че спътникът на Смол Хънтър е измамник и се казва Джонатан Мелтън.

— Да, намерих ги и двамата, единият бе мъртъв, а другият — жив.

— Кой е живият?

— Мелтън. Смол Хънтър е мъртъв.

— Боже Господи! Значи наистина сме наследници на огромно състояние!

— На милионите! — добавих аз.

Той хвана главата си с ръце и извика:

— Кой би могъл да го повярва! Каква радостна вест! Дори само заради родителите ни! Елате, искам да ви прегърна!

Той понечи да ме вдигне от стола, но аз се възпротивих и се опитах да поохладя радостната му възбуда, като го помолих:

— Моля, овладейте се! Все още не сме докарали цялата работа дотам, докъдето би трябвало да бъде. Да, вярно е, че вие сте наследниците, обаче за съжаление огромното състояние не е налице. Джонатан Мелтън го е отмъкнал.

— О, Боже! Значи адвокатът Фред Мърфи му го е предал?

— Така е — отвърнах аз и му обясних как стояха нещата.

— Тогава Мелтън ще трябва да върне парите! Къде се е сврял този мерзавец? — попита той възбудено.

— Тук е, в Албюкърки — спокойно отговорих.

— Какво? Тук... в Албюкърки?... Аз ще...

— Стойте! — прекъснах го аз, тъй като вече се бе насочил към вратата. — Почакайте още малко! Та той не стои отвън на стъпалата, а е бил в града и то съвсем наскоро, най-много преди два дена. Върнете се пак спокойно на мястото си и ми позволете да ви разкажа всичко.

Дръпнах го отново да седне на стола си и му описах нашите преживявания. Лесно може да си представи човек с какво внимание братът и сестрата следяха моя разказ. Прекъснаха ме поне стотина пъти с въпроси и възклицания и затова измина доста време, докато свърша. Най-сетне стигнах до настоящия момент и вече можех да се наслажда на безкрайното изумление на двамата.

Братът се впусна в безкрайни благодарствени и хвалебствени словоизлияния относно моите заслуги. Пресякох ги със забележката:

— Тези неща не ги казвайте на мен, а на сър Емъри и на Винету, които съвсем скоро ще видите! Ако ни се удаде да доведем цялата работа до успешен край, двамата ще заслужат напълно вашата похвала и благодарност.

Сестрата безмълвно ми подаде ръка. Нейното мълчание ми беше по-приятно от шумното признание на брат й. Той възбудено ходеше нагоре-надолу из стаята, мърмореше нещо под нос, клатеше глава, размахваше заплашително юмруци, сякаш Мелтън бе застанал пред него, и това поведение продължи, докато най-сетне не сложих край със забележката:

— Драги приятелю, стига сте се карали на въздуха! Така нищо няма да постигнете. Е, след като ви разказах всичко, ще се върна в хотела. Емъри сигурно е идвал вече да ме търси, или дори все още е там, за да ни осведоми какво е положението в салуна на Пленър. Ако Джонатан Мелтън е все още там, той няма никакви шансове да ни избяга. Ако ли пък е заминал, ще тръгнем да го преследваме още утре в ранни зори. А що се отнася до неговия баща и неговия чичо, то... хмм, кажи-речи съм сигурен, че те са тук и дори ги видях.

Разказах им случката в концертната зала.

— Двамата мъже са носели сомбреро, така ли? — замислено попита Франц. — Я ми кажете какви фигури и какъв ръст имат двамата възрастни Мелтън!

— Те са високи и слаби. Горедолу са еднакви на ръст.

— Тогава вероятно съм ги видял преди малко, докато идвах насам.

— Видели сте ги? Къде?

— На пътя покрай реката между тази къща и първата постройка в посока към града.

— А-а! Да не би мен да са ме дебнали?

— Едва ли. Та нали не знаят, че се намирате тук!

— Не се самозалъгвайте! Двата Мелтън са опитни уестмани. Да предположим, че те са били мъжете със сомбрерата в концертната зала! Те са ме познали. Веднага са усетили, че съм тук само заради тях. Затова са побързали да изчезнат.

— Но защо ще идват насам? Не са могли да знаят, че ще ни посетите.

— Това е вярно, обаче те не са дошли направо тук, ами са се скрили наблизко до залата, за да разберат къде съм отседнал, къде живея. Забелязали са, че заедно със сестра ви съм тръгнал по пътя за насам, последвали са ни и ето че сега са решили да ме изчакат, вероятно за да ме обезвредят. А познаха ли ви?

— Естествено! Нали трябваше да мина покрай тях. Сега се сещам, че те сякаш се изплашиха, когато чуха моите стъпки зад гърба си и бързо се обърнаха да видят кой идва.

— Навън е достатъчно светло, за да се различават добре всички предмети. Забелязахте ли как бяха въоръжени?

— Не съм ги оглеждал за пистолети, ножове или револвери, твърде бързо преминах покрай тях, но в ръцете си държаха пушки.

— Това е най-сигурното доказателство, че са имали намерение да стрелят. Сега в града никой не мъкне пушка със себе си. По време на концерта нямаха пушки, следователно първо са отишли да вземат оръжията си, защото имат нещо наум, за което им е необходимо огнестрелно оръжие. А какви са намеренията им, става ясно от факта, че са направили засада близо до вашето жилище. Без съмнение всичко това е заради мен.

Тогава Марта бързо сграбчи ръката ми и умолително каза:

— За Бога, не тръгвайте! Трябва да останете тук!

— Невъзможно е, защото Винету и Емъри ме чакат.

— Нека почакаат до утре сутринта!

— Но дотогава могат да се случат неща, за които моето присъствие да е необходимо. Несъмнено, вече ме очакват с голямо нетърпение. Трябва да тръгна, наистина трябва да тръгна.

— Аз пък няма да ви пусна! — извика тя, като улови и другата ми ръка. — Искат да ви застрелят. Та размислете само какво означава това!

— Това означава, че вече не един и двама са искали да стрелят по мен и наистина са стреляли, но въпреки всичко ме виждате да стоя пред вас жив и здрав.

— Обаче този път навън ви очакват двама убийци.

— Те биха представлявали за мен опасност само ако не знаех, че са наблизко. Но тъй като вече ги видях, няма място за опасения. Възможни са два случая: в единия от тях двамата Мелтън ще предположат, че вие ще издадете присъствието им при реката. Тогава те ще си отидат, защото след като съм предупреден, засадата им става безполезна.

— Ами другият случай?

— Въпреки срещата си с вас те са останали наблизко. За да ме изненадат, ще трябва да се скрият. Следователно са се притаили в крайбрежните храсталаци. Но съвсем естествено аз ще внимавам да не се приближа много до тях и ще поема в друга посока. Просто ще заобиколя.

— А после бързо ги проследете и ги застреляйте! Не, не, оставате тук! Моля ви!

Видях, че тя действително много се страхуваше, но не биваше да отстъпвам. Ето защо освободих ръцете си и казах:

— Не се опитвайте да ме задържите! Наистина трябва да си тръгна и...

Млъкнах посред започнатото изречение, понеже навън се разнесе изстрел, последван веднага от още един. След това някакъв глас извика:

— Ей там отсреща беше! Напред, дръж бандитите! Познах гласа на Емъри. Взех лампата и я тикнах в ръката на Франц Фогел.

— Светете ми! Трябва да си вървя!

Бързо изскочих от стаята и се спуснах по стъпалата. Долу не успях да отворя вратата, понеже не знаех по какъв начин се заключва. Наложих се да почакам, докато дойде Фогел. Когато след малко се озовах навън и се огледах, въпреки необичайно светлата нощ не можах да видя нищо. Горещо на стълбите се изправи Марта и извика:

— Останете де! Нали чухте, че положението е сериозно!

— Опасността за мен премина, защото онези типове са прогонени, но ако изстрелите им са улучили, ще ми е много жал за моя Винету.

— Винету ли? — попита Фогел. — Искате да кажете, че и той е тук?

— Да. Познах гласа на Ботуел. Той не знаеше, че съм тук. Само от Винету е възможно да го е научил и без съмнение апачът го е придружил. Както разбрах от неговия вик, Емъри е по петите на подлите убийци, но не чухме гласа на апача. Той сигурно е... а-а, слава Богу, отсреща се появиха два човешки силуета! Те са и изглежда никой не е ранен!

Двамата бързо притичаха през откритото пространство към нас. Наистина бяха Винету и Емъри. В радостта си аз се втурнах да ги посрещна и попитах:

— Улучиха ли ви?

— Не — отвърна Емъри. — Добре го бяха замислили ала толкоз по-зле се целиха. Знаем кои бяха тези мерзавци! Сигурно местни мизерници, които са дебнели други хора, но са ги объркали с нас.

— Засадата беше за мен, а тези рицари-разбойници бяха двамата Мелтън, баща и чичо.

— Мътните го взели, възможно ли е? Ако действително е така, ще се пръсна от яд. Защо мислиш, че са били те?

— Ще ти кажа, но за да не пропуснем нещо важно, първо трябва да разбере в каква посока избягаха. Апачът обясни следното:

— Винету веднага се затича подир тях и почти ги настигна. Но недалеч стояха два коня, те се метнаха на тях и препуснаха в галоп.

— А-а, така ли стана! И понеже не сте взели пушките си, не можехте да им пратите някой куршум. Планът им съвсем не е бил лошо скроен. Ето че ни избягаха и повече няма да се върнат.

— Тъй ли мислиш? — попита Емъри. — Но ако обърнат конете и тайно се промъкнат насам, над нас отново ще надвисне опасност.

— Избягали са. Сигурен съм. Тъй като са ви видели и са познали поне Винету, едва ли ще дръзнат пак да дойдат насам. Елате да се качим горе! Сеньората ще ни разреши.

Радвах се, че двамата ми приятели са тук, защото така можехме, без да губим време, да обсъдим с Франц Фогел по-нататъшните си действия. А Марта, разбира се, бе страшно поласкана да види при себе си двамата мъже, на които дължеше толкова много. След като отново се озовахме в стаята и седнахме, аз се обърнах най-напред към Емъри и го подканих:

— Разкажи ни първо какво стана навън!

— Лоши неща станаха, много лоши! — гневно отвърна той. — Само ако знаех, че двамата негодници са залегнали в засада отстрани в полето, тогава...

— В полето ли? — прекъснах го аз.

— Да. Че къде другаде?

— Не бяха ли в храсталаците край реката?

— Не. Защо питаш?

— Ще ти обясня после. Разказвай по-нататък!

— Отидох във вашия хотел, за да си поговорим, но там заварих само Винету, който ми каза кого си открил. Зачакахме да се върнеш, но ти не дойде. Тогава тръгнахме към теб.

— Но нали Винету не знаеше къде е къщата!

— Глупости! Да не сме деца, та да нямаме представа как се узнава нещо, което искаш да научиш! Естествено че разпитахме за жилището на Фогел. Бавно поехме покрай реката, за да разберем дали някоя неприятна случка не е станала причина за дългото ти забавяне и тъкмо тогава, вдясно от нас на четирийсет или най-много на петдесет крачки в полето, изведнъж се надигнаха два човешки силуета. Видяхме, че насочиха към нас пушки и се хвърлихме на земята точно в мига, когато дулата им избълваха пламъчета. После скочихме на крака и се втурнахме подир тях. Мерзавците ни обърнаха гръб и си плюха на петите. Винету тичаше пръв, нали знаеш, че е по-добър бегач от мен. Той се приближаваше все повече до тях, но ето че внезапно, като че с помощта на магическа пръчица, пред нас изникнаха два коня и онези двамата се метнаха на тях, препуснаха в галоп и изчезнаха. Ето как стана.

С лека усмивка, плъзнала се по красивото му лице, Винету допълни:

— Апачът беше много близо зад единия от тях и дори успя да хване опашката на коня му, но още при първия скок на животното бе принуден да я пусне.

— Нали носехте револвери, защо не стреляхте?

— Защото не знаехме с кого си имаме работа — отговори Емъри.
— Ако можех да предположа, че са те, всичко щеше да стане съвсем иначе!

— Нека моят брат не говори така! — обади се апачът. -Не постъпихме умно, а като деца, които са съвсем неопитни. Онези двамата стреляха, значи са убийци, а убийци не се оставят току-така да избягат. След като се хвърлихме на земята, трябваше да останем да лежим съвсем неподвижно. Те щяха да си помислят, че са ни улучили, че сме ранени или мъртви. Щяха да се приближат, за да проверят какво е станало, и тогава ние щяхме да... Знае ли моят брат Емъри какво щяхме да направим тогава?

— Мътните го взели! — въодушевено възкликна Ботуел. — Естествено че знам! Щяхме да ги сграбчим и да ги задържим. Ние сме такива мъже, които спокойно могат да се справят с подобни люде. Да, прав си, постъпихме като хлапета. Как можахме да се държим толкова глупаво! Обясни ми, Чарли!

— Няма да ми е трудно да ти обясня — отвърнах аз. — Вървели сте по пътя си нищо неподозиращи и съвсем спокойно. Следователно сте били толкова по-смаяни, че тъй близо до града и толкова изненадващо са ви нападнали с пушки. Признак на изключително присъствие на духа е фактът, че веднага сте се хвърлили на земята. Повече никой не може да иска дори и от най-ловкия и най-прочут уестман.

— Well! Това ме успокоява. Въпреки всичко щеше да е по-добре, ако бяхме използвали хитрия номер на Винету. Но както и да е, това е вече минало. Да говорим за нещо друго, защото тази история само ме ядосва!

— Да, нека поговорим за онова, което трябваше да ни съобщиш в хотела! Има ли нещо важно?

— Има. Джонатан Мелтън е бил тук. Заедно с годеницата си е бил отседнал при Пленър.

— Кога?

— Вчера преди обед. Дватамата са се нахранили заедно, сменили са изморените коне, а после незабавно са отпътували.

— С колата ли?

— Да. Преди това са накарали Пленър да им намери водач, който е тръгнал с тях. Ще минат през Акома и ще се насочат към Литъл Колорадо.

— Де да можехме да го вярваме! Възможно е с това сведение да иска само да ни заблуди.

— Но в такъв случай Пленър и Джонатан би трябвало да са съучастници.

— Не е речено, че са такива. Възможно е Джонатан да го е излъгал, за да ни заблуди и той от своя страна. Това ли е всичко, което имаше да ни казваш?

— Не е. И друго има. Тази сутрин в салуна са се появили двама мъже, направили са солидна сметка и са попитали съдържателя дали при него са се отбивали един сеньор и една сеньора с пощенска кола. Съобразно истината той им е дал същите сведения, както и на мен. После двамата са си заминали.

— Пеша ли са дошли?

— Да. А сега се сещам какво ми подхвърли съдържателят, ей така, между другото — че са носили големи сомбрера.

— Значи са били татко и чичо Мелтън! Били са достатъчно предпазливи да не отседат при Пленър, а да се отбият при него само за кратко време.

— Но защо са останали тук до тази вечер, а не са последвали незабавно любимия си Джонатан?

— Вероятно защото са били изморени, а е трябвало да дадат и на конете си възможност да си починат.

— Само ако не са ги сменили веднага срещу други с пресни сили! Навярно разполагат с достатъчно пари.

— Естествено. Джонатан сигурно се е погрижил за това. От предпазливост те са дошли тук от Ню Орлиънс по друг път. Тази вечер са посетили концерта, където ме видяха. Предположили са, че и вие сте тук, промъкнали са се подир мен и наблизо са направили засада, за да ме издебнат. След като са ме проследили дотук, са довели конете си и са били в пълна готовност да продължат пътя си веднага след смъртоносните изстрели.

— А в каква посока?

— Вероятно в същата, накъдето е тръгнал и Джонатан. Несъмнено още преди да се разделят в Ню Орлиънс, те са се уговорили най-подробно.

— Но щом като са дошли дотук по друг път, то и сега могат да направят същото!

След тези думи Винету подхвърли забележката:

— Замъкът на бялата скуоу се намира между Литъл Колорадо и Сиера бланка. Дотам има само един хубав път, по който е поел бледоликният Джонатан. Защо тогава баща му и чичо му ще вземат да тръгнат по някой по-лош път?

— И аз споделям това мнение — съгласих се аз. — Двамата възрастни Мелтън едва ли ще се изложат на големи трудности и лишения, ако това не е абсолютно наложително. У беден съм, че и те ще яздят през Акома. Утре веднага след разсъмване ще ги последваме по същия път.

— И аз ще дойда с вас! — въодушевено извика Франц Фогел.

— Вие ли? — изсмях се аз. — Да не би да искате да давате концерти в дивата Сиера бланка?

— Да! Страшно много ми се иска да им изкарам една такава песенчица на тези Мелтън, че да се видят в чудо!

— Драги приятелю, най-добре го предоставете на нас! Ние ще преследваме тримата Мелтън, за да им отнемем заграбеното състояние. В тази работа с нищо не можете да ни бъдете полезен. Отидете междувременно в Санта Фе и дайте няколко концерта. После ще ви потърсим там и ще ви поднесем вашите милиони на тепсия.

— Не! Не ми причинявайте тази болка и обида да ме зарежете да кисна в града! Би трябвало да нямам чувство за чест, ако го допусна!

Всъщност той имаше право. Заради него ние щяхме да се изложим на опасност, следователно бе съвсем справедливо и той да участва в начинанието. Изглежда и Емъри си мислеше същото, защото го попита:

— Ще можете ли сносно да яздите?

— Не само сносно. Тук в тази страна това бързо се научава.

— Ами да си служите с оръжия?

— Наистина не съм майстор в стрелбата, но ако се приближа на три-четири крачки до типа, когото искам да улуча, сигурно няма да стрелям покрай него.

Тогава и Марта започна да ни моли да вземем брат й. Беше забелязала колебанието ми и се обърна към Емъри. Със своя кавалерски дух англичанинът не можа да устои на молбите на красивата певица и най-сетне той ме попита:

— Чарли, имаш ли някакви важни причини, за да си против?

— Не. Поговори с Винету. Нека той решава!

Апачът обясни накратко:

— Нека младият мъж не си мисли, че да язди заедно с нас ще бъде някакво удоволствие. Цели осем дни ще ни се наложи да не слизаме от седлата, за да стигнем целта си.

— Готов съм да го понеса — обеща Фогел.

— Ако до настъпването на деня моят млад брат може да си купи оттук добър кон със седло и юзди, както и пушка с муниции, тогава ще му разрешим да дойде с нас.

След тези думи Фогел ме хвана за ръката и умолително каза:

— Помогнете ми, скъпи приятелю! Тук се намират и коне, и пушки с муниции. Повечето магазини са все още отворени. Ще ме придружите ли?

— С удоволствие. Можем набързо да свършим тази работа, после ще ни останат няколко часа за сън.

Винету, Емъри и аз се сбогувахме с Марта. Моите приятели се прибраха в странноприемницата, а двамата с Фогел тръгнахме в този късен час да търсим кон и други неща, от които се нуждаеше. Събудихме не един и двама души и заради нарушаването на нощната почивка платихме някой и друг долар или пиастра в повече. Особено големи главоболия ни създаде конят. Имахме възможност на много места да купим колкото си искаме стари съсипани кранти, но не и такова ездитно животно, от каквото се нуждаехме. Едва след като измъкнахме от леглата доста търговци, се добрахме до един по-свестен човек, който за «някакви си мизерни» осемдесет долара ни продаде вече поостарял, но иначе доста пъргав кон с кафеникав косъм, който не струваше повече от четирийсет долара. Фогел не се поколеба да плати тази цена. Концертите му бяха донесли достатъчно приходи, за да може да си позволи такъв разход.

Междувременно бе станало толкова късно, че на него не му остана време за сън понеже имаше да направи още някои приготовления. Един час след разсъмване той дойде да ни вземе. Прехвърлихме реката и се насочихме към Атриско, а после свърнахме на югозапад в посока към Рио Пуерко.

Не е необходимо да описвам подробностите на пътуването ни, ще спомена само, че Фогел се прояви като горе-долу сносен ездач. Тук-там имаше места, където следите от два коня се бяха отпечатали твърде ясно. Несъмнено това бе дирята на братята Мелтън. Те имаха

цяла нощ преднина, но различни сигурни знаци издадоха, че непрекъснато ги догонвахме. Ако Фогел не беше с нас, с усилена езда можехме бързо да стопим разстоянието.

На втория ден вечерта стигнахме до Акома, едно старо индианско пуебло, където братята Мелтън сигурно също бяха спирали.

Под пуебло се разбира здраво укрепено, наподобяващо замък селище на коренното население в страната. В Ню Мексико се наброяват все още около двайсетина от този вид. Най-значителните са Таос, Ислета и Акома. Когато говорим за тези древни градове и села, човек не бива да си представя селища, състоящи се от отделни къщи или редици от къщи. За да осигурят защита на жителите си срещу вражески нападения, те били изградени подобно на укрепени замъци и представляват тромави постройки от кирпич или камък, според наличието на единия или другия строителен материал, и са без всякакъв стил или външна архитектура.

Представете си две доста раздалечени скалисти стени, между които някога са лежали разпръснати по-едри и по-малки каменни блокове. Тези блокове са изтъркаляни съвсем близо един до друг и са били споявани с глина, докато се е образувал як зид, простиращ се от едната отвесна скала до другата. На височина той е бил около един етаж. В зида не е имало нито врати, нито други отвори, служещи за прозорци. Пространството между него и скалистите стени е било разделяно на произволно голям брой четириъгълни помещения с помощта на други надлъжни и напречни стени от кирпич. Накрая цялата постройка е била измазвана с дебел слой глина.

В таваните са се намирали дупки, служещи като входове за четириъгълните помещения и жилища. Над приземния етаж са били изградени първия, втория, третия и тъй нататък от същия строителен материал и по същия начин етажи, но така, че всеки по-висок етаж се е отдръпвал метър или два по-назад и следователно над тавана на всеки по-долен етаж се е образувало нещо като открит балкон пред погорния етаж. Често тези терасовидни етажи не са имали врата и прозорци, а само дупки на таваните си. И така, за да се стигне до дадено жилище, е трябвало първо човек да се изкачи, до най-горния етаж и после през съответната дупка да се спусне надолу, както слизаме ние в мазетата. В приземния етаж може да се влезе само с помощта на подвижна стълба, която се подпира отвън на стената,

лишена от каквито и да било отвори. А изтегли ли се после стълбата върху плоския покрив, това изключително много затруднява достъпа на нападателите до вътрешността. Понякога по покритите с глинени пластове на по-високите етажи се издълбават стъпала, по които човек може да се изкачи нагоре, но най-често и тези етажи се свързват по между си само чрез подвижни стълби, а те всеки миг могат да бъдат изтеглени. Този начин на строеж осигурява превъзходна защита срещу вражески нападения. Ако всички подвижни стълби на различните етажи се изтеглят и приберат, тогава нападащият неприятел би трябвало с помощта на собствени донесени стълби да се изкачи най-напред на платформата на приземния етаж, при което неминуемо ще се изложи на стрелите на защитниците на всички по-горни тераси и освен това ще се изложи на опасността да бъде нападнат от вътрешността на долния етаж. И ако след кръвопролитна схватка наистина успее да завладее първата платформа, то ще се види принуден да изкачва и завоева и втората платформа, преодолявайки същите трудности и излагайки се на същите опасности. На всичко отгоре ще трябва да атакува без каквато и да било закрила, докато защитниците постоянно ще имат добро прикритие.

Това описание се отнася за пуебло с права и съразмерна архитектура, само че такива се срещат твърде рядко. Другите представляват неравномерно изградени и струпани една до друга и една над друга най-различни кирпичени килии, намиращи се най-често в безутешно пуста местност, и приличат по-скоро на огромна купчина развалини. А в тези изкуствени кутийки от глина някога са живели заедно стотици и хиляди хора, чието общуване е било възможно само благодарение на дупките в плоските покриви, през които индианците са слизали или са се покатервали от една килия в друга. В наше време, разбира се, вече не може да става дума за «хиляди хора».

Обитателите на едно пуебло в никакъв случай не бива да се сравняват с подвижните и енергични свободни индианци. Те са добродушни, непретенциозни, неуки хора, изостанали вероятно в развитието си потомци на древните ацтеки. Повечето от тях са католици, но всъщност едва ли могат да се нарекат истински християни. Те все още тайно се кланят на своя Маниту и не са се отърсили от някои стари езически обичаи и обреди, противоречащи на християнството. За това положение главната вина се пада на

стародавното иберийско безразличие, което оставя всеки да кара по старому, благоприятства лицемерието и никога не позволява на хората да прегърнат по убеждение коя да е вяра. Вземе ли някой да обругава християнската религия, индианците пуебло ще останат напълно спокойни и ще започнат да се смеят. Но засегнеш ли тяхното суеверие, останало им от старите езически времена, тези иначе толкова безобидни хорица лесно могат да се превърнат в отмъстителни и опасни твърдоглавци.

Тези индианци се занимават малко със земеделие, малко с животновъдство, както и малко с домакинство, но всичко това се прави на възможно най-ниското равнище. Обикновено малките нивички се намират в близост до пуеблото и се обработват с направо детински прости инструменти. Новото и целесъобразното се отхвърля упорито. То влиза в противоречие с техните традиции, предавани от поколение на поколение. Предпочитат да жънат глад от каменистата си земя, отколкото да започнат да наторяват или да я обработват по друг начин освен с обикновена тояга или с дървена мотика. Същото е и положението с животновъдството. Тук-там се мяркат няколко изпосталели мършави кокошки, малобройни свини и многобройни кучета. Колкото и да е странно, тези зли песове свободно се разхождат наоколо, докато прасетата са вързани за вериги. Сръчността в изкуството на тези индианци стига дотам, колкото да изработват кошници, торби, както и други плетени предмети. От глина изпичат обикновени стомни и урни, изработват и различни фигурки. Но на тях напълно им липсва чувство за красива форма. Нашите четири-петгодишни деца ще ги нарисуват на своите дъсчици много по-хубаво. Най-често те служат за играчки. Но нерядко имат и сакрално значение. В този случай се излагат в така наречената «естуфа» Това е малко помещение, оградено само от ниски зидове, високи не повече от три стъпки, между които винаги стърчат забити два дълги пръта.

Може би те са някакъв символичен знак, сочещ към небето. Много строго се следи в естуфата да не влизат случайни хора.

И така, в Акома пристигнахме привечер и веднага попитахме за губернатора. Под това название не бива да си представяте високопоставен чиновник, а нещо като селски кмет. Там, където се говори испански, дори и най-незначителният служител се накичва с гръмка високопарна титла, а повечето индианци-пуебло могат да

говорят испански кой по-добре, кой по-зле. Цялото население се беше стекло и ни зяпаше с не дотам дружелюбни погледи. Това сигурно си имаше някаква по-особена причина. Нямахме намерение да им искаме нищо, а само ги попитахме за губернатора, понеже смятахме да го помолим да ни даде сведения за тримата Мелтън. Когато слязохме от конете, се оказа, че никой не желае да държи животните ни, нито пък да ни заведе при губернатора. Учудващо беше, че наоколо не се мяркаше нито едно младо момиче, но забелязах няколко доста симпатични момчета.

Тъй като никой не прояви готовност да ни помогне и всички се държаха толкова резервирано, та дори и враждебно към нас, ние бяхме предоставени сами на себе си. Затова вързахме юздите на конете си за околните скални късове и следени от мрачните погледи на индианците, тръгнахме да търсим вода. Заедно с Емъри стигнахме до малка градинка, където растяха някакви зеленчуци в окаяно състояние, както и малко цветя, Емъри се наведе да вземе една ряпа, която естествено щеше да плати много добре, но едно от миловидните момчета притича и го хвана отзад за дрехата, за да го издърпа настрани. Англичанинът се отърси от него и повторно посегна към ряпата. Тогава аз хванах приятеля си за ръката и го накарах да ме последва. Точно пред нас зърнахме естуфата. Емъри се приближи до нея, погледна над ниския зид и се разсмя.

Там имаше около десетина от гореспоменатите фигури, които наистина бяха много смешни — все юнашки разкрячени типове с подобни на колбаси ръце, протегнати в най-невъзможни пози. Виждаха се глави и чела без носове, с по две дупки в горната част вместо очи и една по-голяма дупка долу за уста. Имаше седящи фигури с чудовищно големи корем и три глави — едната горе, другата на гърба и третата на гърдите. Ушите им бяха по-дълги от ръцете. Емъри посегна, за да разгледа по-добре една от тези глинени фигури. Отново го дръпнах назад и му обясних тяхното значение. Той се засмя и продължи нататък. Тълпата го последва. Остана само момчето. То ми отправи нерешителен поглед, после с бързо движение откъсна едно цвете от миниатюрната градинка, подаде ми го и каза:

— Благодаря ти! Ряпата растеше за моя баща, а тя ни е единствена.

Но това не беше гласът на момче, а на момиче. Тогава се сетих, че в някои пуебла момичетата се обличат като момчета. Те носят панталони и решат късо подрязаните си коси на крив път, което много допринася за объркването на техния пол. Имах голямо желание да ѝ отговоря и аз с подарък, но какво да ѝ дам? Сетих се, че в колана ми все още се намираше празната кутийка на вече отдавна изгубена острилка за моливи, направена от алпака. Извадих я, отвинтих и пак завинтих капачето ѝ, за да покажа на девойчето как става това, а после ѝ я подадох.

— Давам ти я в замяна за цветето, красива пуебла! Тя ме погледна учудено и не посмя да я вземе. За нея малката кутийка беше скъпоценно произведение на изкуството, нещо недостижимо.

— Ето, вземи я за цветето; тя е твоя! — повторих.

— Моя? — попита тя все още невярващо, но със сияещи очи.

— Да. Твоето цвете ми е по-скъпо от тази малка каха.^[1]

— А за мен вашата каха е много по-скъпа от моето цвете! Благодаря ви! Вие сте добър. Веднага го разбрах по очите ви.

Тя взе кутийката, бързо ми целуна ръка и с ликуващи викове хукна към подвижната стълба, за да се изкачи в жилището си и там да скрие голямото си съкровище. С колко малко можеш да направиш един човек щастлив! И колко богато се възнаграждава често една-единствена приятелска дума! Беше ми писано много скоро да го разбера.

В този момент се появи Винету, за да ни вземе. Беше намерил вода. Близко до пуеблото имаше нещо като цистерна, където се събираше малкото дъждовна вода, паднала през годината. Заведохме конете си там и се накахме да извадим вода с оставения за тази цел глинен съд, вързан за едно въже. Но тогава със силни викове притичаха няколко индианци, за да ни попречат. На всяка цена трябваше да получим вода, защото на следващия ден ни предстоеше да яздим през местности, където нямаше да намерим нито капка. Затова хванах пушката на Емъри, който този път проявяваше забележителна избухливост, и беше решил да ни набави тъй необходимата вода със сила. Индианците пуебло отстъпиха назад, понеже много добре знаеха, че въпреки численото си превъзходство бяха безпомощни срещу нашите пушки. Оръжията им бяха твърде мизерни.

Беше съвсем ясно, че тези клетки хорица имаха право над малкото си вода и затова ми се струваше жестоко да им я отнемам с оръжие в ръка. Ето защо помолих моя спътник да се откаже от враждебното си поведение и раздадох на индианците няколко дребни сребърни монети, като същевременно им обясних, че с тях искам да платя водата. Те веднага промениха своето държане и ни позволиха да използваме глиненото ведро.

Тъй като вечерта не беше далеч, трябваше да си потърсим някое място, където да прекараме нощта. Враждебното поведение на индианците изключваше възможността да преспим близо до публото, а да не говорим за нощуване в самото него, тъй че отведохме конете доста далеч от тази постройка и легнахме да спим под открито небе. Въпреки това бе абсолютно необходимо да бдим през нощта на смени.

Бяха изминали вече около два часа от спускането на тъмнината, когато забелязахме някакъв човешки силует, който се приближаваше към нас откъм публото. Тъмната фигура се спря на известно разстояние от бивака ни. Извикахме ѝ, като я подканихме да дойде при нас. Тогава тя отвърна:

— Искам да говоря с добрия сеньор!

Беше гласът на момичето, което ми бе подарило цветето.

— Върви! — подкани ме Емъри. — Несъмнено има предвид теб.

Изпълних желанието му. Когато се приближих до индианката, тя ме предупреди:

— Трябва да говорим тихо, защото дойдох тайно от другите и не искам да ви се случи нещо лошо.

— Кой ни заплашва?

— Двамата бели, които днес пристигнаха при нас.

— Аха, значи сте ги видели! И кога беше това?

— Три часа преди да се появите вие.

— Колко време останаха тук?

След този въпрос тя пристъпи по-близо до мен и ми каза още по-тихо:

— Те ни уведомиха, че ще дойдете скоро след тях.

— И поискаха от вас да се държите към нас неприятелски, нали?

— Да. Казаха ни, че искате да разрушите нашата естуфа и да унищожите фигурите на божествата.

— Изобщо нямаме подобно намерение! Какво друго ви казаха за нас?

— Че сте опасни хора, извършили вече многобройни злодеяния, както и крадци, които се канят да ни ограбят.

— Уверявам те, че е точно обратното! Тези двама мъже са разбойници и крадци. Затова ги преследваме. Искаме да ги заловим и да ги предадем на властите да ги накажат. Ние сме почтени хора.

— Вярвам ви, сеньор. Не ми приличате на злодей, а и се държахте дружелюбно с нас. Затова се промъкнах тайно до тук с намерението да ви спася.

— Да ни спасиш? Според думите ти трябва да се намираме в голяма опасност.

— Да. Не знам съвсем точно колко е голяма, но двамата мъже все още са тук.

— Къде? Можеш ли да ми кажеш?

— Бих могла, ала не бива, защото не искам да ставам предателка спрямо моите съплеменници.

— Добре, но навярно нищо не ти пречи да ни кажеш каква е поточно опасността, която ни заплашва от страна на онези хора, а?

— Струва ми се, че ви очаква смърт. Само неколцина от нашите мъже знаят какво действително ще се случи. Никой нищо не е казал на жените и на децата. Това мълчание ме кара да предполагам, че вас не ви очаква нищо друго освен смърт.

След тези думи тя бързо побягна и потъна в мрака. Може би тази девойка ни спаси от гибел.

Моите спътници се учудиха немалко, когато чуха какво бях узнал от момичето. Емъри искаше веднага да се отпрати към пуеблото, за да потърси сметка от обитателите му. Обаче Винету му отвърна:

— Нека моят брат не действа прибързано! Червенокожите са повярвали на лъжите, които са им били казани. Ако ги нападнем, двамата Мелтън ще им помогнат, или пък ще използват схватката, за да избягат. По-добре е да ги изчакаме да дойдат. Вероятно те знаят къде се намираме в момента и затова ще си намерим някое друго място, където ще останем през нощта. Сигурно ще ни търсят. Можем да го очакваме поне от братята Мелтън, които ще заловим веднага щом се опитат да се приближат до нас.

Той имаше право и ние постъпихме според неговото предложение като преместихме бивака си по-надалеч. След като вече бяхме предупредени, можехме само да се радваме, че двамата Мелтън бяха останали тук. Така не беше нужно тепърва да ги догонваме.

Направихме така, че докато двама от нас спяха, другите двама охраняваха бивака. На мен ми се падна да стоя на пост заедно с Фогел. Когато сменихме Винету и ботуел за втори път, по голямата част от нощта беше вече изминала, и то без да забележим нещо подозрително. Това не можеше да не ни направи впечатление.

— Кой знае дали изобщо някой е имал намерение да предприема нещо срещу нас — обади се Емъри. — Момичето може да се е излъгало!

— Едва ли! — отвърнах аз.

— Но ето че никой не идва!

— Защото не са ни намерили, а навярно и защото индианците са разбрали, че е твърде опасно да се приближат до нас.

— Тогава ни се налага да чакаме до разсъмване, но после настоявам да принудим пуеблосите да ни предадат двамата Мелтън.

— Няма да могат, защото тогава братята няма да са вече тук. Ако се окаже, че, до настъпването на деня няма да е възможно да се предприеме нещо срещу нас, те няма да се бавят нито миг повече и ще си плюят на петите.

— Не мисля, че всичко това е чак толкова сигурно. Не по-малко вероятно е да останат тук. Нали пуеблосите ги поддържат!

— Това би било най-голямата глупост, която могат да извършат. Останат ли тук, да речем, за да ни нападнат с помощта на индианците, то би трябвало да са сигурни, че ще ни паднат в ръцете или, че ще бъдат убити от куршумите ни. Тези негодници са достатъчно хитри, за да го знаят. А несъмнено и достатъчно добре познават пуеблосите, за да си кажат, че те няма да посмеят да се приближат твърде много до нас, защото нашите пушки бият значително по-надалече от всичките им оръжия. Убеден съм, че ще избягат.

— Тогава ще останем с празни ръце!

— Така е. Но това е възможно да бъде предотвратено, като отново се преместим и установим бивака си на запад от пуеблото: Именно тази е посоката, в която двамата ще продължат пътя си. Ако не преминат твърде далеч от нас, може би ще ги чуем.

Винету също мислеше така и ние повторно сменихме мястото на бивака си. След това аз и Фогел не останахме при другите двама, които пак си легнаха да спят, а се разделихме и се отдалечихме от тях — аз надясно, а Фогел наляво. Така ние се озовахме на доста голямо разстояние един от друг и по този начин слухът ни можеше да контролира значително по-голяма площ, отколкото ако бяхме останали да седим в близост. За да мога да чувам още по-добре и още по-надалеч, аз легнах на земята и притиснах ухо върху нея.

Безмълвни и неподвижни прекарахме така доста време, докато до настъпването на деня остана малко повече от половин час. Тогава долових някакъв шум. Той идваше откъм мястото, където се намираще Фогел, и ако не се лъжех, беше причинен от тропота на два коня, които идваха откъм пуеблото и се насочваха към откритата равнина. Изправих се, отидох при моя спътник и го попитах:

— Чухте ли нещо?

— Да, човешки стъпки.

— Колко ли може да са били хората?

— Че нима е възможно да ги преброиш по слух? Много бяха. Дойдоха откъм пуеблото и после минаха покрай нас, но доста далеч оттук.

— Това е бил същият шум, който чух и аз, обаче вие се заблуждавате. Не бяха хора, а два коня, чиито копита удрят земята така, че неопитен човек наистина може да ги помисли за голяма група хора. Трябва да събудим Винету и сър Емъри, понеже съм убеден, че са били братята Мелтън.

След като двамата ми приятели изслушаха съобщението ми, те се съгласиха с мен. Емъри веднага каза:

— Да, те са били. Тръгнаха си и се налага незабавно да ги последваме.

— Не — възпротиви се Винету, — Моите братя ще трябва да почакаат, докато се развидели, за да можем да разчетем следите им. А е необходимо и отново да напоим конете. Вярно, че снощи пиха вода, но не знаем накъде ще тръгнем и дали днес или утре ще намерим с какво да утолят жаждата си.

И така, останахме да седим по местата си, докато на изток небето избледня и беше възможно да видим пуеблото. Яхнахме конете, приближихме се до него и забелязахме, че всичките му обитатели бяха

на крак. Това беше сигурно доказателство, че през нощта са замисляли да предприемат нещо срещу нас. Щом разбраха, че имаме намерение пак да отидем при цистерната, един от тях се приближи до нас и подхвърли:

— Ако желаете да напоите конете си, ще трябва повторно да ни платите.

— Че кой си ти, та искаш подобно нещо от нас?

— Аз съм вождът на пуеблосите.

— Аха, тъй значи! Вчера ни се щеше да си поговорим с теб и попитахме къде да те намерим. Защо никой не ни отговори?

— Защото не бях тук.

— Това е лъжа, спомням си много добре, че зърнах лицето ти. И кога казваш си напуснал пуеблото?

— Вчера рано сутринта.

— Значи завчера, а и през по-предишните дни си бил тук, нали?

— Да.

— Тогава навярно ще можеш да ни кажеш дали в това време са идвали някакви чужди хора.

— Никой не е идвал.

— Но нали вчера при вас са дошли двама бледолики ездачи?

— Не, не са. Когато се върнах, ми съобщиха само за вас. Щяха да ми кажат, ако е имало и други.

— Тук са били двама ездачи. През нощта те ни търсиха, за да ни убият.

Вождът се изплаши и като заекваше, едва продума:

— Сеньор, как можете да твърдите такова нещо! Ние сме почтени и миролюбиви люде, които никому няма да причинят зло.

— Ако наистина бяхте толкова почтени люде, тогава нямаше да ни лъжеш. Всъщност би трябвало да ви накажем, но няма да го направим, защото сме християни. Ние знаем, че двамата мъже, за които става дума, са си тръгнали преди по-малко от час. Но тъй като не се боим от тях, а вас ви презираме, ще се престорим, сякаш нищо не е станало и дори ще ви платим водата.

Той получи исканата сума. Ние напоихме конете и си тръгнахме. Щом се изгубихме от полезрението на индианците, ние се разделихме, за да търсим следите. Апачът пръв ги откри. Отначало дирята се насочваше на запад, ала после извиваше на северозапад.

— Ако можем да ги следваме в галоп, скоро щяхме да ги настигнем — обадих се аз.

— Че какво ни пречи да го направим? — попита Емъри.

— Конят на Фогел няма да издържи.

— Моят млад брат не се ли е учил да разчита следи?

— Не — отвърна младежът. — Ако отпечатъците не са ясни, няма да ги откроя.

— Тогава не бива да го оставяме сам, защото той няма да ни намери и ще се заблуди. Братята Мелтън яздят хубави животни. Въпреки това можем скоро да ги догоним. Сега Винету ще започне преследването заедно с Поразяващата ръка. Ние двамата сме достатъчни, за да заловим тези хора. Нека моят брат Емъри следва дирята ни с мастър Фогел.

Изразът на лицето на англичанина издаваше, че не е особено възхитен от това, че трябваше да придружава младежа, ала не възрази. Препуснахме в галоп и той остана с Фогел далеч назад.

Преднината на двамата Мелтън възлизаше на около един час. Препуснахме в тръс по пустата степ. Земята беше твърда като камък, но въпреки това полагахме усилия да оставяме ясни дири зад нас. Затова пък следите на двамата Мелтън можеха да се различат само на някои места. Те бяха внимавали много и се бяха постарали да загубим възможно повече време при разчитането им, така че трябваше да отваряме очите си на четири, за да не би да пропуснем някой отпечатък, докато галопирахме. Тук отново се прояви голямото майсторство на апача.

Лека-полека равнината премина във вълнообразен терен. Появиха се възвишения и падини, които ставаха все по-значителни. След два часа можеше вече да се говори за планини. Това бяха източните снижаващи се разклонения на Сиера Мадре.

Продължихме да яздим все в права посока ту нагоре, ту надолу, но без да срещаме особени затруднения по пътя си, защото възвишенията не бяха нито високи, нито стръмни. Отличаваха се с пълната липса на каквато и да било растителност. Измина и третият час. Бяхме изкачили един купен и имахме възможност да огледаме както разкрилата се пред нас долина, така и издигащото се отвъд нея планинско възвишение. И тогава съвсем ясно съзряхме право пред нас двамата Мелтън. Те бяха оставили вече долината зад гърба си и яздеха

нагоре по отсрещния склон. За да се приближим до тях възможно повече преди да са ни забелязали, ние препуснахме надолу към долината колкото се може по-бързо. Те нямаха никаква възможност да чуят тропота на конете ни. Но докато все още не бяхме стигнали до долу, един от двамата се обърна. Той ни видя, посочи ни на брат си и след това те пришпориха конете си с такава бързина нагоре по планинския склон, че Винету се усмихна и каза:

— Животните им няма да издържат дълго на това препускане. Тези хора са ни съвсем сигурно в ръцете.

Той говореше с голяма увереност, ала било писано да стане другояче. Когато изкачихме и отсрещното възвишение, ние зърнахме братята долу в другата долина. Те пришпорваха конете си към най-голяма бързина, като от време на време се оглеждаха назад. Продължихме така нагоре-надолу по планинските склонове и винаги когато изкачвахме някоя височина, забелязвахме, че се намираме все по-близо и по-близо до преследваните от нас хора. Конете им бяха започнали да се изморяват, докато нашите изглеждаха все още със съвсем запазени сили.

След като отново се озовахме горе на поредния купен, ние видяхме две планински вериги, които се простираха на запад. Между тях в съвършено права посока се проточваше тясна долина, чието дъно тук-там бе цялото покрито с по-едри и по-дребни отломки от околните скали. Целият пейзаж оставяше впечатлението, сякаш на това място едно поколение великани бяха прокопали канал, който впоследствие беше пресъхнал. Именно по дъното на този канал лудешки препускаха двамата Мелтън. Ние ги последвахме. Гонитбата можеше да продължи най-много още четвърт час.

Точно тогава се случи нещо, което накара косите ни да настръхнат от ужас. Двамата братя, които поради все още твърде голямото разстояние нямаше как добре да отличим и да кажем кой кой е, продължаваха да галопират през едно място, покрито както с по-дребен чакъл, тъй и с по-едри камъни. Ето че конят на единия от тях се препъна и падна на земята, като затисна ездача. Другият спря и скочи от седлото, за да помогне на брат си въпреки опасността, която нарастваше с всяка загубена секунда. По-късно разбрахме, че падналият човек беше Томас Мелтън.

Брат му Хари се опита да изправи коня му на крака, ала не успя, понеже животното си беше счупило един преден крак. Удаде му се само да го издърпа настрани, с което освободи Томас. Той бързо стана и по енергичните и припрени жестикулации разбрахме в каква огромна възбуда бяха изпаднали и двамата. Разполагаха само с един-единствен кон и само единият от тях можеше да продължи бягството. Другият неминуемо щеше да бъде догонен от нас съвсем скоро. — Двама ездачи и един кон! В ръцете ни са! — извика Винету.

Близо един до друг ние полетяхме като вихрушка към гигантския канал. И точно тогава се случи ужасното. Хари Мелтън, чиито кон беше здрав и читав, се нагани отново да се метне на седлото, обаче неговият брат му попречи, защото и той искаше да възседне животното. Възникна спор за коня, който продължи само броени секунди. И изобщо цялата страшна случка се разигра много по-бързо, отколкото може да бъде описано. Хари изблъска брат си настрани и сложи крак на стремето, за да се метне на седлото. Тогава Томас замахна зад гърба му с пушката си и така го удари с приклада по главата, че брат му рухна на земята. После се наведе за миг-два над него и след като се изправи, побърза да възседне коня и отново да препусне в галоп. Едва по-късно разбрахме защо се беше навел. От мига, в който падна конят, до мига, когато Томас Мелтън продължи бягството си, не бяха изминали и две цели минути, а за това кратко време не ни бе възможно да се приближим до тях на по-малко от един изстрел разстояние.

Пришпорихме конете си още по-енергично и скоро стигнахме до мястото, където лежеше Хари Мелтън, както и конят на неговия брат. Животното риташе около себе си с трите си здрави крака и се мъчеше да се изправи, ала всеки път отново и отново се заваляше на една страна. А Мелтън лежеше съвсем неподвижно върху чакъла.

Дръпнахме поводите на конете и слязохме от седлата. Той кървеше от дълбока рана в горната лява част на гърдите си.

— Братоубиец! — гневно избухна апачът.

— Да, братоубиец! — съгласих се с него и цялото ми тяло потрепери от тръпки на ужас.

— Ще препуснем ли подир него да го заловим?

— Не. Той няма къде да ни избяга. А тук пред нас лежи навярно умиращ човек и трябва да останем.

Винету не се възпротиви, макар че хвърли изпълнен със съжаление поглед напред, където бързо отдалечаващият се убиец все още ясно се виждаше. Свалихме връхната дреха и разтворихме жилетката на ранения, който на всичко отгоре беше зашеметен от удара с приклад. Намиращата се отдолу риза бе цялата напоена с кръв. Наложих се изцяло да съблечем жилетката и да оголим тялото му до кръста. Раната обилно кървеше, но все пак не толкова силно, че да доведе до бърза смърт от обезкървяване на организма.

Донякъде успокоителен признак беше, че кръвта не бликаше от раната на тласъци при всяко вдишване. Опитахме се да я превържем, но за съжаление нямахме вода.

Останахме да седим край Хари Мелтън и зачакахме да дойде на себе си. Измина дълго време, преди да отвори очи. Най-напред той посегна с двете си ръце към главата и втренчи безизразния си поглед в нас. После, изглежда, съзнанието му лека-полека се възвърна напълно. Той ни позна, изригна едно проклятие, понечи да се изправи на крака, но веднага пак се отпусна на земята.

— Недей да ставаш, мастър! — казах му аз. — Смъртта е притиснала гърдите ти и колкото повече се движиш, толкова по-бързо ще те довърши.

Мелтън огледа тялото си, забеляза кръвта и импровизираната превръзка и с тих, пресекващ глас попита:

— Кръв... кръв... от... къде е?

— От гърдите ти!

— Кой... кой... ме рани?

— Ударът с нож е от твоя брат.

— От... от Томас... от моя брат!

При тази чудовищна мисъл той затвори очи. След малко пак ги отвори. По все още красивото му сатанинско лице се появи израз на безумна ярост и като скръцна със зъби, каза:

— Проклет да бъде този убиец, Юда Искариотски! Той ме предаде в ръцете ви!

— Това би било най-малкото зло. Вероятно те предаде и в ръцете на смъртта. Затова си оправи сметките с живота!

— Къде е... той?

— Избяга с твоя кон.

— Да, да, вече знам. Неговият кон падна и аз слязох от седлото, за да му помогна. После той се опита да офейка с моя жребец. Скарахме се и аз се метнах на коня. Повече нищо не знам.

Естествено той изрече всичко това със запъване и паузи. Описах му случилото се:

— Не, ти не се метна на коня. Той ти попречи, като те удари с приклада на пушката си. После видяхме, че се наведе над теб. Тогава ти е забил ножа в гърдите.

— Наведе ли се? — стресна се той. След това погледът му затърси нещо наоколо.

— Къде ми е палтото?

— Ей го там.

— Дай ми го, дай ми го!

Подадох му дрехата. С треперещи ръце Мелтън бръкна във вътрешния джоб. Там нямаше нищо.

— Празен е! — простена той. — Празен! Томас го е взел!

— Какво е взел?

— Портфейла с парите! О, този Юда, този Юда! И аз съм му брат!

— Чии бяха тези пари?

— Мои, мои!

— Но те са крадени, плячкосани, нали?

Той замълча и едва след като още два пъти повторих въпроса си, ми отговори:

— Какво те засяга теб това, по дяволите! Ти, ти...!

Той зърна до себе си ножа, който бяхме измъкнали от колана му, грабна го и замахна към мен. Въпреки че беше ранен, ми бяха нужни немалко усилия да го изтръгна от ръката му.

Краткото боричкане с мен му струваше много усилия и кръвта потече по-силно от раната му. Той затвори очи. Докато се мъчех да спра кръвотечението, Мелтън започна да говори тихо, бавно, с чести паузи и някак отнесено:

— Пленен... заловен! Винету... Шетърхенд, тези песове!... Ограбен... наръган с нож... от Томас... проклетия Юда... Искаротски...

проклет! О, отмъщение... отмъщение!

Изглежда той бе изпаднал в някакво състояние на полусъзнание.

Използвах го, за да узная нещо.

— Този подлец взе твоята част от парите на Хънтър, нали?

— Да... парите на Хънтър! — кимна той, без да отваря очи.

— И той има също толкова, нали?

— Да, също толкова.

— Всичко останало е в Джонатан, а?

— В Джонатан... всичко! Отмъщение... отмъщение!

— Ще го имаш! Ние ще го преследваме до...

С голямо напрежение зачаках да чуя какво щеше да каже.

— До Флухо бланко... Уайт форк...! — едва прошепна той.

— Където е замъкът на еврейката ли?

— Нейният замък... нейното пуебло.

После Мелтън внезапно отвори широко очи, впери поглед в лицето ми и изкрещя:

— Ти кой си?

— Нали ме познаваш.

— Да... познавам те. Олд Шетърхенд... Винету, двамата сатани... сатани! Какво си взел да ме разпитваш? Остави ме на мира!

— Мислех, че искаш да отмъстим за теб на твоя брат, а?

— Да отмъстите...! Да... да... да! Преследвайте го... застреляйте го... вземете му парите и ги донесете...

След тези думи той неочаквано сви юмруци и извика:

— Не, не... нищо няма да кажа! Нека Томас избяга! Ти си... ти нищо няма да узнаеш... нищо... не и от мен! Върви в ада.. в ада!

Той се отпусна възник и притихна. Кръвотечението се усили. Тъй като не се движеше повече, успяхме отново да спрем кръвта. Скоро заспа.

До този момент Винету не си беше отворил устата. Сега погледът му се плъзна изпитателно по лицето на Мелтън и апачът каза:

— Той ще си остане завинаги тук.

— Тогава поне да се надяваме, че преди да умре, ще се разкае!

— Дано всичко приключи час по-скоро, за да можем да продължим преследването на брат му. Ти изпитваш ли съжаление към него?

— Да.

— Не го заслужава. Той е по-лош и от звяр. Далеч по-голямо съжаление заслужава ей този кон, който никога не е вършил грехове.

Винету ще сложи край на мъките му.

Апачът насочи дулото на Сребърната карабина към главата на животното и с един куршум го избави от мъките му. Когато се разнесе изстрелът, Мелтън изведнъж се надигна, успя да седне и като се огледа наоколо с широко отворени очи, попита:

— Кой стреля? По кого... кого...

Без да довърши въпроса си, той отново се отпусна на земята и остана неподвижно да лежи с часове. От време на време шепнеше нещо което не успяхме да разберем. Това състояние на привиден покой доста приличаше на сън, но не беше. Душата му беше будна, което си личеше по най-различните изражения, сменящи се непрекъснато на лицето му.

— Вече знаем къде точно се намира «замъкът на еврейката» — подхвърлих на Винету.

— Да, той е край Флухо бланко. Мелтън ни го издаде.

— Знае ли моят брат къде е тази река?

— Не съм бил при нея, но веднъж стигнах наблизко и сигурно много лесно ще я намеря. Тя се спуска от Сиера бланка. Янките я наричат Уайт Форк.

По обяд Емъри и Фогел се присъединиха към нас. Когато се свечери, настъпи краят на Мелтън. Изведнъж той скочи на крака, изригна няколко проклетия по адрес на брат си, които ми е невъзможно да напиша, и после падна мъртъв на земята. Смъртта му бе по-лека и по-безболезнена, отколкото заслужаваше. Но за съжаление нищо не можеше да се направи за неговото душеспасение. На сутринта го погребяхме под купчина камъни, които поне щяха да запазят тялото му от човките на лешоядите. После напуснахме това тъжно място.

[1] Кутия — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В ПУЕБЛОТО

Би било чиста загуба на време, ако се бяхме опитали пак да следваме дирите на Томас Мелтън. Тъй като нямаше никакво съмнение, че той отиваше по най-краткия път при сина си, ние свърнахме на югозапад, за да наваксаме онова заобикаляне, което бяхме принудени да направим предишния ден. Тази посока ни поведе направо през Сиера Мадре и през планините Зуни.

Странно — след като оставихме планинските масиви зад гърба си, времето веднага коренно се промени. Вечно безоблачното синьо небе по няколко пъти на ден се покриваше с тъмни облаци и изпращаше на земята обилни дъждове с бурни ветрове, но после бързо пак се проясняваше. Намирахме се в района на изворите на Литъл Колорадо, една местност, където в това годишно време всекидневно се редуват проливни дъждове с ясно небе. Голямата влага даваше живот на пищна зеленина. Навсякъде имаше вода и достатъчно храна за конете. Ала дрехите ни денонощно оставаха мокри, а това положение, в което се озовахме толкова неочаквано след преживените големи жеги, като нищо можеше да стане опасно за здравето ни. С изключение на Фогел ние бяхме свикнали да спим на открито както при големи жеги, така и при силни студове. Тук обаче някакъв сух подслон за през нощта щеше да ни е съвсем добре дошъл.

Привечер, на третия ден след смъртта на Хари Мелтън, Винету ни каза, че на другия ден ще бъдем близо до Флухо бланко. Здравата валеше. Всъщност това не беше дъжд, а кажи-речи истински водопад, който заплашваше да ни отнесе от седлата. Беше ми жал само за клетия Франц Фогел, който не беше свикнал с подобни капризи на природата, но въпреки това се опитваше да понася несгодите на времето с пълно смирение.

Намирахме се вече по такива места, където тук-там се срещаха цели групи дървета и островчета от храсталаци. Това навеждаше на

мисълта, че наблизо има извори и потоци. На юг от нас се издигаше Сиера бланка, но в лошото време не бе възможно да я видим.

После облаците бързо изчезнаха като издухани от силен вятър и синьото небе се засмя над главите ни. Но не задълго! В момента обаче имахме добра видимост надалеч. Изглежда, че високо горе в Сиера продължаваше да вали. Ала по-надолу въздухът ставаше все по-чист и по-прозрачен. Ако само до преди пет минути човек не можеше да види от дъжда и на десетина крачки пред себе си, то сега... ха, сега бе възможно да се забележи даже човекът, който бе застанал горе на хребета, накъдето се бяхме насочили. Там нямаше нито едно дърво. Сигурно човекът беше застанал горе още докато валеше, излагайки се на пороя без каквато и да било закрила. Ето че в този момент той се раздвижи. Започна да слиза и стигна в полите на възвишението точно когато се канехме да минем оттам и да го заобиколим. Беше индианец на средна възраст, облечен наполовина в кожени дрехи, наполовина в ленени, поздрави ни дружелюбно и изобщо ни направи добро впечатление. Не носеше оръжия. Огледа ни с любопитство и изглежда му се искаше да ни заговори. Ето защо го попитах:

— От кое племе е моят червенокож брат?

— Аз съм зуни — отвърна той. — Откъде идва моят бял брат?

— От Акома.

— А накъде е тръгнал?

— Към Колорадо, а и още по-надалеч. Познава ли моят брат добре околността, където се намираме сега?

— Да. Живеея наблизо заедно с моята жена.

— Има ли тук място, където да можем да пренощуваме, без да бъдем отнесени от дъжда?

— Има едно, и ако моите братя нямат нищо против, ще ги заведа в моята къща.

— А-а, значи наблизо има къща?

— Да. Нека братята ми дойдат с мен да я видят! Ако им хареса, могат да останат при мен. През покрива ѝ не прониква нито капка дъжд, а огънят гори през цялата нощ.

Той закрачи начело и ние го последвахме. — Един зуни? Що за хора са те? — попита ме Емъри. — Срещал ли си се по-рано с хора от това племе?

— Да. Тези индианци са най-многобройното племе, живеещо в пуебло, и преди време са играли значителна роля. Те са миролюбиви и се смятат за по-надарени от другите пуеблоси.

— Този човек не ми изглежда подозрителен. Любопитен съм да видя каква ще е постройката, която нарича своя «къща». Няма да е лошо да прекараме поне една нощ под покрив, за да можем да изсушим дрехите си.

Индианецът ни поведе по обширна ливада, през която криволичеше малко поточе. В самия ѝ край се издигаше «къщата» — голям куб с дебели зидове, в който имаше само един-единствен отвор, откъдето можеше да се проникне във вътрешността. Стените бяха от кирпич, а покривът — от тръстика, отвън и отвътре измазан с глина. Четирите зида образуваха едно-единствено помещение, което, както изглеждаше, служеше за всевъзможни цели. В единия от ъглите бяха струпани най-различни плодове от земеделския труд на индианеца. В друг ъгъл се намираше постеля, направена от шума и кожи. Срещу вратата, по средата на задната стена, беше огнището, издигащо се направо от пода. То също беше изградено от глина. До него имаше струпан голям запас от горивен материал, приготвен за употреба. Отворът, служещ за врата, можеше да се закрива с няколко кожи. Най-хубавото за нас бяха големите късове пушено дивечово месо, които висяха от тавана.

Когато влязохме в къщата, от постелята се надигна жена, която любопитно ни изгледа и после изчезна, без повече да ни се мерне пред очите.

— Ето това е моята къща — каза индианецът. — Ако братята ми я харесат, нека останат тук колкото си искат.

Един кратък поглед на Винету ми подсказа, че той няма нищо против да пренощуваме в къщата. Ето защо дадох съгласието си, като казах на индианеца:

— Ако моят брат нареди да ни запалят огън, за да изсушим дрехите си, ние ще останем при него.

— Огънят ще пламне ей сега.

Той клекна пред огнището, за да накладе огъня. Това малко ме поучуди, понеже нали имаше жена, която можеше да се заеме с тази работа. Обикновено индианците са твърде горди, за да се занимават с подобни неща.

Навън за конете имаше оградено с колове място, където ги вкарахме, след като им свалихме седлата, за да ни служат вместо възглавници. Докато индианецът зуни разпалваше огъня, аз се осведомих:

— Откога моят брат живее тук?

— Откакто се помня — отговори ми той.

— Значи знае къде е реката, наречена Флухо бланко?

— Да, тя тече недалеч оттук.

— Дали по бреговете ѝ живеят хора?

Този въпрос беше извънредно важен за нас. Отговорът на индианеца беше съвсем непринуден:

— Да, там има червенокожи и бели хора.

— А пуебло?

— Да, там се издига и едно пуебло, което от незапомнени времена е било собственост на племето зуни. Преди години, когато тези земи са били все още част от Мексико, от Сонора дошли някакви индианци. Те намерили злато по поречието и купили пуеблото от зуните. Заплатили с оръжия, които донесли по-късно. Оттогава собственик на пуеблото е вожд от племето на юмите. Преди няколко години при реката дойде неговият внук. Той доведе една много хубава бяла скуоу, както и мнозина воители със своите жени и деца. Те заживяха в пуеблото. Вождът често пътуваше с жена си до големия град, наречен Фриско, където оставаше дълго. После той умря и аз доста време не бях виждал бялата скуоу. Но от няколко дни тя пак е там, заедно с някакъв бледолик.

— На коне ли дойдоха?

— Пътуваха в стара пощенска кола. Имаха кочияш и един водач от Албюкърки, който яздеше на кон до колата. Вчера през нощта пристигна и още един бял. Чух, че бил баща на бледоликкия, който дойде с онази скуоу.

— От кого го узна?

— От самия него.

— Кога?

— Когато се отби при мен.

— Хмм! Дошъл е посред нощ и е отседнал при теб, така ли. Странно. Онзи, който през нощта съумее да намери къщата ти, той трябва добре да я познава. Бил ли е и по-рано при теб?

— Не, Но огънят ми гореше и вратата зееше открита. Светлината се е виждала отдалеч, той я е забелязал и дойде, за да попита къде е пуеблото. Изчака при мен, докато се зазори, и тогава го заведох.

— Колко път има дотам?

— Ако яздиш бързо, ще стигнеш за два часа.

— Значи ти си в приятелски отношения с белите и червенокожите, които живеят там, а?

— Да.

— Нима не ти казаха, че ще дойдем и ние?

— Не. И вие ли се каните да отидете там?

— Да. Ще ни покажеш ли пътя, щом се развидели?

— С удоволствие.

— Трудно ли е да се намери?

— Който не познава добре местностите, ще мине с коня си покрай входа на пуеблото, без да забележи каквото и да било. Флухо протича там през една долина, обградена от стръмни високи каменни стени. От дясната страна на реката скалите леко отстъпват назад и се разтварят, като по този начин образуват тесен проход, който води към пуеблото.

— Много ни се иска да изненадаме жителите му. Наистина, те знаят, че ще дойдем, но не знаят кога. Можеш ли да ни заведеш дотам, без някой да ни забележи?

— Много лесно. Така ще ви превода, че никой няма да ви види.

— Голямо ли е пуеблото?

— Не, но е изключително здраво и надеждно. Нито един неприятел не би могъл да се изкачи на него, ако обитателите му го защитават. Щом се мине откъм реката по онзи тесен път, човек попада в обширна котловина с кръгла форма, обградена наоколо от толкова стръмни скали, че никой не може да се изкачи по тях. Дъното на котловината е покрито със зеленина. Там растат много дървета, храсти и какво ли още не. Там могат да пасат коне, а юмите садят и отглеждат тикви, лук, както и други плодове и зеленчуци, от които се нуждаят. Най-отпред, точно там, където тясната пътека извежда в котловината, е построено пуеблото нагоре по самата скала. То е тясно, но и много високо, макар да не достига до самите зъбери на скалите. Там живееше бялата скуоу с нейния вожд на юмите, сега тя пак живее там заедно с онзи бледолик и неговия баща.

Човекът ни разказа всичко това най-откровенно. Както изглеждаше, той не ни смяташе за врагове на обитателите на пуеблото, иначе щеше много да внимава и в никакъв случай нямаше да прояви такава откровеност. Най-малкото не би ни описал толкова подробно околностите на пуеблото. Следователно, няхаме основание да храним подозрения към него. Винету също споделяше мнението ми, което подразбрах от израза на лицето му.

И все пак не бях напълно задоволен от думите и поведението на този зуни. След като поразмислих малко по-дълго и продължих да го наблюдавам, най-сетне си обясних на какво се дължеше лекото подозрение, което въпреки всичко се таеше в мен. Това беше прекалената любезност, която проявяваше към нас. Индианецът е съдържан във всяко отношение. А към непознати хора той проявява благосклонност едва след като ги опознае по-отблизо. А този зуни се отнасяше към нас като със стари добри познати. Беше направо учудващо откровен с нас. Той бе разговарял с еврейката и с младия и стария Мелтън. Възможно ли беше наистина да не са му казали, че никой не бива да узнае за тяхното присъствие в пуеблото?

Но имаше и нещо друго. Жена му беше излязла от къщата и не се беше върнала повече. Навън пак се святакаше и гърмеше и отново валеше като из ведро. Какво ли правеше тази жена в такова време на открито? Причината, накарала я да се бави тъй дълго навън, сигурно бе много важна.

От хранителните си запаси нейният мъж ни даде голям къс пушено дивечово месо, което ни наряза, но без самият той да яде. Когато го подканихме да хапне с нас, той заяви, че се бил нахранил малко преди да дойдем.

Не му повярвах. Той беше стоял на планинския хребет под проливния дъжд също като някой страж, който в никакъв случай не бива да напуска поста си, слезе долу едва след като ни забеляза. Колкото повече размислях над тези неща, толкова по-подозрително ми се струваше това обстоятелство. Кажичи-речи изглеждаше така, сякаш той бе чакал горе да се появим. Накратко, реших да бъда предпазлив. Вследствие на това решение занесох пушките, които бяхме оставили на земята, в един ъгъл, оставих и седлата при тях. Когато Винету видя какво правя, съвсем леко повдигна вежди: По негов начин изразено,

това означаваше горе-долу следното: «Защо го правиш? Да не би да таиш подозрения?»

Индианецът зуні също имаше оръжия — една стара пушка, която изглежда не беше кой знае колко годна да стреля, както и лък с колчан и стрели. Тези предмети висяха окачени на забито в стената колче. Докато се хранехме, по индиански маниер той клечеше близо до нас и изглежда се радваше, че ни е толкова вкусно. Попитахме го дали околностите са богати на дивеч и тогава той взе да ни се оплаква от апачите хиленьо, които често идвали насам и изстребвали всички дивеч.

— Тези песове нямат никаква работа тук — каза той. — Защо не си стоят там на онази територия, която никой не им оспорва? И въобще мразя всички апачи.

— Всички ли? Защо? Та нали никога не се е чувало зуните да са воювали срещу тях?

— Само защото сме твърде слаби, за да се изправим срещу тях.

Те ни отнемат всичко, без да имаме възможност да се защитим. Те са разбойници и крадци, които би трябвало да бъдат заличени от лицето на земята.

— Но сред тях има толкова много доблестни и прославени мъже.

— Не го вярвам. Нека моят брат ми назове поне един такъв мъж!

— Е, например Винету!

— Не ми говори за него! Когато утре ви заведе в пуеблото, от тамошните юми ще узнаете, що за крастав чакал е този апач.

— Нима е бил някога враг на юмите?

— Винаги е бил! Но веднъж им е нанесъл толкова големи щети, че те никога няма да го забравят и да му простят. Тежко му, ако някога им падне в ръцете!

— Големи щети ли? И как е станало?

— Те са били нападнали някаква асиенда и са отмъкнали голяма и скъпоценна плячка. Но са я загубили по негова вина. В друг случай воините им се намирали при някаква стара мина, където са щели да работят бледолики от далечна страна. Част от добива и печалбата са щели да получат и юмите, обаче Винету ги е оставил с празни ръце и в този случай.

— Че как е възможно? Един-единствен човек. Нима Винету е могъл съвсем сам да нанесе такива щети на цялото племе?

— Не е бил сам. Придружавал го е и друг човек, който е далеч по-лош и опасен от вожда на апачите. Той е бледолик и се казва Олд Шетърхенд.

— Хмм, уестманът! Сега си спомням. Ако не се лъжа, чух да разказват за този случай. Ами юмите имали ли са повод да нападнат асиендата, да я ограбят и да я подпалят?

— Това... това не знам — смутено призна той.

— Доста голям брой бледолики били подмамани да дойдат в тази страна и ги затворили в живачната мина. Клетите хора били съотечественици на Поразяващата ръка. Затова той ги спасил. Но доколкото си спомням, онези двама мъже склучили после мир с юмите.

— Вече е невалиден. Повтарям ти, тежко им и горко, ако някой път попаднат в ръцете на юмите!

В противоречие с доскорошната си голяма любезност индианецът говореше вече с такова озлобление, което ми беше съвсем необяснимо. Затова го попитах:

— Изглежда, ти си добър приятел на юмите, защото се гневиш така, сякаш и самият ти си от тяхното племе.

— Техен приятел съм. Следователно техните врагове са и мои врагове — призна той.

— Но, както изглежда, ти си бил погрешно осведомен от тях. На времето Винету и Поразяващата ръка са се отнесли твърде милостиво към юмите. На няколко пъти са ги побеждавали и са ги държали в плен, но въпреки всичко са постъпили извънредно снизходително към тях. Но да не говорим повече за това!

— Добре, да не говорим, защото винаги щом се сетя, ме обзема желанието да видя апача и неговия бледолик приятел на кола на мъченията.

Той се отдръпна от нас, облегна се с гръб на стената и мрачно се вторачи в огъня. Любезността му се беше изпарила. Винету ми хвърли многозначителен поглед.

Ех, да знаеше само този зуни, че ние бяхме онези двама мъже, които толкова му се искаше да види на кола на мъченията! Всъщност странно беше, че тази мисъл не му хрумна. Сигурно беше видял, че апачът е индианец. Защо не го попита от кое племе е? Винету е прекалено горд, за да премълчи името си. Ами Сребърната карабина и

карабината «Хенри»! Всеки познаваше тези две пушки, пък макар и само по описание. Ей къде бяха облежнати в ъгъла, а пламъците на огъня ги осветяваха достатъчно добре. Ако индианецът им хвърлеше само един поглед, би трябвало да заподозре с кого си има работа. Този човек ми ставаше все по-неприятен.

Ето че най-сетне жена му се върна. Беше толкова измокрена, че дрехите ѝ бяха залепнали по тялото. Без изобщо да ни погледне, тя мина покрай нас и се насочи към постелята, където я бяхме заварили при пристигането ни. Сега тя пак се настани там. Жената не беше грозна, но в цялото ѝ поведение си личеше, че е напласена. Изглежда беше по-скоро робиня на мъжа си.

— Къде ли може да се е скитала тази клета женица в това лошо време? — обади се Емъри на немски, защото беше възможно индианецът да разбира английски. — Каква ли причина я е накарала тъкмо сега да излезе и с часове да се бави навън?

— Една много основателна причина — отвърнах аз. — Колко път има до Флухо бланко според описанието на този зуни?

— Два часа езда.

— И горе-долу колко време отсъства жената?

— Сигурно повече от четири часа и... а-а, да не би да мислиш, че е ходила при двамата Мелтън?

— Смятам го за твърде възможно. Съобщила им е, че сме пристигнали.

— Чарли, шапка свалям на твоята прозорливост, само че този път сметките ти са криви!

— Възможно е, но едва ли греша. Почти съм сигурен, че индианецът веднага ни е познал, още когато е видял да се приближаваме, както и че неговата любезност е само прикритие.

— Хайде бе! Ако си прав, тук ще стане твърде неприятно за нас. Да не би да искат да ни пленят в тази къща?

— Вероятно.

— Ами че тогава ще трябва незабавно да си тръгнем.

— Не, оставаме!

— Човече, да не би да искаш тук да те спипат?

— Не.

— Но това сигурно ще стане, ако чакаш да дойдат.

— Не е нужно да ги чакаме, защото ако не се лъжа, те са вече тук.

— Тъй ли мислиш?

— Да. Навярно са дошли заедно с жената.

— И сега стоят отвън?

— Да.

— По дяволите! А ние си седим тук край буйния огън на отворена врата! Няколко изстрела и с нас е свършено.

— Не се тревожи! Двамата Мелтън ще искат да ни заловят живи и именно заради това няма да ни хванат.

Отидох до ъгъла и взех карабината «Хенри», за да мога в случай на нужда бързо да им пратя няколко куршума. Същевременно дръпнах кожата на входа така, че остана открита само една тясна пролука, колкото оттам да излиза пушекът. Сега бе невъзможно отвън да се види, че седим край огъня. Но индианецът не бе съгласен с действията ми.

— Защо закриваш входа? — попита ме той. — Да не би да искаш да се задушим?

— Димът и така излиза навън. Никой няма да се задуши — отвърнах аз.

— Но входът трябва да е открит! С тези думи индианецът се изправи.

— Моля те да оставиш кожата спуснати, защото иначе някой може да ни види отвън.

— Че кой ли ще стои по това време навън?

— Може би ти знаеш.

— Там няма никой и аз пак ще откроя входа.

Той понечи да отиде до вратата, за да отметне кожата. Тази негова упоритост превърна подозренията ми в абсолютна сигурност.

— Стой си на мястото, или ще стрелям! — извиках му, като насочих дулото на карабината.

Той се обърна към мен и щом видя, че съм го взел на прицел с пушката си, много се изплаши.

— Искаш да стреляш по мен? — попита със заекване.

— Да, ще стрелям, ако веднага не отидеш да седнеш при жена си!

— Защо да отида при нея?

— Не питай, а се подчинявай!

— Къщата е моя, а не ваша!

— В този момент е наша. Изцяло от теб зависи дали и занапред ще бъде твоя.

— Вие сте мои гости. Аз ви доведох тук. Нима така трябва да се отнасяте към вашия домакин?

— Да, защото той ни е поканил с единствената цел да ни погуби. И така, незабавно сядай, ако не искаш куршумът ми да те пониже!

Той се престори, че се подчинява, но започна да се приближава към мястото, където висеше неговата пушка. Бързо станах, изпречих се между него и оръжието му и като посочих към постелята, казах:

— Не насам, а натам трябва да отидеш. И побързай, иначе ще изгубя търпение!

Той стоеше пред мен и ме гледаше с яростно святкащите си тъмни очи.

— Бързо! — повторих аз. — Аз съм Поразяващата ръка и ей там седи Винету, а нали за нас двамата ти спомена преди малко. Искаш да ни видиш само на кола на мъченията, обаче ще ти се наложи и така да ни погледаш.

Тогава индианецът се изсмя презрително.

— Да не си мислиш, че ще се изплаша от имената ви? Нямам такова намерение. Още когато ви видях да се задавате, знаех кои сте.

— Тъй си и мислех.

— Дойдохте тук, за да убивате, но самите вие връхлетяхте в прегръдките на смъртта. Знаеш ли кой съм аз?

— Е?

— Не съм никакъв зуни, а съм един от онези воители на юмите, които се преселиха тук заедно със своя вожд и неговата бяла скуоу. Днес ще плащаш сметката за Асиенда дел Аройо и за Алмаден алто.

Той ми обърна гръб и закрачи към постелята, но после внезапно се метна встрани и като блъсна завесата от кожи, изхвъркна през отвора навън. Можех да му попреча само с един изстрел, но не ми се искаше да го убивам. Жена му бавно се изправи — явно не биваше да забележим. И тя се канеше да избяга. Затова я попитах:

— Може би имаш голямото желание да отидеш при мъжа си?

Тя не отговори.

— Ако искаш да го последваш, върви! Ние не те задържаме.

Жената ме погледна несигурно.

— А какво ще направите с мен, ако предпочета да остана?

— Нищо, ние не се бием с жени. И така, остани си спокойно на мястото и прави каквото си искаш! Само не бива да пречиш на действията ни.

— Сеньор, ти си добър! Ще остана тук, без да се опитвам да правя нещо, което може да не ти се хареса.

След като отново захрихме входа с кожите, другите трима също взеха пушките си. Аз пак седнах край огъня. Емъри и Винету последваха моя пример, но Фогел загрижено каза:

— За Бога, не сядайте пак там!

— Защо? — попитах аз.

— Защото там ще ни улучат куршумите на враговете. Те ще се промъкнат тайно до входа и под кожите могат да погледнат вътре.

— Тъкмо това искаме да стане.

— Искате да ни застрелят?

— Няма да се стигне дотам. Ние сме по-бързи от тях. Ако се прикрием зад стената, не биха могли да ни видят, и следователно изобщо няма да се опитат да стрелят. Иначе ще се лишим от удоволствието да им дадем добър урок. Сядайте спокойно при нас! Няма от какво да се боите. Можете да се осланяте на зрението ни, само не бива самият вие непрекъснато да наблюдавате вратата. Негодниците ще го забележат. Гледайте във всички други посоки, само не и към входа!

— Ами ако им хрумне да атакуват къщата?

— И как ще го направят?

— Като внезапно се втурнат през входа.

— Едва ли ще предприемат подобно нещо. Нали знаят много добре, че в такъв случай всичките ни пушки ще се насочат към тях. Никой няма да избяга от огъня на моята скорострелна карабина. А те съвсем не са толкова многочислени, че да не щадят хората си.

Фогел седна на земята с гръб към вратата, но от време на време неволно присвиваше рамене, сякаш всеки миг очакваше отзад да го улучи куршум. Нарочно разговаряхме на висок глас, за да си помислят намиращите се отвън хора, че не сме кой знае колко бдителни. Привидно изобщо не обръщяхме внимание на кожените завеси на

входа, но всъщност не ги изпускахме из очи. Понякога вятърът ги раздвижваше и това естествено ни затрудняваше.

Ето че в този момент между долния край на кожата и пода видях да се появява дулото на пушка. У спяха да проврат не повече от четири-пет сантиметра от цевта, когато Винету светкавично вдигна Сребърната карабина. Разнесе се изстрел и отвън някой извика. Дулото веднага изчезна.

— Тоя, дето се опита да стреля по нас, няма да повтори — засмя се Емъри. — Тези негодници наистина заслужават да ги напердашиш. Как може да им хрумне точно нас да заловят тук!

— Мислите ли, че няма да успеят? — попита Фогел.

— И дума да не става! Нужно е само да залегнем край входа, да оставим огъня да угасне, тъй че да не могат да ни виждат, и тогава ще ги очистим един подир друг.

— А още по-добре ще е, ако се качим на покрива — подхвърлих аз. — Оттам ще имаме открит изглед на всички страни.

Винету кимна. Височината на тавана не достигаше три метра. За да не повредим пушките, можехме да избием дупка с пушкалото на индианеца. Но преди това трябваше да оставим огъня да угасне, иначе излизащата през дупката светлина щеше да издаде намеренията ни. След като пламъците изчезнаха, Емъри свали от стената старата пушка и започна работа. Винету щеше да му помага, като двамата се сменяха. Отидох при вратата, за да предотвратя евентуални изненади.

Легнах на земята и бавно проврях глава между пода и завесата. Пред вратата нямаше никой. Погледнах надясно покрай зида — не се виждаше жива душа! После наляво... аха, оттам, пълзейки, се приближаваше силует. Безшумно, по истински индиански маниер. Изчаках го да се приближи на около три стъпки от входа, светкавично изхвъркнах навън, сграбчих го с лявата си ръка за дрехите през гърдите, с десницата си му залепих четири звучни шамара и после го блъснах така силно, че той изпусна пушката си, отлетя надалеч и се просна на земята. Беше индианец. Вдигнах пушката и влязох вътре. Този човек сигурно нямаше да се върне много скоро. Ако не ставаше въпрос за нещо много по-сериозно, сцената с шамарите би ми се сторила твърде забавна и смешна. Впрочем вече бе престанало да вали и небето отново започна да се прояснява. Не след дълго в тавана бе пробита толкова голяма дупка, че можехме да се промъкнем през нея.

От раменете на Емъри ние лесно се озовахме на покрива, след което изтеглихме и англичанина. Естествено, горе не застанахме прави, а се придвижвахме насам-натам само пълзешком, иначе щяха да ни забележат на светлината на отново появилите се звезди. Разпределихме се по следния начин: аз заех предната страна на къщата, Винету — задната, Емъри залегна надясно, а Фогел — наляво.

След като пропълзях до самия ръб и погледнах надолу, точно под мен видях застанали двама от онези типове. Тъй като не исках да ги убивам, дадох два предупредителни изстрела с револвера си. Изплашени от неочакваното нападение, те нададоха викове и бързо избягаха. В следващия миг откъм задната страна се разнесе изстрел от Сребърната карабина на Винету и веднага след това в нощта проехтя неговият звучен глас:

— Махни се от конете, иначе следващият куршум ще те улучи право в главата!

Зад самата къща се намираше ограденото с колове място, където бяхме вкарали нашите животни. Тъкмо когато апачът бе застанал на поста си, се бяха опитали да ги отмъкнат. И от другите две страни също се чува изстрели. Тези типове бяха наобиколили къщата отвсякъде. Но ето че сега се оттеглиха колкото бе възможно по-надалеч. Намерението им да ни пленят се провали най-безславно. Повече никой не дръзна да се приближи и когато се развидели, видяхме, че наоколо не се мяркаше жива душа.

Отново слязохме долу в помещението. Жената все още лежеше на постелята си, там където я бяхме оставили снощи. Изглежда, не беше особено привързана към мъжа си. Винету се приближи до нея и я попита:

— Защо моята червенокожа сестра не побърза да отиде навън при своя мъж?

— Защото не искам повече да го виждам — отвърна тя. — Сенъори, подарете ми малко пари, за да мога да се върна при моето племе!

— Искаш да тръгнеш към Сонора? — попитах я смаяно.

— Да, сенъор.

— И да изминеш съвсем сама този дълъг път сред толкова много чужди племена?

— Не ме е страх от тези племена. Една бедна скуоу няма никакви врагове.

— Вярно е. Никой войн няма да ти стори зло. Но защо искаш да напуснеш мъжа си?

— Защото насила ме принуди да изоставя племето си и да тръгна с него. Там имах и родители, и братя, а тук бавно умирам от мъка.

— Твоят мъж не се ли държи добре с теб?

— Той е зъл човек. Мразя го!

— Добре! Ще ти подарим толкова, че по пътя си да можеш да платиш всичко, което ще ти е необходимо.

Дадох ѝ колкото ми беше възможно. От Емъри получи десетократно, Фогел и отдели няколко долара, а Винету извади от колана си едно златно зърно. Жената просия от радост.

— Сеньори, благодаря ви! Тук трябваше да намерите гибелта си, а проявявате милосърдие към мен! Колко се радвам, че коварният план срещу вас не успя!

— Какви им бяха всъщност намеренията? — попитах аз.

— Да преспите у нас и по време на съня си да бъдете заловени.

— Кой измисли този план?

— Двамата бледолики, които са баща и син. Най-напред тук дойде @~ринът заедно с бялата скуоу. Той ви мислеше за мъртви. После се появи баща му и каза, че сте близо по петите му и че сте убили и ограбили брат му. Тогавя ни накараха да се изкачим на хребета, за да следим кога ще пристигнете и да ви поканим в нашата къща. След като дойдохте, въпреки лошото време аз трябваше бързо да отида до Флухо бланко и да уведомя двамата сеньори за появяването ви. Те веднага яхнаха конете си и заедно с всичките си войни ме последваха дотук.

— Не можа ли да ни предупредиш?

— Не. Нали ми бяха вгълпили, че сте лоши хора? Но когато ти започна да ми говориш толкова дружелюбно, разбрах, че са ни излъгали. А ето че сега ме дарихте толкова щедро! Как ми се иска да мога да ви се отблагодаря!

— Можеш, ако ни дадеш сведенията, за които ще те помолим.

— Само ме питай, сеньор! С удоволствие ще ти кажа всичко каквото знам.

— Ще ти се доверя, защото погледът ти излъчва честност. Снощи твоят мъж описа местоположението на вашето пуебло. Мислиш ли, че ни каза истината?

— Не ви излъга, понеже от бащата на белия сеньор му беше заповядано да ви говори истината.

— Но нали е трябвало да бъдем заловени тук в къщата?

— Това беше началото на плана. В случай на неуспех, щяха да ви подмамят във втора клопка.

— Знаеш ли каква е тя?

— Да, тъй като всеки от нас трябваше да е в течение на нещата, а и всички се радвахме, че ще можем да ви отмъстим заради извършеното от вас преди време.

— Дано успеем да узнаем от теб нещо за въпросната клопка.

— Ще ви кажа. Мъжът ми трябваше точно да ви опише пуеблото, понеже ако тук планът ни се провалеше, мислеха да ви подмамят там.

— Изобщо не е нужно да ни подмамват, защото сме твърдо решени във всички случаи да посетим пуеблото.

— Това щеше да означава вашата гибел, ако сега не бях успяла да ви предупредя. Тъй като не им се удаде тук да ви изненадат и пленят, всички наши хора, дошли през нощта насам, ще пришпорят конете си към пуеблото и ще оставят съвсем ясни следи, за да можете лесно да намерите пътя. Той води надолу в долината на Флухо бланко, после нагоре към десния бряг на реката, докато най-сетне долината се стесни толкова много, че покрай водата може да язди само един-единствен конник. Точно на това място скалите се разтварят. Тясна пътека води навътре между тях и към пуеблото. От двете страни се издигат високи скали, по които не е възможно да се изкатери човек. Точно там вътре искат да ви вкарат. Половината от нашите хора ще ви очакват на пътеката между скалите, а другата половина ще залегне по пътя ви в засада, за да ви пропусне да минете и после да ви последват по петите. Трябва да попаднете между тези два отряда.

— Планът никак не е глупав! Теснина между скали, която ще ни принуди да яздим един подир друг, отляво и отдясно отвесни каменни стени, а отпред и отзад по един неприятелски отряд!

— Така е, сеньор. Старият измисли този план.

— Не е лош, обаче в него има един недостатък, или дори направо няколко. И да не ни беше предупредила, пак никога нямаше да влезем в този капан. Значи половината от вашите хора ще залегнат в засада и ще ни пропуснат да минем, докато другата половина ще язди пред нас към пуеблото, нали?

— Така е, сеньор.

— И на всичко отгоре ще оставят ясни следи? Нека моята сестра не вярва, че сме слепи. Ние щяхме да преброим дирите и веднага щяхме да забележим, че половината от тях внезапно изчезват. Но те дори не могат да изчезнат. Ездачите няма как да полетят във въздуха. Следователно по следите щяхме да разберем, че една част от неприятелите ни са продължили в предишната посока, докато другите са свърнали встрани. Щяхме да слезем от конете, щяхме тайно да проследим хората до засадата и да я ликвидираме.

— Ами после как щяхте да минете през теснината?

— Може би изобщо нямаше да навлезем в нея, а дори и да го направехме, зад гърба ни нямаше да има никакви неприятели, а само пред нас. Враговете ни също щяха да бъдат принудени да яздят поединично един подир друг, така че и от двете страни щеше да има възможност да се бие само първият конник, а в такъв случай от вашите нямаше да остане жив, за да преброи труповете на избитите.

Видях, че моите обяснения съвсем слисаха жената. Тя го удари на молба.

— Сеньор, не го правете! Не искам моето предупреждение да доведе до смъртта на тези хора. Предпочитам да се убия.

— Успокой се! Ние не гледаме на юмите като на врагове. На времето ключихме с тях мир и ще се отнесем към тях като с приятели. Ако зависи от нас, на никой от вас няма да се случи нищо лошо. Искаме да заловим само двамата бледолики, които изобщо не ви интересуват. Това е всичко. Ето защо ще се опитаме да постигнем целта си с хитрост, тъй че да не се стига до сражение. И тъй, кажи ми дали теснината сред скалите наистина е единственият път, който води до пуеблото?

— Да, няма друг.

— А не може ли човек да се изкатери по скалите, обграждащи котловината?

— Не. Невъзможно е, понеже са отвесни като зидовете на тази къща. Ако желаете, мога всичко да ви покажа.

— Кога? Къде?

— Сега, веднага; Реката тече долу в ниското, а равнината остава високо. Онзи, който знае къде се намира пуеблото, може да стигне с коня си до самия ръб на скалата над него и оттам да хвърли поглед надолу и да огледа жилищата.

— Наистина трябва да видим пуеблото. Искаш ли да ни заведеш дотам?

— Да. Яхнете конете си и тръгнете право на юг. Ще яздите, докато стигнете до една самотна голяма скала. Там ще ме изчакате! Трябва да заобиколя, за да не видят моите следи заедно с вашите.

Занесохме седлата си зад къщата и ги сложихме на конете. Мнимият зуни притежаваше две ездитни животни. С едното беше избягал, а другото стоеше в ограденото място заедно с нашите жребци.

Жената щеше да ни догони с него.

Поехме в указаната ни посока и след около половин час право пред нас видяхме скалата, където трябваше да чакаме индианката. Не след дълго тя се появи и застана начело, за да ни води. Ние я последвахме, но вече в западна посока.

Теренът представляваше покрито с храсталаци плато, в което дълбоко се бяха врязали потоците. Продължихме около час през тази равнина, докато най-сетне стигнахме до гъсталак, над който се издигаха короните на многобройни дървета. Той се разпростираше на доста голямо разстояние и, както изглеждаше, имаше формата на подкова. Там жената слезе от коня си и му спъна предните крака така, че да не може да отиде далеч. И ние направихме същото, а след това я последвахме в гъсталака. Тя ни поведе през него, но по едно време спря и ни каза:

— Още десетина крачки и ще се озовем пред самия ръб на дълбоката котловина, където ще видите пуеблото. Внимавайте да не ви забележат отдолу!

Вслушвайки се в предупреждението ѝ, ние легнахме на земята и пропълзахме между последните храсти. Съвсем скоро пред нас зейна дълбока пропаст, чиито стени бяха толкова отвесни, че кажи-речи ни се зави свят. Дъното ѝ представляваше тревиста морава, където пасяха

двайсетина коня И няколкостотин овце. Там се издигаха и високи дървета, които обаче от нашето място приличаха на тънки фиданки.

— Още една котловина! — каза Винету, който лежеше до мен.

Апачът имаше основателна причина да изрече тези думи. Да, пак котловина. По време на нашите пътешествия надлъж и нашир из Дивия запад неведнъж подобни котловини бяха изиграли важна роля за нас. Колко често такива местности са се оказвали съдбоносни за противниците ни, докато ние много сме внимавали да не престояваме по-дълго в капан подобен на този. И когато това е било неизбежно, почти винаги сме се разкайвали.

Котловината пред нас можеше да се превърне в затвор за обитателите си, понеже както съвсем ясно се виждаше, имаше един-единствен път, по който да се излезе от нея, а именно онази тясна пътека между скалите, спомената вече от индианката.

Котловината имаше почти форма на окръжност, а скалите се издигаха като отвесни зидове. По тях нямаше площадки или каменни издатини, нито пък пукнатини, по които би могъл да се изкатери човек. Всичко това много ми приличаше на огромна клетка за мечки, построена така, че нейните обитатели бяха принудени да стоят само долу на дъното ѝ. Бяхме залегнали малко косо срещу нейния вход и ясно виждахме колко е тесен. Имаше място да мине само един ездач. До входа, през който се стигаше до малката река Флухо бланко, се издигаше постройката, наречена от еврейката замък. Юдит имаше известно право да ѝ даде това наименование. Замъкът представляваше всъщност публо, чиито етажи бяха изградени стъпалообразно, както бе вече описано. Личеше си, че преди време от околните скали се бяха отделили и струпали големи каменни маси. Отломките им бяха използвани при градежа на публото. Със задната си страна то бе прилепено за скалата и имаше осем ясно различими етажи, които образуваха също толкова платформи, понеже всеки по-горен етаж отстъпваше малко назад в сравнение с намиращия се под него. Цялата постройка приличаше на правилна четириъгълна пирамида, разсечена отгоре до долу. Едната ѝ видима половина се издигаше пред скалата, а другата сякаш оставаше невидимо вградена в нея. На всеки етаж имаше облежната по една подвижна стълба. Ако изтеглеха само най-долната, никой пришълец не можеше да се изкачи. Със своите

терасовидно изградени каменни етажи постройката оставяше впечатлението, че е непревземаема крепост.

За времето, когато публото е било изградено, то изцяло е изпълнявало предназначението си. Само по себе си то беше непревземаемо, а към това се прибавяше и обстоятелството, че не се намираще на открито, а беше на толкова закътано място. До него се достигаше единствено през съвсем тесния вход, за чиято защита бяха необходими само няколко души. Тази крепост можеше да бъде превзета единствено с изненада и хитрост, защото в случая даже и глад нямаше да помогне. Ако дъното на котловината беше използвано за отглеждане на градински насаждения, то обитателите на публото сигурно разполагаха с достатъчно плодове и зеленчуци, за да преживяват, а и вода се намираще предостатъчно. Насред котловината блестеше повърхността на неголям водоем, а както разбрахме покъсно, в средата на приземния етаж имаше малък воден басейн с кръгла форма, който вероятно се подхранваше от подземен извор.

Но нас ни интересуваха преди всичко хората. Пред тесния вход се бяха разположили известен брой индианци, които, въоръжени с пушки, имаха задачата да го отбраняват. Предводителят им беше седнал над тях на първата платформа на публото, и то в компанията на Джонатан Мелтън и на еврейката. Мелтън също държеше в ръката си пушка.

— Виждате ли, сеньори, че е така, както ви казах? — обади се индианката. — Воините при входа очакват вас. А другите воители са залегнали в засада навън край реката, за да ви погнат после навътре в теснината.

— Къде е бащата на младия бледолик, който седи ей там долу?

— Навън при засадата. Той предвожда тамошните хора, а пък сина му е предводител тук. Уверени са, че ще ви заловят. След тези думи англичанинът попита:

— Сега какво ще правим? Няма ли да скочим долу и да спипаме младия Джонатан?

— Долу ли? Може би, но без да скачаме. Я хвърли един поглед на публото! Колко ли е разстоянието от нас до най-горната платформа?

— Мисля, че е поне дванайсет метра.

— Като нищо има толкова.

— Да не би да искаш да направиш толкова дълга стълба? — усмихнато попита той.

— Ако ще се шегуваш, то гледай поне шегите ти да са духовити!

— Хмм, да, работата е сериозна. Непременно трябва да проникнем в публото и понеже е невъзможно да минем през онзи тесен вход, ще ни се наложи да се спуснем оттук.

— Не бих казал, че е напълно невъзможно. Вече обясних на индианката по какъв начин бихме могли да влезем със сила. Ала насилието предполага открито нападение и ако дори ни се удаде да влезем в котловината здрави и читави, то от платформите на публото индианците биха могли най-спокойно да ни очистят. Не, все пак вярвам, че е възможно тихомълком да се промъкнем вътре, но само през нощта. За целта ще трябва безшумно да обезвредим неприятелските постове, като най-вероятно ще се наложи да ги понижем с ножовете си, а точно това искам да избегна. И така, не ни остава нищо друго освен да се спуснем отгоре.

— Навярно с помощта на ласата ни, а?

— Да.

— Слушай, това е опасно, защото тези ласа не сме ги правили ние, ами са купени. А да се спускаш от такава височина на купени ремъци е нещо повече от рисковано. Кажеш-речи можеш да си сигурен, че ще се скъсат.

— Ще издържат, защото са напоени с лой, а после са били и опушени.

— Въпреки това не ми се иска да им поверявам живота си. А мина ли ти през ума, че при тази дължина на ремъка ласата непременно ще се залюлеят насам-натам?

— Да. Ще разсея съмненията ти, като се спусна пръв. Щом стигна долу, ще опъна ласата толкова здраво, че да можете да се спуснете по тях, без да се люлеете.

— Well! Опитай, и ако сполучиш, с удоволствие ще те последвам. Но преди това попитай тази скуоу дали...

— Не, не! — прекъснах го аз. — Жената не бива да знае, че имаме намерение да се спуснем оттук. Наистина, вярвам ѝ, че иска да е честна към нас, но във всички случаи ще е по-добре, ако не ѝ казваме нищо. Дори и да е твърдо решена да не ни издава, все пак не е

изключено да се раздрънка пред мъжа си или пък пред някой от другите юми.

— Тогава постъпихме добре, че досега разговаряхме на немски. Къде ли отиде апачът?

Междувременно Винету беше изчезнал в храстите от дясната ни страна. Подозирах какви намерения имаше и затова отговорих:

— Убеден съм, че ще отиде да залегне точно над пуеблото, да хвърли един поглед надолу и да обмисли как най-добре ще можем да се спуснем.

Не се бях излъгал. Разбрах го, когато не след дълго Винету се върна и каза:

— Има само един път, който ще ни отведе до целта, без да се пролива кръв. Ще трябва да се спуснем на най-горната платформа.

Винету си послужи с езика на сиусите по същата причина, поради която бях разговарял с англичанина на немски.

— Мислиш ли, че ласата ни ще се окажат достатъчно дълги? — попитах го аз.

— Да.

— И че няма да се скъсат?

— Ще издържат. Ако завържем и трите ремъка един за друг, ще стигнат до най-горната платформа на пуеблото.

— Но къде ще закрепим горния им край?

— Съвсем близо до ръба на пропастта се издига едно дърво, чиито корени са достатъчно здрави, за да ни издържи. Дано моят брат се съгласи с предложението ми още тази вечер да се спуснем долу.

— Съгласен съм. Дори се канех сам да ти направя същото предложение. Но какво ще правим, докато дойде време да пристъпим към изпълнението на плана?

— Не може ли моят брат и сам да си отговори на този въпрос?

— Може би. Преди всичко трябва да се погрижим неприятелите ни да не отгатнат нашите намерения. Винету ми кимна в знак на съгласие.

— Да, ще трябва да отвлечем вниманието им от мястото, където се намираме. Как може да стане това най-добре според моя брат?

— Ще ги накараме да повярват, че се каним да ги нападнем откъм реката.

— Правилно! Нека помислят, че искаме да се промъкнем през теснината по пуеблото. Но за да постигнем целта си, ще трябва да слезем долу при тях.

— Сега веднага ли? — попита Емъри.

— Да — заяви апачът. — Нека ни видят и разберат, че се навъртаме долу край реката.

— Но това е твърде опасно. Ако им се мернем пред очите, те просто ще ни застрелят.

— Ще го направят само ако се приближим толкова, че да могат да ни улучат с куршумите си. А точно това ще се стремим да избегнем.

— Но нали една част от тях са залегнали в засада! Тези хора непременно ще забележат приближаването ни, докато ние няма да знаем къде са се скрили. Така можем да се озовем право в ръцете им.

— Няма, защото имаме очи и уши. А може би жената знае къде се намира засадата.

Когато ѝ зададохме този въпрос, тя ни обясни следното:

— Ако се върнете обратно до нашата къща и проследите останените от тях нарочно съвсем ясни дири, ще стигнете до един малък поток, който се влива във Флухо бланко. Там те смятаха да се разделят. Единият отряд щеше да продължи нагоре по брега на Флухо чак до пуеблото, а другият щеше да язди покрай малкия поток до някое място, където ще е невъзможно да забележите хората му. И там ще останат скрити в храстите.

— И вероятно сега ни очакват с болезнено нетърпение — добавих аз, — понеже първият отряд е пристигнал вече при пуеблото. Виждаме воините му да лежат ей там долу. Да караме ли господата да ни чакат още дълго?

— Не, сега ще се спуснем с конете долу при реката — обади се Винету, след което се обърна към жената:

— Моята сестра има почтени намерения към нас, нали?

— Да — отговори простичко тя и по израза на лицето ѝ си личеше, че казва истината.

— Тогава ще бъдеш възнаградена. Ако успеем да заловим двамата бледолики чрез хитрост, без да се стига до въоръжена схватка, ще ти дадем още злато. Но ако ни предадеш, първият ни куршум ще улучи теб.

— Искам тайно да избягам оттук, но без да навредя на моите съплеменници. Вие не желаете да ги избивате и ще ги пощадите. Давате ми и злато, за да стигна по-лесно до Сонора. Затова доброволно ви казах всичко, каквото искахте да знаете, и няма да ви издам.

— Тогава нека моята сестра още сега се върне в своята къща.

Тя се нареди да изпълни нареждането му, но ние все още не знаехме нещо извънредно важно. Дори толкова съобразителният и досетлив Винету беше забравил да я попита. Ето защо ѝ зададох следния въпрос:

— Навярно добре познаваш разположението на помещенията в публото, а?

— Знам ги всичките.

— А известно ли ти е къде живее бялата скуоу, която пристигна тук с колата?

— В първия етаж на публото.

— Къде е входът му?

— На втората платформа отдолу нагоре. Той представлява една дупка, през която се спуска подвижна стълба. Дупката е в средата на платформата.

— Тогава вероятно индианците живеят под бялата скуоу на приземния етаж, а?

— Не.

— А за какво се използва това помещение?

— За съхраняването на запасите от храни, на царевицата, както и на другите плодове и зеленчуци, отглеждани в котловината. Там има и вода.

— В цистерна ли?

— Не. Идва от реката.

— Тогава навярно и малкият водоем, който се вижда оттук, също е свързан с Флухо бланко, а?

— Да. В него винаги има вода, защото реката никога не пресъхва съвсем.

— Ами къде живеят твоите съплеменници, юмите?

— На по-горните етажи.

— А знаеш ли къде са настанени двамата бели, бащата и синът, които искаме да заловим?

— Синът живее на първия етаж.

— А бащата?

— Той е над сина.

— Как е възможно бялата скуоу да се чувства добре тук в тази дива пустош? Та нали ѝ липсва всичко необходимо за една бяла, за да бъде доволна!

— Нищо не ѝ липсва. На времето вождът ѝ набави всичко каквото си пожела. Беше изключително трудно безброй многото неща да се донесат през тези диви земи, но тя така го беше заслепила, че за нея той правеше ѝ невъзможното. Нашите мъже непрекъснато пътуваха до Прескът или до Санта Фе, за да изпълняват нейните поръчки.

— Добре! Вече знаем всичко. Можеш да се върнеш у дома си. Но не забравяй какво ти каза Винету! Ако си нечестна към нас, ще получиш куршум. Ако ни бъдеш вярна, ще получиш от нас още злато.

— Кога, сеньор?

— Веднага щом заловим двамата бели.

— И къде?

— В твоята къща. Най-вероятно ще минем покрай твоя дом, когато решим да напуснем тази местност.

— Тогава ви моля да внимавате никой да не забележи, че ми давате нещо.

— Не се тревожи! Няма да ти напакодим, след като имаме толкова голяма полза от теб.

Тя яхна своя неоседлан кон и си тръгна. Ние също се метнахме на седлата. Индианката бързо изчезна на североизток, понеже къщата ѝ се намиреше в тази посока. А ако оттам човек искаше да се отправи към Флухо бланко, трябваше да поеме право на запад. Следователно, за да стигнем до реката от мястото, където бяхме в момента, ни се налагаше да яздим в северозападна посока. Не беше трудно да се изчисли на какво разстояние. На идване към пуеблото, преди да свърнем на запад, бяхме вървели около половин час на юг. Сега ни беше нужно най-много половината от това време, защото имахме възможност да пришпорим конете.

Не след дълго стигнахме до дирите, които юмите бяха оставили толкова ясно за нас. По всичко личеше, че реката е наблизо. Тогава Емъри попита апача:

— Всъщност какво сте намислили? Искате да се покажете на юмите, добре, но и дума не чух къде и как ще стане това.

— Ще потърсим засадата, където са се скрили хората от втория отряд, за да ни издебнат.

— Открито ли ще отидем при тях?

— Не, тайно.

— Но нали трябва да ни видят? В такъв случай не бива да се промъкваме тайно.

— Да, ще ни видят, но едва след като се озовем наблизко.

— Аха! Значи ще пропълзим до тях незабелязано! Но тогава ще ни е невъзможно да вземем конете.

— Не, ще ги оставим назад. Нашият брат Фогел ще ги пази. И изобщо той не би могъл да дойде с нас, защото не умее тайно да се промъква и само би ни навредил.

— Тогава преди всичко ще трябва да потърсим някое подходящо скривалище за него и за конете, за да не го изгубим заедно с тях.

Скоро намерихме такова място — проточил се доста надалеч гъсталак, който се появи откъм дясната ни страна. Насочихме конете натам, слязохме от седлата, скрихме животните и дадохме на Фогел всички необходими указания. Той никак не се радваше, че не го вземаме с нас, но нямаше как да отрече, че не притежаваше нужните умения и сръчност за подобно начинание.

След като се убедихме, че оставяме Фогел на безопасно място, ние се върнахме при дирята на юмите и продължихме да я следваме. Оттук нататък това ставаше по възможно най-предпазливия начин, понеже можеше да се предположи, че ще изпратят срещу нас съгледвач. Използвахме за прикритие всяко дърво и не излизахме иззад него, без да сме се убедили, че пред нас няма неприятели.

По този начин след известно време стигнахме близо до дълбокия пролом в скалите, издълбан от Флухо в платото. Всъщност това беше каньон, към който се приближавахме перпендикулярно.

Изведнъж теренът започна рязко да се спуска надолу. Това бе нещо като дефиле, което водеше към реката. Но ние не навлязохме в него, защото Винету каза:

— Преди да слезем по дефилето, трябва първо да видим къде ще ни отведе. Да продължим встрани от него, докато стигнем до самия ръб на каньона!

Така и направихме. Скоро се добрахме до високия край на скалата, откъдето можехме да хвърлим поглед към реката. Видяхме мястото, където излизаше дефилето. Точно срещу него на другия бряг се намираще устието на един поток. Сигурно беше онзи, за който беше споменала индианката. Водите му излизаха между скалите, като оставяха достатъчно място, за да могат пешеходци или ездачи да се движат по неговия бряг край високата каменна стена. Емъри посочи натам и каза:

— Значи ей там отсреща са залегнали в засада. И как ще се промъкнем до тях, без да ни забележат? Тръгнем ли нагоре покрай потока, тези негодници сигурно ще видят, че се приближаваме.

— Нима е речено, че трябва да вървим нагоре по брега? — попитах го аз. — Може да има и друг път. Не го ли намерим тук, ще го потърсим другаде.

— Аха! Значи искаш да излезеш в гръб на червенокожите, така ли?

— Да. Те не очакват, че ще се появим от противоположната посока; спускайки се надолу по потока. Така че вероятно ще ги изненадаме и обезвредим.

— Но в такъв случай ще трябва да преминем от другата страна на реката, да прехвърлим и каньона, и скалите.

— Всичко съм обмислил най-подробно. Елате сега да се спуснем по дефилето! Вече познаваме терена им и ми се струва, че ще постигнем целта си.

И така, изминахме краткото разстояние обратно до дефилето и започнахме да слизаме по него. При реката забелязахме, че дирите на юмите се разделят. Половината от индианците бяха продължили да яздят нагоре, а другите бяха прехвърлили реката и отсреща се бяха изкачили по брега на потока. Ние щяхме да видим всичко това дори и да не бяхме осведомени от жената. Неразбираемо си оставаше за мен как двамата Мелтън можеха да ни мислят за слепи. Следите щяха да направят впечатление на всеки човек, да не говорим за един Винету!

Прехвърлихме реката, но не тръгнахме покрай потока, защото по-нагоре ни очакваха юмите, а закрачихме надолу по течението на Флухо бланко, докато стигнахме до подходящо място, за да се изкатерим по брега. Най-сетне се озовахме на платото отвъд реката и продължихме по него косо наляво по посока към дълбоко врязалото се

корито на потока. Скоро намерихме удобно място, за да се спуснем долу.

Юмите очакваха да се появим отдолу, изкачвайки се покрай потока, но ние вече бяхме над тях. Започнахме да се промъкваме надолу към позицията им. Тук станахме двойно по-предпазливи. Изглежда, Емъри все още не беше съвсем наясно какви са намеренията ни с Винету. Когато се спряхме на място с добро прикритие, той ме попита:

— Чарли, нима беше необходимо да бием този път?

— Да. Юмите ни очакват. Не се ли появим, ще тръгнат да ни търсят. Тогава ще открият следите ни, които водят към пуеблото, и дори и да не ни нападнат, то ще отгатнат намеренията ни. Можем да очакваме, че ще ни посрещнат както подобава, ако тази вечер се спуснем с ласата в котловината.

— Хмм, може и така да е, но ние бихме могли да се скрием на някое друго място, където да изчакаме вечерта.

— Няма да имаме никаква полза, Емъри! Трябва да ги заблудим, да ги накараме да повярват, че се каним да стигнем до пуеблото през теснината. И помисли си само как хубавичко ще ги изиграем после! Те ще напрягат зрение и слух, насочили цялото си внимание надолу по потока, сигурни, че ще се изкачим нагоре по реката, или, ако открием втората дияра, че ще поемем нагоре по брега на потока. И в двата случая сме право в ръцете им. Но ето че сега се намираме над тях и се приближаваме оттам, откъдето не ни очакват.

— И какво печелим? Ти не искаш да причиняваме никакво зло на индианците! Е да, ако беше разрешил да ги изтрепем, тогава щеше да има смисъл да се катерим нагоре-надолу в тази жега и да пълзим наоколо, излагайки живота си на опасност. Но щом не бива да им се случва нищо лошо, тогава можем само да ги изплашим, а после да ги оставим спокойно да си отидат.

— Тях да, но не и един друг човек, а именно стария Мелтън. Него ще заловим, стига само да е възможно. После за вечерта ще ни остане да спипаме сина му. Е, сега доволен ли си?

— Щом е така, да. Не ми казахте, че целта ни е залавянето на стария Мелтън.

— Защото се разбираше от само себе си. А сега напред, иначе онези типове ще вземат да станат нетърпеливи и като нищо могат да

напуснат скривалището си.

Продължихме да се промъкваме нататък, като вече пълзахме по земята. Всеки миг можеше да ни донесе среща с търсените от нас хора.

— У ф! — изведнъж чух апача да възкликва с нескрито учудване. Той беше няколко крачки пред нас, току-що беше станал от земята, стоеше до един гъст храст и сочеше с ръка към разкрилото се пред него свободно място. Притичахме дотам и бяхме обзети от същото разочарование. Тревата на полянката беше изпотъпкана. Там се бяха крили юмите, ала не се виждаше нито един от тях.

— Отишли са си! — обади се Винету.

— Да, ако обаче не е някаква хитрост — предупредих аз. — Възможно е да са забелязали идването ни и да са се оттеглили, за да ни посрещнат с куршумите си.

— Ще видим — каза апачът. — Нека моите братя почакай малко тук! Той се върна известно разстояние назад, после прескочи потока и по отсрещната му страна отново започна да се спуска надолу. Там растяха толкова начесто гъсти храсталаци, че ако юмите все още бяха нейде пред нас, нямаше да могат да го забележат. По отвъдния бряг на потока той премина пред погледите ни безшумно като змия и изчезна за около десетина минути. След това се върна. Вървеше изправен, което бе сигурен признак, че не беше видял нито един неприятел.

— Отишли са си! — подвижна ни още отдалече. — Прехвърлили са реката. У спях да различа и проследя дирите им, докато накрая изчезнаха във водата!

— Неприятно! — ядоса се Емъри. — Сигурно са се изкачили при пубелото, изгубили търпение. Значи от залавянето на стария Мелтън няма да излезе нищо.

— Ако е само това, ще е най-малкото зло — подхвърлих аз.

— Само това ли? Че какво друго може да стане?

— Те са прехвърлили реката. Ако забележат следите ни, тогава ще...

— Мътните го взели, да! Тогава ще ги проследят. Ще тръгнат надолу, също като нас ще изкатерят брега и ще стигнат до потока. Следователно да останем тук и да ги посрещнем. По-щастлива развръзка човек не би могъл да си представи.

— Аз не се радвам чак толкова като теб. Е, да, ако са забелязали дирята ни, сигурно ще я проследят. Обаче остава въпросът по какъв

начин! Ако тръгнат назад, откъдето дойдохме, непременно ще открият Фогел и конете ни.

— Това е най-лошият късмет, който можем да извадим!

— Нещо повече от лош късмет! Трябва незабавно да продължим, за да разберем накъде са се отправили.

Втурнахме се надолу към потока, а после и по брега на реката. Бързо прегазихме плитката вода и по земята, там където дерето излизаше на реката, забелязахме много повече следи, отколкото преди. Разгледах ги, ала не ми стана ясно. И Емъри нямаше голям успех. Винету също само поклати глава и най-сетне каза:

— Може би юмите са се върнали в пуеблото. Нека моите братя бързо ме последват да отидем при нашите коне!

Затичахме се нагоре по дерето. За наш ужас, по тревата разбрахме, че юмите са били там. Бяха открили дирите ни и ги бяха проследили, но за съжаление не напред, накъдето се бяхме отправили, а назад, откъдето бяхме дошли. Без повече да се спираме, хукнахме към гъсталака — там бяхме оставили Фогел с конете. Не можехме и да мислим повече за предпазливост, понеже ставаше въпрос за нашия спътник и за нашите животни. С пушки в ръка се носехме напред, пробивайки си път през храсталаците като подгонен дивеч. Бяхме готови мигновено да стреляме.

Ето че най-сетне пристигнахме... но конете ни заедно с Фогел бяха изчезнали. Земята не беше изровена, нито тревата изпотъпкана. Нямаше следи от борба. Нашият цигулар беше изненадан и пленен по всички правила на изкуството. Оттук, описвайки дъга, отпечатъците водеха обратно към дерето. Ние, големите умници, бяхме претърпели унижително поражение. Емъри ни се сепна:

— Сега ми стоите тук като истукани и се зяпате един друг! И къде е старият Мелтън, когото искахте да заловите?

— Моят брат Емъри не е ли правил досега грешки? — попита го Винету със свойствения си спокоен тон.

— Колкото искаш, колкото искаш! — отвърна англичанинът с комична искреност. — Но ние трябва да освободим Фогел! Хайде, елате, хайде!

Той се затича, но когато видя, че го следваме съвсем бавно, спря и ни извика:

— Побързайте де, побързайте! Нямаме време за губене!

— И накъде ще вървим? Към пуеблото ли? — попитах го аз.

— Към... а-а, значи смяташ, че са го завлекли там ли? Тогава наистина няма да стане тъй бързо, както си мислех.

— Естествено не можем посред бял ден да отидем там и да атакуваме онази крепост. Само ще си счупим главите.

— Но какво ще правим до настъпването на нощта?

— Ще чакаме. Друго не ни остава.

— Тогава елате! Да отидем пак до скалите над пуеблото, откъдето ще се спуснем по ласата тази вечер. Оттам ще можем да видим какво ще правят с конете ни и с Фогел.

— Да, и ако юмите решат да ни потърсят, ще намерят й тези дири, бързо-ще ни проследят и ще осуетят нашата спасителна акция. После не само че няма да заловим двамата Мелтън, ами ще трябва да отпишем и Фогел.

— Но къде ще прекараме останалото време?

— Ще ви покажа — обади се Винету. — Нека моите братя ме последват!

Той закрачи начело към въпросното дърво и там седна зад храстите на земята. После ни попита:

— Моите братя имат ли нещо против да останем тук?

— Да, аз имам! — навъсено отвърна Емъри. — Та тук ще седим точно под носовете на неприятелите си!

— Тъкмо това е единствено правилното — обясних му аз, — защото юмите сигурно пак ще се промъкнат насам веднага след като отведат Фогел в пуеблото.

— Да не са луди да дойдат!

— Поне Мелтън ще изпрати един или няколко разузнавачи, за да разберат къде се намираме и какво кроим.

— И ако тези типове наистина се появят? Какво ще правим тогава?

— Ще ги изпратим обратно в пуеблото да занесат много поздравии на двамата Мелтън. Така онези негодници вече ще знаят, че сме тук и много ще внимават да не причинят зло на нашия спътник.

— Хмм. Нямам нищо против. Клетникът се намира в извънредно голяма опасност.

— Съвсем не е в чак толкова опасно положение. Докато сме наблизно, няма от какво да се страхува.

— Ами! Не забравяй наследството!

— Е? Продължавай!

— Ако им спомене за него, ще го пречукат на място.

— Едва ли ще излезе толкова глупав да им говори за наследството.

— Защо не? Напротив, мисля че в яда си като нищо ще го направи.

— Сигурно ще го каже — потвърди Винету. — И тъкмо заради това Винету седна тук.

Този път не можах да отгатна какво искаше да каже апачът. Когато го погледнах въпросително, той продължи:

— Моят брат Шарли вярва ли, че двамата Мелтън се страхуват от нас?

— Да.

— Дали си мислят, че тук ще могат да ни заловят и убият?

— Не. Напротив, убеден съм, те знаят много добре, че вероятно скоро ще дойде техният край.

— Да, няма да им позволим да ни нападнат и убият. Те успяха да заловят Фогел, но с нас няма да им провърви. Открихме свърталището им. Опитат ли се да избягат, ние винаги ще сме по петите им и няма да ги оставим на спокойствие, докато не ги заловим. Те го знаят. Ето че сега неочаквано Фогел им пада в ръцете, открито ги обвинява в извършените от тях престъпления и им казва, че истинският наследник е той. Какво ще направят те?

— Незабавно ще го убият! — отвърна Емъри напълно убедено.

— Моят брат Шарли също ли мисли така?

— Не — отговорих аз, понеже вече разбрах какво бе имал предвид Винету. — Убийството само би влошило положението им, защото след това убийците не могат да разчитат на никаква милост от наша страна.

— Моят брат е прав, защото ако те не убият Фогел, а го използват като заложник, все пак е възможно да се спасят.

— Значи моят брат Винету смята, че ако останем да седим тук, скоро ще дойде някой техен парламентъор, така ли?

— Да.

— Моят брат е най-прозорливият от трима ни. Той никога не се лъже и вече съм убеден, че предположението му ще излезе вярно.

— Много се съмнявам — намусено промърмори Емъри. — А дори и да се окаже вярно, нима ще започнете преговори с тези хора?

— Да. Първата ни грижа трябва да е да не допуснем младият човек да пострада, а ние можем да постигнем това единствено ако се престорим, че приемаме предложенията на противниковата страна. Днес проявихме непредпазливост, но в цялото нещастие има едно голямо щастие, което ме кара по-спокойно да посрещна бедата.

— И кое е това щастие?

— Че взехме с нас ласата си. Ако ги бяхме оставили при конете, сега нямаше да знам как изобщо да освободим Фогел...

Винету ме прекъсна, като ми направи знак да мълча. Той беше легнал така, че можеше да вижда на известно разстояние надолу по дерето. Забелязах как очите му искряха. После долових стъпки. Някой предпазливо се приближаваше като човек, който се колебае. Скрихме се още по-навътре в храстите. Ето че се появи... един индианец. Огледа се наляво и надясно и щом наоколо не видя жива душа, той окончателно излезе от дерето и започна да изучава следите в тревата. Когато се обърна с гръб към нас, Винету се надигна, приближи се безшумно зад него и попита:

— Какво търси моят червенокож брат в тревата?

Юмът се стресна, светкавично се обърна и от уплаха изпусна пушката си. С крак Винету побърза да я ритне надалеч.

— — Загубил ли е нещо моят брат?

По израза на мургавото лице на юма забелязах, че той светкавично взе някакво решение, втурнах се напред и с три скока застанах пред входа на дерето. В следващия миг той стори същото. Врълхлетя право в ръцете ми и аз здраво го хванах. Индианецът направи опит да се изтръгне, но след като не успя, се умири и позволи на Винету да вземе и останалите му оръжия. И когато го отведох настрана от дерето и му заповядах да легне на земята, той безропотно се подчини. Винету се настани така, че иззад храстите да може да наблюдава дерето, и после се обърна към пленника:

— Знае ли моят брат кои сме ние?

Индианецът кимна.

— Нека каже имената ни!

— Винету и Поразяващата ръка. Другият бледолик не го познавам.

— Този бял мъж е прочут ловец. Моят брат правилно назова имената ни. Къде ги е чул, или може би самият той се е запознал вече някъде с нас?

— Да, виждал съм ви в Сонора при Асиенда дел Аройо и в Алмаден алто.

— Щом моят брат си спомня какво се е случило там, той сигурно знае също, че не сме врагове на юмите, защото сключихме с тях мир. Защо юмите застават срещу нас?

Индианецът не отговори.

— Тогава ние победихме няколкостотин юми, а сега сте толкова малобройни. Мислите ли, че този път ще имате по-голям късмет?

— Ние живеем в пуебло, където не може да проникне нито един враг.

— Моят брат се лъже. Скалата на Алмаден алто е много потрудна за изкачване от вашето пуебло. Въпреки това влязохме в онази крепост и дори измъкнахме оттам собственика ѝ като пленник. Алмаден алто беше охранявана от много воини на юмите, но въпреки всичко моят брат Шетърхенд я завладя съвсем сам. Колко лесно ще проникнем във вашето пуебло! Можете всички да бдите, но ние пак ще се промъкнем незабелязано през каньона и тесния вход. А успеем ли, вие сте загубени! Затова ви съветвам по-добре да не допускате да се стига чак дотам.

Тези думи свалиха камък от сърцето на индианеца. Той беше пленник. Можехме да го убием. Но сега побърза да отговори:

— Защо вождът на апачите дава един съвет, който не може да бъде последван?

— Не можете да го последвате ли? Защо? — попита Винету, макар да разбра много добре какво имаше предвид юмът.

— Защото хората, за които се отнася този съвет, нямат възможност да го чуят.

— Ние ще те изпратим да отидеш при тях.

Тогава лицето на индианеца просветна още повече.

— В такъв случай ме пусни да вървя! Ще кажа на моите братя какъв съвет си ми дал.

— Почакай малко! Откога червенокожи воини не се срамуват да бъдат роби на една бяла скуоу?

— Ние не сме нейни роби.

— Такива сте. Заради нея дори започвате вражда с трима прочути воини, като добре знаете, че стига само да пожелаят, те могат да ви унищожат. Заради тази жена вземате под закрилата си хора, които са разбойници и убийци и даже не са от никое племе на червенокожите мъже. Би трябвало човек да ви презира.

В очите на юма пробляснаха гневни искри. Но той успя да се овладее.

— Бялата беше скуоу на нашия вожд и само заради това все още ѝ служим.

— Че кой ли червенокож воин е служил някога на скуоу на своя вожд, и то след неговата смърт? Нека моят брат каже на другарите си какво мисли Винету за тях, ако продължават да закрилят бялата жена и двамата ѝ приятели. Пленили сте един млад бледолик, който е наш приятел. Откраднали сте конете ни. Снощи ни нападнахте, за да ни избиеете. Всичко това предизвиква отмъщението ни и то неизбежно ще ви сполети, ако не се съгласите да изкупите вината си по начин, който ще ви предложи.

— Какво иска Винету от нас?

— Нашите коне, младия мъж, за когото току-що споменах, както и двамата бели, живеещи при онази скуоу в пуеблото.

— И какво ни предлага Винету в замяна?

— Всичко! Живота!

По цялото поведение на юма си личеше големият респект, който той имаше от Винету, но въпреки това по тънките му устни се появи лека подигравателна усмивка.

— И какво ще стане, ако нашите воини не се съгласят с твоите условия?

— Съвсем скоро ще разберете. А сега можеш да си вървиш. Ние ще останем на това място, докато слънцето слезе на десет педи от западния хоризонт. Не ни ли отговорите дотогава, между нас ще решава томахокът. В тъмнината ще се промъкнем нагоре по потока и ще застреляме всеки, който ни се изпречи на пътя. После ще влезем в пуеблото ви и ще си вземем всичко, което отказвате да ни дадете.

— Винету е велик воин, но юмите не са мишки, които страхливо бягат от дупките си веднага щом чуят да се приближава някакъв неприятел.

— Вие изобщо няма да го чуете. Преди да се усетите, той ще е вече сред вас. Нека моят брат сега си върви. Колкото по-скоро получим отговор, толкова по-добре е за юмите.

Индианецът стана и с вдигната глава изчезна в дерето. Неговата гордост не му позволяваше да прояви пред нас радостта си, че така лесно отърва своята кожа. След като си отиде, Емъри попита:

— Винету мисли ли, че само от страх юмите ще ни предадат тримата мъже, както и конете?

— Не — отговори апачът. — Но Винету знае много добре какво ще стане сега. Воинът на юмите ще се върне и ще каже на Мелтън какво поръчение съм му дал. В никакъв случаи няма да получим поисканото от нас, ала ще ни предложат нещо друго.

— Какво?

— Пленника и конете ни. Освен това ще обещаят на младия бледолик част от наследството, като в замяна ще поискат от нас да си отидем и никога повече да не предприемаме каквото и да било срещу двамата Мелтън. Няма да ни се наложи да чакаме дълго, докато дойде парламентъорката.

— Парламентъорка ли? — учудено попита Емъри.

— Да. Двамата Мелтън няма да се осмелят лично да дойдат, а пък онова, което имат да ни казват, не могат да го доверят на никой от индианците. Остава едно-единствено лице, което да изпратят, и то е бялата скуоу. Освен това се надяват, че с красивото си лице тя ще успее да ни прилъже.

Имах голям респект от проникателността на апача. Колко често съм бил смайван от непогрешимостта на неговите преценки и предположения? Но в този случай бях на мнение, че прекали с твърдението си. Разбира се, не изразих гласно несъгласието си.

Навярно чакахме повече от час. Тогава видяхме да се задава един индианец. Беше човекът, с когото бяхме разговаряли преди малко.

— Е, Винету, да не би това да е бялата скуоу? — обади се Емъри.

— Още не — отговори апачът с напълно безразличен тон. Юмът се приближи с бавни крачки, седна при нас, сякаш това бе нещо съвсем естествено и като че за него не съществуваше ни най-малка опасност.

После зачака някой от нас да го заговори. Винету бе твърде горд, за да го стори. Аз също нямах намерение пръв да взема думата. Но изглежда, Емъри имаше такова желание, понеже го измъчваше любопитство. С един поглед го помолих да мълчи. По този начин юмът се видя принуден да заговори пръв. И така, най-сетне той ни попита:

— Моите братя навярно не са си и мислили, че ще се върна толкова бързо, а?

— Ние изобщо не сме мислили повече за теб — отвърна Винету.
— Дали ще дойдеш или не, това е важно за вас, а на нас може да ни е безразлично.

— Предадох твоето известие на двамата мъже, които живеят при бялата скуоу.

— А защо не и на другите воители на юмите? — изплъзна се от устата на англичанина.

— Казах го и на тях. Всички го чуха. Бащата на онзи, дето стана мъж на бялата скуоу, ме изпрати да ви донеса отговора им.

— И какъв е той?

— Бялата скуоу ще дойде при вас, за да разговаряте.

По лицето на Винету се плъзна сдържана усмивка. А англичанинът гневно избухна:

— Бялата скуоу ли? Да не мислиш, че имаме обичаи да преговаряме с фусти?

— Мъжът, който ме изпрати, смята, че с удоволствие ще говорите с нея.

— Ами защо не се появи самият той?

— Защото няма време.

— Тогава нека изпрати сина си!

— И той няма да дойде. Те смятат, че няма да ги пуснете да се върнат.

— Като нищо! Имаме достатъчно основателни причини.

В яда си Емъри изтърси всичко това с много гневен тон, но Винету каза:

— Щом някой дойде при нас като парламентъор, ние никога няма да го задържим, когато поиска да си отиде, пък който и да е той. Вождът на апачите не е свикнал да преговаря с жени. Но за да разберат воините на юмите, че имаме желание да се отнесем възможно по-

дружелюбно с тях, аз давам разрешение на жената да дойде. И така отиди в пуеблото и ѝ го съобщи!

Юмът се отдалечи и ние с напрегнато любопитство зачакахме появянето на Юдит, която след всичко случило се имаше нахалството да иска да преговаря с нас.

Сигурно онези в пуеблото са били убедени, че ще дадем съгласието си, защото не бяхме чакали кой знае колко дълго, когато еврейката се показва вече долу в дерето. Тя беше повела със себе си една млада индианка, която носеше лек плетен стол от камъш.

Юдит се беше издокарала много грижливо. За да скрие до голо остриганата си глава, тя си беше сложила кърпа, увита във формата на тюрбан. Тя ни кимна, направи знак на индианката да постави стола срещу нас, седна на него и като се засмя, каза:

— Сеньори, радвам се да ви видя здрави и читави. Очевидно тази продължителна езда ви се е отразила добре. Всички ми изглеждате бодри и в добро настроение. Дано това се отрази благоприятно върху нашите преговори.

Ние нито станяхме на крака, нито я поздравихме. Отговорих ѝ със студен и недружелюбен израз на лицето:

— Стига празни приказки! Да се захващаме с работата, заради която сме се събрали! Сега живеете заедно с тъй наречения Смол Хънтър и неговия баща в пуеблото, нали?

— Да.

— В Ню Орлиънс все още не знаехте, че този човек му е баща. Кога го узнахте?

— Тук, след като бащата пристигна.

— Тогава навярно вече ви е известно и истинското име на вашия годеник?

Тя пак се изсмя.

— Казаха ми, че няма защо да се срамувам от вас, нито пък защо да се страхувам. Вие не сте опасен за нас и затова, без да се боя, мога да ви призная, че знам истинското име на годеника си.

— Той се казва Джонатан Мелтън, а баща му — Томас Мелтън, нали?

— Съвършено вярно.

— Ами чичо му?

— Хари Мелтън.

— Знаете ли къде се намира в момента?

— Навярно вие го знаете по-добре от всеки друг! Та нали сте го убил!

— Кой ви го каза?

— Неговият брат. От един толкова брутален човек като вас може да се очаква дори и убийство с цел грабеж.

— Хмм! Считате ме за брутален?

— Разбира се, имам всички основания за това! Нима не искахте веднъж да наредите да ме бият с камшик?

— Наистина, и си признавам, че и сега ми струва известно усилие на волята да не проявя бруталност. Но да запазим спокойствие, така ще е по-добре. Щом ви е известно истинското име на вашия годеник, знаете ли тогава защо се намирам тук?

— Да. Той ми каза.

— Значи знаете, че е измамник?

— Измамник ли? Джонатан е хитрец и на мен и през ум не ми минава да го коря заради това.

— Разбирам. Вие сте се разорила, вече не притежавате нищо друго освен тази камара от камъни и глина, която тъй високопарно нарекохте «замък» и която всеки индианец може да ви оспори. Сега на вас ви е добре дошло, че Джонатан получи голямо наследство, което искате да профукате заедно с него. Но аз дойдох, за да заловя вашия скъп Джонатан.

— — Знаем го — засмя се тя.

— И тъй като признавате, че сте съучастничка, имам голямото желание да задържа и вас.

След тези думи тя пребледня и с несигурен глас бързо попита:

— Сеньор, аз съм парламентьорка. Нима смятате да ме арестувате?

— Нямам намерение да ви задържа сега. Безпрепятствено можете да се върнете при вашата достопочтена компания. Само ако сметна за необходимо да сложа ръка на вашата персона, ще го направя, но колкото е възможно по-късно.

— Много любезно внимание от ваша страна — усмихна ми се лъчезарно тя.

— О, не. Причината е съвсем друга. Не желая да ви виждам наоколо и затова, докогато е възможно, ще гледам да ви държа по-

далеч от мен. Това са истинските ми основания.

— Значи ще спазите обещанието си, сеньор. Вие сте също тъй искрен с мен, както и аз с вас. Затова ще ви кажа, че ви намразих още от първия миг, когато ви видях.

— Благодаря! Такава голяма чест отдавна не ми е оказвана.

— И тъкмо затова — побърза тя да продължи, — за мен е висше удоволствие възможността да преговарям с вас... но всъщност за истински преговори и дума не може да става. Дойдох само да ви кажа, че усилията ви тук са съвсем напразни. Досега винаги имахте щастие и си помислихте, че сте съвсем близо до целта си. Но страшно много се лъжете. Действително ли сте толкова луд, за да вярвате, че ще успеете да проникнете в нашето пуебло?

— Давам ви думата си, че само да поискам, ще вляза в котловината.

— Дори наистина да стигнете до нашата котловина, каква ще ви е ползата? Нали все още не сте в пуеблото?

— Тогава ще се изкатерим по него.

— Не си въобразявайте, че сте всемогъщ! Дори и да проникнете в пуеблото, това не означава, че ще заловите някой от нас. Ние сме въоръжени и наистина няма да ви щадим. А още по-малки са надеждите ви да се доберете до парите.

— Аз пък съм убеден, че ще ги взема.

— Няма да видите и пукната пара! Но вашият налудничав план ви е струвал досега толкова много усилия, че ни е жал за вас и затова и ние ще ви дадем нещичко.

— И какво ще е то, добра ми сеньора?

— Навярно знаете къде се намира в момента Фогел?

— Да.

— Неговият случай е още едно ярко доказателство, че с вашите прехвалени ум и находчивост няма да стигнете кой знае колко далеч. Че на кой разумен човек би му хрумнала мисълта да помъкне със себе си един толкова неопитен хлапак? Какво ни пречи да го обезвредим?

— Не бихте имали най-малка полза. Със смъртта на единия наследник, който има още няколко сънаследници, вие все още не сте правомерни притежатели на наследството. Престъплението си остава престъпление. Сигурно е, че и през ум няма да ви мине да убиете младежа.

— Мен ли имате предвид? Е, ами на мен ми е съвсем безразлично дали ще умре или ще остане жив. Обаче ако се върна оттук, без да постигнем споразумение, Джонатан и баща му несъмнено ще го убият. Слушайте какво ви предлагам! Ще си получите обратно конете, както и младежа, който се казва Фогел и твърди, че е роднина на Хънтър...

— Чудесно!

— Фогел ще получи сто хиляди долара в ценни книжа, а на вас ще дадем десет хиляди долара.

— На мен?

— Да. Помислете си само какво означава това, след като сте взел и парите на чичо Мелтън. когато сте го наръгали с нож! Значи ще се сдобиеете с цяло състояние.

— Съвсем вярно, сенъора.

— В замяна на това няма да искаме от вас друго освен... Тя млъкна и ме погледна изпитателно, навярно за да се опита да отгатне какво бих казал за онова, което ще последва.

— Е. освен...?

— Освен да се откажете от преследването на Джонатан и на баща му, никога да не споменавате за цялата работа пред други хора, както и да придумате Фогел и роднините му да се задоволят със стоте хиляди долара.

— Каква великодушна скромност!

— Значи сте съгласен!

— Да.

— Това ме радва! Наистина не вярвах, че ще бъдете толкова разбран, че тъй бързо ще проумеете изгодата от предложението ни. Ако и тримата сте съгласни, тогава...

— Съгласни сме. Само преди това ще трябва да се осведомите кой въпрос по-точно засяга нашето съгласие.

— Е, кажете де, кой?

— По въпроса, че всичките Мелтън са най-големите негодници, живели някога на този свят.

— Това няма нищо общо с нашата работа.

— Има, както има общо и с другата истина, за която между нас също съществува съгласие, а именно, че вие също сте голяма негодничка, и то колкото двамата Мелтън взети заедно.

— Сеньор, защо са тези приказки? Нима искате да развалите нашето хубаво споразумение?

Изглежда, тя наистина беше повярвала, че съм готов да се съглася с нейното предложение, още повече че въпреки голямото си възмущение се бях показал възможно по-спокоен и по-безразличен. Като че едва сега тя забеляза, че бях говорил подигравателно и гневно. При последните си думи тя се изправи, сякаш се канеше да си тръгне ядосана. Аз също станах от тревата и я погледнах остро в очите.

— Нашето споразумение ли? Вие наистина ли допускахте, че ще се съглася с вашите повече от налудничави условия?

— Налудничави ли ги наричате? Налудничави? — извика тя. — Помислете си добре за това, което ви предлагам!

— Няма какво толкова да му мисля! И без друго Фогел ще получи всичко, естествено всичко, което все още не сте прахосали от парите му.

— Цяла лудост е да се твърди подобно нещо. Вземате каквото ви се предлага!

— Не!

— Тогава няма да си получите и конете.

— Аз ще си ги взема.

— И Фогел ще умре.

— Ако падне и косъм от главата му, вие, сеньора Юдит, ще платите с живота си!

— Много ми се ще да знам как и кога ще се доберете до мен!

— Ще разберете. Мислех си, че нямате основания да бъдете прекалено самоуверена. Нали вече добре познавате Винету и Олд Шетърхенд!

— Затова пък сега вие ще ни опознаете по-добре. И така, ще се съгласите ли с предложенията ми?

— Не!

— Тогава няма какво да си кажем повече!

— Тя направи знак на индианката, която по време на разговора ни бе стояла настрана, да вземе стола и да се отпрати към дерето. Щом стигна там, тя спря, постоя така, забила замислен поглед в земята минута-две, после пак се върна и отново пристъпи към мен.

— Ние вярвахме, че ще приемете предложенията ни и все пак...

— В такъв случай съм негодник, който би трябвало да се приравни с вас и двамата Мелтън — прекъснах я аз.

Без да обръща внимание на думите ми, тя продължи:

— Помислихме си, че е възможно да се опънете. Затова ми беше поръчано да ви дам срок до утре по обед, за да размислите по-добре.

— Много любезно от ваша страна!

— Наистина, защото това е последна отсрочка по милост. Утре по обед пак ще дойда и пак ще ви задам същия въпрос. Нали ще бъдете тук?

— Сигурно, освен ако още преди това не се видим.

— Няма да ви се удаде — изсмя се тя. — И така, до утре на обед. Довиждане, велики герою, спасителю на хора, които изобщо не ви засягат!

— Не бързайте толкова, сеньора! Ние ще ви придружим малко.

— Защо? — учудено попита тя и отново се спря.

— Защото като кабелиероси добре знаем какви са задълженията ни, когато ни посети дама. Ще ви изпратим до вашите хора.

— Но те ще стрелят по вас.

— Най-много да стрелят по вас, но не и по нас.

— Не, по вас ще стрелят. Останете си тук!

— Ами, да тръгваме! Не ни е страх.

— Е, нямам нищо против да ви застрелят.

Заедно с индианката тя забърза надолу по дерето. Аз я следвах плътно по петите. След мен вървяха Винету и Емъри. Долу при реката еврейката свърна и навлезе в тесния каньон. Щом видя, че и там продължих подир нея, тя се закова на място и каза:

— Струва ми се, че се каните да дойдете до горе!

— Естествено!

— Но нали вече ви казах, че индианците, които ме чакат там, ще стрелят по вас!

— Скъпа ми сеньора, не се тревожете заради нас! Та нали виждате, че вървим съвсем близо зад вас! Ако някой се опита да стреля по нас, ще улучи вас. Вие сте нашият щит.

Тя се изплаши.

— Изчезвайте! Връщайте се обратно! — извика заповеднически.
— Иначе няма да направя нито една крачка.

— Няма ли? Е, все някак си ще съумеем да ви уговорим. Голяма глупост бе от страна на Мелтън да ви изпрати при нас. Вярно, ние сме достатъчно порядъчни хора, за да ви пуснем да се върнете, обаче сме решили да ви придружим.

— Няма да вървя!

— Тогава ще ви принудя! Не ми се сърдете, прелестна сеньора, ако вашата лебедова шия влезе в съприкосновение със силните ми пръсти.

Хванах я отзад за врата. Тогава тя се свлече на земята, седна и с упорит тон каза:

— И да ме убиете, няма да се помръдна оттук!

— И самата вие не си вярвате! Ще тръгнете, ще тръгнете! Хайде, ставайте!

. Хванах я за едната ръка над лакета и така я стиснах, че тя извика от болка и бързо скочи на крака. После продължи да върви напред. Винету и Емъри ме следваха по петите. Апачът държеше готовата си за стрелба карабина от дясната ми страна, а пък англичанинът беше насочил своята пушка напред покрай лявата ми ръка. Така те можеха да стрелят, а всеки от противниците ни, който се опиташе да ни изпрати някой куршум, щеше да улучи Юдит.

Не ми беше приятно, че бях принуден да действам по такъв начин, защото колкото и ниско да бе паднала в морално отношение, все пак тя беше жена. Но тук ставаше въпрос не само за освобождаването на Фогел, но и за успеха на целия ни план. Не можех да си позволя да бъда спрян от някакви си кавалерски чувства.

Каньонът се стесняваше все повече и повече. Скоро зърнахме няколко индианци, залегнали в засада зад един храст, издигащ се до скалите. Младата индианка със стола беше избързала напред и ги беше осведомила как стоят нещата. Те ни позволиха да се приближим толкова, че аз измъкнах револвера си и побутвайки еврейката да върви напред, дадох няколко изстрела, за да ги изплаша. Тогава те избягаха. Така продължихме да ги прогонваме от едно място на друго все по-назад, докато най-сетне един по един те изчезнаха встрани, и то в онази теснина между скалите, която водеше от каньона на Флухо бланко към котловината на публото.

Ние също застанахме до теснината. Това беше мястото, където според сметките на двамата Мелтън трябваше да стане опасно за нас.

Затова казах на Юдит:

— Тук трябваше да бъдем хванати натясно. Половината от юмите щяха да ни очакват в тесния пролом, а другата половина, които бяха залегнали в засада долу край потока, имаше задачата да нахлуе в теснината подир нас. Виждате, че никак не е лесно за онези, които ни се изпречат на пътя, докато за нас никак не е трудно да отидем до всяко място, където пожелаем.

— Вие сте истински сатана! — изсъска тя.

— Няма да ви противореча, сеньора. — Дори ще ви призная, че ще ми достави истинско удоволствие да изпратя по един куршум на всеки, който се опита да напусне пуеблото и да мине през тази теснина между скалите. Сега всичките ви хора са се сврели в котловината. Обградени са. Ние ще седнем пред входа и няма да пуснем никого. Вярно, че сме само трима, обаче разполагаме общо с над шейсет изстрела, без да е необходимо да зареждаме. Кажете го на вашите хора! Кажете им също и че за тях няма да има никаква милост и снизхождение, ако на пленника му се случи нещо лошо! А сега си вървете! Нямаме повече нужда от вас. Но понеже утре по обед ни уредихте среща, по уреченото време ще седим пак тук. «Големият герой» ви казва довиждане!

Пуснах ръката ѝ и тя изчезна в теснината. Ние насядахме пред входа, държейки в ръка пушките си, готови за стрелба. Вече не беше кой знае колко светло в дълбокия каньон. Денят си отиваше.

— Чарли, знаменит си — прошепна ми Емъри. — Кой би повярвал, че е възможно посред бял ден да стигнем дотук здрави и читави! Пуеблото е наше. Вече спечелихме играта.

— Все още не сме я спечелили. Мисля, че двамата Мелтън ще избягат.

— По дяволите! Тогава пак ще се наложи да хукнем подир тях и да ги преследваме кой знае колко надалеч!

— Същото си помислих и аз. Тъй че бе близо до ума да им пресечем пътя за бягство. Съществува само този единствен път, който сме заели. Те знаят, че сме тук и че ще стреляме по всеки, който се осмели да навлезе в теснината. Няма накъде да мърдат.

— Но ние не можем вечно да киснем тук. Трябва да влезем в котловината.

— Естествено! Веднага щом се смрачи, ще се измъкнем оттук. За съжаление нямам коне, така че ни се налага да извървим пеша дългия път нагоре до ръба на котловината.

— Но тогава изходът тук ще остане свободен.

— Да, но те не го знаят. Мислят си, че ще останем тук и няма да посмеят да си покажат носа навън.

— Но нали когато се спуснем отгоре, те ще ни видят и тогава ще се втурнат насам, за да избягат през теснината.

— Няма как да им попречим.

— О, има! Един от нас трябва да остане тук.

— Хмм! Можем да го направим. Какво ще каже моят брат Винету?

— Нашият брат Емъри е прав — отвърна апачът. — Нека той остане тук. Със своята двуцевка и двата си револвера може да отблъсне всички, които се опитат да излязат от котловината.

— Добре, тъй ще направя — съгласи се англичанинът. — Освен това не съм добър катерач. Спускането по ласата би ме затруднило много. А тук единствената ми работа ще е да натисна спусъка, ако някой си покаже носа.

— Но ще се справим ли ние двамата с всичко, което има да се върши в публото? — попитах Винету.

— Да — кимна той.

— Да заловим двамата Мелтън и да отблъснем юмите, които ще се опитат да ни попречат?

— Те няма да ни пречат. Изобщо няма да са в публото. Сигурно са залегнали пред теснината — там, където тя извежда в котловината. Както ние сме застанали от другия ѝ край и бдим никой да не може да се измъкне навън, така и те бдят от отвъдната страна, за да не би пък ние да проникнем вътре.

— Признавам, че е така, но все пак е твърде дръзка мисълта само двама души да се осмелят да се спуснат от високите скали в тази толкова дълбока котловина, където се намира многочислен неприятел. Един-единствен глупав куршум може да просне на земята и най-големия храбрец.

— Юмите изобщо няма да стрелят. Те не са в публото, а са при изхода на котловината. В публото са останали само двамата Мелтън и бялата скуоу. Навярно ще съумеем да се справим с тримата, без

индианците да разберат каквото и да било. А после никой няма да ни докосне с пръст, защото двамата Мелтън ще ни служат като щит, също както преди малко бялата скуоу. Моят брат Шарли си представя нещата много по-трудни, отколкото са всъщност.

Разбрах, че е прав, и се почувствах по-спокоен. Бях обзет от толкова силни опасения само защото според мен тази нощ трябваше да бъде нанесен последния решаващ удар. Ако излезе неуспешен, ще имаме всички основания да се страхуваме, че няма да можем да направим нищо повече.

Емъри стана и се отдалечи, за да събере сухи дърва за огъня през нощта. Тръгнах подир него да му помагам. По-добре щеше да е ако гори огън, защото така англичанинът щеше да има двойна полза. Първо, да е осветено наоколо и второ, ако го запалехме не пред теснината, а вътре в нея, той щеше да представлява значителна пречка за всеки, който се опита да излезе навън.

След като се смрачи, през теснината до нас достигна лек пушек. Значи юмите бяха запалили огън от другата ѝ страна. Ние също натрупахме сухи клони пред входа и ги запалихме. Бяхме събрали толкова много горивен материал, че пламъците можеха да бъдат подхранвани през цялата нощ.

Емъри си намери едно място сред гъсталака, където щеше да седи на тъмно точно срещу огъня. Така имаше възможност над пламъците му да наблюдава част от теснината и навреме да забележи всеки, който се опита да изскочи навън. Ето че вече дойде времето да тръгвам с Винету. Поисках от англичанина да ми даде и своето ласо.

— Ето ти го! — каза той. — Надявам се да не се скъса. Кога ще стигнете горе при ръба на котловината?

— Най-рано след час, час и четвърт, защото сме принудени да вървим пеша.

— Възможно ли е да ми дадете някакъв сигнал, когато се спуснете долу?

— Не, защото вероятно този сигнал ще ни издаде.

— Но много ми се иска да ви помогна, ако се стигне до бой.

— Тогава вслушвай се в шумовете откъм теснината! Ако чуеш обикновени изстрели или някакъв друг шум, ще останеш на поста си и няма да пускаш никого да излезе навън. Но доловиш ли силния гръм на моя Мечкоубиец, това ще означава, че сме изпаднали в опасност и

тогава ще преминеш през двата огъня и ще влезеш в котловината. Щом те видя да се появяваш, ще ти извикам какво да правиш.

В каньона цареше вече пълен мрак. Но нашите очи бяха толкова добре тренирани, че не се блъснахме в нито едно дърво, нито пък се подхлъзнахме в потока. Придвижвахме се доста бързо напред. След като оставихме зад гърба си каньона на реката и дерето, положението ни стана далеч по-добро, понеже звездите достатъчно осветяваха пътя ни.

Закрачихме напред колкото можехме по-бързо. Въпреки това измина повече от час, докато стигнем горе на платото до ръба на котловината. Винету ме заведе при дървото, за което се канехме да завържем ласата.

Долу, там където теснината извеждаше в котловината, гореше голям огън. Иначе беше тъмно. Възцаряваше се дълбока тишина.

Най-напред легнахме на земята, за да извършим пригответленията си. Не беше кой знае каква работа. Трябваше само да завържем ласата едно за друго. След като измина около час, ние преминахме към най-съществената част от нашия план.

Бяхме усукали и вързали единия край на ласата около ствола на дървото. Винету прекара другия им край под мишниците си и стегна ремъка около гърдите си. После праметна Сребърната карабина през рамо и коленичи на самия ръб на пропастта. Аз взех коженото въже в ръце, запънах здраво крака в земята и започнах бавно да го отпускам между пръстите си. Тъй като ремъкът се плъзгаше по ръба на скалата, тя поемаше една част от тежестта. Все още не бях отпуснал цялата дължина на ласата, когато усетих, че Винету стъпи долу върху публото. Той опъна ремъка, за да не се люлея на него насам-натам. Моята задача беше по-трудна от неговата. Лесно е да се спуснеш с дебело въже на дванайсет метра дълбочина, но да слезеш на ръце по някакво си тънко ласо, това вече е трудно. Ако не си помагаш с крака, като нищо можеш да си смъкнеш кожата от дланите. Спускането ми вървеше бавно. Когато най-сетне се озовах при Винету, целите ми длани горяха, но не изпитвах болки. Праметнати на гръб, бях взел и двете си пушки.

Намирахме се на най-горната платформа. Недалеч от нас беше облеганата една подвижна стълба, а на няколко крачки от нея видяхме

отвор. Това беше входът за намиращия се под нас етаж, на чиито покрив бяхме стъпили.

— Забеляза ли нещо подозрително? — попитах апача.

— Не — отговори ми той.

— Може би под краката ни има хора. Ще трябва да се приближим до отвора и да наострим слух.

— Не е нужно, защото там няма никой. Ако на този етаж се намираха някакви хора, стълбата щеше да е спусната в дупката. А тя е облежната отвън на стената и е приготвена за слизане на по-долния етаж.

— Така е. Да се спуснем тогава на следващата платформа! Пропълзяхме до стълбата и направо се плъзнахме по нея до долу, защото така ставаше по-бързо. Там също имаше открита дупка в пода, както и стълба, облежната на външната стена. Следователно и в помещението, на чиято платформа стояхме, нямаше жива душа. Винету посочи надолу към огъня и каза:

— Ей там седят воините, които живеят на най-горните етажи. Затова те са празни.

Вече бях отворил уста, за да се съглася с него, когато под нас се разнесе детски глас.

— Това пък какво е? — попита апачът. — Значи все пак тук има хора!

— По-тихо! — предупредих го аз. — Сигурно по горните етажи няма воини, най-много да са останали жени и деца. Въпреки всичко трябва да сме предпазливи и не бива да причиняваме и най-слабия шум, иначе жените ще излязат навън, за да проверят какво става.

— Не могат да излязат, защото като са слизали надолу, мъжете са оставили стълбите облежнати на външните стени, тъй че другите семейни членове няма как да излязат навън, преди воините да се изкачат обратно и да спуснат стълбите в съответните отвори.

Така продължихме бързо да се прокрадваме от една платформа на друга, докато най-сетне се спуснахме на четвъртата, където за наше съжаление видяхме, че стълбата не беше облежната на външната стена, а беше спусната в отвора.

— Това е опасно — прошепна ми Винету. — Всеки миг някой може да се изкачи по нея. Ще трябва да се спуснем на долната платформа.

— Но как? Нали няма друга стълба, а тази е невъзможно да издърпаме от дупката, понеже това веднага ще бъде забелязано.

— Ще вземем предишната, по която току-що се спуснахме.

— Не. Възможно е някой да излезе от това жилище, да забележи другата стълба, на която изобщо не ѝ е тук мястото, това ще породви подозрения и ще се вдигне тревога.

— Тогава ни се налага да слезем без стълба!

— Но как?

— Взаимно ще си помогнем. Ела!

Етажите бяха високи малко повече от два метра и половина. Следователно можехме да слезем и без стълба. Пропълзяхме до ръба на нашата платформа. От входа на по-долния етаж излизаше слаба, едва забележима светлина.

— Мътните го взели! — прошепнах на апача. — Там долу е третата платформа, тоест тавана на втория етаж, където живее старият Мелтън. Той си е в жилището и там има светлина. Това е опасно за нас, още повече че не разполагаме със стълба и се боя, че ще вдигнем шум.

— Затова ще трябва да слезем възможно по-бързо. Ще спусна моя брат долу с помощта на неговия дълъг Мечкоубиец. Нека после той застане прав до самия зид, за да мога да стъпя на раменете му.

По вече описания начин успешно се озовах на долната платформа. Винету се спусна на раменете ми. За да му предложа с помощта на сплетените си пръсти още едно удобно стъпало, бях принуден да оставя пушката си настрана. Подпрях я на зида близо до мен. Апачът стъпи върху дланите ми и оттам понечи да постави единия си крак върху платформата, обаче крачката му се оказа малко по-дълга. Той закачи тежкия Мечкоубиец и пушката изтрополи на земята. И това стана точно над жилището на стария Мелтън!

— Бързо да отидем в самия край на платформата! — прошепнах аз. — Там ще залегнем, защото най-вероятно Мелтън ѝ сега ще се покаже!

Безшумно се втурнахме по покрива и щом стигнахме до неговия край, се прилепихме плътно до земята. Веднага след това старият се появи. Той се измъкна от дупката до кръста и на диалекта на пуеблосите попита:

— Паю-ти-и? Има ли някой тук?

След като не получи отговор, той се показа в цял ръст и бавно закрачи по платформата — за наше щастие в противоположната посока. В него се бяха породили подозрения. Тъй като на онази страна не забележа нищо, Мелтън тръгна към нас, но не се приближи толкова, че да ни забележи. После се върна обратно при стълбата и пак слезе долу. Щом силуетът му изчезна, ние пропълзахме до отвора и надникнахме вътре. От намиращото се под нас помещение не се виждаше кой знае колко много, понеже дупката бе толкова голяма, колкото да се промъкне през нея някой по-едър мъж. В четириъгълника от пода, който попадеше в ползрението ни, се виждаха само двата крака на един стол. Това бе всичко, което се разкри пред очите ни. Във всеки случай светлината не идваше от помещението под нас, а от някаква съседна стаичка. От време на време до слуха ни долиташе тихо покашляне. Иначе цареше тишина. Както изглеждаше, Томас Мелтън беше долу сам.

— Какво ще правим? — тихо попитах апача.

— Трябва да го заловим — отвърна ми той. — Повикай го! Но не на висок глас, защото ще разбере, че го вика чужд човек.

— Добре, ще опитам да го заблудя. Ти го стисни за гърлото веднага, и то така, че да не успее да гъкне! Останалото е моя работа.

Пъхнах глава в отвора и подвикнах тихо с онзи припряно-тайнствен тон, който прави почти всички гласове да звучат еднакво:

— Татко, татко, долу ли си?

— Да — отговори старият Мелтън и аз долових шум на ставане от стол. — Какво искаш?

Значи бях постигнал целта си да ме вземе за своя син.

— Изкачи се горе, бързо!

— Защо?

— Побързай де!

— Говори по-високо! Или не бива никой да ни чува?

След тези думи го чух да се приближава. Бързо се отдръпнах назад и Винету се приготви да го сграбчи. И двамата бяхме коленичили откъм онази страна на отвора, срещу която беше облежната стълбата, така че при излизането си той щеше да е с гръб към нас. Ето че в този момент се появи главата му, вратът, а после и раменете му.

— Какво има? Къде си...

Мелтън не доизрече въпроса си — пръстите на Винету се склучиха около гърлото му като железни скоби. Ударих го два пъти с юмрук по главата, а след това бързо го подхванах под мишниците, за да го задържа, иначе щеше да се сгромоляса обратно в помещението.

— В безсъзнание е — прошепна ми Винету. — Пусни го да се изпързалия надолу по стълбата!

— Не, защото така ще се вдигне голям шум, а нали синът му живее под него! Аз ще го държа. Ти слез зад гърба му долу и го поеми! Така ще можеш да го сложиш на пода съвсем безшумно.

Лесно беше да се каже това, но трудно да се изпълни. Дупката не беше достатъчно широка за двама, а тялото на Мелтън заемаше цялата стълба, тъй че краката на апача много мъчно можеха да си намерят място на някое от стъпалата ѝ. Но все пак Винету се озова долу и пое отпуснатото тяло. След това слязох и аз.

Най-напред изтеглихме стълбата, за да не може никой да ни изненада. После се огледах. Намирахме се между четири голи кирпичени зида, където нямаше нищо друго освен онзи стар дървен стол. Наляво и надясно водеха отвори, служещи за врати. Хвърлих поглед в дясното помещение, в което доскоро беше седял Мелтън. Също четири голи стени, една стара маса, два дървени стола и постеля, направена от няколко застлани една върху друга кожи, както и одеяла. Извадих ножа си и нарязвах едно от одеялата на дълги ленти, а после се върнах при Мелтън, за да му вържа краката и ръцете. Парче от одеяло напъхахме в устата му, за да не може да вика. След това вече имахме време да се огледаме. На масата стоеше най-обикновена глинена лампа, в която гореше някаква лоша мазнина. Не разполагахме с друго осветление.

Жилището се състоеше от шест помещения, в които имаше съвсем оскъдно обзавеждане, ако изобщо в случая може да се използва тази дума. Личеше си, че всичко е изработено с помощта на секирата. В едната от стаите открихме оръжията на стария. Оставихме ги там, където си бяха. Успокояващо ни поддържа обстоятелството, че този етаж не беше свързан с по-долния чрез вътрешна дупка. Следователно отдолу, от жилището на Джонатан Мелтън и Юдит, никой не можеше да се изкачи на горния етаж по време на отсъствието ни и да освободи стария. Върнахме се при него и го завлякохме в стаята, където бе стояла лампата. Там обърнахме масата с краката нагоре. След това

натикахме тялото на пленника между четирите ѝ крака и здраво го вързахме за тях. Изгасихме лампата, облегнахме стълбата в отвора, изкачихме се на платформата и изтеглихме стълбата горе, за да можем с нейна помощ да се доберем до по-долния етаж, етажа на Джонатан Мелтън.

Отворът към неговото жилище също беше открит и от него струеше много силна светлина. След като спуснахме стълбата да стъпи на долната платформа и слязохме по нея, ние пропълзахме до дупката и най-напред наострихме слух. Чухме да разговарят двама души. Познах гласовете на Джонатан и на Юдит. И тук също имаше облеганата стълба, поради което не бяхме забелязали такава на платформата. Този отвор беше кажи-речи двойно по-широк от другите, които бяхме видели до момента. Затова когато погледнах вътре, успях да видя по-голяма част от помещението, отколкото при стария Мелтън. Джонатан и Юдит седяха един до друг на една пейка. Чух тъкмо еврейката да казва:

— Значи мислиш, че онези тримата ще останат отвън пред входа ни?

— Да — потвърди той, — за да пазят да не излезем от котловината!

— И не можем ли да ги прогоним?

— Не. За съжаление съществува само този единствен път. Дори да разполагахме със стотина, че и с повече мъже, пак нямаше да можем да направим каквото и да било, защото през теснината не е възможно хората да вървят иначе освен един по един. Онези ще застрелят първите и така телата на убитите ще препречат пътя на останалите. Единствената ми утеха е, че тук имаме храна за месеци и вода за цяла вечност. Навярно дотогава ще се изчерпи търпението на онези трима негодници.

— Не е нужно да чакаме толкова дълго. Ела, скъпи мой, ще ти покажа нещо! Да слезем долу!

Да слязат долу? Но тогава те трябва да се изкачат по стълбата! Бързо се отдалечихме от отвора и залегнахме на земята в най-отдалечения край на платформата. Ала напразно чакахме. Те не се появиха. Изглежда от първия етаж можеше да се слезе в приземния през някаква дупка във вътрешните помещения. Тогава ние пропълзахме до ръба на платформата и предпазливо хвърлихме поглед

надолу, но нищо не забелязахме. Много ни се искаше да узнаем какво ще покаже Юдит на своя Джонатан. Несъмнено то бе свързано с въпроса за тяхното бягство. Едва след доста време се осмелихме отново да се прокраднем до отвора. Двамата пак седяха долу и продължаваха предишния си разговор. Още самото му начало ни накара да предположим, че съдържанието му ще е много важно за нас, защото те заговориха за възможността да избягат от котловината. Напъхах главата си още по-навътре в отвора, за да мога по-лесно да разбирам думите им, но тъкмо в този миг Винету ме хвана за ръката, дръпна ме назад и ми прошепна:

— Бързо да изчезваме! Някой идва от горе.

Както вече споменах, ние се намирахме на втората платформа отдолу нагоре, а това означава, че бяхме вече на толкова малка височина над дъното на котловината, че ако се изправехме, запаленият при изхода огън щеше да ни освети. Затова не биваше да вървим прави и пълзейки се отдръпнахме от дупката, където пък светлината от лампата падаше върху нас. След като се отдалечихме на голямо разстояние назад в посока към стената, ние спряхме, за да се послушаме внимателно.

Точно над нас доловихме мъжки глас:

— Хайде да вървим нататък! Защо се спираш тук?

— Защото забелязах нещо, което ми направи особено впечатление — тихо отговори друг глас.

— Какво?

— Глави бяха надвесени ей там над дупката.

— И защо това трябва да ти прави чак толкова впечатление?

— Две глави на хора, които подслушват? И да не ми направи впечатление?

— Ами да! Сигурно там са седели прислужниците.

— Не. Единият беше индианец с дълга коса, а другия — бял, с шапка на главата.

— Значи някой наш воин и може би бащата на младия бледолик.

— Не, защото бащата има друг вид шапка. Бяха чужди хора.

— Я да поогледаме!

По последвалия шум разбрахме, че легнаха на земята и подали глави над ръба на платформата, започнаха да оглеждат какво става под тях. Имахме късмет, че дрехите ни не бяха със светъл цвят. Въпреки

това, ако индианците притежаваха остро зрение, нямаше как да не ни забележат. Изминаха няколко минути, изпълнени с върховно напрежение. После дочухме въпроса:

— Виждаш ли нещо?

— Не.

— И аз не виждам. Сигурно си се заблудил. Че как ли ще влязат чужди хора в нашата котловина и как ли ще се изкачат на тази платформа?!

— И аз не мога да си го обясня. Но въпреки всичко те са тук!

— Не ми се вярва. Хайде спокойно да продължим надолу и да проверим! Сам ще се убедиш, че там няма жива душа.

— Добре, нека проверим!

Чухме как те станаха и се запътиха към мястото, където преди малко бяхме облегли стълбата.

Като безплътни сенки се втурнахме към левия край на платформата, докато двамата индианци се спускаха откъм дясната ѝ страна. После се притиснахме плътно до кирпичения зид.

Тъй като червенокожите вървяха изправени и светлината от огъня падаше върху тях, ние можехме добре да ги наблюдаваме. Щом слязоха по стълбата, те закрачиха бавно от дясната към лявата страна на платформата, като внимателно се оглеждаха. По старанието, с което си вършеха работата, заключихме, че сигурно ще стигнат мястото, където се бяхме притаили.

Тъй и стана. Ето че се приближиха на десетина, на пет-шест, а после и на три-четири крачки от нас.: Надявах се да продължат. В такъв случай светкавично щяхме да се изправим зад тях и да ги сграбчим. Ала те се спряха и като се понаведоха напред, втренчиха поглед в нас.

— Какво лежи там? — попита единият от тях.

— Това е човек — отвърна другият.

— Не, двама са. Кой сте вие?

Видях как извадиха ножовете си. Не биваше повече да се колебаем. Скочихме на крака и се нахвърлихме върху двамата. Ударих ръката на единия толкова силно, че той изпусна ножа си. После понечих да го сграбча за гърлото, ала индианецът бързо отстъпи назад, като протегна и двете си ръце, за да се защити. Така изгубих няколко

ценни мига. Светлината на огъня падаше точно върху лицето ми. Той ме позна и с все сила извика:

— На помощ! Поразяващата ръка е тук горе!

Тогава го ударих с юмрук по главата и той рухна на земята. Бързо се наведох, притиснах тялото му с едното си коляно и го хванах с двете си ръце за гърлото. Той не гъкна повече, ала зад гърба си чух другият да крещи:

— И Винету е тук! Качете се бързо! На помощ, на помощ, по...! Третият вик за помощ секна и премина в стенание. Моят юма бе напълно обезвреден и не се движеше. Когато се огледах за Винету, го видях легнал върху своя противник да обработва главата му с юмруци.

— Какво ще правим с тези двамата? — попита ме той. — Нямаме време да ги връзваме.

— Ще ги спуснем на първата платформа.

Още в следващите секунди двете тела се озоваха долу. Там не можеха да ни навредят. А ние се втурнахме към входа. От него се беше показала една глава — главата на Джонатан Мелтън. Той стоеше на стълбата и от дупката се оглеждаше, за да разбере каква е причината за шума. Видя ни да се приближаваме и с глас, в който си личеше силната му уплаха, извика:

. — Винету и Олд Шетърхенд! Хиляди дяволи! Те са...

Друго не чухме, понеже той изчезна, и когато стигнахме до самия отвор, бе твърде късно, за да го заловим. Беше стъпил вече долу и веднага издърпа стълбата, така че нямаше как да слезем. Следователно изненадващото пленяване на младия Мелтън се провали. Но нямаше защо да се ядосваме, защото той не можеше да излезе от котловината и със сигурност щеше да ни падне в ръцете.

Виковете за помощ вдигнаха на крак цялото пуебло. Над нас жените и децата започнаха да крещят на мъжете и бащите си. Те бяха наскачали около огъня. Едни от тях стояха като вкаменени от смайване, други пък се втурнаха към пуеблото, за да се изкачат на платформата ѝ да ни нападнат. Тогава силният глас на Винету се разнесе надалеч:

— Да, тук са застанали Поразяващата ръка и Винету. Нека воините на юмите не се осмеляват да се изкатерят при нас, защото щом главите им се появят на първата стълба, ние ще стреляме! Нека не се опитват и да избягат през теснината! При изхода ѝ също ги очаква

сигурна смърт! И нека жените над нас бързо се приберат обратно в жилищата си заедно със своите деца и там да кротуват, иначе и техният живот ще бъде застрашен!

В резултат на думите му настъпи дълбока тишина. Нямаше как да забележим какво става на по-горните етажи, но възцарилото се спокойствие ни накара да предположим, че жените се бяха вслушали в нареждането на апача. А то оказа въздействие и върху мъжете, тъй като никой от тях не дръзна да се изкачи по водещата към първия етаж стълба.

Юмите добре познаваха апача. Те изпитваха такъв страх от него и от неговата Сребърна карабина, че бързо се затичаха към огъня. След като всички се събраха там, аз със силен глас ги попитах:

— Кой ви е предводителят? Нека излезе няколко стъпки напред, защото Поразяващата ръка иска да разговаря с него!

Не след дълго един индианец направи няколко колебливи крачки и подвикна:

— Тук нямаме вече вожд. Всеки от нас е равен на другия, но аз ще изслушам онова, което Поразяващата ръка има да ни казва.

— Първо виж нещо друго! Погледни към онзи клон, който стърчи от дясната страна на огъня! Ей сега той ще изчезне.

Вдигнах Мечкоубиеца в положение за стрелба и се прицелих. При трептящата несигурна светлина на огъня този изстрел беше много труден, но аз уверено натиснах спусъка. Куршумът улучи клона и така го преряза, че върхът му отлетя към скалите.

— Уф, уф! — разнесоха се гласовете на слисаните индианци.

— Видяхте ли колко непогрешими са куршумите ни? — подвикнах им аз. — Със същата непогрешимост ще улучим и вашите сърца или глави, ако не направите каквото поискаме!

— Какво иска от нас моят бял брат? — попита юмът.

— Много малко. Ние не дойдохме тук като врагове. От вас не искаме нищо друго освен двамата бледолики, които са се скрили тук.

— Защо желаете да ги заловите?

— Защото са извършили няколко големи престъпления, заради които трябва да бъдат наказани.

— Не можем да го позволим, понеже им обещахме да не ги предаваме в ръцете ви.

— Аз не настоявам червенокожите воители да нарушат едно вече дадено обещание. Какво друго сте им обещали?

— Нищо.

— Тогава ви уверявам, че няма да нарушите дадената дума, защото сами ще ги заловим. Или може би сте се задължили и да ги защитавате, в случай че успеем тайно да се вмъкнем тук?

— Такъв случай не е споменаван просто защото изобщо не смятахме, че е възможен и ако ти... уф, уф, уф!

Той прекъсна думите си с това възклицание, изразяващо изненада, понеже в същия миг се случи нещо, което наистина можеше да изплаши юмите. Емъри, като чул моя изстрел, се втурнал в теснината и в момента излизаше от нея. С един дързък скок над горящия огън той се озова сред самите индианци, които се вцепениха от внезапното появяване на смелия англичанин. Той ни видя горе на платформата и като размаха пушката си, извика:

— Чарли! Да поубия ли малко от тези типове?

— Не, не е необходимо, защото ще се разберем с добро. Но се качи при нас!

Той направи каквото му казах, а червенокожите изобщо не му попречиха. Дързостта му съвсем ги беше смаяла. След като се изкачи на платформата, първият му въпрос беше:

— Къде са се скрили двамата Мелтън? Знаете ли?

— Да. Но почакай, първо ще трябва да се споразумея с индианците. Отново се обърнах към юмите:

— Моите червенокожи братя видяха, че не се страхуваме от тях и че по-скоро те са в ръцете ни, отколкото ние в техните. Също така вече знаят, че ние искаме от тях само двамата бледолики. Ще ни оставят ли спокойно да си отидем заедно с пленниците?

— Значи нищо друго не искаш от нас? — попита ме същият индианец.

— И конете. Нищо друго!

— Може би ще поискаш и бялата скуоу, която живее тук, а?

— Не.

— Тя беше скуоу на нашия вожд и ние сме длъжни да я закриляме.

— Нямаме намерение да я вземаме с нас.

— И ще оставите непокътнато всичко, което ѝ принадлежи?

— Да. Няма да се докоснем до нищо, което е нейна законна собственост.

— Тогава сме готови да сключим мир с вас. Къде ще изпушим лулата на помирението?

— Тук горе при нас.

— Всички ли трябва да се качим?

— Не. Достатъчно е да дойдеш само ти, защото ти се изказа от името на твоите братя и ще действаш и заради тях. Донеси си калюмета!

Той се изкачи при нас и свали от врата си своята стара мърлява лула. Тютюн имаше в една торбичка, пъхната в пояса му. Насядахме и калюметът обиколи всички в кръг. Въпреки че се стараехме да съкратим доколкото е възможно тържествената церемония, можехме да вярваме, че юмите ще съблюдават споразумението. Това бе потвърдено и от техния представител, който най-накрая се изправи и тържествено заяви:

— Между вас и нас е сключен мир. Вие сте само трима воители, а ние сме толкова многобройни и въпреки това паднахме в ръцете ви, защото нямаме такава омагьосана пушка като Поразяващата ръка. Моите братя действително ли ще удържат на думата си и нищо няма да ни вземат?

— Да — отговорих аз. — Никога не сме нарушавали дадената от нас дума.

— Тогава ще ви докажем, че и нашите намерения са честни. Воините ни ще донесат и ще оставят тук при вас всичките си пушки и ножове. Така ще сте сигурни, че наистина спазваме мира.

— Нека моят червенокож брат даде тази заповед. Освен това желаем да поддържате огъня до настъпването на деня и никой от вас да не се отдалечава от него. Съгласен ли си?

— Да.

— И накрая да ни кажеш къде са конете ни!

— Те пасат отсреща между дърветата, където е тъмно.

— Изпразнихте ли кобурите на седлата?

— Да.

— Кой взе предметите, намиращи се в тях?

— Двамата бледолики, които искате да плените.

— Заедно с конете ни заловихте и един млад бледолик. Къде е той сега?

— Младият бледолик е затворен тук в пуеблото.

— Къде?

— Не ни казаха. Видяхме само, че го накараха да се изкачи по две стълби нагоре.

— Значи е стигнал до тази платформа, а?

— Да, а после го принудиха да се спусне през дупката в жилището на бялата скуоу.

— Там има ли помещения, подходящи да се държат пленници?

— Не, защото са все обикновени жилища. Може би са го накарали да слезе една стълба по-надолу.

— Но нали щяхте да го видите!

— Не, тъй като от този етаж се слиза на приземния през един вътрешен вход.

— И къде се намира този вход?

— В най-далечния край от дясната страна, в задното помещение, там където е кухнята на бледоликата скуоу.

— Къде спи тя обикновено?

— В предпоследната стая откъм същата страна. Ти научи вече всичко, каквото мога да ти кажа. Сега ще наредя да донесат оръжията.

Той се отдалечи, за да даде съответната заповед. Тук трябва още да спомена, че непрекъснато наблюдавахме отвора, който водеше към жилището на Юдит. Намирахме се близо до него и никак не беше изключено Джонатан Мелтън да се изкачи по стълбата и да се опита да ни изпрати някой куршум. Двамата индианци, които спуснахме върху платформата на приземния етаж, отдавна бяха слезли долу и се бяха присъединили към своите другари при огъня. Изобщо не бяха пострадали.

Ето че юмите донесоха оръжията си и ние ги накарахме да ги струпат близо до нас. След като носачите се отдалечиха, пак останахме сами и можехме да се заловим с освобождаването на Фогел и пленяването на Джонатан Мелтън.

Най-напред разказах на англичанина как с помощта на ласата бяхме успели да се спуснем върху пуеблото и как бяхме заловили стария Мелтън.

— Добре сте се справили! — кимна той. — Да се надяваме, че задържането на неговия знаменит син няма да е по-трудно.

— Няма да е по-трудно ли? Напротив, струва ми се, че ще е много опасно, защото ще трябва да се спуснем през дупката. Не ти ли минава през ума, че Мелтън може да е застанал долу с пушката и револверите си, за да ни свети най-спокойно маслото?

— Ха, мътните го взели, наистина! Но нали трябва да слезем долу, а тъй като там гори светлина, за предпазливост и дума не може да става.

— Може, може. Сам ще се убедиш. Преди това обаче е необходимо да определим кой ще остане горе.

— Мислиш ли, че е нужно някой да остава тук?

— Стопроцентово. Касае се за сигурността ни. Самият аз трябва на всяка цена да сляза долу. А тъй като по всяка вероятност там има някои тайни за разкриване, в което Винету е майстор, то аз предлагам той да ме придружи.

— Хмм, принуден съм да се подчиня, макар че имам много голямо желание да поогледам вътрешността на «замъка».

— Това можеш да го сториш и по-късно, при повече свободно време. Ще ти оставим нашите пушки, но най-напред искам да проверя какво е положението долу.

Свалих шапката си и пъгнах глава в отвора и като се вкопчих здраво в ръба му, бавно се отпуснах надолу, доколкото ми позволяваха ръцете. Стълбата беше махната и затова Винету и Емъри ме държаха отвън, за да не падна долу. Главата ми се озова толкова ниско, че имах възможност да огледам цялото помещение. Видях пейката, на която преди малко бяха седели Юдит и Джонатан, а освен това забелязах една маса и два стола. Над масата висеше огледало. Двата отвора, служещи за врати, които водеха наляво и надясно, бяха закрити със завеси от пъстра басма. И така, надясно живееше Юдит, а наляво — Джонатан. В този момент видях, че дясната завеса се раздвижи. Появи се една женска ръка с револвер. Светкавично отдръпнах глава. В същия миг проехтя изстрелът. Естествено, само след секунда бях на крака встрани от дупката.

— По дяволите! Опасно беше! Кой стреля? — попита Емъри.

— Юдит!

— Че къде е застанала?

- Зад завесата в едно от страничните помещения.
- Ами Джонатан?
- Не го видях. Вероятно ни дебне от другата страна.
- Лоша работа! Не можем да слезем долу.
- О, можем! Аз ще скоча.
- Но тогава и от двете страни ще стрелят по теб!

— Би трябвало да се очаква, но вероятно ще бъда по-бърз от двамата обсадени. Лампата, която гори долу, е поставена на масата. В случай че успея светкавично да я изгася, мога да кажа с голяма доза сигурност, че няма да ме улучат. Донесете ей онази стълба! Извикам ли отдолу, ще я спуснете в отвора и Винету ще ме последва. Просто трябва да рискуваме!

Изпълнението на моя план бе възможно благодарение само на това, че тук входът беше двойно по-широк от останалите. С разкрачени крака застанах точно над него. За да не губя долу ценно време, веднага извадих револвера си. След като спуснах краката си в отвора, увиснах на ръцете си и скачайки в изправено положение на тялото, се приземих долу на пръсти. С една бърза крачка се озовах до лампата. Духнах пламъчето и незабавно направих две също тъй бързи крачки назад и встрани. В този миг изгърмя револверът на еврейката. Тя отново стреля по мен и сигурно щеше да ме улучи, ако се бях позабавил при масата секунда по-дълго. Сега трябваше да прибягна към хитрост. Хвърлих се на земята, и то така, че шумът непременно да стигне до слуха на Юдит. После започнах да стена. По този начин исках да примамя Джонатан. Но на първо време само Юдит издаде своето присъствие с възкликанието:

— Господи, улучих го!

Отговорих ѝ с повторни стенания.

— Ще умре! Аз го застрелях! Светлина, светлина ми трябва! Думите ѝ прозвучаха така, като че ли не беше имала намерение да ме улучи. Помислих си, че ще влезе при мен, за да запали отново угасената лампа, ала чух как стъпките ѝ се отдалечиха към вътрешността на жилището. Тогава бързо скочих на крака и се втурнах във второто помещение, където тя бе стояла до преди малко. Две-три стаи по-нататък се виждаше светлина, която се процеждаше през завесите и ставаше все по-силна и по-силна. Скоро басмата на следващата врата се разтвори и там се появи еврейката с глинена

лампа в ръката. Тя втренчи в мен широко отворените си очи и изпусна револвера, който държеше в другата си ръка.

— Добър вечер, сеньора! — поздравих я аз. — Ще ми простите, че смуцавам вашия домашен уют, нали?

— А... а... ама вие сте тук! — възкликна тя. — Мислех си, че берете душа, а ето... ето че сега стоите пред мен! Не сте ли ранен?

— Не.

— Но защо издавахте такива ужасни стенания?

— Имам навик от време на време да стена за собствено развлечение.

— А аз такъв страх изпитах! Всъщност исках само да ви изплаша.

— Странно! И мислите, че ще ви повярвам?

— Можете да ми вярвате! Имах намерение да не ви позволя да слезете долу, нищо повече.

— Но след като вече бях долу, пак стреляхте по мен! Сеньора, и за това ще си поговорим, но по-късно. Сега ви моля да ми кажете къде се намира Джонатан Мелтън!

— Той не е тук!

— Криете ли го? Е, тогава ще трябва сам да го потърся!

— Търсете!

— Така и ще направя, а вие ще имате добрината да ми светите.

— Не съм ви слугиня. Ето ви лампата! Тя ми подаде малкия съд, който приличаше на ваза. Но аз махнах с ръка и казах:

— Тук вие сте си у дома, а аз не познавам разположението на помещенията. Принуден съм да ви помоля да ме водите. Вървете пред мен! Аз ще ви следвам по петите. Ако тук се крие някой, който има намерение да ме нападне, ще ми послужите като щит и освен това ще трябва да очаквате моят нож да ви пронизе откъм гърба. Два пъти стреляхте по мен, тъй че нямам никакво основание да ви щадя.

— Тук няма никой. Елате! Нейният тон ме обърка. Думите й прозвучаха естествено и искрено, но все пак Мелтън можеше да бъде наоколо. Тя ме поведе надясно през помещенията, където живееше самата тя. Зад всяка завеса очаквах да се натъкна на Джонатан. Ала той не се намираше в тези стаи.

После се върнахме. Тя ме поведе към лявата страна, тоест към неговото жилище. Личеше си, че по-рано тук беше пребивавал

индиански вожд. Ала от търсения от нас човек не открихме никаква следа.

— Е, намерихте ли го? — попита ме тя с победоносен поглед.

— Все още не. Но той се е скрил нейде наоколо и няма да намеря спокойствие, докато не го откроя.

— В такъв случай много ми е жал за вашето спокойствие. Мистър Мелтън замина оттук преди доста време.

— Къде отиде?

— Знам ли? Не е вече тук, не е в публото и изобщо не е в тази местност.

— Но аз го видях тук само преди около половин час.

— Не може да бъде!

— Даже го чух да разговаря с вас ей там на онази пейка под отвора, който ви служи за вход. А сега нека се върнем там! Ще имате и други посетители.

— Кой ще дойде?

— Винету!

— Прекрасно! — подигравателно възкликна тя. — Любопитна съм да видя дали двама толкова прочути уестмани ще успеят да намерят някаква следа!

— Вече я намерих, сенъора! Там, където в момента се намира стълбата, която всъщност трябваше да е при входа. Преди малко забелязах, че е на предишното място.

— И къде казвате се намира тя сега? — подигравателно ме попита еврейката.

— Ще ви я покажа.

— Би трябвало да сте всезнаещ.

— Ще видим! Последвайте ме към входа!

Когато стигнахме там, аз извиках Винету. Той спусна стълбата и слезе при мен. Апачът изобщо не удостои с поглед Юдит, а само ме попита:

— Джонатан Мелтън?

— Не го намерих.

— Ще търсим.

Взех лампата от ръката на еврейката и тръгнах напред, за да осветявам. Измъчвана от любопитство, тя ни последва. Отначало се

отправихме наляво към мъжкото жилище, но след като не открихме нищо, се насочихме към дясната страна.

Онова, което ми бе направило впечатление, без да го споменавам досега, апачът също го забеляза незабавно. Юмът ни беше казал, че бялата скуоу готвела в последното помещение от тази страна, а в предпоследното спяла. Действително в самия край на жилището имаше кухня. В най-отдалечения ъгъл беше направено огнище от глина, а в тавана над него бе пробит отвор, през който димът можеше да излиза навън. Там имаше също чинии, чаши, супници, както и други съдове, а и един голям глинен съд за вода.

Обаче в кухнята се намираше и леглото, направено от нещо като дюшек, няколко кожи и одеяла. В предпоследното помещение висяха само дрехи. На една маса бяха оставени няколко накита, а по пода имаше пръснати други вещи. Личеше си, че нарочно бяха разхвърляни наоколо.

— Е? — попита ме Юдит. — Прославеният вожд на апачите също е тук. Какво открихте?

— Откритията започват веднага — отвърнах ѝ аз.

Ние отново се намирахме в предпоследното помещение. Винету бе твърде горд, за да се обърне към еврейката, но ми каза с достатъчно силен глас, че да чуе и тя.

— Ако тази скуоу беше мъж, Винету щеше да ѝ отговори. Нека Моят брат ми даде лампата!

Подадох му я. Той се наведе, освети пода и ме попита:

— Моят брат мисли ли, че тези вещи винаги са били тук?

— Не. Съвсем наскоро са нахвърляни.

— С каква цел?

— За да се позапълни помещението. Не бива да се забелязва, че нещо липсва.

— Моят брат каза много верни думи. Нека погледне към онзи ъгъл! Какво е това?

— Продълговат четириъгълник, който се различава по цвят от останалата част на пода.

— Какви са ширината и дължината му?

— Ами колкото на леглото, което се намира сега оттатък в кухнята.

— Правилно! Значи леглото е било тук. Бялата скуоу е спала в тази стая. Защо тъй изведнъж е преместила леглото си отатък до огнището?

— За да прикрие нещо.

— Така е. Нека Олд Шетърхенд ме придружи до кухнята.

Когато се озовахме в съседното помещение и Винету посегна към одеялата, за да ги премести, Юдит се възпротиви:

— Сеньори, какво е това! Надявам се, че леглото на една дама е нещо свято за вас!

— Наистина — отговорих аз. — Тъкмо заради това искаме да го върнем пак там, където винаги си е било. Вие никога не сте спала в кухнята.

— Винаги съм спала тук!

— Върху стълбата?

— Върху стълбата ли? Какво имате предвид?

— Имам предвид стълбата, която търсим. Впрочем все още не съм ви задал един много важен въпрос. Къде е младият сеньор, когото държите в плен?

— Не знам. Не съм се интересувала от мъжките работи.

— Ако наистина не знаете, тогава ние ще ви кажем — скрили сте го под вашето легло!

При тези думи тя неочаквано легна върху одеялата и извика:

— Никой няма право да посяга върху ложето на една дама! Това, което искате да направите, е нечувана низост!

— Станете, сеньора!

— Няма! Само насила можете да ме помръднете оттук!

Никак не ми се искаше да използвам сила, но как ли иначе можех да постъпя с тази опърничава фуста? Ето че Винету ми се притече на помощ.

— Който не желае доброволно да се отстрани, ще бъде отнесен с вода!

Той вдигна от земята големия глинен съд, който беше пълен с вода и се приближи с него до леглото.

— Божичко! Тоя иска да излее цялата вода върху мен! — извика Юдит и скочи на крака.

Винету все още не беше успял да върне съда на предишното му място, когато аз бързо дръпнах всички постелки от леглото настрана.

И тогава открихме онова, което бяхме очаквали. Една дупка водеше надолу към приземния етаж. Тя беше закрыта, а капакът ѝ бе направен от кръгли дървени трупчета, отрязани от дебели клони и свързани помежду си с кожени ремъци.

Вдигнахме капака и осветихме дупката. В нея беше облежната споменатата вече стълба.

— Ето я. И така, както виждате, сеньора, много добре знаех къде да търся следата. Бъдете така добра да вървите пред нас!

Побесняла от яд, тя заслиза надолу. Аз я последвах с лампата в ръка, а Винету идваше зад мен. Когато оставихме и последното стъпало зад гърба си, ни посрещна влажен въздух с мирис на плесен. Озовахме се в дълга тясна подземна галерия, и то в единия и край.

Стените ѝ бяха от глина. Вътре нямаше нито един отвор. След като прекосихме около половината от галерията, ние стигнахме до едно място, където подът беше покрит с дебели дървета, наредени едно до друго приблизително така, както обикновено се покриват помийни и отходни ями. Коленичих на земята и отстраних две-три от въпросните дървета. Долу проблясна някаква водна повърхност. Взех едно от дърветата, за да измеря дълбочината. Водата беше дълбока около метър, а разстоянието от нея до пода на галерията възлизаше най-малко на половин метър.

— Уф! — възкликна апачът и на диалекта на сиусите ми каза следното: — Моят брат забеляза малкия воден басейн отвън пред пуеблото, нали?

— Да.

— Сега се намираме точно по средата на галерията, заемаща цялата ширина на пуеблото. Дали тази вода не е свързана с басейна отвън?

— Вероятно.

— Тогава тя сигурно идва от реката и ако човек се спусне в тази дупка и продължи да върви нататък в подземната вода, може да излезе чак при Флухо бланко.

— Така е! Точно по този път младият Мелтън се е измъкнал.

— Би било жалко. Ще трябва да принудим тази скуоу да ни каже така ли е, или не е.

— Но дали ще успеем да я принудим?

— Сигурно, а и да не... я слушай? Моят брат чу ли някакво стенание?

— Не.

— Беше там нейде, в дъното на галерията. Да продължим нататък!

Отново подредих дървените трупчета на старото им място и след това продължихме нашето издирване. Да, ето че сега и аз долових някакви хъркащи стонове. Ускорихме крачките си и скоро стигнахме до края на галерията, без да обърнем внимание, че еврейката изостана назад. Неизбежно мислите ми бяха заети единствено с Фогел, когото търсехме, и това бе причината за бързината ни, а и за моята обяснима небрежност.

И ето че наистина го видяхме да лежи пред нас, целият свързан с ремъци и пристегнат за забит в земята кол. Неколкократно бяха увили една стара кърпа около устата и носа му, така че той можеше само да стене и едва-едва да диша. Естествено най-напред махнахме кърпата. Тогава младежът дълбоко пое въздух и извика:

— Слава Богу! Видях ви, когато се появихте в галерията, и се изплаших да не би да се върнете, без да стигнете дотук. Моля ви, развържете ремъците ми!

Срязахме ги. Фогел се изправи на крака. Докато се протягаше и разкършваше, аз го попитах:

— Брахте ли голям страх?

— Естествено!

— Но нима не ви мина през ума, че ще дойдем?

— О, очаквах от вас, че ще успеете да проникнете в публото, но никак не ми се вярваше, че ще намерите това място. Треперех за живота си.

— Така става, когато човек е натоварен със задачата да охранява коне, а заспива.

— Не съм виновен. Скуката ме приспа. А когато внезапно се събудих, бях вече здраво вързан. Пренесоха ме през каньона и теснината в скалите, а после ме вкараха в публото и тук ме разпитаха.

— Кой ви разпита?

— Двамата Мелтън и еврейката. Досега вие я смятахте само за една лекомислена фуста, ала тя с нищо не е по-добра от двамата

Мелтън и добре знае, че голямото богатство на Джонатан е плод на престъпление. Изпаднах в ярост и извърших голяма непредпазливост.

— Казали сте, че сте законният наследник, нали?

— Да. Можете да си представите тяхното удивление, а после и радостта им. Заявиха ми, че ще трябва да умра, и ме довякоха тук.

— Не са били с чак толкова зли намерения. Искали са да ви посплашат и така да ви направят по-отстъпчив. Те вече ни предложиха едно мирно споразумение, което обаче аз отхвърлих. Подробностите по-късно! А сега ни кажете, разпитваха ли ви за нашите планове!

— Естествено! Двамата Мелтън настояваха да узнаят по какъв начин възнамерявате да достигнете целта си, ала аз нищо не издадох.

— Това е добре! Но да не се бавим повече. Гореще ще можем да разговаряме по-добре. Хайде, елате! Както виждам, еврейката вече е избързала напред.

Върнахме се обратно през галерията. Когато стигнахме до нейния край и понечихме да се изкачим по стълбата, забелязахме че тя липсва. Спогледахме се.

— Какво ще каже моят брат? — попита ме Винету и по лицето му заигра лека, весела усмивка.

— Излязохме големи глупаци.

— Не можем да се изкачим горе — завайка се Фогел. — Сега сме пленници.

— Не сме — отвърна Винету. — А даже и да бяхме, щеше да е само за кратко време. Най-напред ще трябва да разберем дали можем да отворим капака над нас.

— Но дотам изобщо няма как да стигнем. Няма никаква стълба.

— Все пак има една — отвърнах аз. — И това сме самите ние. Добър гимнастик ли сте?

— Да. Качете се върху раменете на Винету! Аз ще клекна и Винету ще стъпи върху мен. Тогава ще можете да стигнете с ръце тавана и ще се опитате да повдигнете капака.

Опитът излезе неуспешен. Юдит се беше изкачила горе, беше изтеглила стълбата и затворила капака.

Не знаехме по какъв начин го беше затиснала така, че Фогел не успя да го помръдне.

— Какво ще правим? — попита цигуларят. — Току-що ме освободихте, а ето че отново съм пленник.

— Сър Емъри ни очаква горе. Ако не се върнем, той ще ни измъкне оттук.

— Ами ако надхитрят и него?

— Тогава ще ни остане пътят през водата.

— Каква вода?

— Не знаете ли, че по средата на галерията, минаваща под този под, има вода?

— Не.

— Изглежда тази вода е свързана с реката. Даже предполагаме, че преди малко Джонатан Мелтън е офейкал тъкмо по този път.

— И кога горе-долу е станало това?

— Преди малко повече от час.

— Аха, приблизително по това време забелязах отгоре да се спуска някаква светлина и чух разговор. Не можах да разбера отделните думи, а още по-малко пък успях да различа хората. Стори ми се, че бяха двама. Те стигнаха до средата на галерията, където светлината малко се позабави, преди отново да се отдалечи и да изчезне.

— Била е Юдит заедно с Джонатан Мелтън. Той ни се изплъзна. Това е лошо, но всъщност е и цяло щастие за нас, защото така намерихме изход оттук. Изобщо няма да чакаме забавянето ни да направи впечатление на сър Емъри, а веднага ще тръгнем по водния път. Засега все още имаме достатъчно газ в лампата, а по-късно ще продължим на тъмно. Моят брат Винету съгласен ли е с мен?

Апачът бе на същото мнение, а за двама ни волята на мастер Фогел не беше от значение. На Винету и на мен ни беше съвсем безразлично, че ще се поизмокрим, а Фогел бе принуден волю-неволю да се примири с това малко неудобство. И така, върнахме се към средата на галерията и махнахме дърветата. След като събухме обувките си и се погрижихме револверите и останалите вещи, които не биваше да се мокрят, да останат сухи, ние навлязохме във водата, която ми стигна до гърдите.

В този случай нямаше как да не се сетя за някои предишни приключения, които макар да приличаха на сегашното, бяха къде-къде по-опасни. За да измъкна от харема една похитена девойка на времето в Египет, аз бях проникнал в канала, който от Нил под земята водеше в двора на въпросния богаташки дом с харема. Успях да мина през

канала само след като разбих една здрава дървена решетка, а после успях да изкъртя и една преграда от много дебела и яка надупчена ламарина. И по време на тази работа се намирах изцяло под вода. Може би половин секунда ме делеше от смъртта — от задушаване или от удавяне. Подобно приключение бях преживял в Севера на Съединените щати — мястото бе обкръжено от всички страни от враждебно настроени индианци. Колко далеч по-безопасно беше сегашното ни положение!^[1]

Вървах начело с лампата в ръка. Бяхме принудени леко да се навеждаме, за да не си удряме главите в свода. Преди колко ли стотици години е бил изграден този канал! Беше облицован с особен вид тухли, които се бяха запазили доста добре. Въздухът беше лош, но все пак не чак дотам, че да затруднява дишането ни. Ако не се лъжех в изчисленията си, водата на канала минаваше през теснината между скалите и излизаше навън, вливайки се в реката. Следователно би трябвало да минем под пътя, по който Емъри бе влязъл в котловината, за да стигне до пубелото.

Пътят ни съвсем не беше кратък. Най-сетне забелязахме, че с всяка крачка въздухът започна да става все по-чист, докато най-сетне светлината от нашата лампа падна върху гъсти клонаци, провиснали точно пред мен. След като я изгасих, разтворих гъсталака, направих още две-три крачки напред и се озовах в реката, чиято вода беше толкова дълбока, колкото и водата в канала. Споменатите клони бяха на някакво пълзящо растение, което напълно закриваше устието на канала.

Винету и Фогел ме последваха на открито, после изкачихме речния бряг и се озовахме в каньона на Флухо бланко, и то близо до теснината между скалите.

— Мелтън също е излязъл оттук — тихо подхвърли Винету. — Мисли ли моят брат, че той все още се намира нейде наблизо?

— Не. Несъмнено е офейкал. Не се е бавил нито секунда.

— Сигурно нашият брат Емъри не е внимавал добре, иначе нямаше как да не го види или чуе.

— По-скоро мисля, че когато Мелтън се е измъкнал тук от канала, Емъри е бил вече при нас в пубелото.

Огънят, който бе поддържан от англичанина пред теснината, беше угаснал. Ние прегазихме през пепелта му и навлязохме между

скалите. На другия край гореше огънят на юмите, чиито пламъци Емъри беше прескочил. Не ни оставаше нищо друго освен да рискуваме със същия скок. Аз пръв се озовах отвъд огъня, като същевременно съборих на земята двама-трима индианци, насядали край него. Юмите изплашено скочиха на крака и смаяно ме зяпнаха. Ето че тогава изникна и Винету. Не можеха да си обяснят загадъчното ни появяване. Те знаеха, че сме горе в публото, а сега най-изненадващо, като изстреляни от тетивата на лък, ние бяхме прелетели над огъня и бяхме влезли в котловината. Червенокожите само ококориха очи, а от смайване дори и не извикаха.

В този миг обаче се появи и Франц Фогел. За юмите това беше още по-невероятно. Та нали младият бледолик беше пленник зад дебелия зидове на публото, а ето че сега изникна пред тях, идвайки точно от противоположната посока.

— Уф, уф! — разнесоха се наоколо възклицания, а индианецът, с когото пушихме лулата на мира, добави:

— Чудеса ли върши днес Великият Маниту? Или моите братя имат по две тела, та могат едновременно да бъдат и в публото, и тук при нас?

— Нека моят червенокож брат поразмисли малко — отвърнах аз. — И ако с мисълта си не стигне до обяснение на чудото, може би тогава някой път то ще го осени по време на сън.

Отправихме се към стълбата, облежната на стената на приземния етаж и се изкачихме до втората платформа. Не е трудно да си представите смайването на Емъри, когато ни видя. Той стоеше горе на пост до входа на жилището на Юдит и естествено очакваше да се появим именно от този отвор, а ето че се изкатерихме при него, идвайки откъм котловината. Той ни посрещна още при стълбата и учудено ни извика:

— Вие тук! Че и мастър Фогел също! Мислех си, че той...

— Тихо! — прекъснах го аз. — Не крещи така! Юдит не бива да ни чуе! Тя мяркала ли ти се е пред очите, след като се разделихме с теб?

— Да, видях я долу в жилището й. От време на време поглеждах надолу и я зърнах да се разхожда насам-натам.

— Нещо не ти ли направи по-особено впечатление?

— Не. Тя пак запали лампата, която ти беше изгасил.

— А не ти ли се стори, че се забавихме твърде дълго?

— Ами позабавихте се, но може би ви се е отворила някаква работа. Какво се случи всъщност? Сигурно някакъв таен път извежда навън от котловината и вие сте го открили.

— Така е. Красивата Юдит реши да ни скрои пъклен номер. Сега си мисли, че се намираме в капан и никак не бих се учудил, ако се опита да надхитри и теб.

Разказах му какво бяхме преживели, а после добавих:

— Сега ще се скрием. Убеден съм, че тя ти крои нещо и скоро ще се изкачи при теб, за да осъществи намеренията си. Любопитен съм да видя какво ще предприеме, за да те обезвреди.

Заедно с Винету и Фогел се отправихме към мястото, където бяха нахвърляни пушките на юмите. Подредихме ги в пирамиди и се настанихме зад тях, за да не ни забележи еврейката.

Наистина стана така, както си мислех. След известно време Юдит се изкачи по стълбата и се огледа за Емъри. Той стоеше на няколко метра от нея.

— Сеньор! — подвикна тя. — Предводителят на юмите трябва да се изкачи тук с още трима индианци и да дойде в жилището ми.

— По чие нареждане?

— На сеньор Шетърхенд. Той е долу при сеньор Мелтън.

— Защо Олд Шетърхенд изпраща тъкмо вас? Можеше и сам да дойде да ми го каже.

— Той не разполага с никакво време. Сеньорите имат да обсъждат много важни неща. Струва ми се, че разговарят за наследството.

— Че за какво са им тогава индианците?

— Не знам. Сеньор Шетърхенд ми нареди да ви кажа да побързате.

— Добре! Съобщете му, че индианците скоро ще дойдат!

Тя пак слезе долу. Емъри се приближи до нас и попита:

— Какво ли ни крои?

— Никак не е трудно да се отгатне. Тя си мисли, че сме ѝ в ръцете, а сега иска да залови и теб. Накара те да повикаш юмите, за да ги придума да те пленят.

— Но каква цел преследва? Каква ще ѝ е ползата, ако ни задържи тук?

— Голяма, много голяма! Ще изпрати вестоносец до нейния Джонатан и той ще се върне. Успеят ли да ни затворят тук, той печели играта.

— Но тогава тя би трябвало да знае къде се намира Джонатан.

— Естествено, че знае!

— Ех, де да можехме и ние да узнаем!

— Ще го научим с хитрост.

— Как?

— Като се представя за стария Мелтън.

— Нищо не разбирам! Сигурно е, че Юдит никога няма да те сбърка с него!

— Ще видиш, че ще ме вземе за бащата. Тя все още не знае, че той е пленен. На всяка цена ще иска да го уведоми къде е отишъл синът му. Точно от този случай ще се възползвам, за да го узная и аз.

— И все пак не проумявам как смяташ да го направиш.

— Ела да слезем долу! Любопитен съм да видя каква физиономия ще направи, когато се изправя пред нея. Най-напред й кажи, че искаш да говориш с мен!

Спуснахме се по стълбата и се ослушахме. Изглежда, тя се намираше в стаята, където висяха окачени вече споменатите дрехи. Емъри вървеше пръв, а аз го следвах, докато стигнахме до завесата.

После той я разтвори и влезе сам при еврейката.

— Вие ли сте, сеньор? — чух я да пита. — Очаквах индианците. Кога ще дойдат?

— Все още нищо не съм им казал.

— Защо? Сеньор Шетърхенд много бърза.

— Искан ми се преди това да поговоря с него. Къде е той?

— Оттатък, в другия край на жилището. Но защо не направите веднага това, което той иска от вас? Защо настоявате първо да разговаряте с него?

— Защото цялата работа ми се вижда малко подозрителна. За какво са му индианците? Нали може да разчита на мен и на Винету, който е при него?

— Не знам.

— Но аз искам да знам! Заведете ме при него!

— Не бива. Не желае никой да го безпокои.

— Никой да не го безпокои ли? Pshaw! Аз съм негов приятел и никога не го безпокоя, но индианците ще го безпокоят. И така, къде е той?

— Оттатък, в другия край на жилището, както вече ви казах.

— И не желаете да ме заведете при него, така ли?

— Не, защото ми забрани.

— Тогава отивам сам!

— Няма да го намерите!

— Веднага ще го намеря, веднага! Да ви го докажа ли?

— Да.

— Добре, сеньора! Ето ви го!

Той разтвори завесата, хвана ме за ръката и ме дръпна да вляза в помещението. Щом ме зърна, еврейката замръзна от уплаха.

— Както виждате, сеньора — казах аз, — не само че бързо ме намериха, но и самият аз бързо намирам изход от всяко положение. Едва-що ме бяхте затворили в подземния свят, и ето че само след броени минути съм пак тук горе, без да сте проявили добрината да ми спуснете стълбата. Във всеки случай се радвате да ме видите жив и здрав, нали?

— Да, да, радвам се. Изключително много се радвам — изсъска тя, като сви юмруци и скръцна със зъби.

— Тогава ще удвоя радостта ви, като ви съобщя, че Винету и сеньор Фогел също не са вече в подземния свят. Тайният канал помогна не само на вашия годеник да избяга, но и на нас ни върна свободата.

Тогава тя изфуча като побесняла котка:

— Вашият късмет е хилядократно по-голям от акъла ви! Но не се радвайте чак толкоз много! Все пак успях да ви изиграя най-хубавия номер!

— Какъв ли ще е той?

— Ами такъв; че помогнах на Мелтън да избяга. Той нямаше никаква представа за съществуването на канала. Никой не знаеше, че по тази вода може да се излезе от публото. Обаче моят мъж, вождът, ми издаде тайната, за да се възползвам от нея в случай на голяма опасност.

— И тази голяма опасност настъпи днес, така ли?

— Да. Днес показах на Джонатан този спасителен път и само половин час по-късно чухме да викат вашите имена. Вие бяхте вече тук. Джонатан побърза да избяга и... наистина се измъкна от лапите ви.

— Нищо! Никак не държа на самия него. Нали остави парите тук!

— Тъй ли мислите? Колко сте ми умен! И за какъв голям глупак го смятате! Въобразявате си, че ще е нужно само да протегнете ръка и да пхнете парите в джоба си, ама страшно много се лъжете. Той си взе парите.

— Само част от тях!

— Не, всичките! Една кожена чанта пълна с държавни облигации и други ценни книжа.

— По дяволите! Какъв малшанс! А и неговият старец също избяга!

Казах всичко това с възможно по-гневен тон.

— И той ли? — попита тя и очите ѝ заблестяха от радост. — Как разбрахте?

— Бърлогата му е празна.

— Че няма знаехте къде е тя?

— Един етаж над вас. Ние се спуснахме в котловината по няколко навързани едно за друго ласа, а когато ни забелязаха и се развикаха за помощ, старият Мелтън беше долу край огъня на постовете и затова успя незабавно да избяга през теснината.

— Чудесно! — извика тя тържествуващо. — Веднага след това и синът му се измъкна през канала, тъй че сигурно са се срещнали и заедно са офейкали.

— Накъде?

— Накъде ли? Навярно страшно много ви се ще да го узнаете, нали?

— Естествено. В този случай моето любопитство е не по-малко от вашето. И вие много бихте искала да знаете в каква посока ви се е изплъзнал вашият любим, нали?

— Да се е изплъзнал от мен ли? Ха-ха-ха! — закиска се тя.

— Смейте се, смейте се! Мен няма да заблудите. Той е избягал и от вас. Никога повече няма да видите нито него, нито парите му.

— Никога ли? Сеньор, аз пък ви казвам, че ще се срещна с него, когато пожелаея.

— Глупости! Та вие не знаете накъде е тръгнал.

— Знам не само това, ами знам дори и къде ще ме чака.

— И аз го знам!

— Вие ли? Струва ми се, че бълнувате! Мястото е известно само на двама души, а именно на него и на мен.

— На трима! Спокойно можете да ме причислите към посветените! Преди да си тръгна от пуеблото, ще ви кажа мястото.

— Нищо няма да ми кажете, нищо! Сигурно ме мислите за толкова глупава, че ако ви позволя да ме ядосате, в яда си ще взема да изтърся нещо, което не би трябвало да издавам. Ала криво сте си направил сметката! И изобщо днес е такъв ден, в който нито една от сметките ви няма да излезе вярна. Джонатан ви избяга заедно с парите си, а и баща му е офейкал със своята сума. Е, да, поне него да бяхте спипали! Трябваше само да му събуете ботушите. Той е скрил своята част от парите между двойните си кончови.

— Мътните го взели! Между двойните кончови! Този тип можех да го спипам досега на няколко пъти! Е, това е то, като нямам никакъв късмет!

— И най-хубавото в цялата история е, че никога повече няма да ги видите и двамата.

— Ами! Ще надуша дирите им и ще ги преследвам, докато ги заловя.

— Никога, никога няма да стане! Погрижили сме се затова! Гнездото завинаги е празно, сеньор!

— О, не е. Та нали вие сте все още в него!

— Аз ли? Че за какво съм ви аз? Аз съм бедна. Почти нищо не притежавам. Простих се даже и с косата си. По ваша вина! Мен ще трябва да ме оставите на мира!

— За «трябва» и дума не може да става. Всичко зависи от моята воля.

— От вашата воля ли? По отношение на мен нямате никаква власт. Че какво толкова съм направила, което да ви дава право да ми посягате? И изобщо имали ли сте някога право да използвате насилие срещу когото и да било? По-скоро ми се струва, че винаги сте се бъркал все в чужди работи и сте ловил риба в чужди води.

— Да, много пъти съм хвърлял въдицата си, а занапред смятам да го правя и още по-често. Първо вие ще се закачите на кукичката ми. Ще ви задържа и ще наредя да ви пазят, докато свърша останалото. После нямам нищо против да вървите накъдето си пожелаете, ако щете можете да хукнете и подир вашия Джонатан. Сега-засега съм любопитен само да видя по какъв начин сте затворила дупката във вашата кухня толкова здраво, че не успяхме да излезем.

Взех лампата и осветих кухнята. Леглото пак се намираше върху дупката, а върху него беше изправена стълбата, и то толкова яко подпряна в тавана, че действително е било невъзможно да повдигнем капака.

— Добре сте се справили — похвалих я аз. — Ако не съществуваше каналът, можеше да киснем долу и до Второ пришествие. Отсега нататък ще ви охраняваме най-строго, за да нямате възможност да ни скроите друг такъв коварен номер. Емъри, ти оставаш тук, докато дойде някой да те смени, и няма да изпускаш из очи тази красива сенъора!

Англичанинът ме погледна донейде учудено. Обаче аз му дадох таен знак, от който трябваше да разбере, че преследвам строго определена цел. Еврейката проумя, че няма друг изход освен да се подчини. Когато ѝ обърнах гръб, за да изляза, тя подигравателно извика подир мен:

— Благодаря ви, сенъор, че ме оставяте тук с този господин! Ако вместо него бяхте вие, нямаше да мога да го издържа. Но изпълнете сега обещанието, което ми дадохте!

— Какво обещание? — направих се на ударен и спрях.

— Щяхте да ми кажете накъде е избягал Джонатан и къде ще се срещна с него.

— Добре, ще удържа на думата си, имайте само още малко търпение!

Изкачих се на платформата и помолих Винету да дойде с мен при стария Мелтън. Трябваше да се изкатерим един етаж по-нависоко. След като това стана, взехме стълбата с нас, спуснахме я в отвора и слязохме по нея. Знаех къде бях оставил лампата и я запалих. Но преди още фитилът да се разгори както трябва, дочухме, че Мелтън не кротуваше. Масата, за която беше вързан, се движеше насам-натам.

Когато стана достатъчно светло, освободихме най-напред устата му. Той веднага изригна вулгарна ругатня.

— Значи правилно съм чул! Олд Шетърхенд и Винету!

— Да, не си се излъгал, мастър Мелтън — отвърнах аз. — Дойдохме тук единствено с намерението да ти докажем, че наистина сме ние.

— Да бяхте отишли да правите компания на дявола!

— Ако бяхме постъпили така, сега щяхме да седим в онзи камънак при брат ти, когото ти уби. Той беше сатана в истинския смисъл на тази дума. Ти му даде наградата, която заслужаваше, а скоро и самият ти ще си получиш своята.

— Затваряй си плювалника! В подобно положение и дума не може да става за убийство. Когато се касае за живота ти, винаги мислиш най-напред за себе си.

— И тогава поваляш и убиваш собствения си брат, така ли? Знаеш ли как те нарече той?

— Как?

— Юда Искариотски. Същото име ти даде и Крюгер Бей, както и различни други хора. Изглежда, върховно удоволствие ти доставя да предаваш своите благодетели и да им се отплащаш с черна неблагодарност. Къде са парите, които задигна от брат си?

— Това не те засяга.

— Засяга ме и още как, защото те са собственост на законния наследник на стария Хънтър.

— Доведи ми го този наследник де!

— Би могло да се уреди.

— Да, би могло, ама не може — злорадо се изсмя той.

— Може, и то как! Мастър Фогел е свободен! Измъкнахме го от галерията, в чиито край го бяхте вързали за един кол.

— The devil! — извика негодникът, като започна да опъва ремъците си. — Кой ти издаде скривалището?

— Никой. Сам го намерих.

— Могли сте да минете единствено през жилището на Юдит! Какво стана с нея?

— Чувства се отлично.

— Ами Джонатан?

— И той е добре. Двамата се обичат толкова всеотдайно, че в най-скоро време ще ги венчаят при бесилката.

— Какво? Да не би и Джонатан да е заловен?

— Да не искаш участта му да е по-добра от твоята?

— Заловен, заловен! — простена той. А после като скръцна със зъби, продължи:

— А бяхте само четирима!

— Даже само трима, понеже пленихте един от нас.

— Пъкълът ви е помогнал, но парите няма да получите! Те са скрити толкова добре, че не бихте ги открили дори и с помощта на сатаната.

— Все ще ги намерим.

— Никога, никога! Но ти не си глупав и няма да искаш прекалено много. Приеми това, което вече ти предложихме чрез Юдит, иначе ще си останеш с празни ръце! Синът ми е скрил парите толкова добре, че е невъзможно да ги откриеш. А той единствен знае къде са.

— И ти също!

— Да, и аз!

— Ами Юдит?

— Не ми се вярва да ѝ го е казал. Такива неща не са женска работа.

— О, любовта развързва езика!

— Това не е толкова съществено. Най-важното е, че ти нищо няма да намериш. И каква ще ти е ползата, ако ни заловиш и ни предадеш на полицията, а самият ти не получиш нищо?

— Действително тази мисъл не е кой знае колко утешителна.

— Добре тогава! Бъди разумен! Пусни ни и вземи предлаганите ти от нас пари! Изборът е твой. Или ще ни задържиш без да видиш и пукнат грош, или ще ни освободиш и ще напълниш джоба си с пари.

— Колко?

— Предлагам ти двойно по-голяма сума от онази, която ти е споменала Юдит.

— Но тогава наследникът ще получи само трохи, а ти все още ще имаш милиони и на всичко отгоре ще получиш и свободата си. Не, това е лоша сделка. А ти да не си мислиш, че ще те предам на полицията? Нямам никакво намерение да те мъкна със себе си толкова дълго.

— И какво друго смяташ да правиш?

— Ами просто да ти тегля един куршум.

— Сър, но това ще е убийство!

— Не, ще е само справедливо наказание. Ти си едно чудовище и човекът, който те унищожи, ще заслужи Божията благословия. Ще направим съвещание, за да решим участиа ти. Най-вероятно зората ще възвести настъпването на последния ти земен ден.

— Няма да го направите, защото не сте мои съдии.

— Сме, сме! Ние се намираме в Дивия запад и ще действаме според неговите закони. Даже и да не споменаваме предишните ти престъпления, през изминалата нощ ни нападнахте, а после през деня ни направихте засада. Целта ви беше да ни убиеете. А законът на прерията гласи: смърт за смърт!

— Сър, вразуми се де! Хайде да делим поравно!

— Не. Искаме всичко.

— Нищо няма да получиш, абсолютно нищо! — изкрещя той разярен. — Убийте ни, вече ми е все едно! Ще умра поне с радостната мисъл, че си оставаш окаян бедняк, защото никога няма да намериш парите, ама никога, никога!

Той изрева това трикратно «никога» със страшна злоба. Аз пък останах толкова по-спокоен.

— Я не се горещи! Знам каквото знам. Позната ми е и кожената чанта на сина ти, където е скрил парите си.

— Кожената...? — едвам изрече той и дъхът му секна. — Ти виждал ли си я?

При тези думи Мелтън така впери поглед в мен, сякаш от моя отговор зависеше животът му.

— Дали съм я виждал? Pshaw! Че каква ли щеше да ми е ползата, ако я бях само виждал?

— Сър, мастър, човече... в теб ли е вече?

— Хмм! Тази чанта е собственост на твоя син. Тя не те засяга. Но ти също имаш пари — твоя дял, както и сумата, която отмъкна от брат си.

— Да, имам ги тези пари, имам ги! — изкрещя той извън себе си от ярост. — Но ти няма да се докопаш до тях! Ако сатаната ти е натикал в ръцете парите на Джонатан, можеш само да му благодариш, обаче ти няма да можеш и да се докоснеш до моите пари!

— О, достатъчно е само да протегна ръце!

При тези думи аз допрях двата си показалеца до краката му. Той трепна, а очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Попитахме:

— Какво, тук? Ти да не ме мислиш за толкова глупав, че да взема да скрия парите в чорапите си и така да ми излязат мазоли?

— В чорапите не, но в ботушите. Мелтън преглътна.

— В ботушите ли? Че събуй ги тогава и надникни в тях! Можеш да ги тръскаш колкото си искаш. И пукнат цент няма да изпадне оттам.

— И то по една основателна причина, а именно защото парите не са вътре в ботушите, а между двойните им кончови.

Главата му се отпусна безсилно назад. Той затвори очи и с гаснещ глас промълви:

— Между... двойните... кончови!

После изведнъж бясно задърпа и заопъва ремъците си и започна да крещи така, че лицето му стана мораво:

— Само посмей да се докоснеш до краката ми, пес такъв! Ще разкъсам въжетата и ще ви направя на кайма!

— Жалък червей! Това са закани на умопобъркан! Ще ти оставим парите дотогава, докато самите ние пожелаем. А сега ще те развържем. Ще дойдеш с нас.

— Къде ще ходим? — попита той значително по-спокойно, понеже не му събухм ботушите.

— Ще видиш. Но само ни се подчинявай и кротувай, иначе не можеш да разчиташ на пощада!

Освободихме го от масата, а после му развързахме и краката. Накарахме го да се изкачи през отвора заедно с нас, а след това да слезе на по-долната платформа и да влезе в жилището на еврейката. Там отново здраво вързахме краката му и го оставихме легнал в помещението, съседно на стаята, където бе входът. Там беше тъмно.

Пазена от Емъри, Юдит се намираше през три помещения по-нататък.

Аз отидох при нея, докато Винету се върна горе. Тя седеше на един стол, обърнала гръб на Емъри, и се престори, че не забелязва моето появяване.

— Искаш ли да те сменим? — попитах англичанина, като затворих очи, наклоних глава настрани и я подпрях с длан. Тази пантомима беше знакът за спане. Емъри веднага ме разбра и каза:

— Наистина съм изморен. Трябва малко да поспя.

— Добре, но кой ще те смени? Аз си имам работа и Винету също е зает. А на Фогел не ми се иска да поверявам толкова важен пост.

— Важен ли? Все ще може да опази една фуста.

— Това би могъл, обаче доведох и друг пленник — стария Мелтън.

В същия миг Юдит рязко се обърна.

— Струва ми се, че той ви беше избягал. Нали преди малко така казахте?

— Да, но пак ни падна в ръцете.

— Наистина сте цял сатана! Какво ще правите с него?

— Най-напред ще му събуем ботушите и ще понадникнем малко в двойните им кончови. Както виждате, сенъора, радостта ви беше преждевременна, а иронията ви — съвсем не на място.

— Де да си бях мълчала! А сега тези пари са загубени! Раздрънках се дори без да ме питате!

— Лъжете се. Все пак аз ви подведох да говорите.

— Как ли пък не!

— О, така е! Ще бъда искрен и ще ви призная, че старият Мелтън ни падна в ръцете веднага с проникването ни в публото, преди още да знаехте, че сме тук. Изненадахме го в жилището му и го вързахме. Бях сигурен, че у него има пари. Много ни се искаше да разберем къде ги е скрил, а най-лесно можехме да го узнаем от вас.

Тогава тя скочи от стола, втурна се към мен и размахвайки пред лицето ми ръцете си със свити пръсти като нокти на граблива птица, злобно изсъска:

— Лъжец, чудовище! Така значи мамите хората! Под маската на най-почтен човек криете такова коварство, което е направо неопишимо! Как ми се иска да ви издера лицето!

Усмихнах ѝ се най-спокойно.

— Само да поискам, ще извършите и друга, далеч по-голяма глупост.

— Не, никога, никога! — увери ме тя гневно. — Сигурно е, че няма повторно да ви доставя радостта да ме надхитрите. Навярно пак искате да изкопчите нещо от мен и за тази цел ми тръснахте една опашата лъжа.

— Лъжа ли? И мога ли да узная каква е тя?

— Ами че сте пленили стария Мелтън.

Тъкмо този отговор желаех да получа. Юдит не подозираше, че ѝ готвех такава клопка, по-опасна от която едва ли можеше да има за нея в момента. И тя беше вече на път да извърши втората глупост.

— Това ли било лъжа? — рекох аз. — Много ми се ще да разбера каква ли цел бих могъл да преследвам с подобна неистина!

— И вие, и аз го знаем много добре. Или можете да ми докажете, че говорите истината?

— Да.

— Къде е Мелтън? Покажете ми годе!

— Невъзможно е да ви го доведе. Вързан е.

— Празни приказки! Е, аз мога да отида при него. Но естествено, вие няма да ми позволите.

— Защо не? На драго сърце!

— Хайде тогава да вървим!

— Добре, елате!

Взех лампата и заедно излязохме от помещението, отправяйки се към стаята, където лежеше Мелтън. Щом го зърна, тя се изплаши.

— Значи е истина, истина е! Сеньор Мелтън, как допуснахте да ви заловят?

— Че нали и вас ви плениха! — изръмжа той.

— Това е друго нещо! Вие сте мъж, бяхте въоръжен, а аз съм...

— Мълчете! — прекъснах я аз. — Изпълних желанието ви и ви показах пленника, но няма да търпя да разговаряте с него. До сутринта той ще остане да лежи тук. Щом се разсъмне, ще си направим удоволствието да поразгледаме ботушите му. А сега ме последвайте!

Обърнах ѝ гръб и нарочно тръгнах пръв, като внимавах поведението ми да изглежда съвсем непринудено. Все пак успях да забележа, че зад гръба ми тя му направи знак. Той можеше да означава само едно, че щеше да се върне при него. А намерението ми беше да я подлъжа да направи точно това. Искях да узная от нея накъде е избягал Джонатан и много вероятно беше тя да го каже на стария, ако успееше тайно да се промъкне до него.

— Е, все още ли ме смятате за лъжец? — попитах я аз, след като отново се върнахме в стаята.

— Този път казахте истината, но въпреки това ще бъда дважд по-внимателна. Няма да можете да ми поставите друга клопка!

— Почакайте само! А теб, Емъри, те моля да бъдеш непрекъснато нащрек. Двата пленници не бива да се срещат и да разговарят. Тази сенъора като нищо е способна да помогне на стария да избяга. След два часа ще дойда да те сменя. По-рано ми е невъзможно.

— Well, ще изпълня дълга си, макар че съм дяволски изморен. Направих му знак и си тръгнах. Той ме разбра и ме придружи до входното помещение. Там тихо ме попита:

— Каква е тая работа със спането? Защо ме питаш дали съм изморен?

— Искам да я накарам да отиде при стария. Поговори сега да речем десетина минути с нея възможно на по-висок глас, за да не чуе какво става тук в предните помещения. После привидно ще заспиш и няма да се събуждаш преди да съм се върнал в стаята.

— Ами ако тя се опита да излезе?

— Няма да ѝ пречиш.

— Но нали може да вземе наистина да освободи стария?

— Няма. Ще го преместя оттам и сам ще легна на неговото място.

— Великолепно хрумване! Любопитен съм да видя дали този номер ще мине.

Той се върна при Юдит, а аз накарах Винету да слезе долу. Пак затъкнахме устата на стария Мелтън и го пренесохме в едно помещение в лявата част на жилището. После Винету ме върза по същия начин като Мелтън и ме остави легнал на неговото място. Беше ми свалил колана, а и иначе в цялото облекло се бяхме постарали да постигнем възможно по-голяма прилика.

След като апачът отново се изкачи горе, аз зачаках с голямо нетърпение резултата от този маскарад. Бях напълно убеден, че Юдит щеше да дойде, ала дали щеше да ми каже каквото исках да знам, това беше несигурно.

Чух я да приказва с Емъри. След известно време разговорът им замря. После измина около половин час и тогава усетих съвсем лек повей като от женски дрехи. Еврейката се появи. Ръката ѝ опипом затърси наоколо и се докосна до крака ми. Трепнах, подобно на човек, който се е изплашил. Шепнешком тя ме предупреди:

— Тихо, сенъор Мелтън! Аз съм!

— Кой е? — прошепнах ѝ също тъй едва доловимо.

— Аз, Юдит! Искате ли да избягате?

— По дяволите! Де да можех!

— Можете, защото ще ви помогна. Забелязахте ли знака, който ви направих?

— Да.

— Шетърхенд е едно глуповато нищожество, на което с истинско блаженство ще изиграя този номер. Преди видях как са ви вързали. Повдигнете ръцете си! Донесох нож.

Последвах подканата ѝ. Тя преряза ремъците на ръцете ми, а после и на краката. Изправих се седнал, като нарочно вдигнах доста шум. Исках да ме предупреди да бъда предпазлив, за да не ѝ направят впечатление моите кратки отговори. Не биваше да приказвам много-много, защото в противен случай неизбежно щеше да ме познае.

— Тихо, тихо! — предупредително прошепна тя. — Иначе моят пазач ще се събуди.

— Пазач ли? — попитах аз.

— Да. За ваше щастие той заспа, а още утре сутринта се канят да ви вземат парите, след което и свободата, и животът ви ще са в голяма опасност. Трябва да избягате при Джонатан.

— Къде е той?

— Също офейка. Аз му помогнах. Тръгна нагоре към индианците могольони, чиито вожд се казва Битсил Илче.^[2] Той беше приятел на моя мъж и с радост ще посрещне Джонатан. Ако го последвате и кажете на вожда, че аз ви изпращам, сигурно ще ви приемат по същия начин. По-късно ще дойда и аз.

— Кога?

— След като си отидат тези четиримата, които се държат така, сякаш са господари на вселената. Засега все още трябва да остана тук, за да узная накъде се канят да се отправят. После и аз ще ви последвам и ще се срещна с Джонатан при Клеки-тсе,^[3] където той ще ме чака. А сега изчезвайте, но внимавайте да не ви спипат!

Тя се отдалечи. Изчаках още десетина минути и след това станах, за да се изкача на платформата. Там седеше Винету.

— Моят брат познава ли Битсил Илче, вожда на могольоните? — попитах го аз.

— Да — кимна апачът. — Той е храбър воин и никога досега не е нарушил веднъж дадената дума.

— А има ли нейде в земите му място, наречено Клеки-тсе?

— Да, знам го. Защо моят брат ме пита за вожда и за това място?

— Защото Джонатан Мелтън се е отправил натам.

— Уф! Как го узна Олд Шетърхенд?

Разказах му всичко. Тогава той тихо се засмя и каза:

— Моят брат е умен и хитър като лисица. Ще яздим към Бялата скала!

Когато изминаха двата часа, уговорени с Емъри, аз слязох долу, уж за да го сменя. Той се беше отпуснал на един стол и обронил глава, се преструваше, че спи. Юдит седеше на друг стол. Посрещна ме с победоносен поглед.

— Ха, това пък какво е! — извиках аз. — Струва ми се, че ти спиш! Англичанинът си даде вид, сякаш в този момент се събужда и лицето му придоби смутено изражение.

— О, наистина! Бях задрямал, но само за няколко минути.

— За няколко минути ли? — изсмя се Юдит. — Сеньор, та вие спахте дълбоко почти два часа без прекъсване.

— Ами вие какво правихте, докато сър Емъри спеше? — попитах аз.

— Какво ли не. Даже малко се поразходих из помещенията.

— Да не сте била и при Мелтън?

— Естествено! Дори мога да ви кажа, че ще намерите празен затвора му. Той тръгна подир сина си.

— Но тогава аз трябва веднага да...

Престорих се, че съм обзет от силна възбуда. Грабнах лампата и изтичах навън. Юдит побърза да ме последва, за да се наслади на гнева ми. Бавно и спокойно Емъри тръгна подир нас. Естествено, че когато зърнах срязаните ремъци, аз изпаднах в ярост.

— Някой му е помогнал! — кипнах аз. — Невъзможно е сам да пререже ремъците си. Да знаех само кой... а-а, сеньора, струва ми се, че вие най-добре знаете кой е бил!

— Тъй ли мислите? — попита ме тя с усмивка на превъзходство. — Е, ще бъда откровена. Да, аз бях, сеньор.

— Вие, вие ли го освободихте?

— Да! И къде е втората глупост, която с такава увереност очаквахте да извърша? Че изпълнете най-сетне и обещанието си да ми кажете къде може да се намери Джонатан Мелтън! Да, да... — тук тя

прихна да се смее, — вашата физиономия в момента е истинско олицетворение на глупостта. Сеньор, отидете в стаята, вижте и станете друг човек, поправете се!

— Хмм, ще последвам съвета ви, но моля ви, сеньора, елате с мен, за да се убедите сама как се поправам!

— Ще изпълня желанието ви. Бъдете тъй добър да вървите пред мен!

Поведох я към другата страна на жилището, към стаята, където бяхме преместили Мелтън. Емъри ни следваше по петите. Когато застанахме пред завесите на споменатото помещение, лицето на Юдит все още сияеше.

— Значи тук искате да ми покажете, че сте се поправил? Ами отворете тогава!

— Да, сеньора, моето поправяне е всъщност и втората ви глупост, за която ви бях предупредил. Ето, вижте сама!

Разтворих завесите. Тя влезе вътре, огледа се, отстъпи стреснато назад и изпищя:

— Мелтън, та тук лежи Мелтън!

— Да, Мелтън — кимнах аз. — Съвсем естествено! Че кого друг очаквахте да видите?

— Мелтън, Мелтън! — повтори тя. — Но това е невъзможно! Това е някакъв номер! Мога ли да поговоря с него, сеньор?

— Не. Последвайте ме пак във вашето жилище!

Щом стигнахме там, тя се тръшна на един стол и ме погледна въпросително. Изразът на превъзходството беше изчезнал от лицето ѝ.

— Имам навика да държа на думата си, сеньора — подех аз. — Обещах да ви кажа накъде е избягал Джонатан Мелтън. Той е на път към Силния вятър, вожда на могольоните. По-късно и вие се каните да го последвате, за да се срещнете с него при Бялата скала. Така ли е или не?

Тя бързо се изправи на крака.

— Кой ви го издаде?

— Самата вие ми го казахте.

— Аз... аз ли?

— Да. Бъдете тъй добра да си припомните вашите собствени думи: «Шетърхенд е едно глуповато нищожество, на което с истинско

блаженство ще изиграя този номер!» Много ми се иска винаги да ми правят все такива тъпи номера!

Тя ме зяпна съвсем смаяна и най-сетне изпелтечи:

— Аз... аз... не ви... разбирам!

— Тогава ще трябва да ви помогна. Знаете ли чии ремъци срязахте?

— Глупав въпрос... на Томас Мелтън!

— Не. Нали току-що го видяхте къде лежи вързан. Вие бяхте тъй добра мен да освободите от плен.

— Вас... вас...?

— Да. И сега следва глупостта, която се заричахте никога да не извършвате. Главният престъпник, Джонатан Мелтън, избяга с всичките пари. Вие знаете накъде се е отправил, а аз трябваше на всяка цена също да го узная. И така, заведох ви при неговия баща, но после веднага го преместих, накарах моите хора да ме вържат и легнах на неговото място. Бях убеден, че ще дойдете, понеже видях, че направихте знак на стария Мелтън. Сър Емъри се престори, че спи. Вие тихичко се измъкнахте от стаята, проявихте се при мен, прерязахте ремъците ми и проявихте деликатно внимание да ми съобщите всичко, каквото исках да знам. Съжалявам ви, защото за една дама никак не е приятно да слуша такива неща. Тъй че нека не говорим повече за това и ще завърша със забележката, че се налага да наредя да ви вържат, иначе като нищо може да ви хрумне идеята действително да освободите стария Мелтън.

— Да ме вържат, мен да вържат!? Но аз не съм в състояние да ви сторя повече никакво зло!

— О, като нищо можете! Вярно, имам възможност да ви обезвредя и без да ви връзвам и дори съм склонен да постъпя точно така, ала само при условието, че най-искрено ми отговорите на няколко въпроса.

— Добре, питайте!

— Преди малко ви обърнах внимание, че няма да успеете да ме заблудите. Ще забележа, ако ме лъжете, и тогава ще съм двойно по-строг към вас.

— Ще бъда откровена.

— Надявам се да е така заради самата вас. И така, кажете ми дали Мелтън разполага с кон!

— Има един от къщата, където прекарахте една нощ.

— Мелтън въоръжен ли е?

— Взе пушка, нож и револвери.

— Но той никога не е идвал по тези места. Ще намери ли пътя до могольоните?

— Да. Трябва само да язди нагоре по бреговете на Флухо бланко, а после да свърне към Сиера бланка, чиито възвишения ще види пред себе си. Няма как да се обърка.

— А къде се намира Бялата скала, където искате да се срещнете с Джонатан Мелтън?

— Също в Сиера бланка.

— Как му хрумна на Мелтън да избяга при могольоните?

— Аз го посъветвах така и му предложих също да се срещнем при Бялата скала. Не бих могла да бъда по-искрена към вас!

— О, можехте!

— Защо мислите така? Знам, че ще преследвате Джонатан и все пак ви издадох къде отива и къде ще ме чака. Значи го излагам на опасността да го плените. Нима можете да искате нещо повече от мен?

— Да. Поисках да узная истината, а вие ме излъгахте. Вашите сведения за могольоните и Бялата скала са неверни. Казахте ми лъжлива посока, точно противоположната, за да изгубим ценно време, а Мелтън да спечели преднина и да ни избяга. Във и около Сиера бланка живеят апачите нихораси. Бихме отишли право при тях, ако решим да следваме описания от вас път и от Флухо бланко се отправим на изток. А е тъкмо обратното — би трябвало да тръгнем в западна посока. Тогава ще стигнем до планините Могольон, откъдето са получили името си и индианците, при които иска да отиде Мелтън. Сигурно разбирате, че няма да позволя да ме измамите.

— Сеньор, ако сте прав, значи грешно са ме осведомили самата мен.

— Престанете да лъжете! Стараете се да ни заблудите, следователно не сте обърнали внимание на предупреждението ми и сега ще ви вържем.

— Няма да го направите! — изкрещя тя. — Няма да го позволя!

Тогава Емъри се обади:

— Я не си губи времето с нея! Ей там висят ремъци. Хайде, вържи я!

С една енергична крачка той се озова зад нея, хвана ръцете ѝ и ги изви на гърба ѝ. Тя бе толкова слисана от тези бързи и решителни действия, че изобщо не помисли да се съпротивлява. С един ремък стегнах китките на ръцете ѝ, а с друг вързах краката ѝ за глезените. После я положихме на пода. Така ѝ бе невъзможно да посети стария Мелтън и да му окаже каквато и да било помощ. Вече не беше необходимо някой от нас да седи при нея и да я пази. Заедно с Емъри се изкачих при Винету, който седеше горе. Той ми каза, че действително Бялата скала се намира в планините Моголъон, а не в Сиера бланка. Следователно не се бяхме отнесли с еврейката несправедливо.

Изчакахме на платформата настъпването на утрото. Юмите оставиха огъня да догори, но продължиха да седят край него. Те гледаха на нас като на господари на публото. Изнесохме стария Мелтън горе при нас. По лесно разбираеми причини той не биваше да научи нищо за бягството на сина си, нито пък къде можеше да го намери. Наканихме се да събуем ботушите му. От ярост старият закрещя и зарита наоколо с вързаните си крака така, че се видяхме принудени да го усмирим. Сложихме го да легне върху една от стълбите на платформата и го вързахме здраво за нея. Ремъци опасвах и целите му бедра до коленете. Но и след това той все още успяваше да се претърколи насам-натам заедно със стълбата, тъй че се наложи Винету и Емъри да го затиснат с коляно и така да го задържат на едно място. Едва тогава успях да събуя ботушите му.

Те бяха подплатени с тънка обработена кожа и аз веднага напипах нещо между кончовите и тази подплата. Нейните шевове бяха явно нови, така че навярно парите бяха защити там съвсем наскоро. Вероятно при шиенето му беше помагала еврейката и ето защо тя знаеше къде старият Мелтън криеше своята плячка.

С помощта на ножа разпрах подплатата. Мелтън престана да крещи. Беше се примирил с положението, но искрящите му от изгаряща омраза очи не се откъсваха от ръцете ми. Единият ботуш съдържаше съвсем тънко пакетче, увито в хартия във формата на плик за писмо, а в другия ботуш имаше две подобни пакетчета. Отворих ги. Във всяко от тези две пакетчета бяха скътани по десет хиляди фунта стерлинги в банкноти (200 000 марки) на Банката на Англия. От третия

плик извадих петнайсет хиляди долара (60 000 марки) в съвсем редовни ценни книжа.

— Мастър Мелтън, ще ни кажеш ли откъде имаш тези пари? — попитах го аз.

— Върви по дяволите! — изрева ми той. — От мен няма да научиш нищо!

— Я не си въобразявай такова нещо! Има най-различни средства да те накараме да проговориш и понеже на всяка цена трябва да разберем произхода на тези суми, ще действаме безмилостно, ако откажеш да ни дадеш исканите сведения. Но първо ще ти обърна внимание, че за един някогашен туниски офицер не е кой знае каква чест да яде бой.

— Бой ли? Искате да ме биете?

— Да. И така, ще ни дадеш ли въпросните сведения?

— Не, дори и да ме убиете от бой, гадове такива!

— Не ме карай да ти се смея! Всъщност не са ни нужни твоите сведения. Ние сме достатъчно умни сами да си ги набавим.

— Е, ами щом сте толкова умни, тогава казвай де!

— Ти и брат ти сте получили по десет хиляди фунта стерлинги от незаконно придобитото наследство. Вашите дялове са ви изплатени от Джонатан в английски пари.

— Десет хиляди фунта стерлинги! Мизерна сума щом става въпрос за милиони! Мислиш ли, че щяхме да се задоволим само с толкова?

— Не. Сигурно е трябвало да получиш още и тъй като се е наложило да се разделиш с Джонатан, той ти е дал на първо време тази сума.

— Я виж ти, колко си ми бил умен, мастър Шетърхенд! Но откъде са се взели тогава останалите петнайсет хиляди долара?

— Били са на твоя брат. Той винаги имаше в себе си пари. Задигнал си му петнайсетте хиляди заедно с другите пари.

— Страшно много се лъжеш. Парите са мои.

— Е, това може да ми е безразлично. Ще те накараме да проговориш! Ето тук е наследникът, когото измамихте. Нека той ти развърже езика! Мастър Фогел, я се спусни от пуеблото и си вземи от онези храсти няколко много хубави, жилави пръчки!

Фогел тръгна. Когато се върна с пръчките, ние вече бяхме освободили Мелтън от стълбата, за да го вържем отново на нея, но вече по корем.

— Е, ще говориш ли? — попитах го пак.

— Не! — скръцна със зъби той.

— Удряй, мастър Фогел!

С току-що отрязания от храстите лък нашият цигулар започна с все сила да свири по гърба на стария, но без никакъв резултат. Мелтън здраво стисна зъби и не издаде нито звук. Тогава Емъри се обади:

— Така нищо няма да стане. Нашият дребничък мастър Фогел няма нужната сила в мишците си. Я ми дай на мен една пръчка! Обзалагам се, че ще го накарам да проговори!

Още от първия удар на англичанина Мелтън извика, защото на гърба му се появи кървав оток. Вторият и третият удар имаха същия успех, а когато при следващите удари пръчката взе да се врязва вече в живо месо, негодникът не бе повече в състояние да издържа болките и извика:

— Престани! Ще ви кажа!

— Е, откъде са десетте хиляди фунта стерлинги? — попитах го аз.

— От наследството — призна той.

— Другите десет хиляди си задигнал от убития си брат, нали?

— Да.

— А петнайсетте хиляди долара?

— Те са също от моя брат. Вече знаеш всичко.

— Добре! Сега ти разбра, че като нищо можем да те накараме да проговориш и само ти ще си виновен, ако ездата ти причинява после известни неприятности.

— Какво? Да тръгна с теб? Та нали вече взе парите! Освободи ме де!

— Мастър, ти да не се побърка? Преследвах те през Дивия запад заради няколко убийства, търсих те из Египет и Тунис, после те гонихме през прериите чак дотук, и сега, след като най-сетне те заловихме, очакваш от мен да те пусна да си вървиш!

— Вразуми се, мастър! Каква ще ти е ползата да ме видиш увиснал на въжето?

— Никаква, тук си прав. Но въпреки това трябва да увиснеш на бесилото, защото само след смъртта ти ще бъда сигурен, че веднъж завинаги си обезвреден.

— Тогава правете каквото щете, песове такива, и бъдете проклети во веки веков!

— Да, наистина ще направим каквото си искаме, а твоето проклятие ще се изсипе върху собствената ти глава. Мастър Фогел, вземи тези пари! Тук са над четиристотин хиляди марки. Твои са!

— Дано се задави с тях четиристотин хиляди пъти! — изкрещя ми Мелтън.

Фогел пребледня. Той взе трите пакетчета, задържа ги в ръката си и най-сетне, този път на немски език, с мъка изрече:

— Господи, колко пари! Ще ми се пръсне сърцето! Това е твърде много, прекалено много!

Той искаше да дели с нас, обаче аз се възпротивих:

— Надявам се да получиш по-нататък, повече пари. Сега ги прибери и грижливо ги пази!

— Добре, на първо време ще ги взема, но по-късно пак ще си поговорим.

Развързахме Мелтън от стълбата. Изправен на крака, той изпитваше още по-силни болки. Срязяхме и ремъка, стягащ глезените му, за да излезе с нас от публото, понеже трябваше вече да тръгваме на път.

[1] Виж т.1 от Събраните съчинения на автора «През пустинята»
Б. пр. ↑

[2] Силния вятър — Б. нем. изд. ↑

[3] Бялата скала — Б. нем. изд. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ПРИ БЯЛАТА СКАЛА

Естествено и през ум не ни мина да се сбогуваме с Юдит. Накарахме юмите да ни покажат коня на Мелтън. Оседлахме го и вързахме собственика му върху него. Върнаха ни и нашите животни. Купихме си запаси от сушено месо. След като казах на индианците да не пипат ласата ни, защото имахме намерение да се върнем да ги вземем, ние си тръгнахме. Юмите ни пуснаха да си вървим, без да ни създават пречки, но по лицата им ясно си личеше, че се ядосаха, загдето бяха принудени да спазват мира между нас. Ако по-нататък им се удадеше случай пак да се срещнат с нас, със сигурност можехме да очакваме враждебни действия от тяхна страна.

Всъщност би трябвало да се отправим нагоре по каньона на Флухо бланко, но се налагаше да се отбием при индианката, за да спазим обещанието си, а освен това нали искахме да си вземем ласата. Ето защо първо яздихме надолу по брега на реката и после свърнахме на изток. В тази посока се намираще къщата ѝ. След два часа стигнахме до нея. Жената стоеше на прага. Попитах я:

— Идва ли някой тази нощ при моята червенокожа сестра?

— Да — призна тя. — Тук беше младият бледолик, когото искате да заловите. Дойде, за да вземе и другия ни кон.

— И ти му го даде?

— Не, сам си го взе. Опитах се да му попреча, но той заплаши, че ще ме убие.

— Без седло ли язди?

— Не, той взе седлото и оглавника с юздите.

— Не ти ли даде някакво поръчение?

— Даде ми. Трябва да кажа на младата скуоу, че бягството му е успешно и че настоява час по-скоро и тя да го последва. После препусна на юг.

— Ние сме доволни от теб и ще ти дадем каквото ти бяхме обещали.

Всеки от нас ѝ подари по нещо, а събрано закуп, то бе толкова много, че когато се върнеше при своите, можеше да мине сред тях за заможен човек. После смушихме конете и се отправихме на юг, за да приберем ласата си.

Когато се добрахме до ръба на котловината и до мястото, където висяха нашите ласа, забелязахме, че юмите се бяха насъбрали долу и гледаха нагоре. Очакваха ни. На най-горната платформа стоеше еврейката. Значи след нашето оттегляне я бяха освободили. Лютата ѝ омраза към нас ѝ беше внушила една много неприятна мисъл. Беше отрязала част от долното ласо, докдето бе успяла да достигне, и с подигравателни викове започна да я размахва пред очите ни. Засмях се. Емъри подпря пушката си върху ръба на скалата и насочих към Юдит дулото. Тогава, крещейки от страх, тя побягна и скоро изчезна в отвора, който представляваше входа на най-горния етаж.

Прибрахме кожените ремъци, но вече разполагахме само с две ласа и половина. Веднага след това започнахме преследването на Джонатан Мелтън.

Откакто бяхме напуснали пуеблото, бяха изминали около четири часа, следователно можехме с право да допуснем, че преднината на Мелтън възлизаше най-малко на осем часа. Затова попитах апача:

— Колко път има до Бялата скала?

— Тъй като разполагаме с добри коне, ще са ни необходими около двайсет часа.

— По моите сметки ще са повече от двайсет, понеже конят на стария Мелтън сигурно ще започне да изостава от нашите животни. На ден по дванайсет часа. Значи ще пристигнем утре. Какво мисли Винету, дали Силния вятър ще ни посрещне приятелски?

— Могольоните не са в много добри отношения с апачите, ала никога не съм им причинявал каквото и да било зло. Защо тогава да не ни приеме дружелюбно?

— Мелтън ще го настрои срещу нас.

— Да, но ако пристигне там пръв.

— Сигурно ще ни изпревари. Ще направи всичко възможно, за да пътува по-бързо.

— Че защо му е чак толкова много да бърза? Той е убеден, че Юдит няма да ни издаде каквото и да било.

— Възможно е да има някакви други намерения, които да ни изправят пред нови опасности. Може би ще предположи, че ще останем по-продължително при пуеблото и да придума могольоните да тръгнат с него, за да ни нападнат.

— Това наистина е възможно. В такъв случай ще се натъкнем на тях и със сигурност те вече ще гледат на нас като на врагове.

Водехме разговора си по начин, че старият Мелтън да не може да чуе. Той не ни удостояваше с нито един поглед. Лицето му беше помръкнало от твърде невесели мисли. От време на време въздишаше дълбоко, или пък издаваше гневни възклицания. Сигурно го болеше пострадалата част от тялото му, с която седеше върху коня.

Скоро разбрахме, че е немислимо да догоним Джонатан Мелтън. Конете на Фогел и на стария Мелтън съвсем не бяха команчески жребци и нашият пленник полагаше всички усилия да забави ездата ни. Би трябвало да е голям глупак, за да не отгатне, че сме по петите на сина му.

Винету познаваше местностите и беше изключително надежден водач. Пред нас беше дирята на Джонатан. Той никога не е идвал по тези места и следваше единствено указанията на еврейката, ала въпреки всичко се придържаше толкова точно към вярната посока, сякаш вече неведнъж е изминавал това разстояние.

Пътят ни водеше все нагоре и нагоре, докато най-сетне, привечер, стигнахме до платото, простиращо се между Сиера бланка и планините Могольон. Там където се намирахме в момента, нямаше гора. Виждаше се само ниска рядка тревица, която напомняше на пуната в перуанските Анди. На нея напомняше и силният студен вятър, който духаше от запад и скоро ни накара да зъзнем. Не бяхме подготвени за толкова острите му пориви.

Ако бях тръгнал само с Винету и Емъри, сигурно нямаше да спираме, а щяхме да яздим през цялата нощ, за да стигнем нашата цел преди Мелтън. Но Фогел не беше издръжлив ездач, а пък старият Мелтън изглеждаше така, сякаш всеки миг ще падне от коня. Донякъде това бе преструвка, но донякъде се дължеше и на болките, които изпитваше.

— Ще спираме ли още преди настъпването на нощта? — попита Емъри.

— Нямам голямо желание — колебливо рече Винету.

— Но нали е невъзможно да яздим до утре сутринта. По-добре ще е да потърсим още сега някое подходящо за бивак място, отколкото да се окажем принудени от мрака да спрем там, където се озовем.

— Моят брат е прав. Знам такова място. Това е една каменна стена, която ще ни предпазва от вятъра. След четвърт час сме там.

След посоченото от апача време видяхме пред нас да се издига ниско планинско възвишение, което на запад се спускаше полегато. Източният му склон падаше толкова стръмно, че образуваше нещо като защитна стена, зад която студеният вятър не успяваше да проникне. Там растяха и доста храсти, а това ще рече, че имаше дърва за огън. При този студ той ни беше много нужен.

Слязохме от конете и развързахме стария Мелтън. Той така се беше схванал, че не можеше нито да върви, нито да стои прав. Наложих ни се да го занесем до едно вдлъбнато място на скалистата стена и там да го сложим да легне.

След като завързахме конете за забити в земята колчета, ние събрахме сухи съчки и запалихме огън, до който налягахме възможно по-наблизо. После ядохме. Мелтън също получи парче месо, което му нарязях на малки парчета и му ги пяхах в устата, защото не ми се искаше да му развързвам ръцете дори и за да се нахрани.

— Ще стоим ли на пост? — попита Емъри.

— Може би няма да е нужно — отвърна Винету. — Тук наоколо няма врагове.

— Добре, тогава всички ще спим! Необходимо ни е.

— И все пак ще е по-разумно, ако един от нас бди — подхвърлих аз. — Първо, трябва да пазим Мелтън и второ, от неговия син може да се очаква всичко. Наистина, той не е прериен ловец, но не е и глупак и е напълно възможно да се досети, че все пак сме узнали посоката, в която се е отправил. В такъв случай ще очаква да го преследваме. Ако е решил да ни издебне?

— Хмм! — промърмори Емъри. — Не е чак толкоз опитен, но ако се безпокоиш, тогава ще стоим на пост.

Хвърлихме жребий. Първата стража се падна на Винету, втората на Емъри, после идваше моят ред и най-накрая оставаше Фогел. Всеки щеше да пази по час и половина, което правеше общо шест часа. След това се канехме отново да поемем на път. В момента беше около девет часа вечерта.

След умората и напрежението от последните дни аз заспах толкова дълбоко, че когато ми дойде ред, Емъри трябваше да ме побутне два-три пъти, за да се събудя. Англичанинът си легна, а аз хвърлих нови дърва в огъня, за да стопля спящите хора. Наоколо беше тихо, но вятърът свиреше покрай нашата защитна стена. За да не задрема, от време на време ставах и се разхождах малко наоколо.

Така премина моята стража и вече трябваше да събудя Фогел. Дожаля ми за него. Той не беше привикнал на такива трудности и пренапрежение. Сънят му се отразяваше добре, тъй че го оставих да лежи и поех и неговия пост.

Събраните дърва за огъня вече привършваха и ето защо се отдалечих, за да донеса нови съчки. Тъй като бяхме претърсили близката околност на бивака, трябваше да отида по-нататък, а заради тъмнината бях принуден да се осланям единствено на осезанието си. Започнах да търся опипом между храстите и постепенно се отдалечавах все повече от огъня. Естествено не ми беше възможно да не издавам никакъв шум. Клоните и клончетата, на които се натъквах, пропукваха и... що за звук беше този, който току-що долових? Хмм! Дали беше изсвирил някой порив на вятъра? Или пък беше цвиленето на кон?

Наострих слух. Звукът не се повтори. Ако не се заблуждавах, шумът беше дошъл откъм дясната ми страна. Оставих снопа от съчки на земята, легнах по корем и запълзях в споменатата посока.

Тъй като трябваше да се провирам между храсти, задачата ми не беше никак лесна. Ако ставаше въпрос за неприятели, изпокрили се наоколо из храсталака, то аз можех да ги открия само ако успеех да преброя пълзешком терена в посока на шума в по-широк зигзаг, тъй че да мина поне веднъж покрай всеки храст. Но така сигурно Щяха да изминат часове, преди да свърша и половината работа. Ала нямах друг избор. И така, запълзях по споменатия начин, насочвайки се първо надясно, докато стигна до скалата, а после свърнах наляво и продължих до края на гъсталака. Така напредвах бавно, когато... ха, ето че отново се разнесе същият звук и сега ясно различих, че беше цвилене. Вече знаех приблизително и мястото, където се намираще животното. Беше близо до стръмния планински склон, където имаше завет. Също като нас собственикът на коня бе потърсил там закрила от вятъра.

Но кой ли можеше да е този човек? Ако е бил там още преди да се появим, то сигурно ни беше видял при пристигането ни. И защо ли стоеше там, защо не беше дошъл при нас, ако не ни кроеше нещо лошо, или пък ако се боеше от нас, защо тогава не се беше отдалечил? Или е пристигнал по-късно? В такъв случай непременно е видял огъня ни. Несъмнено той се е промъкнал, за да разбере кои сме. Фактът, че не се беше появил, но въпреки това беше останал наблизко; можеше да говори както за миролюбиви, тъй и за враждебни намерения. И понеже се касае за повече хора, несъмнено се намираме в опасност. На всяка цена трябваше да узная как стояха нещата, тъй че отново запълзях към скалистата стена, а после и покрай нея. Ако не се бях излъгал в преценката си за мястото, откъдето беше дошъл звукът, в момента се намирах най-много на петдесетина крачки от коня, който беше изцвиллил.

Продължих предпазливо да пълзя на ръце и колене, докато изминах приблизително същото разстояние. И наистина, ей там, в ляво от мен, стоеше един кон, само че... той не беше единствен. Бяха три-... пет..., че и повече. Всичките вързани. Ездачите им сигурно бяха нейде наблизко. Продължих да пълзя между каменната стена и конете. Тогава във високата трева право пред мен зърнах някакъв продълговат обемист предмет, нещо като вързоп с овална форма. Какво ли беше това?

Макар да беше много рисковано и дръзко аз пропълзях до самия предмет, така че да мога да го достигна с ръка. Докоснах го с върховете на пръстите си и съвсем лекичко го заопипвах. Беше човек, загърнал се в няколко одеяла. А къде ли се намираха другите?

Трябваше да опиша дъга, понеже, нямаше как да се промъкна между каменната стена и спящия вързоп. Така стигнах до малка полянка, където седяха търсените от мен хора. Долових, че разговаряха на полувисок глас. На всяка цена исках да подразбера за какво говореха. Поех риска да се приближа още повече и се добрах до един паднал къс от скалата, пред който седяха двамина от въпросните хора. Точно до него растеше храст, тъй че имах достатъчно добро прикритие, за да не ме видят. Проверях главата си между храста и каменния отломък и наострих слух.

— Ха, та това беше езикът на юмите! Дали обитателите на пубелото са тръгнали по петите ни? Каква мисъл само? Но тя съвсем

не беше лишена от основание.

Точно в този момент един от тях каза:

— Не биваше да чакаме, трябваше веднага да ги нападнем! Макар да не говореше високо, все пак по гласа разпознах онзи индианец, в чиято къща завчера вечерта ни бяха нападнали. Значи предположението ми беше вярно. Пред мен бяха пуеблосите.

— Щяхме да извършим грешка — възрази му седящият до него човек. — Куршумите ни можеха да улучат пленения Мелтън, точно този, когото искаме да освободим.

— Не, нямаше да го улучим, защото огънят добре осветяваше всичко.

— Не забравяй поста! Олд Шетърхенд не може да не чуе, че се приближаваме.

— Но нали теб не те чу, макар да беше стигнал толкова близо до огъня!

— Но тогава той все още не беше на пост. Събудиха го тъкмо когато почти се бях приближил до самия бивак. Трябваше бързо да изчезна, защото иначе щеше да ме открие. За щастие той не ме чу.

Ала неколцина от нас несъмнено ще забележи. Налага се да изчакаме, докато следващият застане на пост.

Тогава се намеси трети индианец:

— Ще направим каквото ни каза бялата скуоу — ще изчакаме с нападението, докато се зазори. Така добре ще виждаме по какво и кого се целим и стреляме. Те са само четирима, за един миг ще свършим с тях. Но нападнем ли сега, колебливата светлина на огъня ще ни попречи да се прицелим безпогрешно и ако само ги раним, ще излезе, че напразно сме ги преследвали.

— Прекалено много се страхувате от тях — обади се нашият коварен хазаин.

— Това не е страх, а предпазливост. Бялата скуоу иска да види как нейните врагове падат мъртви на земята. Можем да ѝ направим тази услуга, понеже тя беше скуоу на нашия вожд.

— Тук си прав! — дочух гласа на Юдит. Значи тя се беше измъкнала от одеялата си, беше станала и се беше приближила. — Искам да присъствам на тази сцена, искам да видя как онези мерзавци падат поразени от куршумите ви. Ако ми се подчинявате, ще получите голямо възнаграждение. Ако освободим бащата на моя мъж и убием

неговите противници, техните скалпове ще бъдат ваши, също както пушките им и всичко друго, което носят със себе си. После веднага продължаваме към Бялата скала, за да отидем при мъжа ми. Съгласни ли сте?

— Да, да — разнесе се наоколо в хор.

— Какво е разстоянието до огъня, край който седят негодниците?

— Около триста крачки — отвърна индианецът, който беше ходил на разузнаване. — Ще се промъкна дотам. Трябва да ги видя!

— Опасно е!

— Не и за мен. Знам как трябва да постъпя. Научила съм го от моя мъж, вашия вожд.

— Ще дойда с теб, защото става дума не само за твоята, но и за нашата безопасност.

— Хайде, ела!

Бях чул достатъчно и побързах да се оттегля. Не беше малка работа! Жената се беше втурнала подир нас заедно с индианците, за да види как умираме. За да предприеме и издържи подобна форсирана езда, тя като жена на вече покойния вожд сигурно е прекарала доста време на гърба на коня. А колко ли страшна беше омразата, която ѝ даваше сили! Цяло щастие бе, че дървата за нашия огън се бяха свършили. Иначе щях да остана да си седя без изобщо да подозирам колко отблизо ни дебне смъртта.

Проврях се настрани в храстите, после се изправих, за да мога да вървя по-бързо и започнах да се промъквам устремно напред, за да изпреваря двамата. След като реших, че това ми се е удало, спрях и зачаках. Бях си избрал такова място, покрай което те нямаше как да не минат.

Ето че долових шумоленето на клони. Притаих се и ги пропуснах да ме подминат, а после ги последвах. Намираха се най-много на трийсетина крачки от огъня ни, който беше догорял почти напълно, когато те се разделиха, за да не си пречат при безшумното промъкване. Индианецът продължи да пълзи малко наляво, а тя се придържаше повече надясно. Трябваше да обезвредя първо него, а след това и нея.

Като безплътна сянка се втурнах подир юма и бързо го изпреварих, ала не мина без шум. Той спря и се ослуша. Точно това положение на тялото му бе много удобно за мен. Един скок... и го

сграбчих за гърлото. Веднага го ударих с дръжката на револвера си в слепоочието. После го пуснах да се свлече на земята.

След това се промъкнах подир «дамата». Изглежда, тя си мислеше, че не е нужно да е кой знае колко предпазлива, понеже отвъд нашата каменна стена вятърът виеше с удвоена сила и едва ли някой щеше да чуе стъпките ѝ. Въпреки всичко бях принуден да призная пред себе си, че Юдит се справяше съвсем нелошо. Тя толкова умело използваше сенките на храстите, че ако все още седях край огъня, сигурно нямаше да мога да я забележа.

Ето че вече се приближи до бивака ни толкова много, че имаше възможност добре да огледа всички спящи. Тя клекна в тревата и надникна между клоните. Съвсем тихо се приближих само на педя и останах коленичил малко встрани зад нея. Тя протягаше врат и провираше глава все по-напред и по-напред. Забеляза, че липсвам. Тогава я заговорих:

— Не съм там, сеньора. Трябва да погледнете насам.

Тя обърна глава. Чертите на лицето ѝ сякаш се вкамениха. Не бе способна да издаде нито звук. Бях пъхнал револвера си обратно в колана, но затова пък извадих ножа си и я заплаших:

— Ако изречете само една дума на висок глас, това острие ще прониже сърцето ви! Промъкнахте се дотук, за да видите «негодниците». Е, добре, ще имате възможността хубаво да ги огледате. Станете и ме последвайте!

Изправих се. Но тя остана на колене, без да откъсва от мен втренчения си поглед.

— Ставайте! — повторих аз.

— Вие... вие... вие... ли...? — изпелтечи тя най-послед.

— Да, ето ме, вижте! Но хайде, елате!

— Какво ще... ще...?

— Какво ще правите ли? Ще трябва да седите до нас докато стрелят по нас. Хайде, вървете при огъня!

Тъй като говорех високо, Винету се събуди и скочи на крака. Хванах Юдит отзад за якичката на блузата ѝ и я побутнах да върви напред.

— Уф! — учудено възкликна апачът. — Това е онази скуоу!

— С нея са и юмите, които се канят да ни избият — обясних им аз, като същевременно принудих еврейката да седне на земята до

огъня.

— Емъри и Фогел също се събудиха. Старият Мелтън навярно изобщо не беше заспивал. Изплашеният му поглед се втренчи в неговата злополучна избавителка.

— Ха, кого виждам? — попита англичанинът, разтривайки очи. — това е пак нашата прелестна Юдит! Нима все още сърце не ѝ дава да се раздели с нас?

С кратки думи обясних какво е положението, донесох събраните отпреди съчки, за да разпалим по-буен огън, а след това доवлякох и изпадналия в безсъзнание индианец.

— Юмите засега няма да дойдат — подхвърлих аз. — Сега въпросът е ние какво ще правим.

— Да, какво? И особено какво ще правим с тази фуста, с тази дива кръвожадна котка! Ще трябва да изрежем ноктите ѝ.

— Какво ще каже моят брат? — попитах апача.

— Нищо — отвърна той. — Винету наистина не знае какво да каже за една такава скуоу. Би трябвало да бъде убита, тъй както се смазва отровна змия!

— Не това! — обадох се аз. — Въпреки всичко тя е жена. Ще я пуснем да си върви. Вече знаем как стоят нещата и ще тръгнем на път.

— Не те разбирам — подхвърли Емъри. — Какво ще стане с юмите? Няма ли да им дадем един добър урок?

— На тях няма да им помогнат никакви уроци. Губим време. Вържете Мелтън върху коня му!

— Ами тази @доня, дето се нарича «дама»? Не е за вярване, че въпреки нейните...

— Почакай малко! Първо качете Мелтън на седлото и ми доведете коня!

— Аха, хмм!

Успокои го това, че останах при Юдит, от което си направи извода, че все пак тя нямаше да се отърве без какво наказание. Взех половината ласо, останало след като Юдит го преряза, и с него здраво вързах ръцете ѝ за тялото, преметнах моите пушки през рамо и възседнах коня си. После помолих моите спътници:

— Тъй, а я сега ми подайте добрата ни приятелка! Понеже толкова обича нашата компания, ще я взема за малко в прегръдките си.

Емъри и Винету я хванаха, за да я вдигнат, но тогава тя започна да крещи с все сила. Поех я и я сложих напречно на коня. Другите също се метнаха на седлата. Винету улови юздите на Мелтъновия жребец и тръгнахме първо покрай каменната стена, а после и през откритата равнина, над която с рев се носеше силният вятър. Цялото небе беше покрито с гъсти облаци. Беше непрогледна нощ, ала нали Винету ни беше водач — можехме да разчитаме на него.

Юдит не можеше да си движи ръцете и лежеше неподвижно пред мен като чувал с картофи. Мълчеше скована от страх, защото не знаеше какво сме решили да правим с нея. На Емъри и Фогел не им беше ясно защо я бях взел с нас. Апачът, който винаги ме разбираше, и в този случай показва, че умее да разгадава намеренията ми.

— Ще се отклоним, нали? — попита ме той кратко. — Докато тя вече няма да може да се ориентира.

— Да, и няма да вижда планинското възвишение.

— Хау!

Въпреки мрака забелязах, че той се отклони от посоката, в която яздехме, откакто бяхме оставили зад гърба си долината на Флухо бланко.

Беше може би към четири часа призори, но денят се развидели малко по-късно, отколкото можеше да се очаква в този годишен сезон. Когато се съмна, бяхме изминали значително повече от една немска миля.^[1] Все още се намирахме на платото. Вляво от нас, тоест в южна посока, се виждаше гора, която се простираше много надалеч и се губеше на западния хоризонт като тясна тъмна ивица. Яздихме на юг, докато се добрахме до гората. Там спряхме. Спуснах Юдит на земята, а после скочих от седлото и аз, за да я освободя от половината ласо. Забила поглед в земята, тя не обели нито дума.

— Сеньора, знаете ли къде се намирате? — попитах я аз. Тя не ми отговори.

— Вярно, разбрахме с какво удоволствие прекарвате времето си с нас — продължих аз, — но за съжаление ни се налага да се откажем от по-нататъшното ви присъствие. Сбогом!

Метнах се на седлото и продължихме в тръс. Когато след няколко минути се обърнахме, за да видим какво прави, жената все още стоеше на същото място.

— Тя не знае къде се намира — обади се Емъри.

— Точно това ми беше целта — отвърнах му аз.

— Дали ще се оправи?

— Може би. Но ако е умна, ще си остане там, където е. Нейните юми ще тръгнат да я търсят, естествено най-напред в посока на планините Могольон. Щом забележат, че не сме яздили натам, ще се върнат и рано или късно ще се натъкнат на нея. Страхът, който има да бере, загдето е тъй сама и безпомощна в дивата пустош, ще е справедливо наказание за нея.

— Ами ако не я намерят и най-мизерно си загине?

— Това е немислимо. В търсенето ѝ индианците ще загубят най-много един ден. Може би после те изобщо ще се откажат да ни преследват.

По-късно се оказа, че съм бил прав. Такъв черен гологан се не губи.

Продължихме да яздим все в близост до гората, докато на запад тя се изпречи точно в нашата посока. Следователно ни се налагаше да я прекосим, но тя не ни създаде пречки, защото дърветата растяха много нарядко. По обед я оставихме зад гърба си, а пред нас отново се ширна тревиста равнина, от която тук-там се издигаше по някой нисък хълм. Спряхме за около час, за да могат конете ни да си отдъхнат, и тъкмо се канехме отново да тръгнем на път, когато в далечината пред нас изникнаха конници. Бързо се оттеглихме между дърветата.

Когато се приближиха, забелязахме, че са индианци. Всичките язدهа много хубави коне, но не носеха нито пушки, нито копия, нито пък лъкове.

— Съгледвачи! — обади се Винету и аз се съгласих с него. Разузнавачът трябва да има добър кон, за да може да се придвижва бързо. При изпълнението на неговата задача изброените видове оръжия само му пречат, ето защо обикновено той ги оставя у дома си.

— Съгледвачи ли? — попита Емъри. — Та нали ги изпращат само когато се предприемат враждебни действия. А да сте чували, че някое от тукашните племена е изровило бойната секира?

— Не — отвърна Винету — но тук се пресичат териториите на няколко племена. Винаги има някакви спорове и не е трудно едно племе да нападне друго.

— Четиримата ездаци не са боядисали лицата си с бойни цветове — обадих се аз — и няма как да разберем от кое племе са.

— Нека моят брат изчака да дойдат насам. Както изглежда, това са трима млади воители и един по-възрастен.

Индианците не се бяха насочили право към нас, но все пак се приближиха достатъчно, за да различим накрая и чертите на лицата им.

— Уф! — възкликна апачът. — Та това е моят брат Бързата стрела, вождът на нихорасите! Можем да му се покажем!

Апачът смуши коня си да излезе на открито и се насочи към четиримата. Ние го последвахме. Щом ни зърнаха, индианците спряха конете си и се хванаха за ножовете. Но още в следващия миг по-възрастният от тях извика:

— Уф! Моят приятел и брат Винету! Великият вожд на апачите е за мен като слънчевият лъч за болния, който жадува за топлина.

— А за мен появяването на Бързата стрела е като изворната вода за жадния. Моят брат е оставил пушката си у дома. Дали е тръгнал по пътеката на съгледвачите?

— Да. Бързата стрела и трима наши воители се метнаха на конете си, за да разберат в каква посока ще чуят да се разнася лаят на кучетата могольони.

— Защо е започнала вражда между тях и храбрите нихораси?

— Трима от нашите воители тръгнали нагоре по реката през земите на тези чакали. Те бяха убити. Изпроводих хора, за да попитат защо са го направили. И те не се върнаха. Тогава изпратих съгледвачи и от тях научих, че сред конете на могольоните настанал голям мор и се канели да предприемат поход и да отвлекат наши коне. Ето защо самият аз тръгнах на път, за да попитам собствените си очи. Сега се връщам.

— И каква вест ще занесе моят брат на воителите си?

Бързата стрела отвори уста, за да даде желаните сведения, но веднага побърза да я затвори и ни измери нас, останалите, с пронизателен поглед.

— Вождът на апачите е заедно с непознати бледолики и има даже един пленник. Как мога да отговоря тогава на въпросите му?

След тези думи Винету посочи към Фогел и каза:

— Този млад човек не е воин, но той властва над всички звуци, които радват сърцето. Когато свири на своите струни, ушите на всички,

които го слушат, се изпълват с възхищение. Винету го е дарил със своето приятелство и със своята закрила.

После апачът посочи Емъри и продължи:

— Този бледолик е силен и храбър воин. Неговите каменни вигвами се издигат отвъд морето. Той притежава много стада и несметни богатства. Въпреки това тръгна да пътува, за да извърши големи подвизи. Винету е негов приятел. Той го познава отдавна, бил е заедно с него тук в планините и из саваната, а преди няколко месеца пак се срещна с него в една далечна страна отвъд две Големи води и го видя там да се бие геройски.

— Ами този тук? — попита Бързата стрела, посочвайки с пръст към мен.

— Това е моят брат Поразяващата ръка.

Очите на нихораса радостно просветнаха. Също като нас и той все още седеше на коня си. В този миг обаче пъргаво скочи от седлото, заби острието на ножа си в земята, седна до него и каза:

— Добрият Маниту изпълни най-голямото ми желание — да видя Поразяващата ръка. Нека моите прочути братя слязат от конете си и седнат при мен. Могат да поверят пленника си на моите млади воители, които добре ще го охраняват.

Скочихме от седлата. Всъщност нямахме време за губене, а и Бързата стрела навярно също, обаче за него щеше да е голяма обида, ако не изпълним желанието му. Ето защо насядахме при него в кръг, в чиито център беше забитият нож. Тримата млади нихораси развързаха Мелтън от коня, после пак му стегнаха краката с ремъка и го сложиха легнал на тревата близо до себе си. По знак на апача се отдалечиха от нас толкова, че пленникът да не може да чуе разговора ни.

Тогава Бързата стрела взе своя калюмет, натъпка го с тютюн и го запали. След като дръпнахме и последния път от лулата, вече бяхме приятели. Едва тогава вождът отговори на въпроса, зададен му от Винету преди малко:

— Могольонските песове ще изпълзят от дупките си след четири дни, за да потеглят на боен поход срещу моето племе.

— Моят брат откъде знае точното време? — осведоми се апачът.

— Видях ги да поправят амулетите си, а след това най-често има обичай да се изчакват четири дни преди да се тръгне на път.

— Къде ще ги посрещне моят брат, на своя територия, или ще избърза да ги изненада още в техните земи?

— Все още не знам. Това ще бъде решено от съвета на старейшините. Нека моят брат Винету дойде с мен, за да поговори с тях. Те ще се почувстват горди да видят при себе си и храбрия Шетърхенд.

— С радост бихме те придружили — отвърнах аз, — ала трябва да отидем при могольоните.

— При враговете на племето ми? — учудено попита той.

Накратко му обясних как стояха нещата. Известно време вождът гледа замислено пред себе си, а после рече:

— Въпреки това моите братя могат да дойдат с мен. Ако злият бледолик на име Джонатан Мелтън потърси закрилата на могольоните, той ще остане при тях.

— Ами ако му я откажат?

— Тогава ще продължи да язди към Бялата скала, за да чака там своята скуоу.

— Тя е тръгнала вече натам и е възможно още утре да се присъедини към него. Както сам виждаш, ние нямаме никакво време за губене.

— Разбирам. Моят брат Шетърхенд каза, че Мелтън е напуснал пуеблото на кон, нали?

— Да.

— А не с кола?

— Не.

— С него ли е бялата скуоу?

— Все още не.

— А някой, който да кара колата с четирите коня?

— Не.

— Ами един бял ловец, който да му е бил водач?

— Също не. Защо Бързата стрела ми задава тези въпроси?

— Защото видях как могольоните нападнаха една кола. Застреляха кочияша и плениха един бледолик и една бяла скуоу, които седяха в колата, както и яздеция до нея водач.

— Защо ли са нападнали колата?

— Защото са изровили бойната секира срещу нас. Винаги когато тези песове тръгнат по бойната пътека срещу червенокожи мъже, те

гледат и на бледоликите като на врагове.

— Невъзможно е Мелтън да е бил там. Но в такъв случай не бива да се бавим, понеже животът на пленниците виси на косъм. Налага се да се разделим с храбрия вожд на нихорасите. Може би ще се видим отново по-скоро, отколкото сега си мислим.

— Поразяващата ръка има ли някаква причина, за да изказва тази надежда?

— Да. Възможно е да ни потрябва помощта ти, за да измъкнем Мелтън от могольоните. А те подозират ли, че си узнал вече за враждебните им намерения?

— Знаят, че намеренията им са ни известни, но вярват, че нямаме никаква представа за толкова скоро предстоящото нападение.

— Това е добре за вас. Кое племе е по-силно — вашето или тяхното?

— Броят на воините е почти еднакъв.

— Надявам се, че ще мога да ти бъда полезен. А ти би ли желал да ми направиш една услуга? Ще ти бъда много благодарен.

— Каж ми каква е тя!

— Молбата ми е доказателство както за приятелството ми, така и за доверието, което имам в теб. Ние не знаем какво ни очаква през близките дни. Вероятно ще ни се наложи да бъдем и разумни, и смели. Ако непрекъснато трябва да мъкнем с нас пленника си, бихме могли да изпаднем в големи затруднения.

— Искате да ми го поверите ли?

— Да, моля те да го вземеш.

— Ще изпълня молбата ти. Пленникът ще бъде при мен на също толкова сигурно място, колкото ще е и ако бдиш над него със собствените си очи.

— Благодаря ти. А погледни сега този млад мъж, който седи до мен! Вождът на апачите спомена вече, че той не е воин. Бледоликият не е пригоден за опасностите, срещу които тръгваме. Ще го вземеш ли под закрилата си? После ще наминем при теб за него.

— Той ще живее в моя вигвам като мой роден син. Имат ли моите братя други желания?

— Не. В отплата за твоята добрина ще ти кажа, че отсега нататък ще мислим за теб и за твоята изгода. Ще се промъкнем тайно до могольоните и ще направим всичко, което ще е в твоя полза.

— Хвала на добрия Маниту, че ме доведе дотук, да се срещна с вас. Той ще нареди да стане така, че много скоро очите ми пак да се порадават на вашите лица. Хау!

Когато узна, че нихорасите ще го вземат със себе си, старият Мелтън направи страшно учудена физиономия, ала както изглеждаше, тази промяна не му беше неприятна. От нас не можеше да очаква никаква милост, а нихорасите не бяха видели нищо лошо от него. Може би нямаше да го охраняват толкова строго. Или пък щеше да успее да ги убеди в невинността си. Не беше изключено сред тях да се намери някой, който, ако му обещаеше нещо примамливо, можеше да се подлъже да му помогне да избяга. Ето защо, когато отново го вързаха върху коня, на лицето му се беше изписало кажи-речи доволно изражение. Но ние бяхме убедени, че нихорасите щяха да оправдаят нашето доверие. За тях щеше да е голям позор, ако после при въпроса ни къде е пленникът, се окажеше, че не са в състояние да ни го върнат. При тях той щеше да е на по-сигурно място, отколкото при нас, въпреки че тръгваше с нихорасите далеч по-охотно от нашия приятел Фогел.

Когато разбра, че тук ще се раздели с нас, младият човек използва цялото си красноречие, за да ни разубеди. Напразно му говорех за опасностите, които ни очакваха. Дори ни се разсърди, защото смятахме, че не е в състояние да ги посрещне. Заплаши ни, че и срещу волята ни ще язди подир нас. Най-сетне ми хрумна една спасителна мисъл. Казах му, че някой от нас непременно трябва да остане при Мелтън и да не го изпуска из очи, понеже все пак не можем напълно да се доверим на нихорасите. Фогел се почувства като човек, получил много важна и почетна задача, и склони макар за малко да се раздели с нас. Сбогуването ни бе кратко, но сърдечно. Индианците изчезнаха с Мелтън в гората, а ние тримата — Винету, Емъри и аз, смушихме конете да излязат на равнината, през която бяха дошли нихорасите.

С нас вече нямаше човек, на когото да не можем да разчитаме или пък чиито кон да не е сигурен. Полетяхме като вихрушка по тревистата равнина и имахме всички изгледи да стигнем целта си още същата вечер.

Най-прекия път бе този, по който бяха яздили нихорасите. Необходимо беше само да следваме тяхната диря, която впрочем по-

късно изчезна, понеже в близост до неприятеля те си бяха дали труд да не оставят следи. И когато вече се канеше да се свечери, ние можехме да се похвалим с много добро постижение, защото от раздялата ни с Бързата стрела бяхме оставили зад гърба си поне седем немски мили. Почнахме да се оглеждаме за някое място, подходящо за бивак. В ляво от нас се издигаше хълм. Оттам започваше дълга редица от храсти, която се губеше в далечината. Това ни даваше основание да заключим, че там имаше поток. Насочихме конете към това възвишение, после завихме около него и видяхме пред себе си гъсталак, откъдето... проехтя заплашителен глас:

— Спрете, мешърс! Ако някой позволи на коня си да направи и една крачка, ще получи куршум!

Това не беше шега работа. Човекът, който ни извика, не се виждаше. Беше се скрил в храсталака. А може би не беше сам. И така, спряхме. По говора му личеше, че е бял, и то не от испански произход.

— Къде всъщност се намира строгият господар и собственик на това място? — попитах аз.

— Тук, зад дивите череша, между чиито клони наднича дулото на карабината ми — дойде в отговор.

— Сър, защо ни заплашваш с куршумите си?

— Защото искам да ви държа по-далеч от себе си, докато разбера дали сте негодници или сте джентълмени.

— Естествено че сме джентълмени, драги ми мастър.

— Това може да го каже и всеки мерзавец. Легитимирайте се както подобава!

— С какво? Да не си мислиш, че тук всеки се разхожда наоколо с кръщелното си свидетелство, или пък с паспорта си за имунизация?

— Никой не ви иска подобно нещо. Кажете ми само имената си! Кой е червенокожият мастър, който язди с теб?

— Винету, вождът на апачите. А мен обикновено ме наричат Олд Шетърхенд.

— Neigh-day!^[2] Винету и Поразяващата ръка! Каква среща! Ей сега идвам, ей сега!

Гъстите клони на дивите череша се раздвижиха и оттам излезе един много висок и кльоцав човек, чиито дрехи висяха на парцали по тялото му. Не носеше шапка, а в ръката си държеше дебела тояга. Ако

тази личност се мернеше нейде по пътищата в Германия, сигурно щяха да го арестуват като скитник.

След като направи движение с ръка сякаш сваляше шапка и ни се поклони, той каза:

— Голяма чест, изключителна чест, мешърс! Идвате тъкмо навреме! Наистина не знаех къде да ви търся.

— Търсил ли си ни? — учудено го попитах.

— Всъщност все още не, но тъкмо се канех да го направя.

— Необяснимо! Сам ли си тук?

— Yes, мастър!

— Как да те наричаме?

— Както желаете. Обръщат се към мен как ли не. Ако наистина си Олд Шетърхенд, тогава навярно си чувал за Уил Дънкър, а?

— Прочутият скаут на генерал Грант?

— Yes, сър. Наричат ме също и Дългия Дънкър или Дългия Уил.

Той отново направи с дясната си ръка такова движение, сякаш сваляше шапка.

— Значи си тръгнал да ни търсиш?

— Yes, теб, Винету и някакъв млад музикант, който се казва Фогел. Ще ви обясня всичко. Само слезте от конете и елате при потока!

— Значи сега ни разрешаваш да се приближим, а?

— Yes! Впрочем спокойно можехте да ме оставите да стрелям — засмя се той. — Ето я моята карабина, ха-ха-ха! Той ни показа своята тояга.

— Нямах ли пушка?

— Не. Промуших тоягата през клонака, за да ви заблудя.

— Но Уил Дънкър трябва да има оръжия!

— Имах, имах и то какви! Но индианците, могольоните, ми ги взеха.

— А-а! Да не са те нападнали?

— Yes, сър, yes. Както и колата с четирите коня.

— Ти си бил водачът, а кочияшът са го застреляли, нали?

— Така е, но ти май знаеш всичко, като че ли сам си бил там. Как стават тези неща, мастър?

— Първо ми кажи, коя е била онази лейди, която е седяла в колата!

— Ще ти кажа. Елате само с мен при потока и се настанете удобно. Бъдете ми добре дошли! Голяма чест, изключителна чест!

И той отново направи пантомимата, сякаш сваляше някаква невидима шапка. Бях чувал за този странен чудак, ала сега го виждах за пръв път. Слязохме от седлата, преведохме конете си през гъсталака и изведнъж се озовахме пред един извор, чиито бистри и студени води бликаха от земята и се спускаха надолу покрай храстите, които бяхме забелязали още отдалече. Там стоеше един великолепен жребец с индианска сбруя.

— Мастър Дънкър, този кон твой ли е? — попитах го аз.

— Yes — отвърна той. — Но ако предпочиташ да се изразя по-иначе, тогава ще кажа, че го взех временно назаем от Силния вятър, в случай че познаваш този червенокож негодник!

— Аха, от вожда на могольоните! Как стана така, че той ти даде назаем един толкова скъпоценен кон?

— И самият той не го знае. Това беше заем против волята му. Просто забравих първо да го попитам. Могольоните ми взеха всичко, а когато започнах да се съпротивлявам, ми направиха дрехите на парцали. Ето защо после взех в замяна коня.

— Истинско приключение, както предполагам. Трябва да ни го разкажеш!

— С удоволствие. Но преди това ми дайте назаем някакво оръжие, ако имате, разбира се, нещо излишно, та да мога да се почувствам като човек!

— Ето ти един от моите револвери.

Той го взе, разгледа го и забеляза фабричната марка.

— Великолепно оръжие! Прочута фабрика, сър! Сега вече онези негодници могат да ми дойдат, ще ги посрещна! И още нещо! Да имате някое парче месо? От вчера сутринта не съм слагал нищо между зъбите си.

— И месо ще получиш. Емъри, моля те, дай му едно по-солидно парче!

Макар да беше сушено, парчето, което получи, беше повече от килограм. Ала в съвсем кратко време то изчезна. Човекът наистина беше гладен. После той гребна с ръце вода и млясна с език.

— Това ми дойде много добре! Не вярвах, че толкова скоро ще мога да ям. Цяло щастие е, че ви срещнах, и то не само за мен, ами и за

пленниците, защото тъкмо вие сте мъжете, които сигурно ще успеят да ги измъкнат.

— Що за хора са те?

— Що за хора ли? Хмм, сър, ще има много да се чудиш!

— Казвай най-сетне де! Трябва да знам, трябва всичко да знам!

— Ще го узнаеш, мастър. Но когато човек чете някоя хубава книга, той не започва нейде от средата или пък от края. Всяко нещо трябва да е по реда си, сър. И така, седях във форт Белкнър на чаша ментов джулеп — уверявам те, че това е най-прекрасният джулеп, какъвто може да има — и размислях накъде да ме понесат краката ми, дали нагоре към Ред Ривър или пък да прескоча за малко до Ляно Естакадо. И тъкмо тогава пред вратата спря кола, теглена от четири коня. От нея слезе един мъж, на когото от сто метра му личеше, че е джентълмен. Той влезе вътре, седна на съседната маса и се огледа като човек, който не е съвсем наясно какво да пие. Естествено аз го посъветвах да си поръча ментов джулеп и му подадох чашата си да го опита. След това двамата здравата му пийнахме и накрая той ме попита дали наоколо може да се намери някой свестен и надежден водач до Ню Мексико, че и за по-нататък. Всъщност човекът искаше да стигне чак до Фриско. Изминавал съм този път многократно и затова му предложих себе си за водач. Той взе нови коне със свежи сили и само след един час тръгнахме. И знаеш ли кой беше този джентълмен, а? Познаваш го много добре!

— Наистина ли? Каква случайност!

— Да, случайност, но щастлива! Онзи мастър се казва Фред Мърфи и е адвокат в Ню Орлиънс.

— Адвокатът Фред Мърфи? Възможно ли е? А знаеш ли какво смята да прави във Фриско?

— Тогава все още не, ала сега вече знам. От време на време, докато яздех редом с него, дочувах какво говореше на онази лейди.

— А коя е тя?

— Well, ще научиш, ама по-късно, защото все още не ѝ е дошъл редът на дамата. Във всяко нещо трябва да има порядък. Преди да започна да разказвам за нея, се налага първо да стигна до Албюкърки.

— До Албюкърки ли? Човече, слушай, не ме разпъвай на кръст! Давай по-бързо!

— Не се горещи толкова, сър! Ще стигнем до края на историята и без да бързаеме толкоз, че да остана без дъх. И тъй, в Албюкърки се наложи да чакаме повече от един ден. Трябваше да поправим нещо по колата. Седяхме и се хранехме в някакъв салун, мисля, че стопанинът се казваше Пленър. Наоколо имаше и други посетители. Те разговаряха за някакви концерти, които били давани наскоро. Изпълнителите били един цигулар и една певица. Дватама си прикачили испански имена, ала хората знаели, че са брат и сестра от Германия. Хазайката, при която живеела сестрата, го раздрънкала.

— А посетителите споменаха ли истинските им имена?

— Естествено! Та нали точно това накара моят адвокат да подскочи на метър от земята. Братът се казва мистър Фогел, а пък сестрата е мисис Вернер.

— Аха! Тъй си и мислех! Продължавай!

— За моя адвокат бе работа за секунди да чуе имената, да разпита за адреса на певицата и да хукне презглава навън от салуна. Ако не беше адвокат, щях да си помисля, че е откачил, но както е известно адвокатите не полудяват. Или си виждал някой, който по изключение да е превъртял, а, сър?

— Не... да... да... не! Продължавай, давай по-нататък!

— По-нататък ли? По-нататък няма какво друго да се каже, освен че на следващото утро мисис Вернер също седна в колата и тръгна с нас. Поехме по обичайния път нагоре по бреговете на Сан хосе към форт Уингейт, после през Сиера Madre и надолу покрай Рио Пуерко чак до устието на реката, където прехвърлихме Колорадо, за да следваме пътя за Сърбът. Но ето че изведнъж мисис Вернер отказа да продължи. Заговори за своя брат, който бил нейде по тези места, за Олд Шетърхенд, за Винету, както и за някой си сър Емъри, който изглежда е англичанин...

— Такъв е. Виждаш го ей тук до мен.

— Well! Голяма чест, изключително изискана чест, сър!

Той отново свали невидимата си шапка и продължи своя разказ:

— От разговора на двамата разбрах, че е станала невидана измама. Певицата и брат й бяха оцетените, а мошениците били трима мъже на име Мелтън. Олд Шетърхенд, Винету и Емъри тръгнаха да заловят негодниците. Тези типове се били скрили в някакъв замък, който се намирал нейде на някакъв малък приток на Литъл Колорадо.

— На брега на Флухо бланко.

— Well! Може и така да е. Не го знам. Та тази лейди се беше вече озовала близо до въпросната местност и настоятелно искаше да потърси брат си. При вземането на решение аз нямах думата. И изобщо ми беше съвсем безразлично дали пътят е за Канада или пък на юг към Мексико. И така, нищо не казах. Изглежда адвокатът знаеше, че не бива да се върви против волята на една лейди, и затова се отклонихме от дотогавашната си посока и поехме към планините Могольон.

— Защо натам?

— Защото точно там Литъл Колорадо има толкова много малки притоци като на никое друго място. Не се боях, че няма да намеря тъй наречения замък.

— Но мастър Дънкър, да навлезеш в онези земи с една дама! С кола, която отникъде не може да мине! Как сте могли да поемете такава отговорност?

— Изобщо не съм си въобразявал, че мога да я поема, сър! Така искаше лейди Вернер и ние бяхме принудени да се подчиним. С нея не бе възможно да се излезе наглава. Струва ми се, че ако някой попиташе адвоката от Ню Орлиънс къде предпочита да се задълбочи — в законника или в красивите очи на певицата — той нито за миг не би се поколебал в отговора си. Невъзможно е аз да нося отговорност. Веднага щом се отклонихме от пътя, придвижването ни стана неимоверно трудно. Ту се втурвахме надолу в някоя клисура така, че очаквахме колата всеки миг да се прекатури, ту отново започвахме да се изкачваме по такава стръмнина, че горките коне едва успяваха да я извлекат нагоре. Или пък ни се налагаше да прекосим някой поток, където засядахме и там киснехме с часове. Вчера по обед пак се бяхме заклешили в една подобна дупка, когато изведнъж ни нападнаха. Стотина индианци само срещу мен, защото кочияшът бе застрелян от капрата още в самото начало, а на адвоката не можеше да се разчита. Преди да успее да вдигна пушката си, бях сграбчен от десет-петнайсет чифта ръце. Заудрях наоколо, ала това не ме спаси. Разкъсаха ми дрехите. Събориха ме на земята и там ме притиснаха. Вързаха ме и ме помъкнаха към прелестната местност, наречена Клеки-тсе, Бялата скала.

— Аха! Там искаме да отидем и ние.

— И ще трябва да отидете.

— Трябва ли? Че кой го е казал?

— Лейди Вернер, която също е там заедно с адвоката. И колата завлякоха нататък. Бил ли си някога при Бялата скала?

— Още не.

— Тогава си представи една неголяма планина! Застанеш ли горе и огледаш ли се наоколо, ще видиш един замък с кръгла форма, с бели зидове, прозорци, портали, колонади, подпорни стълбове, стълбища, еркери и кули. Ще си помислиш, че го е строил някой прочут архитект, но въпреки всичко това е естествена скала, бял варовик, от който постепенно дъждовете са изваяли този «замък» на природата. Покрай него минава поток, който от едната си страна мие скалата, а пък другият му бряг е обрасъл с гъсти шубраци. По-нататък, в посока на споменатата планина следва тревиста равнина, където могольоните са издигнали вигвамите си.

— Военновременни вигвами ли са?

— Не. Те живеят там със своите скуоу и деца. И тъй, завлякоха ни в онази красива местност. Бяхме вързани и на първо време бяхме всички заедно на едно място. Адвокатът ту щеше да се пръсне от гняв, ту хленчеше от панически страх. Той има заешко сърце. Лейди Вернер беше мълчалива, запазила пълно самообладание. Каза ни, че ако си знаел, че е пленена, непременно си щял да дойдеш да я освободиш.

— Така и ще направим. Продължавай!

— Вечерта ни разделиха. Отведоха ме в някакъв вигвам, където бях охраняван от един индианец. Така постъпиха и с адвоката. За жената също имаше отделна шатра, но на нея й свалиха ремъците. Даже й разрешиха да излиза от шатрата. Изглежда, че очите й бяха запленили и вожда. Днес към обед се случи нещо, което ще те изненада. Бяха ме извадили от вигвама и ме бяха събрали с адвоката, вероятно за да проведат нещо като разпит. Седяхме един до друг, а наоколо — най-знатните воини на могольоните. Тогава доведоха един ездач, който искаше да говори с вожда. Беше бял. Щом го зърна, адвокатът изкрещя като побеснял.

— Назова ли го по име?

— Да. първо го нарече Смол, Смол Хънтър, а после пък — Джонатан Мелтън.

— Каква беше реакцията на ездача?

— Отначало се изплаши, но после, изглежда, се зарадва. Той държа на вожда дълга реч, от която обаче ние нищо не можахме да чуем. Личеше си, че човекът идваше отдалеч и поне през половината нощ беше яздил, защото от умора едва си стоеше на краката и трябваше да седне, а конят му беше целият потънал в пот и прах.

— Вождът как го посрещна?

— Отначало мрачно, но после, когато онзи свърши речта си, Силния вятър стана по-дружелюбен и изпуши с него лулата на мира.

— По дяволите!

— Да, по дяволите! Вече знам, че този човек е един от тримата Мелтън, и то главният мерзавец. Адвокатът ми го каза.

— Мелтън носеше ли някаква чанта със себе си?

— Да, от черна кожа. Беше праметнал ремъка ѝ през рамо. И на него дадох един вигвам.

— Къде се намира?

— Той е точно до онзи вигвам, в който по-късно се канеха да ме натикат. Мелтън влезе вътре, но скоро пак излезе и дойде при нас.

— Все още ли носеше чантата си през рамо?

— Не.

— Значи я е оставил във вигвама. Това е важно за мен. Продължавай!

— Приблужи се до нас, взе да се подиграва на адвоката и му каза, че неизбежно щял да умре на кола на мъченията веднага щом могольоните се върнели от бойния си поход.

— Значи се е говорило за някакъв боен поход, така ли?

— Представа си нямам. Един-единствен път чух тази дума именно от устата на Мелтън, но наистина останах с впечатление, че се подготвя нещо необичайно.

— Тези индианци се канят да нападнат нихорасите, за да им откраднат конете.

— И навярно нихорасите нищо не подозират, а?

— Всичко знаят и се готвят за бой.

— Well, тогава изгледите ни са добри. Ще отидем при нихорасите и ще ги доведем, за да освободим жената и адвоката.

— Нека първо добре обмислим нещата.

— Защо?

— Най-напред ще трябва да се запознаем с бивака им.

— Да не би да искаш да отидеш там? Но това означава да влезеш право в устата на лъва.

— Нямам такова намерение. Но я ми разкажи ти как избяга?

— Сър, вече ти споменах, че ме изведоха навън при адвоката и че после се появи Мелтън. Той доста дълго ангажира вниманието на вождата и индианецът нямаше възможност да се занимава с нас. Никой не ни наблюдаваше. Краката ни не бяха вързани, а само ръцете. Още от вчера дърпах и обработвах моите ремъци. Във вигвама ми имаше старо глинено гърне с вода, от което можех да пия. Та в него навлажнявах ремъка. Постепенно той стана мек и еластичен и се поразшири. Найсетне ми се удаде да си измъкна ръцете и само зачаках подходящ миг, който да ми дава изгледи за успешно бягство. По едно време решиха пак да ме отведат във вигвама. Трябваше да мина покрай жилището на вождата. А там стоеше ей този кон, дето го виждаш тук. Великолепен жребец, какъвто рядко се среща. Казах си: сега или никога! Смъкнах ремъка от ръцете си, метнах се на коня и препуснах!

— Ах, каква ли олелия се е вдигнала!

— В самото начало никаква. Както изглежда, индианците бяха толкова смаяни от дързостта ми, че необезпокоявано минах през целия бивак. Е, после наистина се започна голяма дандания. Затрещяха изстрели, ама твърде късно. Нито един не ме улучи. Префучах невредим покрай пазачите. Вярно, имах прекрасен кон, ала за съжаление не разполагах с оръжие. Препусках дотук, където дадох възможност на жребеца да се напие с вода. Тъкмо се канех да продължа, и се появихте вие. Тъй, сега вече знаеш всичко.

— Колко време ти бе необходимо, за да стигнеш дотук?

— Около три часа.

— Не забравяш, че ще те преследват, нали?

— Yes, сър. Естествено че ще ме гонят. Дори и да не държат толкоз много на такъв стар нехранимайко като мен, то конят, който отмъкнах, е толкова скъпоценно животно, че ще положат всички усилия да си го върнат.

— Преследвачите ще яздят по следите ти, следователно ще се появят тук, но тъй като слънцето вече залезе, сигурно ще се е вече стъмнило, когато ще пристигнат на това място. Тогава няма да могат да различат дирята. Въпреки всичко нека не се бавим. Да тръгваме към Бялата скала!

— Well, идвам с вас.

— Нямаме нищо против. Една полезна мъжка десница в повече никога не бива да се пренебрегва.

Думите ми явно го поласкаха. Той се усмихна доволно.

— Но не мога да го искам от теб — продължих аз. — Бъди доволен, че си се измъкнал! Рисковано е пак да се връщаш.

— Вече не е, сър. Щом Олд Шетърхенд и Винету са тук, човек може всичко да рискува. Тръгвам с вас! Или искаш някой да каже за Дългия Дънкър, че се е изплашил от няколко индианци?

— Онова, което съм чувал за теб, ме кара да мисля, че си способен уестман.

— Тъй ли? Споменават ли ме хората поне с малко добро? Това ми стопля сърцето. И тъй, идвам с вас и можете да поемате каквито си искате рискове, уважаеми сър, аз участвам във всичко. Но няма как да тръгнем по пътя, по който дойдох, защото ще се натъкнем на моите преследвачи.

— Вярно е. Винету познава тези места и той ще ни води.

— Винету така ще ви води — обади се апачът, — че след два часа да видите пред себе си Бялата скала.

Закарахме конете на водопой, после отново се метнахме на седлата и тръгнахме на път точно когато последният дневен светлик изчезна на западния хоризонт.

Небето пак беше покрито с тежки облаци. Стана пак тъй тъмно, както и миналата вечер, но Винету ни водеше с такава сигурност, сякаш бе светъл ден. Както беше предвидил, така и стана. След два часа път, той спря. Някаква висока тъмна маса се издигаше право пред нас.

— Това е планината, за която говори Дънкър — обясни ни апачът.

— Наистина ли е тя? — попита Дългия Уил. — В този мрак не бих я познал.

— Тя е. Когато човек застане горе, може да види долу Бялата скала.

— Тогава ще трябва да се изкачим горе. Да яздим нататък!

— Чакай! — предупредително извиках. — Бивакът започва непосредствено от другата страна на възвишението, така ли?

— Да.

— В такъв случай, понеже то се издига над него и оттам се вижда надалеч, бих се учудил много, ако горе няма пост. Нека първо Винету се изкачи сам, за да разузнае какво е положението.

Апачът скочи от коня и изчезна в нощната тъма. Измина около половин час преди да се върне.

— Моите братя трябва да бъдат внимателни, горе има двоен пост — доложи той.

— Значи не можем да се изкачим, така ли?

— Можем, но без конете.

— Тогава ще ги отведем по-далеч — назад. Ако веднъж изпръхтят или изцвелят, ще ни издадат.

Върнахме се малко назад и оставихме животните под надзора на Емъри. После само тримата отново се отправихме към възвишението и предпазливо се изкачихме горе. Постовете бяха запалили огън, на чиято светлина ясно можехме да различим двата силуета. Стражите, или по-скоро техният предводител, заслужаваха само презрителен присмех.

Застанали на отвъдния склон на планинския купен, ние хвърлихме поглед надолу към бивака. Нямаше как да различим Бялата скала, защото в тъмната нощ и тя бе станала черна. Долу горяха многобройни лагерни огънове. Вигвамите се виждаха само като силуети с неясни очертания.

— Well, ето ни вече при целта — обади се Дънкър. — Какво ще правим?

— Вигвамите не могат да се различат добре — отвърнах аз. — Е, да, ако имаше лунна светлина, на която добре да си личат, тогава можеше да се предприеме нещо.

— Но тъмнината си има и положителните страни.

— Така е, обаче най-важното е да разбере в кой вигвам е Мелтън и къде се намира лейди Вернер.

— Много добре знам къде са, ала за съжаление не мога да ти покажа. А ако можех, какво щеше да направиш?

— Щях да сляза долу в бивака.

— Защо?

— Поне да поговоря с жената, ако се окаже невъзможно да я измъкна.

— Това би било един от онези номера, които, както казват, са по силите само на теб и на Винету. Но трябва да знаеш, че целият бивак е обграден с постове. Как тогава ще се промъкнеш в него?

— По най-естествения път, който съществува — през потока. Няма да си тръгна преди да съм опитал поне да разговарям с лейди Вернер. Какви са всъщност вигвамите? Зимни или летни?

— Летни са.

— Значи са от платно. Тогава то е закрепено за колчета, които могат да се измъкнат от земята. При зимните вигвами положението е друго. Далече от потока ли са двете шатри, които търся?

— Не, съвсем близо са.

— Добре, тръгвам. Върнете се при конете и ме чакайте там. Ето ви моите пушки. Вземете ги и ги занесете при Емъри!

— Моят добър брат няма ли да поеме твърде голям риск? — замислено попита апачът. — Винету предпочита да го придружи.

— Не. Няма да имам никаква полза. Друго беше, ако ти знаеше точното разположение на онези вигвами.

— В такъв случай би трябвало с теб да дойде белият ловец, с когото се срещнахме. Той добре познава местността, а и ще ти помага. Самият ти го нарече способен уестман.

Дънкър веднага изрази готовност да ме придружи.

— Тази работа е по вкуса ми, сър. Харесва ми! Как мислиш, ще мога ли да участвам в нея?

— Хмм, не те познавам достатъчно, за да ти отговоря. Умееш ли да плуваш и да се гмуркаш?

— Доста сносно.

— Каква беше днес водата в рекичката — бистра или мътна?.

— Мътна беше. По нея често плаваха снопчета отнесена трева, както и тръстика.

— Това е много хубаво, защото ще ни е от голяма полза. Ще си направим островчета, под които ще се скрием така, че никой да не може да ни види.

— Островчета ли? Под които ще се скрием? — слисано попита той. — Я ми го обясни, сър. Не го проумявам.

— Цялата работа съвсем не е толкова трудна. Веднага ще разбереш. Навързва се тръстика, както и други неща, често влачени от водата, и то по такъв начин, че да се получи форма на малко островче

— от онези, които теченията на реки и потоци влачат със себе си. В средата на островчето се прави връх, който трябва да е кух и да има няколко дупки, обърнати на всички страни. Промъкнеш ли се под него, вкараш ли главата си в издадената над водата част, ще имаш достатъчно въздух за дишане и през дупките ще можеш да се оглеждаш във всички посоки.

— All right! Много умна идея, сър! Да, дори и хора като мен могат още много да научат от Олд Шетърхенд и Винету. — Човек трябва да е изобретателен, мастър Дънкър!

— Щом островчетата ще плават, то и ние ще трябва да заплуваме заедно с тях, нали?

— Ако водата е дълбока, ще плуваме, плитка ли е, тогава ще газим. Ще се налага ту да изпъваме тяло, ту да го свиваме — все според дълбочината на водата. Най-добре плуването да става по начина, наречен «плуване прав». Колената се присвиват леко нагоре и риташ във водата ту с единия, ту с другия крак, докато с протегнатите и по-широко разтворени ръце гребеш кучешката. Но в никакъв случай не бива да се образуват и най-малките вълнички, защото те всичко биха издали на някой по-наблюдателен човек. Разбра ли ме, мастър Дънкър?

— Yes, сър, много добре. Мисля, че ще се справя.

— Почакай малко! Не е само това! Трябва да съблюдаваме и някои други неща, разбира се при положение, че противникът е оставил зорки и наблюдателни постове. Ще напредваме внимателно, като ще спираме само на такива места, където самите ние поискаме да се огледаме по-подробно. Не бива да се придвижваме нито по-бързо, нито по-бавно от водата или от други предмети, които ще се носят близо до островчетата. А съвсем пък не бива някой да реши да плува срещу течението. Трябва винаги да се съобразяваме с него. Там където има водовъртежи, ще се наложи и самите ние да се въртим, а ако решим да спираме на брега, за да подслушваме, това трябва да става на подходящи места, където водата е спокойна и има владена в реката суша. Ще изглежда, че уж островчето се е закачило там и е спряло.

— Хмм! Все пак е по-трудно, отколкото си мислех, сър.

— Ако човек има опит и добре внимава, всичко е лесно. Важното е дали искаш да рискуваш.

— С най-голямо удоволствие! Направо се радвам.

— Хубаво! Но смятам за свой дълг да те предупредя, че рискуваш живота си. Забележат ли ни, загубени сме! И тъй, добре си помисли!

— Pshaw! Няма какво да размислям. Идвам с теб! Просто ми се ще веднъж да се свра в един плаващ остров и после да мога да разказвам, че всичко това съм научил от Олд Шетърхенд.

— Добре! Знаеш ли на какво разстояние нагоре и надолу по долината има разставени постове?

— Да, ако от обяд не се е променило нещо.

— Тогава можеш да ме водиш. Горе ще нагазим във водата и ще излезем на сушата едва след като отминем долния край на бивака. Тъй като после няма да разполагаме с необходимото време, ще трябва още сега да ти кажа как да се държиш. Едно леко цъккане с език ще е знакът, че някой от нас иска да каже нещо на другия. В такъв случай приближаваме двете островчета плътно едно до друго, за да имаме възможност да се разберем. Освен това ще гледаш винаги да си зад мен и да правиш всичко, каквото правя и аз. Спра ли на брега, спираш и ти. Отблъсна ли се, ще направиш същото! Само в един-единствен случай не бива да следваш примера ми, а това ще е, ако зарежа островчето и се изкача на брега, за да се промъкна тайно до някой вигвам.

— The devil! Нима е възможно да поемеш подобен риск?

— Не само е вероятно, ами е дори и сигурно. Ще ми посочиш вигвамите, за които споменах, още преди да сме се изравнили с тях, защото не бива да се връщаме срещу течението. Впрочем, за да те окуража, ще ти кажа, че цялата работа е по-лесна, отколкото изглежда. От едната страна на рекичката, където водите й мият белите скали, сигурно няма жива душа. Следователно оттам не можем да очакваме опасност. А другият бряг е обрасъл с храсталаци, които ни предлагат закрила. Към това се прибавя облачното небе, мрачната нощ, както и несигурната трептяща светлина на огъня, която във водата още повече не позволява ясно да се различат очертанията на отделните предмети. А сега напред! Нека първо уведоим Емъри, а после пътешествието по вода може да започне!

— Няма ли да е по-добре, ако изчакаме, докато огньовете угаснат и индианците си легнат да спят?

— Не, нали искам да поговоря с жената, стига да има и най-малката възможност за това, а и да наблюдавам червенокожите, за да

узная евентуално нещо за планирания поход срещу нихорасите! Или трябва да рискуваме още сега, или изобщо да се откажем от тази работа.

Отидохме при Емъри и оставихме там всичко, от което не се нуждаехме, или което не биваше да се намокри. От оръжията взехме само ножовете си. Тъй като Дънкър нямаше нож, апачът му даде своя. Винету настоя да ни придружи до рекичката. Поиска да ни помогне при изграждането на островчетата и аз се съгласих, понеже така спестявахме време.

Естествено, че трябваше да подходим към тази работа с най-голяма предпазливост. След като открихме къде се намираше първият пост над бивака, ние продължихме на известно разстояние в същата посока, докато намерихме тръстика. Не биваше да я режем над водата, защото на сутринта прорязаните стебла щяха да направят впечатление на индианците. Между близките храсталаци имаше достатъчно сухи клони, тъй че скоро събрахме необходимото ни количество и започнахме да правим островчетата. Те трябваше да са леки, но здрави, защото ако някое от тях се разкъсаше и разпаднеше, скрилият се отдолу човек щеше да се изложи на най-голяма опасност. А и формата им не биваше да бие на очи. Трябваше да изглеждат точно така, сякаш единствено водата беше събрала и сплела отделните им съставни части, образувайки едно цяло. След около час бяхме готови. Дънкър пръв навлезе в рекичката, за да направи пред мен един опит с «островчето», който излезе напълно успешен. След като ме увери, че за всеки случай ще бъде в пълна готовност да ни помогне със скорострелната ми карабина «Хенри» в ръка, Винету се отдалечи. После и аз навлязох във водата, промъкнах се под моето островче и пъгнах глава в кухнята му. Нощното ни приключение можеше вече спокойно да започне.

Не беше кой знае колко приятно чувство да си потопен във водата облечен. Вярно, бяхме оставили при Емъри всичко, от което можехме да се лишим, ала тъй като смятах да разговарям с Марта, все пак задържах по-голямата част от дрехите си, а те скоро натежаха от вода и започнаха да ми пречат.

Реката не беше широка, но дълбока. Щом се оттласнахме от брега, изгубихме почва под краката си и бяхме принудени да плуваме. Съвсем точно се съобразявах със силата на течението, а моят спътник

ме следваше на няколко метра. Беше тъмно, но въпреки това, след като изминахме известно разстояние, забелязах първият пост да стои на брега. Успяхме щастливо да минем покрай него. Беше застанал с лице към водата и несъмнено видя двете купчини от тръстика и клони, понесени от реката, но нищо не заподозря. Това ме убеди, че нашите островчета имаха естествен вид. Можех да се надявам, че нямаше да направят впечатление и на други бдителни очи.

По-нататък не ни се мернаха никакви постове. Вероятно само след долния край на бивака имаше още един пост на брега на реката. Скоро пред очите ни изплуваха първите вигвами, осветени от огньовете. Те се издигаха на левия бряг, засенчен от растящите там храсталаци. Ако се бяхме придвижвали близо до него, гъсталаците щяха да скриват бивака от погледите ни — затова ние се придържахме повече към другия, десния бряг. Оттам можехме да хвърляме поглед тук-там между храстите и бяхме сигурни, че отсреща нямаше никой, който да ни обърне тъй нежелано от нас внимание.

По едно време течението отслабна, защото реката описваше широк завой надясно, където водите ѝ миеха подножието на Бялата скала. По този начин от вътрешната страна на завоя, отляво на нас, оставаше достатъчно място за шатрите, повечето от които бяха издигнати близо до реката — сигурно, за да им е под ръка тъй необходимата вода.

Бяхме минали вече покрай тринайсет или четиринайсет вигвами, когато Дънкър ми даде знак, че иска да ми съобщи нещо. Тъй като ме следваше съвсем отблизо, нямаше нужда да спирам. Наострих слух зад мен и го чух да казва:

— Големият вигвам, пред който са забити двете копия с амулети, е на вожда.

Всъщност това не ме интересуваше особено, но все пак обърнах внимание на посочения вигвам и разбрах колко добре беше направил Дънкър, че ми го посочи. Пред вигвама гореше огън. Но понеже той вече догаряше, отстрани на шатрата, където имаше повече място, бяха запалили още един огън. Край него седяха неколцина червенокожи, и то така, че лесно можеше да се узнае какво предстои. Сигурно щяха да дойдат и други и заедно да образуват кръг. Очевидно там щеше да се състои съвещание. Ако успеем да ги подслушаме, може би ще узнаем нещо важно. Ето защо спрях с островчето си на десния бряг и Дънкър

направи същото — така че двете островчета се сляха в едно. Озовахме се толкова близо един до друг, че можехме тихо да разговаряме и съвсем ясно да се разбираме.

Вярно, че за да ги подслушаме, трябваше да се прехвърлим на левия бряг, обаче там храстите щяха да ни пречат добре да се оглеждаме наоколо. Затова на първо време останахме все още при десния бряг, за да можем оттам да наблюдаваме какво става отсреща. Отново имахме възможността да стъпим на дъното. Водата бе дори толкова плитка, че можехме да седнем на мекия наносен пясък.

— Сър, защо спиращ тук? — тихо ме попита Дънкър.

— Нима не виждаш, че отсреща се правят приготовления за някакво съвещание? — попитах го аз.

— Наистина. Искаш да ги подслушваш ли?

— Да. По-късно, когато започне събранието им. Засега ще останем тук, защото така ще можем да установим кой ще вземе участие в съвещанието. Оттук не се ли вижда вигвамът, където живее Мелтън?

— Не. Но той е шестият, ако се брой от зигвама на вожда надолу по брега.

— Ами вигвамът на лейди Вернер?

— Той е четвъртият оттам нататък.

— В такъв случай не е нужно тепърва да ми показваш двата вигвама, стига само да не си объркал в броенето. Да изчакаме сега да видим какво ще става отсреща!

Изглежда, на съвещанието щеше да се разглежда някакъв много важен въпрос. Разбрахме го от големината на кръга, който щеше да се образува, както и от значителния брой обикновени воини, които още отсега се събираха наоколо. На известно разстояние от вътрешния кръг те започнаха да се подреждат в широк полукръг, защото в съвещанието имаха право да участват само по-изтъкнатите воини.

Малко повече от час бяхме седели така «на котва», когато забелязахме от вигвама на вожда да излиза някакъв висок и як индианец, който се отправи към вътрешния кръг.

— Това е Силния вятър — прошепна ми Дънкър.

Значи този човек беше вождът. Зад него се появи и Джонатан Мелтън. Той носеше всичките си оръжия и седна до Силния вятър. Следователно Мелтън ще участва в съвещанието, като преди това е

имал разговор с вожда. После по даден знак се появиха дванайсет възрастни и опитни воители, които се настаниха в кръга.

Съвещанието започна и едва тогава ние един подир друг се отдалечихме от десния бряг и заплувахме към левия. Придвижвахме се толкова предпазливо, че изглеждаше сякаш островчетата бяха понесени от течението към отсрещния бряг. Там отново спряхме съвсем близо един до друг.

Измина известно време, докато пак се настаним по-удобно, и видяхме, че съвещанието вече е започнало. Нямахме как да хвърлим поглед над високия бряг. Чухме само как нечий силен енергичен глас държеше реч.

— Знаеш ли кой говори? — попитах Дънкър.

— Вождът.

— Гласът се носеше толкова ясно, че можехме да разберем всяка негова дума.

— ... макар моите червенокожи братя да се канят да потеглят на път едва след четири дни, все пак аз имам няколко основателни причини, за да започна похода още утре в ранни зори. Освен това този смел бледолик ми съобщи, че пътем сигурно ще заловим трима прочути мъже. Ако излезе истина, тогава във всички вигвами и долини хората ще разказват за храбростта и хитростта на могольоните. Тримата воители са вождът на апачите Винету, Поразяващата ръка и още един прочут бледолик, избил вече много червенокожи воители!

— Уф, уф! — разнесе се наоколо в кръга, а и застаналите недалеч от него индианци също нададоха възклицания, изразяващи тяхната радостна изненада.

— Нашият бял брат — продължи вождът, — ще разкаже сега на воилите на могольоните онова, което преди малко съобщи и на мен.

С тези думи приключи встъпителната му реч. Той я беше държал прав и сега, както предполагам, отново си седна на мястото. След броени секунди се разнесе гласът на Джонатан Мелтън. Той им дръпна дълга войнствена реч, която засягаше най-вече нас. Разказа им, че сме се появили при него в публото и сме започнали да хулим и ругаем могольоните, че сме искали да отидем при нихорасите и да ги подбудим да тръгнат в поход срещу тях. Понеже самият той бил приятел на могольоните, веднага се метнал на коня си, за да ги предупреди за заплашващата ги опасност. Можели да се уверят в

добрите му намерения, ако обърнели внимание на обстоятелството, че дошъл при тях на един напълно съсипан и изтощен кон. Току-що бил чул за взетото решение от могольоните да предприемат боен поход срещу нихорасите, който обаче щял да започне едва след четири дни. Това било погрешно, защото дотогава най-вероятно самите нихораси щели да ги нападнат. Затова трябвало незабавно да тръгнат на път, още повече че днес се е удало на Дънкър да офейка. Беглецът бил чул за намерението им да предприемат поход срещу нихорасите и можело да се предположи, че ще побърза да отиде при тях, за да ги уведоми.

Този тип приведе и други свои основания по един толкова хитроумен начин, че още преди да бе свършила речта му, бях убеден, че съветът на старейшините щеше да му даде съгласието си. И действително — след последните му думи сред червенокожите се разнесе одобрително мърморене. Настъпи краткотрайна тишина, а после отново чух гласа на вожда:

— Моят бял брат доказа, че е приятел на нашето племе. Ние му благодарим. Нека сега ми отговори само на няколко въпроса. При тръгването му от пуеблото на бялата скуоу Винету и Поразяващата ръка бяха ли все още там?

— Да.

— А знаеш ли кога ще го напуснат?

— Не.

— На тях известно ли им е, накъде си се отправил?

— Не.

— Тогава не може да се очаква, че незабавно са тръгнали да те преследват. Може би те все още се намират в пуеблото, а?

— Наистина е възможно.

— В такъв случай ще успеем да им попречим да насъскат нихорасите срещу нас. Необходимо е само да им изпратим един отряд от наши воители, за да ги плени. Така те няма да стигнат до нихорасите.

— Ами ако вече са при тях?

— Тогава би трябвало да тръгнем още утре в ранни зори. Ако нихорасите действително имат намерение да ни нападнат, ще бъдат принудени да минат през Ткли Настла,^[3] в случай че не искат да изгубят няколко дни в заобикаляне. А ние можем там да ги издебнем и да ги унищожим до последния човек. Ако възрастните воители са съгласни с мен, още сега ще изпратя петдесет души, които веднага ще

тръгнат, за да пресрещнат Винету и Поразяващата ръка и да ги пленят. Останалите войни ще потеглят с мен утре към Ткли Настла, където можем да изчакаме вестта за успеха на нашия отряд. Аз казах! А сега нека обсъдим предложението ми!

— Ела, да тръгваме! — прошепнах на Дънкър. — При шестия вигвам пак ще спрем на брега.

Отново се оттласнахме от брега и продължихме да плуваме нататък. Шестият вигвам се намираше също тъй близо до рекичката, както и другите. През храстите сянката му падаше върху водната повърхност. Когато се добрахме до нея, ние пак спряхме на брега. Подканих Дънкър:

— Остани тук, докато се върна, но в никакъв случай не излизай на сушата!

— Ами ако не се върнеш, сър?

— Тогава ще чуеш Винету да стреля. Разнесат ли се изстрели от неговата Сребърна карабина, ще бягаш оттук. С твоето островче ще се спуснеш надолу по реката, докато стигнеш най-долния пост, и след като го заобиколиш, ще се върнеш при сър Емъри.

— Ами ти, какво ще стане с теб?

— Остави тази грижа на мен. Не би могъл да ми помогнеш, по-скоро би навредил на нашия план.

Закрепих островчето си за хроста, до който се намирах в момента, и се измъкнах изпод него, като естествено първо трябваше да се гмурна. После предпазливо започнах да се промъквам между храсталаците нагоре по брега. Щом стигнах горе, се огледах. Не се виждаше жива душа.

Сега най-важното беше да разбере дали във вигвама имаше човек, или не. Пропълзях съвсем близо до него и наострих слух. Нищо не се чуваше. Извадих едно колче от земята и внимателно повдигнах долния край на платнището. Входът се намираше точно срещу мен. Беше полуотворен. Тъй като светлината на един от огньовете падаше вътре, забелязах, че вигвамът е празен.

Сърцето ми заби учестено. Мелтън носеше заграбеното наследство в една кожена чанта, но не я беше взел със себе си на събранието. Следователно тя се намираше в неговия вигвам. Обаче никъде не я зърнах. Ето защо повдигнах платнището още малко нагоре и се вмъкнах вътре. Чантата никъде не се виждаше. Дали не я беше дал

на вожда да я пази? Но това не ми се струваше много вероятно. Ето защо пропълзях до леглото, направено от шума, трева и няколко одеяла, бръкнах с ръка отдолу и затърсих. И ето че... я напипах!

Бях изпаднал в голяма възбуда. Тук бяха милионите, които толкова искахме да си върнем. Но дали биваше да ги взема? С усилие на волята си наложих спокойствие.

Отмъкнех ли чантата, Мелтън съвсем скоро щеше да забележи, че тя липсва. Щеше да вдигне тревога. Щяха да търсят и да намерят следите ми, после щяха да продължат да претърсват околността и щяха да се натъкнат и на другите ни дири. Така щяхме да се изложим на най-голяма опасност, а дори и да ѝ се изплъзнехме, щяхме да имаме парите, но не и крадеца.

И така, не биваше да вземам чантата. А да я отворя и разровя, това щеше да ми отнеме време, с което не разполагах. Трябваше обаче да рискувам. Трескаво измъкнах толкова търсения предмет изпод одеялата. Може би Джонатан беше извадил ценното ѝ съдържание и го беше напъхал по джобовете си. В такъв случай излагането ми на тази опасност бе съвсем безполезно.

Чантата беше кожена и имаше метална рамка с ключалка. Беше пълна и... заключена. Извадих ножа си, усилих ключалката и я отворих. Това никак не беше трудно, но го направих неохотно, понеже бе твърде съмнително дали ще успея да я затворя също тъй лесно. Бръкнах в чантата и напипах някакви меки предмети и други по-дребни неща, но те не бяха онова, което търсех. После между пръстите ми попадна дебел портфейл. Нямаше нищо друго. Измъкнах го. За да възстановя предишния обем на чантата, с ножа си отрязах парче от най-долното одеяло, сгънах го, придавайки му четириъгълна форма, и го пъхнах обратно на мястото, откъдето бях извадил портфейла. После натиснах металната рамка с ключалката по-здраво, за да се затвори, и тя... щракна! Не можех да си обясня как бе възможно това, но отворената преди малко с груба сила ключалка пак се заключи.

Вече трябваше да се връщам, но това не беше толкова лесно, колкото може би някой ще си помисли, защото се налагаше да залича останените от мен следи.

Вярно, дрехите ми бяха подгизнали, но сигурно бе, че във вигвама нямаше да измокря чак толкова много пода, за да направи някому впечатление. След като отново напъхах кожената чанта под

постелята, аз захапах със зъби портфейла, изпълзях навън от вигвама и пак забих колчето на старото му място. Пълзейки на колене заднешком към реката, аз грижливо изправях с ръце стъпканата трева. Ако тази нощ на това място паднеше роса, на зазоряване тук сигурно нямаше да си личи нищо от следите ми. Когато най-сетне стигнах долу при водата, откъм скривалището на Дънкър дочух тихия му глас:

— Слава Богу! Това чакане ми се стори цяла вечност! От безпокойство за теб така се изприщих, че заприличах на болен от шарка.

— И въпреки всичко се налага да ме почакаш още малко — отвърнах аз.

— Още ли да чакам? Защо?

— Донесох нещо, което нямаше как да не взема, а от друга страна, то не бива да се мокри, тъй че трябва да го закрепя върху моето островче, за да остане сухо.

— Какво е то?

— Няколко милиона долара.

— Какво? Да не би да са онези заграбени пари.

— Да.

— Голям късметлия си! Сигурно са в портфейл, а?

— Да.

— Тогава го закрепя много внимателно, за да не се загуби!

— В задния край на моето островче ще направя втора плаваща купчина. Отсега нататък ще трябва да не я изпускаш из очи, докато ме следваш.

Трябваше да събера нужния материал, но не биваше да режа клони от храстите, защото светлия цвят на отрязаните места щеше да ме издаде. За щастие наоколо имаше и други откършени и нападали клонки, които бяха напълно достатъчно за моята цел. След като скътах портфейла на това сигурно място, отново се мушнах под моя остров и продължихме да плуваме. Спряхме при четвъртия вигвам и аз отново се измъкнах навън.

— Внимавай! — предупреди ме Дънкър. — Предполагам, че лейди Вернер не е сама във вигвама!

— Тогава навярно седи навън — отвърнах му аз.

— Тъй ли? И защо?

— Защото такава дама ще предпочете да се наслаждава възможно по-дълго на чистия въздух, вместо да кисне в тесния задушен вигвам заедно със старите скуоу.

Пълзейки, аз се изкачих по брега. Предположението ми се потвърди. На три-четири крачки пред мен се издигаше вигвамът, а близо до него видях седналата Марта. Тя бе избрала мястото си отстрани на шатрата, защото пред входа ѝ се бяха настанили няколко индианки. Важното беше да я заговоря, без да я изплаша прекалено много. Най-добре бе да я повикам със собственото ѝ име и да си послужа с немски език.

— Марта! — тихо прошепнах зад гърба ѝ. Тя трепна и изненадано се обърна, но за мое щастие, без да извика. Надигнах глава, колкото да може да види лицето ми, и едва чуто побързах да ѝ прошепна:

— Тихо! Не вдигайте шум! Познахте ли ме?

— Да — едва промълви тя и се отдръпна малко встрани, така че по-лесно да можем да разменяме тихи думи. Вниманието на индианките бе насочено към мястото, където съвещанието на войните все още не беше приключило.

— Дойдох само за да ви кажа, че съм наблизил — продължих аз.

— Слава Богу! — прошепна тя и склочи ръце като за молитва.
— Но каква дързост от ваша страна!

— Изобщо не е опасно. Преди всичко ми кажете как се отнасят с вас!

— Доста сносно.

— Значи, както изглежда, животът ви не е в опасност, така ли?

— Може би все пак да е!... Ако Джонатан Мелтън... но вие няма как да знаете какво...

— Всичко знам — прекъснах я аз. — Вашият водач Дънкър...

— Той избяга! — припряно се намеси тя..

— И се натъкна на мен и Винету. В момента се крие зад мен във водата.

— Господи, колко е опасно! Ами моят брат Франц?

— Той е в безопасност. Намира се при нихорасите.

— Там не е в безопасност, защото те ще бъдат нападнати от могольоните. Мелтън ми каза, че и той ще вземе участие в похода, за да ви залови.

— Значи очаква, че ще дойдем, така ли?

— Както изглежда. Той ме заплаши. След като му паднете в ръцете заедно с Винету и мистър Емъри и да «пречука» и всички нас.

— Тогава вече знаете, че поне за момента нищо лошо няма да ви се случи. Можете да сте спокойна. А ние ще се погрижим походът им срещу нихорасите да се провали, така че няма защо да берете страх и заради брат си. Сега засега все още не мога да ви освободя, но ви уверявам, че вашето пленничество ще е много кратко. Къде е Мърфи, този тъй непредпазлив адвокат?

— Малко по-нататък. По нареждане на Мелтън го охраняват твърде зорко. Ами вие какво правихте през това време? Изглежда, не сте намерили замъка, който търсехте.

— Намерихме го. По-късно ще ви разкажа с подробности! Хари Мелтън е мъртъв. Пленихме брат му Томас и само Джонатан ни се изплъзна. Но най-късно след няколко дни ще го Заловим.

— Ами наследството? Какво стана с него?

— Може би е вече в ръцете ми.

— В ръцете ви...

— Тихо, по-тихо! — прекъснах я аз. — Вече и без друго говорих много и останах тук твърде дълго. Ще ви кажа, още само това, че бях във вигвама на Мелтън. Пропълзях вътре и понеже там нямаше никой, отмъкнах портфейла му, където вероятно е скрито всичко, което търсим. Това е най-важното, но скоро ще спипаме и тези негодници. А сега тръгвам! Не се тревожете и ми изпълнете една молба, след като се отдалеча!

— Каква е тя?

— Слезте няколко пъти до водата, за да заличите моите следи!

Ако индианците забележат смачканата трева, ще си помислят, че вие сте го направили.

— С удоволствие! Но позволете ми и аз да ви помоля нещо! Не залагайте живота си на карта! Ако ви убият, и аз съм загубена.

— Не сте, защото тогава тук ще са и Винету, и Емъри. Но ви уверявам, че нищо лошо няма да ми се случи. Чувствам се в такава сигурност, в каквата е и препоръчаното писмо в чантата на пощальона. И така, не се отчайвайте! Дръжте се смело и бъдете уверена, че непременно ще ви измъкнем оттук, понеже...

Аз млъкнах, защото в същия миг над бивака се разнесе силен пронизителен вик. Старите индианки пред входа на вигвама скочиха на крака и изпълнени от любопитство, се отдалечиха на няколко крачки, тъй че вече нямаше опасност да ни забележат толкова лесно, както преди.

— Какво ли означава това? — попита Марта.

— Този вик е сигнал за индианците да се съберат. От него разбирам, че са решили да действат според предложенията на Мелтън. Несъмнено много скоро един отряд ще поеме на път, за да ни залови. Трябва да тръгвам. И така, кураж! И довиждане!

Тя ми подаде ръка, после аз се плъзнах надолу към водата. Тъкмо когато се канех да се промъкна под моето островче, чух един познат глас да казва:

— Мисис Вернер, идвам, за да се сбогувам с вас. Наистина, убеден съм, че ви е много тежко да се разделите с мен, но мога да ви даря с утехата, че скоро пак ще се видим.

Човекът, който изрече тези думи, беше Джонатан Мелтън. Тонът му беше толкова гадно подигравателен, че страшно много ми се прииска да се втурна нагоре, да го сграбча и да го завлека с мен във водата. Ала трябваше да се съобразявам не само с Марта и с Мърфи, а и с... онзи портфейл. Ето защо се вмъкнах в скривалището си и продължих да подслушвам. Негодникът продължи:

— Не съм аз единственият, който ще напусне бивака, вие също ще заминете оттук.

Ах, помислих си аз, дано в този момент Марта постъпи разумно!

Дано да не млъкне, а да му отговори нещо! И тя наистина постъпи умно. Изглежда съобрази, че аз още не съм се отдалечил и имам голямото желание да чуя какво още ще й съобщи той.

— Ще замина ли? И кога? — попита тя.

— Още на зазоряване заедно с индианците, които ще потеглят в поход срещу нихорасите. Само след четвърт час аз тръгвам с един отряд от петдесет могольони, за да заловим Олд Шетърхенд, Винету и англичанина. Ако все още се намират в замъка, където искахте да отидете и вие, там ще ги изненадаме и пленим. А ако са тръгнали, ще ги пресрещнем нейде по пътя. И в двата случая отсега може да се каже, че все едно са ни в ръцете. А на сутринта индианците ще вземат със себе си и вас, и адвоката, за да не се налага да се връщам толкова

далеч назад. С вас ще се срещнем в една много красива местност, наречена Мрачната долина. И какво мислите, че ще се случи тогава?

— Да не би да се каните да ни убиеете?

— Да ви убия ли? Ще ви призная, че с това предположение сте доста близо до истината.

— Сър, нещата може да се развият и по съвсем друг начин, а не както си мислите. Все пак е възможно да не успеете да изненадате нихорасите и могольоните да бъдат победени. Тогава ще попадна в ръцете на победителите, но не и във вашите.

— Pshaw, женски акъл! Нихорасите изобщо не подозират, че ще предприемем боен поход срещу тях. Ще ги връхлетим, тъй както ястребът връхлита върху гълъбите. Наредих да не ви изпускат из очи — нито вас, нито адвокатата. Ще ви вържат върху конете. Не е изключено на вожда да му хрумне милостивата мисъл да ви качи във вашата кола, защото не можете да яздите добре и само ще бавите колоната. Но в никакъв случай няма да ви се предложи случай да избягате и в никакъв случай не бива да се надявате, че вашите приятели ще успеят да ми се изплъзнат и да ви спасят! А сега си вървете във вашия вигвам! Жените, които ви пазят, са получили нареждане да не ви пускат навън до настъпването на деня.

Изглежда, тя се подчини на заповедта му, понеже нищо повече не чух. Изчакахме още известно време, а после продължихме да плуваме надолу, докато се озовахме извън веригата от постове. Едва тогава се измъкнахме от водата. Когато прибрах портфейла, забелязах, че бе съвсем сух.

Въпреки нощния мрак успяхме да се ориентираме в коя посока да тръгнем, понеже горе на възвишението огънят все още гореше.

Той ни послужи като пътеуказател. От другата страна на хълма ни очакваше Емъри.

— Сър — обади се Дънкър, докато крачехме редом един до друг, — ама това беше такова приключение, за което винаги ще си спомням с голямо удоволствие. Разговорът ти с онази лейди бе толкова тих, че нищо не можах да чуя, но накрая Мелтън ни издаде всичко. Направо няма цена обстоятелството, че в прекалената си сигурност и увлечен от желанието си да ѝ се подиграва, той ни издрънка всичко.

Какво ще правим сега?

— Това не можем да решим само ние двамата. Много хубаво стана, че узнахме толкова важни неща, но най се радвам на портфейла. Мелтън съвсем скоро ще тръгне на път. Следователно едва ли може да се очаква, че ще се рови в кожената си чанта и ще забележи липсата му. Не съм мислил, че е възможно толкова лесно да се докопам до парите. Във всеки случай, хората, на които принадлежат, могат да се чувстват вече материално осигурени.

— Но дали действително парите са в портфейла?

— Би трябвало страшно много да се лъжа, ако не са там. Веднага щом се разсъмне, ще проверим.

Аз млъкнах, защото ми се стори, че недалеч от нас забелязах тъмен човешки силует. Напълно възможно беше да е някой моголън. Но ето че чухме гласа на Винету:

— Нека моите братя се приближат!

Той държеше в ръка моята карабина «Хенри» и ни обясни присъствието си така:

— Моите братя навлязоха горе във водата. Трябваше да плуват по течението. Затова застанах да ги чакам толкова надолу по брега.

Нека дойдат с мен да отидем при Емъри.

Англичанинът немалко се зарадва да ме види пак жив и здрав. Ние изстискахме водата от дрехите си, облякохме и онези, които бяхме оставили да не ни пречат, като междуременно разказахме какво бяхме узнали. Когато споменах, че съм докопал портфейла, апачът направи замислена физиономия. После каза:

— Моят брат в никакъв случай не е бивало да го взема. Мелтън ще забележи липсата му.

— Нека!

— И ще заподозре, че сме били тук.

— А може би ще отвори чантата си едва след няколко дни. И като разбере, че парите му са изчезнали, защо пък веднага трябва да си помисли, че ние сме ги взели? Нима не е възможно да ги е откраднал някой моголън? А може да предположи и че парите са измъкнати от по-отдавна. Но дори и подозренията му действително да се насочат към нас, то и тогава все пак ще е по-добре да са у нас парите, до които се домогнахме толкова дълго, отколкото да останат в неговите ръце и изложени на случайностите на капризната съдба. Най-сетне не беше изключено да стане така, че когато го заловим, парите да не са у него.

— Може би ще дам право на моя брат, ако продължи да разказва. Отзовах се на подканата му, като споделих с тях и онова, което Джонатан Мелтън беше казал на певицата. Когато свърших, апачът не успя да скрие учудването си.

— Винету мислеше този човек за по-умен, отколкото се показва. Присмехът е изкусител, на когото никога не бива да се оставяш да те подвежда. Значи той ще тръгне с петдесет воители, за да ни пресрещне! Какво ще каже моят брат Шетърхенд?

— Това е такава глупост, по-голяма от която не може да има. Щом като допуска, че сме узнали накъде се е отправил, тогава би трябвало да проумее, че това ще стане, и то много скоро. В такъв случай е възможно вече да сме тук, или поне да сме Неиде съвсем наблизо. Ето защо от негова страна е страхотна грешка тъкмо сега да тръгва, за да ни пресрещва. Тъмно е. Няма да може да види и да разчете следите ни и е почти сигурно, че ще се размине с нас. Той не бива да напуска този бивак по тъмно и първо би трябвало най-старателно да претърси околностите му.

— Моят брат каза верни думи. А могольоните ще потеглят на поход срещу нихорасите малко по-късно, след като се развидели, така ли? Че няма вече са се приготвили за път? Та нали походът щеше да започне едва след три дни?

— За подготовката на един индиански отряд е необходимо да се направи много по-малко, отколкото за някоя голяма войска от бели войници.

— Поразяващата ръка не бива да забравя, че отрядът ще трябва не само да се въоръжи, но и да се запаси с провизии. А разполагат ли могольоните с достатъчно храна? Моите братя забелязаха ли да са направили месо?^[4]

— Не.

— Това е груба грешка, защото както по пътя, тъй и там, накъдето са тръгнали, няма да намерят нищо за ядене.

— Нима в околностите на Мрачната долина няма никакъв дивеч?

— Много малко. И освен това имат ли време за лов воители, които всеки миг очакват да бъдат нападнати?

— Не, но ако могольоните правят такива грешки, това може само да ни радва. Вождът на апачите знае ли къде е Мрачната долина?

— Да.

— Колко път има до нея?

— Ако някой най-обикновен ездач поеме натам в ранни зори и остане на бивак да пренощува, ще пристигне по обед на следващия ден. Аз ще водя моите братя.

— Кога тръгваме?

— Веднага щом Мелтън потегли с отряда си. Ако тръгнем преди него, те ще открият следите ни и ще предизвикаме подозрения.

— Не е ли възможно да изберем някой друг път? Ако тръгнем след тях, ще сме принудени през цялото време да останем зад гърба им, а това непрекъснато ще ни бави. Във всички случаи те няма да яздят толкова бързо, колкото ни се налага на нас да бързаме, щом искаме своевременно да предупредим нихорасите. Затова предлагам незабавно да напуснем тази местност.

— Олд Шетърхенд е прав. А какво ще каже моят брат Емъри?

— Да тръгнем веднага — отвърна англичанинът. — Парите са вече у нас, а сега остава да спипаме и скъпия Джонатан. Винету може ли да ни води така, че могольоните да не попаднат на следите ни?

— Да. Те ще яздят по пътя, по който минахме вчера от извора насам. Ако се придържаме малко по-надясно, те няма да забележат никаква следа от нас.

Той искаше да яздим така, че пътят ни да води успоредно с пътя на могольоните. Така и направихме. Може би беше вече два часа през нощта, когато се метнахме на седлата и напуснахме това място. Ездата ни наистина не предвещаваше да е особено приятна, защото вятърът се усили и скоро започна да вали толкова силно, че след съвсем кратко време се измокрихме до кости. Но за мен и за Дънкър това нямаше никакво значение, защото още отпреди бяхме подгизнали от вода.

[1] Една немска или пруска миля е равна на 7,352 м — Б. пр. ↑

[2] Възклицание, изразяващо радостна изненада — Б. пр. ↑

[3] Мрачната долина. — Б. нем. изд. ↑

[4] Траперски израз, означаващ осигурявам месо чрез лов Б. пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

СПАСЕНИТЕ МИЛИОНИ

Ездата, която ни предстоеше, изискваше от конете прекалено голямо напрежение на силите, но пък просто нямаше как те да се чувстват по-добре от господарите си. В публото те имаха възможност да си отпочинат, докато ние бяхме принудени да бдим. После при планинското възвишение, където трябваше да бъдем нападнати от индианците на Юдит, спяхме съвсем малко, а днес не бяхме подремнали дори и минута. Съмнително беше дали и през идната нощ щяхме да намерим време за сън, при положение че ни се налагаше да бързаме толкова много. Дъждът си имаше своята неприятна, но и своята полезна страна. Той ни измокри до кости, ала поддържаше бодростта на конете. Вярно, че ездачите се чувстваха в известна степен прекалено «ободрени» и не бяха в кой знае колко добро настроение. Ето защо яздехме мълчаливо и навъсено подир апача, който въпреки дъжда, намалил видимостта ни през нощта на по-малко от пет крачки, не спря нито веднъж, за да се огледа и ориентира. Колкото и да напругах паметта си да си припомня дали Винету изобщо някога се беше заблуждавал по отношение на пътя, след като беше казал, че добре познава местностите, нищо подобно не можах да си спомня.

Когато се развидели, ние се намирахме насред някаква обширна прерия. Винету посочи на североизток и каза:

— Ей там на около Половин час оттук минава пътят, по който яздихме вчера преди да срещнем нашия брат Дънкър. Вече е светло и затова нека препуснем по-бързо.

Не прищпорихме конете до предела на възможностите им, а само толкова, че за един час изминахме цяла немска миля. За наша радост още преди обяд вятърът утихна, дъждът спря и облаците се разнесоха. Водата добре си свърши работата и изцяло заличи следите ни. Пладнето беше все още доста далеч, когато Винету отново посочи на североизток с думите:

— На около един час път отгук се простира гората, в чиито край срещнахме вожда на нихорасите. Моите братя сигурно ще признаят, че яздихме много добре.

Разположената на изток от нас гора явно извиваше и продължаваше на юг, тъй като малко по-късно я видяхме да изплува пред нас именно в тази посока. Стигнахме до нея, после почти до обяд яздихме между дърветата и спряхме едва при отвъдния ѝ край, за да дадем възможност на конете да си отдъхнат. След като почиваха и пощипваха трева почти два часа, ние продължихме пътуването си, но вече не в досегашната посока, понеже Винету свърна на югоизток. Когато го попитахме за причината, той отговори:

— Тъй като ги изпреварихме много, няма защо да се опасяваме, че могольоните ще се натъкнат днес на следите ни. Ето защо сега ще се отправим към пътя, по който смятат да минат и те. Ще ни е само от полза, ако моите братя се запознаят с него.

Когато използвам думата «път», никога нямам предвид видимо прокарана и утъпкана пътека. Скоро излязохме на едно плато, където имаше много пясък и камънаци, но съвсем малко трева. От време на време пред нас се изпречваше по някой хълм, който заобикаляхме. Тук нямаше истински планини, въпреки че на северозапад се простираха масивите на Могольон, а на североизток, което ще рече зад нас, бе Сиера бланка. Пътят ни се спускаше надолу към земите по горното течение на Хила. Никъде не намерихме вода.

Едва привечер една малка прерия ни показа, че сме навлезли в район с по-висока влажност. Скоро забелязахме и отделно растящи храсти. В подножието на едно възвишение от земята се процеждаше мъничко поточе. Там намерихме толкова хубаво място за бивак, за каквото можехме само да мечтаем.

— Тук ли ще спрем? — попита Емъри.

— Не — отвърна Винету.

— Но можем да заведем конете на водопой!

— Винету няма да го забрани, но после ще продължим ездата, за да минем през гората, която виждате ей там на юг, още преди да се е стъмнило... Уф! Слизайте бързо от конете!

Тъй като той говореше за ширналата се на юг гора, погледите ни естествено бяха насочени натам. И ето че забелязахме пет ездачи, които се приближаваха към нас. Сигурно все още не ни бяха видели,

защото бяха на твърде голямо разстояние, а ние бяхме спрели сред храстите, обграждащи извора. Веднага скочихме от седлата и грабнахме пушките.

Петимата язدهа много хубави животни, нямаха пушки, но затова пък, както изглеждаше, конете им носеха зад седлата торби, натъпкани с провизии. Това ми даде право да кажа:

— Разузнавачи!

— Нихораси — добави Винету. — По лицата им няма бойни цветове, но не е възможно да са от друго племе. Те са наши приятели, обаче въпреки това ще трябва да им дадем добър урок.

Той имаше право. Съгледвачите са длъжни да са десетократно по-предпазливи. Дори и след като се приближиха достатъчно, тези индианци изобщо не забелязаха, че край извора се въртят някакви хора. Те все още нямаха възможност да ни видят нас самите, но нали в крайна сметка се бяхме добрали до това място, яздейки през покрита с трева равнина, и за всяко по-зорко око дори и в ниската трева нашата диря си личеше като дебела тъмна черта. Просто бяха длъжни да я забележат. Но те продължаваха да яздят към нас с такава безгрижна сигурност, сякаш се намираха в непосредствена близост до своето село. Когато се приближиха на около двайсетина метра, ние промушихме цевите на пушките си между клоните и Винету им извика на езика на могольоните:

— Стой! Нито крачка напред, нито крачка назад иначе ще стреляме!

Изплашени, те спряха и безпомощно втренчиха погледи в храсталаците.

— Онзи от вас, който се опита да обърне коня си, ще получи първия куршум! — заплаши Винету. — Слезте от седлата и хвърлете ножовете си!

Тогава единият от тях попита:

— Кой сте вие, дете се криете зад храстите?

— Ние сме десет храбри воители на могольоните. Не се ли подчините, загубени сте!

— У ф! Великият Маниту ни изостави. Неговата воля е да бъдем пленени от могольоните, но нашите братя ще ни освободят.

Човекът бързо скочи на земята, измъкна ножа си и го захвърли зад себе си. Другите последваха примера му. Петимата, застанаха пред

конете си и покорно зачакаха да видят, какво щяха да предприемат техните врагове. Тогава Винету пристъпи напред и с назидателен тон им каза:

— Нима могат да се използват като съгледвачи хора, които слепешката сами влизат в ръцете на смъртта?

— Уф, уф! — възкликна един от нихорасите. — Винету, вождът на апачите!

— Имате задача да разузнаете какво правят могольоните, а държите очите си затворени.

— Знаем, че могольоните се канят да потеглят едва след три дни — опита се да се извини индианецът.

— Нима това е причина да сте като слепи? Дори и отрядите на могольоните да са все още далеч, то би трябвало да се сетите, че те също ще изпратят съгледвачи. Постъпвате като хлапета, които още не са получили съвети и указания. Ако ние наистина бяхме ваши врагове, никога нямаше да се върнете при племето си.

— Нека нашият прочут брат ни убие! Така ще е по-добре, отколкото да слушаеме думите, които отправя към нас.

Индианецът говореше напълно сериозно. Да бъдеш хванат от Винету в подобна немарливост, бе голям позор. Клетите нихораси съкрушено гледаха в земята. Това омиловичи апача и с по-благ тон той им каза:

— Винету не е ваш вожд. Той иска само да ви обърне внимание, че човек винаги трябва да си държи очите отворени. Я ми кажете, кой ви изпрати на разузнаване?

— Нашият вожд Бързата стрела.

— Той доведе ли някого при вас?

— Да, един млад бледолик и една бяла пленница.

— Знаете ли кой му ги е предал?

— Да.

— Тогава сигурно знаете и кой още се намира тук зад храстите, а?

— Поразяващата ръка заедно с един друг храбър бял воин.

— Правилно отгатна. Освен това с нас има и друг воин, който умее да открива и най-скритите пътеки. Вземете си ножовете и елате с конете тук при водата!

Те изпълниха, каквото им беше казано. Подадох им ръка с думите:

— Моите братя са ни добре дошли. Нека седнат при нас и да ни кажат какви нареждания са получили от техния храбър и мъдър вожд!

Моят приятелски тон, както и обстоятелството, че Емъри и Дънкър също им подадоха ръка, им подеждяха окуражаващо. Те пуснаха конете си свободно да пасат и нихорасът, който бе говорил досега, ми отвърна:

— Нашите очи съзират храбри ловци и воители, чиято слава се носи над планини и савани и не бива да лагеруваме близо до тях. Нека ни разрешат да седнем край водата по-далеч от тях, за да можем да слушаеме мъдростта на техните думи!

— В скоро време и моите братя ще станат прочути мъже, тъй че нека спокойно седнат при нас.

Ние се настанихме край потока, а те насядаха срещу нас на почетното разстояние от няколко крачки. Винету повтори моя въпрос за полученото от техния вожд поръчение. Същият индианец отново взе думата.

— Бързата стрела не ни е дал никакви по-специални заповеди. Трябваше да яздим до Бялата скала, или ако могольоните вече са потеглили на път, да се опитаме да ги открием и да му изпратим вест за намеренията им.

— Все заедно ли трябва да останете? — осведомих се аз.

— Да. Винаги само един от нас ще отнася съобщението, тъй че докато могольоните се доберат до Мрачната долина, дотам ще пристигнат едно подир друго пет известия.

— Значи вестносците ще отиват само до Мрачната долина, а не чак до вашето село, така ли?

— Да, вождът ще ги очаква там.

— С колко воители?

— Засега с малко. Другите са останали назад, за да правят месо и да изработят своите бойни амулети. Бързата стрела ни каза, че прославените воители може би ще дойдат и ще се бият заедно с нас.

Понеже при последните си думи той ме погледна въпросително, аз му отговорих:

— Наистина сме тръгнали на път към синовете на нихорасите. Но тъй като срещнахме вас, може би вече няма да е нужно да отиваме

чак до Мрачната долина. Един от вас може още сега да се върне обратно, за да съобщи на вождата онова, което имаме да му казваме. Другите четирима обаче ще останат, за да ги използваме и по-късно като вестоносци. Ще променим избраната посока и отново ще поемем с конете на север, за да потърсим могольоните и да ги подслушаме. Колко воители ще наброявате, след като се съберат всички?

— Четири пъти по сто.

— Ако наблюденията ми са верни, воините на могольоните не достигат тази цифра. Не познавам Мрачната долина, където се каните да ги посрещнете, но щом Бързата стрела е избрал тази местност за полесражение, сигурно тя е удобна за целта.

— Много е удобна, но не и при дадените обстоятелства — намеси се Винету. — Могольоните също се канят да заемат там позиции и следователно ще изпратят съгледвачи, които основно да претърсят всички околности. Ето защо ще е по-добре, ако бъдат нападнати преди това, когато още не очакват да се натъкнат на врага.

— А ти знаеш ли някое удобно място? — попитах го аз.

— Да. То се нарича Плато на каньона и се намира на два часа път преди Мрачната долина. Платото образува триъгълник от твърда скала. От едната му страна има дълбок каньон, чиито стени са толкова стръмни, че никой не може да се спусне по тях. От другата страна високи скали се издигат като огромна стена, по която има възможност да се изкатериш, но не и на кон. До платото се стига по рязко изкачваща се клисура, а тя е толкова тясна, че през нея могат да яздят един до друг само по двама конници. Стигне ли човек горе, дълбокият каньон остава отдясно, а малко косо отпред се издига високата каменна стена. Отляво е третата страна на триъгълника и тя представлява гора, по чиято периферия растат гъсти храсталаци. Онзи, който поиска да слезе от платото, ще трябва да язди покрай каньона чак дотам, където скалите се спускат по-полегато пред него. Там започва друга, също тъй тясна клисура, която от отвъдната страна на платото първо води стръмно надолу, а после една пътека продължава към Мрачната долина. Моят брат Шарли сигурно ще признае, че това плато е много удобно, за да изненадаме и пленим нашите врагове.

— Съгласен съм — кимнах аз. — Не съм виждал нито платото, нито Мрачната долина и следователно не мога да знам кое от двете места е за предпочитане, но щом моят червенокож брат ни препоръчва

платото, убеден съм, че е прав. Какви предложения ще ни направи Винету относно нашите действия?

— Един от разузнавачите на нихорасите ще се върне при своя вожд, за да му съобщи, че могольоните трябва да бъдат посрещнати на Платото на каньона. Следователно се налага Бързата стрела да тръгне натам със своите четиристотин воители. Малко преди да стигнат мястото на планираното нападение, те ще оставят конете си под надзора на няколко пазачи. После тринасти нихораси ще се изкачат на платото, където ще се разделят. Сто и петдесет ще се скрият в гората, а други сто и петдесет ще залегнат зад скалната стена, по която ще могат да се изкатерят, тъй като ще са без коне. Така по-късно, когато могольоните се озоват на платото, ще се видят обградени отляво от неприятели, отпред също от неприятели, а отдясно — от дълбокия каньон, където е немислимо да се спуснат и да избягат.

— Съвършено вярно! Но Винету спомена само за тринасти воители на нихорасите, а нали самият той още в началото каза, че са четиристотин! Четвъртата стотица навярно ще се скрие долу пред тясната клисура, за да попречи на могольоните да слязат от платото.

— Моят брат ме разбра, но мисли ли, че ще е добре, ако тези сто воители се скрият там малко преди пристигането на неприятеля?

— Не, оставените от тях следи биха могли да ги издадат. Впрочем би ни било много полезно, ако можехме да ги задържим при нас.

— Така е. Сега ще се върнем обратно, за да наблюдаваме могольоните. Ще изпратим вестносец до Бързата стрела, за да му каже да ни даде онези сто воители. Може би ще имаме голяма нужда от тях.

— Прав си. Но те не бива да яздят по пътя, по който ще дойдат могольоните, защото се излагат на опасност най-неочаквано да се натъкнат на неприятеля, или пък със следите си да се издадат. Впрочем ще трябва да определим някое друго място, където да се срещнем с тях.

— И за това помислих вече — отвърна Винету и като се обърна към петимата нихораси, попита: — Моите червенокожи братя знаят ли къде се намира Пинун-Тота?

— Да — отвърна индианецът, който беше говорил и преди. Пинун-Тота е малка верига от възвишения, която се извива като змия и

затова я наричат Змийската планина.

— Нека Бързата стрела изпрати там стоте воители, и то веднага след като пратеникът пристигне при него! Разбрахте ли всичко, което ви казах?

— Да.

— Тогава нека един от вас да отиде да уведоми вождата!

Тъй като Винету нямаше какво друго да им нареди, аз добавих:

— Нека вестносецът каже на Бързата стрела, че могольоните са вече на път. Нямаме никакво време за губене. Веднага щом вашите сто воители се присъединят към нас, ще тръгнем по петите на неприятелите, за да им отрежем пътя за отстъпление, когато стигнат Платото на каньона. Как се нарича мястото, където се намираме в момента?

— Изворът на сянката.

— Вождът непременно трябва да узнае, че сте се натъкнали на нас, за да може точно да си изчисли времето. Впрочем колко път има оттук до Змийската планина?

— С коне като нашите ще яздим само три часа — отговори Винету.

— В каква посока?

— На североизток.

— А ние идваме от северозапад. В такъв случай Змийската планина се намира на пътя между Бялата скала и публото на нашата Юдит. така ли?

— Да.

— И Джонатан Мелтън е решил да мине с петдесет воители именно по този път, за да ни залови. Хмм! Хрумна ми една мисъл. Какво е разстоянието до Мрачната долина, където е Бързата стрела?

— Мрачната долина е на пет часа езда оттук.

— Тогава незабавно ще потеглим към Змийската планина. След пет часа вестносецът ще стигне при вашия вожд. Смятам, че един час ще е достатъчен на стоте нихораси, за да се приготвят за тръгване. Значи за единайсет часа ще успеят да пристигнат тук, при Извора на сянката, а след четиринайсет часа ще бъдат вече при нас в подножието на Змийската планина.

— Защо моят брат иска да бързае толкова много? — попита Винету.

— Защото така ще можем да пленим Джонатан Мелтън с неговите петдесет индианци.

— Тогава би трябвало да яздим подир него чак до пуеблото — подхвърли Емъри.

— Защо? Нима мислиш, че ще тръгне натам?

— Естествено! Нали иска да ни залови, значи ще язди срещу нас, но понеже няма да ни срещне, ще се върне в пуеблото и там ще научи, че отдавна сме си отишли. А когато тръгне обратно, ние вече ще сме се справили с могольоните и спокойно ще го чакаме да се появи. Едва тогава ще го заловим, а не преди това.

— Ти забрави еврейката.

— Юдит ли? Хмм! Вероятно тя се е върнала в пуеблото.

— Не ми се вярва. По-скоро е поела към Бялата скала.

— Значи мислиш, че нейните индианци са я намерили, а?

— Съвсем сигурно. Тя си беше наумила бързо да догони Мелтън и ето защо предполагам, че е продължила пътуването си, а не се е върнала обратно.

— Е, добре, и по-нататък?

— В такъв случай нейде по пътя Мелтън ще се срещне с нея. Ще узнае, че сме се отправили към Бялата скала и ще побърза да се върне, за да уведоми могольоните. Дотук даваш ли ми право?

— Хмм, не бих искал да ти възразявам. Продължавай!

— Ако предположението ми е вярно, ние можем да срещнем Мелтън още преди да е стигнал при могольоните. Ако стоте воители на нихорасите са с нас, лесно ще го заловим заедно с неговите петдесет индианци. Така с един куршум ще ударим два заека: могольоните ще бъдат отслабени с петдесет души и Мелтън ще ни падне в ръцете.

— Моят брат каза верни неща — съгласи се Винету с мен. — Веднага ще насочим конете си към Змийската планина и нека воителите на нихорасите побързат да се присъединят към нас.

Тези думи на апача бяха решаващи. Един от нихорасите препусна, за да предаде на вожда си указанията.

Възможно е да ви се стори странно, че все още не споменавах нищо за портфейла, който бях откъснал от вигвама на Мелтън. Наистина бях любопитен да огледам съдържанието му, ала не ми се искаше да го отворя в отсъствието на законния му собственик. Моите спътници изглежда бяха на същото мнение, понеже до този момент

никой от тях не беше отворил дума за портфейла. Но ето че след като напоихме конете и останахме край тях без никаква работа, Уил Дънкър се обади:

— Сър, помислили сме за всичко и за всичко сме се погрижили, но все пак едно нещо сме забравили, и то най-важното.

— И какво е то? — попитах аз.

— Портфейла. Отдавна трябваше да го отворим.

— Съдържанието му не ни засяга.

— Така е, но наложително беше да надникнеш в него, за да разберем поне дали не си попаднал на някакъв друг портфейл. Непременно трябва да си наясно какво е положението на нещата, сър. Не е изключено да мъкнеш със себе си какви ли не боклуци без стойност, докато през това време истинското съкровище ти се изплъзва от ръцете. Ако връчиш на твоя мистър Фогел портфейл, който да не струва и пет пари, той едва ли ще ти е кой знае колко благодарен.

Той бе напълно прав, а и всички други бяха на същото мнение. И така, измъкнах портфейла и го отворих. Беше изработен специално за съхраняване на банкноти и вътре бе свършено сух. Във всяко отделение имаше пъхнат по един плик от кожа, който се затваряше с езиче от същата материя. Измъкнах езичетата от цепките им. Подредени по различни държави, вътре намерих американски, английски, немски, френски, както и други държавни и банкови ценни книжа на извънредно висока стойност. Това бе такова голямо състояние, каквото навярно малко хора са държали в ръцете си, естествено с изключение на банковите Крезове. Разбрах го и без да е необходимо да отварям пакетчетата.

— The devil! — възкликна Дънкър с опулени от смайване очи. — Та тук трябва да има милиони! Какво ли не би дал синът на моя баща, само и само старият Хънтър да му беше чичо!

Пъхнах кожените пликове обратно в отделенията на портфейла, затворих го и го прибрах във вътрешния си джоб. В едно от отделенията бях забелязал още няколко документи и писма, но си замълчах за тях, защото се опасявах от любопитството на Дънкър.

Най-сетне напуснахме Извора на сянката, отправяйки се на североизток. Водач ни беше Винету. Настана нощ, но апачът яздеше толкова уверено напред в тъмнината, че не се отклони нито на метър от посоката, която следвахме.

Тази вечер небето бе осеяно със звезди и въздухът бе тъй кристално чист, че можехме да виждаме надалеч. След като измина споменатото време от три часа, през което яздихме много бързо, най-после видяхме пред нас да изплува някаква висока и тъмна маса.

— Това е Змийската планина — обади се апачът, сочейки напред. Описахме дъга около източните ниски поли на планината и когато се озовахме откъм северната ѝ страна, отляво на нас останаха нейните гористи склонове. Тук-там гората врязваше остри клинове в равнината, които заобиколихме, за да се доберем до извора, където се канехме да лагеруваме. Винету тъкмо беше подхвърлил, че сме вече близо до него, когато внезапно дръпна юздите на жребеца си и го спря.

— Тихо! Нито звук! — прошепна той.

Незабавно се наведохме над вратовете на конете си и сложихме длани върху ноздрите на животните, за да им попречим да пръхтят.

— Какво има? — безмълвно попитах аз. — Забеляза ли нещо подозрително?

— Надушвам огън.

— В коя посока?

— Точно пред нас. Сигурно е при извора. — Нека моите братя ме почакаат тук!

Той скочи от седлото и ми подаде юздите на жребеца си.

— Нима изворът е толкова наблизо, че пръхтенето на конете би могло да се чуе чак дотам?

— Човек с остър слух ще го долови. Затова ще е по-добре да се върнете малко назад!

След тези думи той изчезна в храсталаците, които току-що се канехме да заобиколим. Ние поехме назад и когато ни се стори, че сме се отдалечили достатъчно, спряхме. Измина доста време преди Винету да се появи отново. Той вървеше спокойно изправен, а това беше сигурен признак, че не съществува опасност.

— Моите братя ще се зарадват, щом чуят кого открих — доложи той.

— Е, кого? — попита Дънкър.

— Еврейката на име Юдит.

— Хайде бе! Толкова сте ми разказвали за тази чудновата лейди, че страшно много ми се иска да я видя.

— Ще я видиш, мастър Дънкър — засмя се Емъри. — И не само ще я видиш, ами дори ще можеш да си поговориш с нея.

— Откъде накъде пък ще говори с нея? — попитах аз.

— Ами няма ли най-сетне да заловим тази фуста? — отвърна ми той с въпрос.

— Не — обади се Винету. — Сега не бива да посягаме на нея, защото отива да се срещне с Мелтън, а така ще направим двоен улов.

Той каза всичко това с такава сигурност, че дори и аз се учудих и го попитах:

— Изглежда моят брат изобщо не се съмнява, че това ще стане, а?

— Ако Джонатан не е сляп, или ако неговите петдесет могольони имат очи, няма как да не се натъкнат на бялата скуоу. Вече ви казах, че пътят за пуеблото минава на половин час езда оттук. Теренът е равнинен и никъде не се изпречват нито скали, нито храсти или дървета. А освен това бялата скуоу е седнала ей там, при извора, край толкова голям огън, че той се вижда много по-отдалече, отколкото е споменатото разстояние от половинчасова езда.

— Много добре! Ами ако Мелтън все още не е стигнал дотук, или пък вече е отминал? Тогава какво?

— Невъзможно е вече да е отминал. Нито той, нито неговите могольони имат добри ездитни животни. Нищо не ги принуждава да пришпорват конете си. Ако, както предполагам, са се движили с обичайната за индианците крачка, не може да са стигнали кой знае колко далече и едва ли са подминали тази местност. А тъй като изворът, където лагерува Юдит с нейните индианци, има най-хубавата вода по тези места, а и могольоните по всяка вероятност ще се появят тъкмо когато настъпи времето за бивакуване, възможно е да се насочат към извора, за да пренощуват там.

— Голям майтап ще падне! — обади се англичанинът. — В такъв случай с един удар бихме заловили цялата банда — Юдит, Джонатан, юмите, а и могольоните.

— По-тихо! — прекъснах го аз. — Онези, които искаш да плениш, все още не са тук, а е съмнително дали изобщо ще се появят.

— Добре, но тогава какво Ще правим? — попита той.

— Ще чакаме. Най-напред искам и аз да се промъкна до огъня. Винету беше вече там, така че познава околностите и ще ме заведе.

Щом се върнем, по-лесно ще отговорим на въпроса какво ще правим.

— А сега-засега тук ли оставаме?

— Не. Първо ще се върнем още малко назад. Човек никога не знае какво може да се случи и затова ще е по-добре да си потърсим някое безопасно място.

И така, поехме обратно и яздихме, докато стигнахме източния край на Змийската планина, врязал се като клин в равнината. Заобиколихме го и когато отново се озовахме откъм южните склонове на възвишенията, сметнах, че вече се намираме на сигурно място. Слязохме от конете. Емъри и Дънкър заедно с четиримата съгледвачи на нихорасите трябваше да останат там, а ние двамата — Винету и аз, пак се отправихме към отвъдната страна на планината.

Когато почти стигнахме мястото, където апачът беше доловил миризмата на огън, той не навлезе направо в храсталака, а свърна първо наляво към стръмните поли на възвишението, където се издигаха дървета. Там звездната светлина не проникваше до нас и се видяхме обгърнати от непрогледна тъмнина. Пипнешком продължихме безшумно да се промъкваме напред. Апачът ме водеше. Това трая може би около четвърт час, понеже се налагаше да бъдем извънредно предпазливи и напредвахме педя по педя.

Най-сетне между стволовете на дърветата зърнахме светлината на огъня. Вече можехме да виждаме по-добре и да се придвижваме по-бързо. Ала така можеха и по-лесно да ни забележат и затова трябваше да сме още по-предпазливи. Запълзяхме по земята, като се придържахме само към сенките на дърветата. Когато се озовах съвсем близо до апача, той извърна глава към мен и ми прошепна:

— Сигурно моят брат ще се зарадва, щом види мястото, където ще го заведе, защото едва ли е намирал такова подходящо скривалище за подслушване.

Винету излезе прав. Погледнато от бивака, ние се озовахме на склона на височина от около три метра. Под нас водата извираше от скалата и от нашето местоположение изглеждаше невъзможно човек да се спусне долу. Но само така изглеждаше, защото там нагъсто растяха смърчове, стигайки чак до извора. Гъстите им клони се спускаха ниско над земята и образуваха скривалище, за което можехме само да мечтаем.

Винету изчезна под най-долните клони и аз го последвах. Придържайки се ниско долу с ръце за стволите, ние започнахме бавно да се спускаме по склона с краката напред, като се стремяхме да останем скрити под гъстите смърчови клони. Продължихме така чак до долу, където се спряхме, добре прикрити между последните дървета.

На близо от лявата ни страна извираше водата от скалите. Непосредствено отдясно каменният склон започваше да се издига стръмно нагоре. Изглеждаше невъзможно на това място, където се бяхме скрили, да се приюти човек. Изворът пълнеше най-напред малък воден басейн с ширина най-много два метра и оттам изтичащата вода образуваше малко поточе. Та отвъд този малък водоем пред нещо като колиба, направена от юмите с помощта на наклонени един към друг по-големи клони и покрита с по-малки вейки и шума, седеше... красивата Юдит. Претенции за подобно удобство сред дивата пустош можеше да има само някоя дама.

До нея клечеше индианец и разговаряха. По-нататък гореше буен огън — една непредпазливост, която можеше да се очаква само от юмите, изоставили вече старите си обичаи и навици. Те бяха насядали около високо лумналите пламъци, които сякаш се мъчеха да близнат небето. Можехме да чуем всичко, което говореше еврейката, понеже се намирахме само на един човешки бой от нея. А онзи тип, с когото приказваше, беше нашият предишен хазаин, в чиято къща недалеч от публото ни бяха нападнали.

— Не е ли хубаво мястото? — прошепна ми Винету.

— Чудесно е! Знаеше ли го от по-рано?

— Не. Преди малко бях залегнал в храстите от другата страна на огъня. Тогава забелязах смърчовете и си казах, че те ни предлагат безопасно скривалище. Вярно, изворът ми беше известен от по-рано, но когато дойдох тук преди години, дърветата не бяха нито толкова високи, нито толкова клонести.

Да, нашето място бе сякаш нарочно създадено за подслушване. Но все пак тук ни дебнеше и една голяма опасност. Клоните, под чиято закрила се бяхме спуснали, растяха толкова ниско над земята, че бе цяло изкуство да се промъкваш под тях, без да ги разклатиш и да се издадеш.

И така, по отношение на скривалището си имахме голям късмет. Доловихме юмът да казва:

— Сеньор Мелтън сбърка. Не биваше да напада онези песове у дома. Къщата им предложи защита. Те имаха възможност да се защитават и разбраха, че трябва винаги да са нащрек. И станаха далеч по-предпазливи.

— Нали искахме да ги заловим живи.

— Това беше грешка. В крайна сметка ще бъдат убити! И не е ли по-добре това да стане веднага?

— Прав си. И аз съжалявах. По този начин само ги направихме по-предпазливи, а благодарение на това те ни се изплъзнаха. Ако пак се случи да ни дойдат наблизко, подобна грешка няма да се повтори!

— Сигурно е, че пак би се повторила, както стана завчера по тъмно при онази скала. Колко удобно ни беше да ги застреляме още там! Ама нали другите решиха да изчакат, докато те заспят! Това беше голяма грешка. Беше тъмно и бурният вятър ревеше толкова силно, че нямаше да чуят като приближаваме. Имахме възможност да се промъкнем на няколко крачки от тях и нито един от нашите куршуми нямаше да отиде напразно. Но от излишна предпазливост се отказахме от този план. После онези песове се оказаха по-умни от нас. Те ни откриха.

— Но нищо лошо не ви направиха. Те също можеха да ви застрелят.

— Страхуват се да направят подобно нещо. Не могат да гледат кръв. Надявам се пак да ги открием, защото сигурно са тръгнали към Бялата скала, а и ние яздим натам. Тогава нека другите казват каквото си щат, изобщо няма да се съобразявам, ще взема скалповете на Винету и на неговите бледолики.

При тези думи той извади ножа си и го размаха във въздуха с кръвожадно изражение на лицето. Какво зло му бяхме сторили? Никакво. Единствената причина за враждата му към нас можеше да се търси в това, че навремето в Сонора бяхме помогнали на асиендерото и на немските преселници да се защитят срещу юмите. Оттогава беше изтекла много вода, бяхме щадили юмите повече, отколкото бе необходимо, а по-късно дори бяхме сключили с тях мир. Този човек беше по-суров и безсърдечен от средния индианец и докато гледах

злобната му физиономия, ми стана ясно защо жена му не желаше да остане при него.

— Едва ли ще ти се удаде да ги вземеш — отвърна му неговата господарка, която по безскрупулност кажи-речи не му отстъпваше.

— И защо да не успея? — попита той.

— Защото има и други хора. Когато стигнем при Бялата скала и разкажа на сеньор Мелтън и на могольоните, че онези негодници са се изплъзнали и са тръгнали да ги търсят, веднага ще започне всеобща хайка и мерзавците сигурно ще бъдат заловени. А после могольоните ще им вземат скалповете.

— Нямам нищо против, стига само да видя бледоликите песове вързани на кола на мъченията! Искане ми се да...

Той не можа да продължи. Прекъснаха го силни викове.

— Уф, уф, уф! — разнесе се край огъня. Юмите, които се бяха разположили да бивакуват там, наскачаха на крака и отначало изплашено, а после зарадвано, се зазяпаха в мъжа, появил се между храстите. Ние също го видяхме. Беше... Мелтън.

— Джонатан! — извика еврейката и бързо се изправи.

— Юдит!

Двамата се втурнаха един към друг. Последваха бързи въпроси и отговори между тях:

— Откъде идваш? — попита той на испански, предпочитания от еврейката език, тъй като тя очевидно го владееше по-добре от английския.

— От пуеблото — отговори тя. — Ами ти?

— От Бялата скала. Накъде си тръгнала?

— Отивам при могольоните. А ти?

— Към пуеблото, при теб, както лесно можеш да се досетиш.

— Защо? Защо искаш пак да се върнеш там, откъдето само с голям късмет успя да се измъкнеш?

— Просто защото искам да заловя онези, от които избягах.

— Те не са вече там. Тръгнаха към Бялата скала.

— По дяволите! Пред вас ли са или зад вас?

— Пред нас са.

— Значи са тръгнали от пуеблото по-рано, така ли?

— Да.

— Дали са доста напред?

— Ние яздихме много бързо подир тях, защото се боях за теб.

— Това е добре, понеже ако нямат значителна преднина, все още не са стигнали до Бялата скала.

— Но те успяха да вземат голям аванс. По пътя ме заловиха и ме завлякоха в пустошта, където ме зарязаха. Местността не ми беше позната и цял ден се лутах. После цяла нощ лежах на открито, докато най-сетне нашите юми ме намериха. По този начин враговете ни сигурно са спечелили повече от ден преднина.

— Но тогава е възможно още рано сутринта да са пристигнали при Бялата скала! Не сме открили никаква следа от тях. Трябва да ми разкажеш всичко най-по дробно. Само че най-напред ми кажи следното: Фогел все още ли се намира в подземната галерия на публото?

— Не, те го откриха и освободиха.

След тези думи той тропна с крак и извика:

— Тогава сигурно дяволът им е показал пътя, или пък ти си била непредпазлива!

— Използвах всички хитрости, които знам. Ти нямаш представа как се отнесоха с мен, с една дама! Откриха подземния ход, който от моята кухня води надолу, а също и тайния път през потока.

— В такъв случай непременно трябва да ги заловя. Те трябва да умрат с тази тайна, иначе после няма да съм на сигурно място дори и в моето единствено скривалище. Но защо баща ми не е с теб?

— Той е при тях. Те го изненадаха в жилището му, вързаха го и го отвлякоха.

— Това... това наистина е... нещастие, за което... не бях подготвен! — скръцна със зъби Мелтън. — Но пък имаме късмет, че на баща ми му хрумна идеята да скрие парите си в ботушите.

— Намериха ги — призна му Юдит.

— Значи... значи тези мерзавци са... в съюз с всички зли духове! Аз трябва... трябва да поседна!

Явно новината, че сме открили парите, го порази много повече, отколкото пленяването на баща му. Юдит го заведе до колибата си. Негодникът седна и тя се настани до него, ала той не й обърна никакво внимание. Подпря лакти на колене и отпусна глава върху дланите си. Тя настоятелно започна да го увещава да се съвземе и да се стегне. Той нито й отговори, нито се помръдна.

Доближих глава до ухото на апача и му прошепнах:

— Да го пленим ли? Няма да е трудно. Ще изскочим от скривалището си, ще го пипнем за врата и ще изчезнем с него в гората, където никой няма да ни намери. Уплахата ще скове и него, и останалите.

— Да, няма да е трудно, ще успеем, но въпреки това нямаме право на този риск.

— Защо не?

— Защото все още не бива да се показваме. Веднага щом могольоните научат, че се намираме в тила им, ще станат много предпазливи и планът ни да ги обградим ще пропадне.

— За съжаление това е вярно. Значи трябва да се откажем от намерението си, а тъй хубаво можехме да го спипаме!

— Много скоро ще ни падне в ръцете! И тогава ще заловим не само него, но и неговите петдесет могольони. Или моят брат мисли, че той е дошъл тук без тях?

— Не, не мисля така. Случи се онова, което ти предрече. Той е пристигнал с тях в тази местност, видял е огъня и.., но я слушай!

Докато траеше тихият ни разговор, Мелтън се беше отърсил от своята унилоост. Той накара Юдит да му разкаже всичко, което се беше случило след бягството му от публото. Слушаше я много внимателно, без да я прекъсва и я гледаше с такива очи, сякаш искаше да погълне всяка нейна дума. Щом тя свърши, с ясно доловимо скърцане на зъби той рече:

— Направила си каквото си могла. Няма защо да те укорявам. Просто такива хора са онези мерзавци. Ние, тоест баща ми, чичо ми и аз, постъпвахме погрешно, иначе сега бихме могли най-спокойно и безопасно да пилеем това огромно състояние. Ако в Тунис не се разправихме с тях, то по-късно трябваше да положим всички усилия, за да ги премахнем от пътя си. Апачът лежа дълго време болен в Англия. И ние го знаехме. Нима не беше възможно да прехвърлим океана и да...? Там никой нямаше да зарони сълзи за тези типове. А и после, де да бяхме останали в Ню Орлиънс и да бяхме действали по друг начин! Най-важното беше на всяка цена да извадим от играта немца и апача. След това щяхме да си имаме далеч по-малко грижи с англичанина. Сега берем горчивите плодове на грешките си.

— Все още не сме стигнали дотам! — окуражи го тя. — Какво сме загубили всъщност? Абсолютно нищо!

— Най-малко загубихме сумата, която баща ми носеше в ботушите си.

— Не е така. Ако онези хитреци ни паднат в ръцете, ще си върнеш парите, които са отмъкнали от баща ти. Просто трябва да го освободиш!

Той ѝ отправи един много особен поглед и я попита:

— Толкова ли много те е грижа за него?

— За него не, но за теб и за парите.

— Тук си права. С баща ми могат да правят каквото си искат. Няма да взема да си вържа черно заради това. Ти мислиш ли, че при него се чувствам кой знае в каква безопасност?

— А не е ли така? — учудено попита тя.

— Не е! Вярно, все още не си е признал и приписва онова злодеяние на Олд Шетърхенд и Винету, но аз знам, че той е убил брат си, за да се спаси и да присвои парите му. А един братоубиец е способен да убие и собствения си син.

— Господи! — възкликна тя. — Смяташ, че това е възможно?

— Да. Той е в състояние да ми отмъкне парите и да изчезне с тях. Затова тръгнах да пътувам с теб и се отказах да яздя заедно с него. Затова в публото не биваше да знае къде са скрити парите. Ако живеехме заедно, нямаше да спя спокойно и една минута. Познавам го. Не би се спрял не само пред грабеж, но в случай на нужда дори и пред убийство, без да пита дали става въпрос за родния му син. И тъй, ще го освободя между другото, когато пленявам враговете ни, но после двамата ще се разделим. Той ще получи толкова, колкото да може да преживява и няма да имам повече работа с него. Но стига сме говорили за баща ми! Най-важното е, че нашите преследвачи са се отправили към Бялата скала. Колко хубаво стана, че помъкнахме с нас адвоката и певицата!

— Какъв адвокат? Каква певица?

— Питаш ме... ах, да, та ти няма откъде да го знаеш. Представи си само, Мърфи е тръгнал подир нас!

— Мърфи ли? Да не е полудял?

— Сигурно, иначе не би дръзнал да се отправи към Дивия запад. В Албюкърки е срещнал сестрата на Фогел и я е взел със себе си.

— И тя е тръгнала с него? Ти видя ли ги и двамата?

— Да. В ръцете на могольоните са. Естествено те никога няма да се върнат на изток. По време на бойния поход трябваше да ги оставят при Бялата скала, но...

— Какъв боен поход? — прекъсна го тя.

— Могольоните са тръгнали на поход срещу нихорасите. Естествено без старците, жените и децата. Двамата пленници, певицата и адвокатът, също щяха да са при тях, но успях да увеща индианците да ги помъкнат със себе си. Така че Винету и спътниците му няма да могат да ги освободят, когато отидат при Бялата скала. Онези двамата са имали кола, когато са били нападнати и заловени от могольоните. Натовариха ги пак на нея. Вождът се съгласи с голямо неудоволствие, но в крайна сметка ми направи тази услуга. Силния вятър сигурно е бил много добър приятел на твоя съпруг. Разбрах го по извънредно топлия прием, който ми оказаха благодарение на твоята препоръка. Всъщност този вожд не е най-подходящият човек за мен и за моите планове. Струва ми се, че той е по-скоро предан и честен индианец. Успях да го настроя враждебно срещу Винету и Олд Шетърхенд само защото му ги представих като приятели и съюзници на нихорасите, неговите противници.

— Значи ако му попаднат в ръцете, той няма да ги закриля, така ли?

— Няма. Беше ми необходимо голямо въображение и много изобретателност, за да го накарам да ги намрази. Дявол знае как и защо тези типове са на толкова голямо уважение дори сред вражески настроени племена и могат да си позволят да поемат много повече рискове от другите хора. Наистина, усетих, че вождът храни известна неприязън към апача, ала само това нямаше да ми свърши работа и си съчиних няколко хубави историйки. Както сам се убедих, те постигнаха желанието от мен резултат. Не бях съвсем сигурен дали онези мерзавци щяха да ме последват, но тези типове имат такъв невероятен успех в откриването на следи, че допусках възможността да попаднат и на моите дири и да поемат към Бялата скала. Следователно трябваше да се погрижа да не ги посрещнат там като приятели и ми се струва, че го направих според силите си.

— Както вече ти казах, те знаят, че си там. Но какво ли ще предприемат, когато не те намерят?

— Ще продължат да ме преследват.

— Но нали няма да знаят накъде си се отправил!

— Няма ли? Ако мислиш така, много се лъжеш. Няма други копои като тези двамата.

— Смяташ, че ще разпитат за теб в селото на могольоните ли?

— Не, не са толкова глупави, защото в такъв случай все ще се намери някой от червенокожите, пък бил той още и невръстен хлапак, който незабавно да се втурне подир вожда, за да го уведоми кой е идвал в тяхното село. На тези типове не им е нужно да питат когото и да било. Една тревичка, едно прекършено клонче или пък разплискана локва вода могат да им издадат всичко, което искат да знаят. Това се е случвало вече стотици пъти. А освен всичко друго е възможно на тях да се е натъкнал и Уил Дънкър.

— Уил Дънкър ли? Той пък кой е?

— Известен следотърсач, пътувал заедно с Мърфи. Той също беше пленен, но са го пазили толкова лошо, че успя да се докопа до най-хубавия кон в цялото село и да избяга с него. Наистина, преследвачите веднага препуснаха по петите му, ала към полунощ се върнаха с празни ръце. Ако този човек се е срещнал с онези типове, той им е разказал всичко. В такъв случай те едва ли са продължили за Бялата скала и сигурно са поели на юг.

— За да преследват могольоните ли?

— Не, защото срещу толкова многочислен неприятел не биха могли да постигнат нищо. Препуснали са към нихорасите, за да ги уведомят, че могольоните приближават.

— И мислиш, че така ще постигнат нещо?

— Само нещо ли? Казвам ти, че щяха да постигнат всичко, ако бях толкова глупав да не внимавам и от своя страна да не предупредя могольоните. Искат да ме заловят и да освободят адвоката и певицата. Но при тази многочисленост на могольоните те не могат да постигнат целта си без чужда помощ. Ще я получат от нихорасите. За щастие не са в състояние да се придвижват особено бързо, понеже с тях като пленник е моят баща, който естествено ще им създава възможно повече спънки. Или мислиш, че са се отървали вече? Сигурно знаеш как са се отнасяли с него в пуеблото.

— Много строго. Но тъй като те дори по време на бой не обичат да убиват неприятелите си, не ми се вярва да са го пречукали.

— Бих предпочел да са го направили. В такъв случай ще се отърва от него и парите му ще останат за мен, след като онези типове ми паднат в ръцете. Непременно трябва да имам и пушките на Олд Шетърхенд. Както казват, за един уестман те са цяло състояние. Но независимо от това дали баща ми е още жив или не, утре в ранни зори трябва да тръгна оттук, за да предупредя могольоните. Вие ще дойдете с мен, иначе по един или друг начин пак ще паднете в ръцете на враговете ни. А тогава едва ли ще те накажат само като те пуснат в непозната местност.

— Знаеш ли по кой път ще минат могольоните?

— Да. Тръгнали са към Дълбоката вода и утре вечерта ще лагеруват при Извора на сянката. Там ще ги догоня.

— Но ти не знаеш къде се намира този извор. Нали никога не си бил в онази местност!

— Моите могольони знаят къде е. Вождът ми даде петдесет воини, за да заловя Винету и неговите спътници. Те са недалеч оттук. Ние се канехме да пренощуваме при извора и забелязахме вашите огньове. Тогава спряхме и изпратихме един съгледвач. Когато се върна, той ни съобщи, че е видял една бяла скуоу с неколцина червенокожи воини. Веднага си помислих за теб и тръгнах насам, за да проверя дали предположението ми ще излезе вярно. А сега ще се върна при могольоните и ще ги доведе тук.

Двамата се изправиха на крака. Тя каза:

— Иди да ги вземеш! Дано действително да се отнасят с теб като с приятел.

— Разбира се.

— Тогава и твоята собственост ще е в безопасност.

— Естествено.

— Толкова много пари! Биха могли да изкушат дори индианец. Тогава той потупа с длан кожената чанта, която бе праметнал през рамо, същата, откъдето бях отмъкнал портфейла, и уверено каза:

— Тук са скрити милионите! Разбира се, това не го знае никой от могольоните, защото бях достатъчно предпазлив да си мълча. Дори от предпазливост дадох възможност на неколцина от тях да надникнат в чантата и да видят само различни стари вещи, които нямат никаква стойност за тях. И така, тръгвам. Ще се върна след десетина минути.

Той се отдалечи. Побутнах Винету.

— Ще изчезваме ли?

— Не — прошепна ми той в отговор — Ще чакаме, докато петдесетте могольони дойдат. Тогава ще се вдигне голям шум и никой няма да погледне насам.

Той имаше право. Скоро доловихме тропот от копита. Могольоните се появиха и край огъня настана такова оживление, че успяхме да се промъкнем обратно под клоните на смърчовеите, без да се излагаме на опасност някой да ни забележи.

Върнахме се по пътя между дърветата, както бяхме дошли. Когато оставихме зад гърба си гората и храсталаците и вече на открито закрачихме покрай планинските възвишения, аз казах:

— Всичко стана точно според предвижданията на моя брат Винету. Могольоните са искали да бивакуват тук и са видели огъня. Ти спомена, че ще ги заловим всичките. Мислиш ли все още, че това наистина ще стане?

— Да, край Дълбоката вода.

— Къде е това?

— Ще видиш. Трябва да стигнем там преди тях.

— Изглежда, че онази вода представлява някакво езеро, а?

— Някога там е имало планина, която е бълвала огън. В Ню Мексико и Аризона и до ден-днешен се намират много такива планини. После, навярно при земетресение, тя е потънала и е оставила огромна дупка, където се събира водата.

— А дали това езеро е в близост до пътя за Извора на сянката, тъй че могольоните непременно да минат покрай него?

— Да, така е. Все пак те биха могли да се отклонят и наляво, и надясно, но няма да го направят, защото по пътя си към Извора на сянката няма да намерят другаде вода, където да могат да напоят конете си. Съвсем сигурно ще се отправят към езерото.

— А там ще имаме ли възможност да се скрием така, че да не ни забележат преждевременно?

— Да. Моят брат сам ще се увери, когато стигнем. Бяхме се добрали до подножието на източните склонове на Змийските планини и тъкмо се канехме да ги заобиколим, когато видяхме срещу нас да се задават двама мъже. Беше достатъчно светло, за да ги разпознаем. Бяха Емъри и Дънкър. Те също ни познаха и англичанинът ни подвижна със сподавен глас:

— Слава Богу, че се върнахте! Тревожихме се за вас.

— И решихте да проверите какво става, нали? — попитах го. — Елате да се върнем в бивака!

Съгледвачите на нихорасите бяха останали при конете. Когато стигнахме при тях, аз седнах на земята и се наканих да разказвам, но апачът ме изпревари с думите:

— Нека моят брат почака малко! По-необходимо от неговия доклад е онова, което имам да кажа на този млад воин.

Той се обърна към един от съгледвачите:

— Моят млад брат знае пътя, по който неговите сто съплеменници, които очакваме, ще побързат да ни се притекат на помощ, нали?

— Да — кимна индианецът.

— Тогава нека незабавно тръгне да ги посрещне! Толкова е светло, че въпреки падналата нощ ще успее да ги забележи. Щом ги срещне, той трябва да ги подкани да яздят възможно по-бързо, защото се нуждаем от тях, за да заловим петдесет могольони. Значи пътем ще се натъкнем на тези воители. След като моят млад брат разговаря с тях, нека веднага продължи да язди и да отиде при своя вожд, за да му съобщи, че воителите на могольоните още утре привечер ще лагеруват край Извора на сянката. Преди тяхното пристигане Бързата стрела заедно със своите триста воители ще трябва тайно да заеме там позиции. Хау!

Съгледвачът безмълвно ни обърна гръб, приближи се до коня си и препусна в осветената от ярките звезди нощ, и то на югозапад, откъдето бяхме дошли.

Най-сетне разказах на моите двама спътници какво бяхме узнали.

Те се зарадваха на твърдата увереност, която хранише Винету, че още на следващия ден Джонатан Мелтън ще ни падне в ръцете. Тази нощ сънят ни беше страшно необходим. Няколко нощи подред съгледвачите не се бяха лишавали от почивка, тъй че им възложихме да се грижат за безопасността ни и легнахме да спим. Но преди това на онзи, който щеше да стои на пост последен, Винету посочи по разположението на звездите времето, когато трябваше да ни събуди.

Не бяхме си отспали, когато ни вдигнаха на крак. Имаше почти два часа до зазоряване. След кратка закуска ние се метнахме на

седлата, за да поемем обратно по вчерашния път.

Когато се развидели, бяхме изминали вече към три немски мили. Тогава Винету позволи на коня си да забави крачка. След още един час той спря и посочвайки надясно, каза:

— Ей там се намира Дълбоката вода. Тук ще трябва да изчакаме нихорасите.

— Ами ако пристигнат твърде късно? — попита Емъри.

— Могольоните и тогава няма да ни се изплъзнат, защото ще ги нападнем по пътя между Дълбоката вода и Извора на сянката.

Винету отново излезе прав. Бяхме чакали около половин час, когато далеч на югозапад от нас се появи отряд конници, които бързо приближаваха. Бяха очакваните хора. Те пришпориха конете си още по-яростно, понесоха се като вихрушка и накрая дръпнаха поводите и спряха животните сред бесния им бяг само на няколко метра от нас. Един от тях приближи коня си още повече и каза:

— Аз съм Зоркото око, по-малкият брат на Бързата стрела. Вождът изпраща на Винету и Поразяващата ръка стоте воини, поискани от моите прочути братя.

— Зоркото око е храбър воин — отвърна с достойнство Винету. — Бихме изпушили калюмета с нашите братя като поздрав за добре дошли, ала нямаме необходимото време, понеже искаме да заловим петдесет могольони. Моите братя узнаха ли вече за тази задача?

— Да. Съгледвачът ни пресрещна и ни каза. Онези песове могольоните ще видят, че сме готови за бой.

— Моите братя знаят ли езерото, което се нарича Дълбоката вода?

— Да. То се намира ей нататък, право към залез слънце.

— Нека тогава ни последват дотам, а Зоркото око да язди до мен. Когато отново потеглихме, нихорасите поеха след нас като се подредиха в индианска нишка. Така се прави винаги на бойни походи, защото по този начин се образува само една тясна диря и когато неприятелят се натъкне на нея, той няма да успее да определи точния брой на конниците пред себе си.

Яздех от дясната страна на Винету. Зоркото око беше от лявата му страна. Тъй като имаше още някои неща, които трябваше да узная, след известно време наруших мълчанието, обръщайки се към втория вожд на нихорасите:

— Преди малко моят брат Винету нарече Зоркото око храбър войн. Аз знам, че всички нихораси са смели хора и затова е сигурно, че ще победят могольоните. Воините на нихорасите все още ли са заети с изработването на амулетите си?

— Не — отвърна ми той. — Тържествените церемонии бяха прекъснати веднага щом се появи пратеникът на моите прочути братя.

— Правилно сте постъпили. Изработването на амулетите трае доста продължително, а нашето време е кратко и много ценно, защото могольоните още тази вечер ще стигнат до Извора на сянката. Зоркото око знае ли каква вест изпратихме на неговия брат, вожда?

— Да.

— Кога ще пристигне той на Платото на каньона?

— Утре сутринта с настъпването на деня.

— Тогава всички врагове ще ни паднат в ръцете.

— Това ни е известно. Всяко могольонско куче, което не се предаде, ще бъде застреляно.

— А каква ще е съдбата на тези, които се предадат?

— Ще бъдат вързани на кола на мъченията.

— Ако това стане, онази местност ще бъде наречена Плато на масовото убийство. Моят брат чувал ли е някога Винету и Поразяващата ръка да са били привърженици на кръвопролитията? Сигурно не е!

— Това го знае всеки червенокож и всеки бледолик, който е слушал някога да се говори за тези двама воини.

— Тогава сигурно и на теб са ти казали, че никога не помагаме на племе, което възнамерява да се отнесе жестоко с пленените си врагове. Тепърва ще разговарям с твоя брат, Бързата стрела, за битката, която предстои на Платото на каньона, но с теб се налага да обсъдим още сега планираното от нас нападение над петдесетте могольони. Те ще пристигнат при Дълбоката вода. С тях са един бледолик, една бяла жена и неколцина воини на юмите, които не са ваши врагове. Ще ми помогнеш ли да заловя тези хора?

— Щом Поразяващата ръка го желае, така ще стане. Но могольоните ще са наши, нали?

— При условие, че няма да ги избие, ако не е абсолютно необходимо. Днес аз ще съм предводителят, защото пуших с вашия вожд лулата на мира. Аз съм негов брат. Помолих го да ви изпрати да

ни помогнете и той го направи. Ето защо изисквам от вас да вършите само онова, което сметна за правилно. Единствено при това условие ще ви предам петдесетте могольони, които очакваме.

Той сбърчи чело, заби поглед в земята и не отговори. Моето искане явно противоречеше на представите му за право и справедливост.

— Защо мълчи моят брат? Защо не казва нищо? — настоятелно попитах.

Тогава той махна с ръка така, сякаш искаше да пропъди нещо от себе си и отвърна:

— Тъй като Поразяващата ръка е откровен към воините на нихорасите, то и аз ще бъда откровен и ще ти призная, че моят брат, вождът, ме посъветва да се подчинявам на теб, и на Винету.

— Тогава днес и утре ще спечелите две големи победи, без да жертвате воините си. Мъдростта е по-властна от грубата сила и милосърдието е по-могъщо от убийството.

— Съгласен ли е и Винету с теб? Аз трябва да се подчинявам и на него.

Тогава апачът ме подкрепи с думите:

— Онова, което каже или направи моят брат Шетърхенд, е все едно казано или направено от мен. Нека моите братя се споразумеят, но да не обсъждат повече нещата преди Олд Шетърхенд да е видял Дълбоката вода.

Несъмнено той имаше основателна причина, за да поиска това от нас. Ето защо аз замълчах. Впрочем, вече бях постигнал целта си — бях узнал в каква степен можеше да се очаква от нихорасите жестокост и в каква хуманност, естествено, доколкото е възможно да се използва понятието хуманност при воденето на бойни действия от червенокожи.

Дългата ни колона, проточила се в права линия, се придвижваше бързо напред по голата земя. Наоколо не се виждаше нито едно стръкче трева. Затова толкова по-голямо бе удивлението ми, когато внезапно пред нас изплува горичка, която, изглежда, имаше формата на елипса.

— Ей там е Дълбоката вода — обади се Винету, като посочи към дърветата.

— Намира се насред гората, така ли? — попитах аз.

— Да.

— Изглежда мястото наистина е било кратер на някогашен вулкан.

Приближавахме се на изток, но ето че Винету свърна настрани, за да заобиколим и да се доберем до горичката откъм юг.

— Защо е това заобикаляне? — попитах го.

— Защото могольоните ще се появят от север и не бива веднага да открият следите ни.

Странно беше, че откъм външната си страна гората започваше без никакъв преход от трева и храсталаци. В нея имаше просека. На мястото, където стигнахме до първите дървета, Винету слезе от коня и каза:

— Тази просека води до Дълбоката вода. Конете не бива да навлизат в нея, нито пък да остават при първите дървета. Нека десетина от нашите воители се върнат с тях на юг на такова разстояние, че да не могат да бъдат забелязани оттук. Там ще ни чакат, докато изпратим някого да ги повика.

Зоркото око избра десет воители, които да изпълнят тази задача.

Останалите навлязоха в просеката.

Скоро видях езеро с кръгла форма, което имаше диаметър от около четирийсет метра. Водата му беше прозрачна като кристал. Повърхността му се намиреше на пет-шест метра под нас. Около водата имаше широк пръстен, обрасъл с трева, откъдето към нас се издигаше полегат склон. Горе имаше зелена широка ивица, която опасваше гората откъм вътрешната ѝ страна. Всичко това много приличаше на супник с двоен ръб, който бе пълен с вода само до долния си ръб. И горе, и долу цялата трева бе здравата изпогазена. Винету обърна внимание на този факт и попита:

— Знае ли моят брат кой е изпотъпкал така тревата?

— Разбира се, че е бил Силния вятър с могольоните си.

— А кога ли си е отишъл?

Внимателно огледах тревата.

— Преди малко повече от час.

— Правилно. Пристигнахме съвсем навреме, защото и пред нас, и зад нас има могольони. Тук непременно трябва да заловим онези, които идват подир нас. Нека моят брат Шетърхенд реши по какъв начин ще стане това!

Задачата ни бе толкова лесна, че и дете можеше да я реши. От само себе си се разбираше, че когато могольоните на Джонатан Мелтън се появят, първо ще напият конете си. Затова щяха да се спуснат с тях при водата, където беше вторият пръстен зелена трева. Озоват ли се веднъж долу, те няма да виждат какво става над високия пет-шест метра горен ръб. Ако се скрием в горичката, докато те пристигнат, и спокойно изчакаме да заведат конете си долу при езерото на водопой, тогава е достатъчно да пристъпим напред, да се покажем над горния ръб и да насочим пушките си към тях. В такъв случай те са в ръцете ни. Ето защо казах следното на втория вожд на нихорасите, застанал до мен и Винету:

— Моят брат е смел воин, но днес храбростта му няма да бъде поставена на изпитание. Моля те да наредиш на хората си да образуват верига около езерото. После нека всеки воин се оттегли от мястото си назад в гората и се прикрие там до появяването на могольоните. Те ще отведат конете си Долу при водата. Вероятно тогава ще се покажа между дърветата, но нашите воини все още ще трябва да останат скрити. Щом вдигна ръка, те ще се покажат, ще залегнат на горния ръб на езерото и ще насочат пушките си надолу към неприятеля. Но не бива да стрелят преди да съм дал съответната заповед. А и тогава ще стрелят само по онези врагове, които се целят с оръжията си към тях. Съгласен ли си?

— Щом моят брат казва така, значи съм съгласен — отвърна той.

— Нека животът на могольоните бъде свещен за вас, но техните оръжия и коне ще получите като законна плячка.

— Ами вие? Вие какво ще вземете за вас?

— Нищо. Ние не сме тръгнали да водим война и да плякосваме.

— Виждам, че намеренията на моя брат към нас са честни. Онези песове могольоните тръгнаха на поход, за да ни разкъсат, но ще завият от срам и ужас, когато се видят принудени да се върнат в бърлогите си победени.

Той свика хората си и ги запозна с моите нареждания. Незабавно започнаха да ги изпълняват. Скоро индианците се изпокриха в гората. Както откъм южната, така и откъм северната страна между горските дървета имаше просека, по която можеше да се стигне до водата. Точно оттам трябваше да очакваме появяването на могольоните. Нямахме откъде другаде да мине един ездач, за да стигне до езерото. За да

имаме надеждни хора край двата входа, откъм южната страна заеха позицията Винету и Емъри, а пък аз заедно с Дънкър и Зоркото око застанахме при северния вход. И когато след тези приготовления хвърлих поглед между дърветата, съзрях цял конен отряд, който, яздейки през равнината, се приближаваше към горичката. Той наброяваше приблизително петдесетина души и следователно това бяха очакваните от нас хора. После извиках достатъчно силно, за да ме чуе всеки един от нашите:

— Идват! Никой воин на нихорасите да не се показва преждевременно!

Винету и Емъри, които до този момент бяха стояли пред дърветата, изчезнаха. Дънкър, който лежеше до мен и гледаше през входа към равнината, каза:

— Приближават се много бързо. Вече ясно могат да се различат отделните конници. Жената и Мелтън яздат начело. Сега сигурно ще спрат, за да изпратят насам някой съгледвач.

— Pshaw! Твърде непредпазливи са, за да го направят. А вече е и много късно, понеже ако тук се намираха техни неприятели, отдавна вече да са ги забелязали.

— Well! Да не би да искаш да кажеш, че ние не сме техни неприятели? Струва ми се, че сме такива, и то какви!

— Много скоро ще го разберат. Но хайде, ела, ние също Трябва да се скрием!

Заедно със Зоркото око пропълзахме между дърветата и се оттеглихме толкова навътре, че никой да не може да ни види отвън, но пък самите ние да имаме възможност да наблюдаваме всичко. Не след дълго доловихме тропота от конски копита. Те бяха вече тук. Спряха отвън на открито, понеже входът бе твърде тесен, за да могат всички бързо да се втурнат през него. Видяхме ги да навлизат един подир друг, както могольони, тъй и юми. После скочиха от седлата и както бяхме предположили, поведоха конете надолу към водата, откъдето до нас долитаха силните им гласове.

Последни се появиха Мелтън и Юдит! Те яздеха начело, но са спрели пред горичката, за да пропуснат другите да навлязат в просеката преди тях. Мелтън скочи от коня и помогна на Юдит да слезе от седлото.

— Изморена ли си? — чух го да пита.

— Не, с моя вожд съм седяла по цели дни на коня.

— Когато все още беше твоят «мил» червенокож — засмя се той.
— Остани тук. Аз ще отведа коня ти долу. Животните трябва да се напоят на това място, защото до Извора на сянката няма никъде да намерим вода.

Той се спусна с конете по полегатия склон. Юдит остана горе сам-самичка. Езерото бе разположено толкова ниско, че оттам никой не можеше да я види. Моето време бе настъпило. Изпълзях измежду дърветата и се изправих зад гърба ѝ с карабината «Хенри» в ръка.

— Добро утро, сеньора! — поздравих аз.

Тя се обърна като ужиlena. Щом ме зърна, отвори уста да извика от уплаха, ала викът ѝ заседна в гърлото. От страх само облещи очи. Едва успя да изрече със заекване:

— Олд... Олд... Шетър... хенд!... Какво... какво... търсите... тук!?

— Търся вас и любимия ви Джонатан.

— Но това... това е лудост! Знаете ли, че с нас има петдесет индианци?

Тя изстреля тези думи бързо и заплашително, но все още задавено, защото уплахата продължаваше да действа.

— Разбира се, че го знам!

— Загубен сте, пазете се!

Юдит ме хвана за ръката, обърна се с лице към езерото и се наклони да извика, ала аз я изпреварих, насочих дулото на пушката си към главата ѝ и я заплаших:

— Нито дума, сеньора, иначе ще получите куршум! Мастър Дънкър!

Дългия Уил изпълзя навън.

— Какво да направя, сър?

— Ще пазиш тази лейди да не тръгне на разходка. Мастър, отнасяй се към нея с най-сърдечно съчувствие!

— Well, с най-голяма радост! Милейди, виждаш ли ей този нож? Опиташ ли се да направиш и една крачка от това място, веднага ще ти отрежа и двете уши! Казвам се Уил Дънкър и държа на думата си.

Обърнах се и вдигнах ръка във въздуха. Тогава от всички страни нихорасите изпълзяха измежду дърветата. Залегнаха на земята до

самия рѣб на откоса и насочиха пушките си към застаналите долу хора. Веднага се разнесе силният глас на Мелтън:

— The devil! Това пък какво е! Пушки наоколо! Кой ли е горе?

Той се беше опитал да се изкатери обратно и забеляза застрашително насочените дула. Пристъпих напред толкова, колкото да може да ме види.

— Сто заредени цеви, сър! Това е моят утринен поздрав за теб!

— Олд Шетърхенд! Олд..

Той светкавично свали пушката от рамото си, прицели се в мен и натисна спусъка. Но аз имах достатъчно време да се хвърля на земята. Куршумът му направи дупка във въздуха. Ала после бързо се изправих на крака, насочих карабината «Хенри» към него и извиках:

— Хвърли пушката си, иначе ще те застрелям! Едно... две...! Негодникът пусна оръжието си на земята. Неговият изстрел беше накарал индианците да вдигнат глави и да погледнат нагоре. Те видяха и мен, и насочените към тях пушки. Могольоните не ме познаваха, но неколцина юми силно извикаха името ми.

— Да, аз съм Поразяващата рѣка — заявих аз — и ей там е застанал Винету, вождът на апачите.

Както всички други, и Винету беше лежал в тревата, но се изправи, за да се покаже на нашите противници. Аз продължих:

— А наоколо са заели позиция воините на нихорасите. Станете от тревата!

Нихорасите се изправиха и около езерото се образува гъста верига от мъже, насочили надолу дулата на пушките си. В същия момент откъм другата страна на Винету се разнесе глас:

— Нима ще остана сам да кисна в тревата? Аз съм Емъри Ботуел и сега ще ви покажа как трябва да се подхващат тези неща!

Най-спокойно той слезе при могольоните, взе пушката на най-близкостоящия индианец, подаде я нагоре на един от нихорасите така, че той да може да я стигне и да я вземе, И после със силен звучен глас заповяда:

— Нека могольоните подават нагоре пушките си и да подхвърлят ножовете си, ако не искат да бъдат застреляни!

Обръщайки се към друг индианец, който бе втренчил поглед в него сякаш беше привидение, той му се сопна:

— Е, няма ли да побързаш? Давай горе пушката си, иначе... Англичанинът измъкна револвера си и го насочи към гърдите на индианеца. Заплашеният човек веднага подаде нагоре пушката си. Дали се дължеше на неговия пример, или на безстрашното поведение на Емъри, или пък на многобройните застрашително насочени надолу цеви, но така или иначе могольоните не се осмелиха да окажат каквато и да било съпротива. Започнаха да подават нагоре пушките, а след тях подхвърляха и ножовете. Изглеждаха напълно безволеви същества, свикнали да се подчиняват. Беше ги обзело някакво паническо чувство. Затова пък толкова по-буйно и невъздържано бе поведението на Мелтън. Заповядваше им да стрелят, крещеше и ругаеше, наричаше ги страхливци, но и самият той не дръзнаше да се съпротивлява. Емъри, който все още се намираше долу, отиде при него, вдигна от земята захвърлената пушка, насочи револвера си право в лицето му и го заплаши:

— Мълчи, глупав хлапако, иначе ще накарам езика ти да си почине! Само още една дума и край на всички речи, дето все още смяташ да ги държиш!

Той му взе останалите оръжия от колана, а после се изкачи при мен.

— Чарли, всичко е наред — каза ми той. — Бандата е разоръжена. Какво ще правим сега?

— Връзваме ги. Ще им разрешим един по един да се изкачват при нас и тук ще ги посрещаме с готовите ремъци.

— Well! Който не дойде, ще бъде застрелян!

Той пак слезе долу. Винету и Дънкър го последваха. Юдит беше поверена на един от нихорасите. Зоркото око също се спусна при езерото, за да накара със заплахи все още колебаещите се неприятели да се подчинят. Впрочем повечето могольони разбраха, че съпротивата е безсмислена и се предадоха в плен. Връзването им мина бързо. На всеки от тях омотавахме собственото му ласо около ръцете и краката, а после го слагахме да легне в тревата.

Последният, който остана да бъде пленен, бе самият Джонатан Мелтън. Отначало той хвърляше около себе си неукротими и енергични погледи и изобщо се държеше досущ като човек, който упорито търси път за бягство. Но трябваше да е сляп, за да не види, че всеки такъв опит неминуемо излага на опасност единствено неговия

живот. Веднъж дори направи няколко бързи крачки нагоре по откоса, ала Юдит веднага му извика с разтреперан от страх глас:

— Стой долу, стой долу! Иначе ще стрелят по теб! Предай се! Тук отгоре виждам по-добре от теб, че няма никакво спасение. Тези хора са ужасни!

Тогава той се върна обратно, седна на земята и се загледа тъпо във водата. След малко пак стана, вдигна един камък, който лежеше наблизо, и после отново седна в тревата. Какво ли искаше да прави с камъка? Не можах да намеря отговор на този въпрос. Дали мислеше да го хвърли по нас, за да се защити? Смешно!

Мелтън седя така, докато всички юми и всички могольони бяха вързани. Тогава Емъри пристъпи до него и ме попита:

— Този негодник също ще бъде вързан, нали?

— Естествено.

— Ами ако окаже съпротива?

— Ще го повалиш, като го удариш с приклада. После ще се подчини.

Мелтън светкавично скочи на крака, отстъпи няколко крачки назад и извика:

— Какво, да се оставя да ме вържат ли?

— Да, мастър. Така наредих и едва ли ще стане иначе. Не се ли подчиниш, малко ще те позашеметим. Един хубав удар ще свърши бързо тази работа. А след като пак дойдеш на себе си, ще бъдеш вече вързан.

— Могольоните ще ме освободят.

— Я не си въобразявай подобни неща! Четиристотин напълно готови нихораси чакат, за да ги посрещнат. А тук при мен виждаш сто ваши противници в тила ви.

— Всичко това е твое дело, сатана такъв! — изсъска той. — Какво ще правиш с мен?

— Ще те предадем на полицията, която отдавна копнее за теб.

— Къде е баща ми?

— И той е вече на път за там.

— Взели сте му парите, нали?

— Те са у мистър Фогел, комуто принадлежат.

— Бъди хиляди пъти проклет!

Той изкрещя тези думи с глас, който премина във фалцет. После направи две крачки към водата, сякаш се канеше да се хвърли в езерото, но след това бързо отстъпи назад, рязко смъкна чантата си от рамото, където висеше на ремък, отвори я, пъкна вътре камъка, пак я затвори и с отчаян подигравателен кикот я метна надалеч във водата и тя незабавно потъна. Юдит нададе пронизителен писък, закри лицето си с длани и простена:

— Отидоха парите, загубени са! Загубени завинаги! Тя се втурна като побесняла надолу, приближи се до него и изкрещя в лицето му:

— Страхливец! Мошеник! Тези пари бяха и мои! Имах дял в тях! Сега всичко е безвъзвратно загубено!

— Да, загубено... загубено! — повтори той някак занесено.

— Те бяха колкото моя, толкова и твоя собственост. Ти ми обеща част от тях. Това беше цената на моето сърце! Да не би да си мислиш, че щях да те обичам без тези пари? И да вземеш да ги хвърлиш в езерото, нищожество такова, жалък смотаняк, не...!

Тя го хвана за ръцете и започна да го разтърсва. Тогава той я отблъсна и извика:

— Махни се от мен, змия такава! Ти непрекъснато ме тласкаше към гибел. Де да не те бях последвал до твоето пуебло! Тогава щях да имам всичко, за което копнееше сърцето ми. А сега съм пленник... пленник!

— Пада ти се! Сега, след като ме измами с парите, аз те мразя!

Радвам се, че си задържан, и ще изпадна в безумна радост, когато узная, че палачът, чуваш ли, пала...

Юдит не можа да продължи. Той здраво я стисна с ръка за гърлото и изпаднал в безумна ярост, закрещя:

— Говориш ми за палача, за моята смърт, а? Преди да ми вържат ръцете ще съм те изпратил на оня свят! Върви по дяволите, сатанинска жено! Върви в ада, откъдето си дошла!

С всички сили той я блъсна в бездънното езеро, после се надвеси от брега над водата и като умопобъркан изкрещя подир падналото тяло:

— Там долу е чантата! Потърси я! Нали ти я обещах! Взemi си я сега!

Затичах се надолу, за да скоча подир жената, но Винету ме изпревари и се хвърли във водата. След броени секунди той се появи

на повърхността заедно с нея. Няколко индианци протегнаха ръце, за да му помогнат. Мелтън ме беше сграбчил за ръката и в този момент ми изсъска:

— Преследваше ме, за да ми вземеш парите. Нали така, сър?

— Да — отвърнах му най-спокойно.

— Тогава скачай във водата и си ги извади от езерото! Там ги хвърлих.

— Не е вярно!

— Не е вярно ли? Сър, та те бяха в чантата, която преди малко изчезна във водата. Ти знаеш ли какво означава това? Човек жертва заради тях съвестта си, душеспасението си. Погазва законите. Прави всичко възможно, за да се докопа до богатство. И след като е успял, му се налага да се крие в дивата пустош, където не може да му се радва и да го използва, търчи подир някаква пропаднала фуста, която е готова да подели с теб парите, но не и угризенията на съвестта. А накрая вземеш, че ги хвърлиш във водата, за да не ги дадеш другиму! Знаеш ли, сър, какво означава това?

Тази сцена беше много жалка. Отърсих се от негодника, помолих Емъри да се разпорежи да го вържат и отидох до мястото, където лежеше Юдит. Тя беше само припаднала. Невъзможно бе да е мъртва, защото бе останала съвсем кратко време под водата. Взех ръката ѝ, за да опипам пулса. Той биеше бавно и слабо, но все пак добре се усещаше. Беше жива. Оставих я да лежи и се залових с други необходими работи.

Най-напред трябваше да се уведомят нихорасите, че сме пленили могольоните. Затова изпратих един от съгледвачите да отнесе тази вест на вожда си. Много настоятелно му втълпих в главата да не допуска могольоните да го забележат. Те се намираха на път за Извора на сянката и той трябваше да се погрижи да не оставя видими следи, защото ако враговете ги откриеха, щяха да се породят подозрения.

Освен това страшно ми се искаше да узная дали могольоните са взели със себе си двамата пленници, или са ги оставили при Бялата скала. Сигурно щях да го разбера от тяхната диря. Край Дълбоката вода нямахме възможност да я разчетем безпогрешно, понеже цялата земя наоколо бе силно изпотъпкана. Затова заедно с Винету решихме да обиколим около храсталака. И наистина! Откъм западната му страна (а ние бяхме дошли откъм източната) открихме следите на колата. Там

тя беше спирала. От отпечатъците наоколо разбрахме, че конете са били разпрегнати, за да ги заведат на водопой. По-нататък дирята обикаляше около въпросното място, за да се слее отново с широката следа, оставена от потеглилите на път могольони.

Фактът, че те бяха взели със себе си певицата и адвоката, издаваше тяхното убеждение в успеха на похода им срещу нихорасите. Като поклати замислено глава, Винету обърна внимание на това обстоятелство с думите:

— Сигурно Силния вятър е твърдо уверен в своята победа, иначе едва ли щеше да помъкне със себе си двамата бледолики. Но защо изобщо ги е взел? Те могат само да му пречат. И тъй като от това няма никаква полза, може би е искал да предотврати някоя беля.

— Имаш предвид, че е възможно да избягат?

— Да. Вождът е повел със себе си всички воители, на които може да се разчита, и е оставил в индианското село само старците, жените, момчетата и момичетата. Ала тези хора не стават за пазачи на пленници. Колко лесно биха могли да избягат!

— Наистина това е единствената близка до ума причина, но даже и нея не мога да приема като чак толкова важно основание, понеже ако влачат със себе си тежката кола с нейните пътници, това неминуемо ще им донесе главоболия, забавяне и различни пречки. Ако пленниците са с него, то вождът ще трябва да отдели хора, които ден и нощ да бдят над тях. А ако бяха останали в лагера при Бялата скала заедно с няколко воители, щяха да се намират под сигурна охрана и вождът щеше да има пълна свобода на придвижване и действие по време на бойния си поход.

— Моят брат каза верни неща, но споменатата причина е наистина единствената, която може да си представи човек, макар да не е особено умно да се постъпва по този начин.

— Към всичко друго се прибавя и теренът, по който са принудени да минат могольоните. Помисли си само за тясната клисура, която извежда горе на Платото на каньона и после пак се спуска от другата му страна! Как могат да минат оттам с колата?

— Може би знаят много добре какъв е пътят и си мислят, че колата ще премине все някак.

— Тогава те са извънредно непредпазливи хора. Когато се каниш да нападнеш вражеско племе, редно е да разбереш какви са пътищата,

които ти се налага да използваш. Както ми описа онези местности, те няма да могат да стигнат с колата кой знае колко по-далеч от Извора на сянката. Тази нощ ще бивакуват там. Не мислиш ли, че е необходимо да ги подслушаме!

— Естествено.

— Но това ще може да стане само под прикритието на нощта.

— Вярно е, че човек се приближава достатъчно само в мрака, но ще е по-добре, ако тръгна подир тях още през деня. Нека моят брат Шарли ме последва по-късно и направи така, че да пристигне там по мръкнало.

— Добре. Как и къде ще се срещнем?

— Ти беше вече при извора и знаеш къде е. Ще тръгна да те посрещна на около десет пушечни изстрела от извора. Там ще те чакам. Стигнеш ли приблизително на такова разстояние, ще накараш твоя Мечкоубиец да проговори. Аз ще ти отговоря с моята Сребърна карабина. Ние добре познаваме гласовете на пушките си и лесно ще се намерим.

— Чудесно! После няма да се връщаме пак тук, а?

— Няма. Нашите ще трябва да ни последват. Нека тръгнат с пленниците още през нощта и да направят така, че да се присъединят към нас един час след зазоряване. Тогава могольоните ще са напуснали извора. Ей сега ще напоя коня си и тръгвам.

— Кажи на нихорасите да доведат и другите коне!

Той се отдалечи на юг, в посоката, в която бяхме отпратили нашите животни с пазачите. Скоро те бяха доведени и той напои своя жребец, възседна го и потегли. Винету беше най-добрият съгледвач, който можех да изпратя подир могольоните.

Тъй като ни се налагаше да лагеруваме край Дълбоката вода доста продължително, ние се разположихме възможно най-удобно. Не толкова удобно се чувстваха вързаните пленници. Когато дойде на себе си, Юдит също беше вързана. Дългия Дънкър й скрой много злобен номер, като я положи в тревата до нейния Джонатан. Когато му поисках обяснения за стореното, той ме попита:

— Сър, да не би да мислиш, че това може нещо да ни навреди?

— Да. Нима такива пленници се оставят току-така близо един до друг, за да разговарят помежду си? Та нали биха могли да обсъдят общ

план за бягство или пък да се споразумеят да дадат лъжливи показания?!

— Нека! Нямаме нужда от показанията им. Разполагаме с достатъчно доказателства. Не разбираш ли защо ги оставих един до друг?

— От злоба, от чиста злоба, мастър Дънкър. Или не е така?

— Не, не е от злоба. Може би малка шега. След всичко случило се предполагам, че разговорът им няма да е чак толкова нежен. Искан ми се да им дам възможност взаимно да се дразнят и ядосват. Я ги погледни! Какви погледи си хвърлят само! Е, трябва да отида при тях, за да ги послушам малко.

Той седна отзад, за да не го забележат. Физиономиите, които започна да прави този стар шегобиец, ясно ми подсказваха, че репликите, които си разменяха страшно много го забавляваха. Аз обаче легнах в сянката на едно дърво и заспах.

Хората проявиха достатъчно тактичност да ме оставят на спокойствие. Когато най-сетне ме събудиха, се почувствах ободрен. До залез слънце имаше още два часа. Щяха да ме оставят да си почивам и още по-дълго, ако Джонатан Мелтън и Юдит не бяха пожелали да говорят с мен. Когато отидох при тях, еврейката ме посрещна разгневена:

— Сеньор, защо ме събраха тук с този човек? Този глупак, който от страх хвърли във водата толкова много пари, трябва да бъде махнат оттук, защото иначе ще се задуша от ярост.

— Странно! Вчера говорехте съвсем различни неща за него, а и двамата си приказвахте по съвсем друг начин.

— Че какво ли знаете пък вие за това!

— О, аз знам всичко.

— Всичко ли? Нищо, ама абсолютно нищо не знаете! И къде бях снощи?

Последният си въпрос тя зададе с язвителен тон. Аз обаче ѝ се усмигнах и отговорих:

— Край извора при Змийската планина. Близко до водата бяха направили колиба за вас. Отначало седяхте пред нея заедно с онзи доблестен юма, който като наш хазаин се отнесе с нас толкова мило и любезно. Знаем дори, че сте говорили за мен и за други хора. А после пристигна и вашият любим Джонатан.

— Кой?... Откъде?

— От Бялата скала. Беше тръгнал с могольоните, за да ни залови. Но тъй като няма необходимите качества, той си изпати зле. Сеньор Джонатан се канеше да бивакува с могольоните си край извора и забеляза вашия огън, чиито пламъци се издигаха до небето. Тогава той остави индианците малко по-назад и се промъкна сам, за да разузнае какви хора са се разположили на лагер край водата. Вие никога повече няма да се озовете в подобно положение, иначе щях да ви обърна внимание на това, че е непростима непредпазливост да кладете големи огънове. Така лесно ви откриват. Сигурно си спомняте колко любезно и радостно го посрещнахте, когато се появи.

— В такъв... случай... сте ни подслушали, а? — призна тя най-сетне истинността на думите ми. — Къде се бяхте скрили?

— Под клоните на дърветата от другата страна на извора, точно срещу вас. Чувах всяка ваша дума и реших днес да дойда и най-приятелски да ви кажа едно «добро утро».

При тези думи тя с мъка успя да се надигне донякъде и ми отправи яростен поглед. Мелтън се ядоса че Юдит е позволила така лесно да бъде надхитрена, и започна да ѝ прави гневни упреци. После той се обърна към мен и каза:

— Никой подслушвач не може да се приближи до мен толкова много, че да чуе какво говоря.

— Лъжеш се, мастър Мелтън! Ще ти припомня само един случай. Навремето, когато бяхме на борда на онзи кораб за Тунис, в присъствието ти Винету успя да отвори твоя куфар и да вземе оттам документите ти, които после прочетохме в нашата каюта. За тази цел той ти беше измъкнал ключа от дрехата, която носеше на гърба си. След това Винету прибра обратно документите в куфара, а ключа пъхна обратно в джоба ти. Нима това не е по-трудно от всяко подслушване? Бих могъл да спомена и други случаи, но се отказвам. Все още не ни познаваш.

— О, предостатъчно те познавам! Ти си сатана в човешки образ, който не знае нито милост, нито пощада. Досега си успявал във всичко, но гледай да не си навириш много нос, защото все някога и ти ще си намериш майстора.

— Да не би това да си ти?

— Не. С мен е свършено! Знам, че моята игра свърши. Няколко пъти успях да ти избягам, ставаше все по-трудно и по-трудно. Знам, че за мен няма повече надежда.

— Страхливец! — изсъска Юдит.

— Млък! — сопна ѝ се той. — Ако не те бях срещнал, сега положението ми щеше да е съвсем друго. Но все още имам една утеха и една радост. Бях принуден да се откажа от плячката си, ала тя няма да падне в ръцете на друг човек.

— Не се ли лъжеш? — попитах го аз.

— Да се лъжа ли? Pshaw! Та не видя ли, че хвърлих милионите в езерото?

— Но дали заграбените от теб пари наистина се намираха в черната кожена чанта, която носеше през рамо?

— Ами да! Сега най-спокойно мога да ти го призная, понеже парите изчезнаха и никой няма да ги получи!

— Не е вярно. Те не са на дъното на езерото.

— Че къде са тогава?

— Тук, в джоба ми.

При тези думи аз се потупах по гърдите.

— Ами! Я не ме карай да ти се смея! Искаш само да ме ядосаш, но не си мисли, че ще успееш!

— Ще успея. Парите са в мен!

— Я ми ги покажи тогава!

— Добре! Познат ли ти е този портфейл? Извадих въпросния предмет и го поднесох пред очите му. Щом погледът му падна върху него, Мелтън трепна.

— По дяволите! Та това е... това е...

— ... твоят портфейл — допълних аз.

— Не! Невъзможно е! — изкрещя той. — Този портфейл само прилича на моя. Няма да ме измамиш!

— Сега ще ти докажа, че говоря истината.

Отворих портфейла и му показах съдържанието на всяко отделение. Той видя, че действително ставаше въпрос за портфейла с милионите. И ръцете, и краката му бяха вързани, но въпреки всичко с един мощен тласък той успя да се надигне до кръста, ала веднага пак се строполи по гръб. При това не преставаше да крещи като умопобъркан:

— Той е! Моят портфейл! Това са моите милиони! О, ти, сатана, ти хилядократен сатана! Как попаднаха тези пари в ръцете ти?

Не успях да му отговоря, понеже и Юдит се присъедини към виковете му. Фактът да видят милионите спасени, и то в моите ръце, съвсем ги извади от равновесие. Те вече не крещяха, а ревяха. С претъркаляне се приближиха до мен, със свободните пръсти на вързаните си ръце ме хванаха за краката. Жената пискливо извика:

— Върни ни парите, върни ни ги! Дай ги, крадецо, разбойнико, подлецо! Дай ни ги!

Тази сцена бе направо отвратителна! Двамата не се държаха като хора. Отблъснах ги с крака от себе си, но те непрекъснато се опитваха с търкаляне да се доближат до мен и най-сетне се видях принуден да наредя да ги вържат така, че да не могат да се помръднат от мястото си. Лицето на Мелтън имаше неописуем израз. Очите му бяха изскочили от орбитите си и силно кръвясали. Той ревеше като диво животно. Не ми се щеше повече да го гледам и се отдалечих, за да приготвя коня си за предстоящата езда. Но когато се метнах на седлото, Мелтън ми извика да отида при него.

Така и направих. В погледа му се четеше най-люта омраза, ала той си наложи да се обърне към мен със спокоен тон.

— Сър, откъде взе портфейла? Кога ти попадна в ръцете?

— В нощта преди тръгването ти от Бялата скала. Докато седеше при вожда, за да обсъждате похода срещу нихорасите, аз ви подслушах. Спуснах се, плувайки по реката, и така се озовах в средата на лагера ви. Вашата непредпазливост много ми помогна.

— Но би трябвало да си влизал в моя вигвам!

— Естествено! Внимателно претърсих чантата ти и измъкнах ценното ѝ съдържание.

— О, сатана! Как ми се ще да можех да те разкъсам на хиляди парчета!

При тези думи той като бесен задърпа ремъците си, опитвайки се да ги скъса.

— Мастър, я не се мъчи! Тези ремъци са много здрави. Преди малко ти каза, че никой няма да получи милионите. Обаче все пак някой ще ги получи и този някой са законните им наследници.

— Дано сатаната те погуби! Вярвах, че портфейлът ми е на сигурно място и през последните дни изобщо не проверявах

съдържанието на кожената чанта. Освен парите имаше ли други неща?

— Да, ако не се лъжа — писма.

— Прочете ли ги вече?

— Не, те са собственост на наследниците.

— — Хиляди проклетия! Слушай, сър, какво ще ти кажа! Значи парите са все още тук, а и аз съм още тук! Не си мисли, че са завинаги в ръцете ти! След като видях портфейла, нямам намерение да се отказвам от играта. Става дума за милиони, разбираш ли, за милиони, и затова ще се боря до последния си дъх!

— Ами бори се тогава, мистър Мелтън, бори се срещу когото искаш! Никак няма да ти е лесно, а и ние ще се погрижим да нямаш възможност за нови героични дела. Прав си. Наистина става дума за милиони. Най-сетне те са в ръцете ми, а и теб те спипах. Обещавам ти, че няма да изпусна повече нито тях, нито теб.

Насочих коня си към Емъри и Дънкър и им внуших да бъдат много бдителни към пленниците. После извиках втория вожд на нихорасите, за да му съобщя времето за тръгване, и най-сетне напуснах мястото, което се бе оказало толкова съдбоносно за мнимия наследник.

Налагаше се да побързам, ако исках да стигна навреме за срещата си с Винету. Но нали имах хубав отпочинал кон и много добре знаех посоката, в която трябваше да търся апача. Необходимо е да отбележа още, че взех със себе си и един от нихорасите. Щях да го използвам като вестоносец, за да съобщя на неговия вожд подробности по обстановката, когато се натъкнем на могольоните.

СЕДМА ГЛАВА

ЕПИЛОГ

Денят си отиде и над земята падна здрач. Вечерта беше красива. Небето — обсипано със звезди, а тънкият сърп на новолунието, намиращо се още в началото на първата си четвърт, клонеше вече към залез. Всъщност нощният светлик не ми беше кой знае колко приятен, но на изток имаше облаци и понеже вечерният вятър духаше от същата посока, аз се надявах, че постепенно те ще се разпрострат по целия небосклон и ще закрийт звездите.

Мълчаливо препускахме в галоп по обширната равнина. Нихорасът скромно яздеше след мен. Само веднъж разменихме няколко думи. Като нихорас той много добре познаваше местността, в която се намирахме, но за мен тя бе чужда, понеже предишния ден бяхме дошли при Извора на сянката не от Дълбоката вода, а от Бялата скала и следователно бяхме продължили да яздим на запад. Затова когато предположих, че скоро ще се озовем на мястото на срещата с Винету, аз го попитах:

— Нека моят брат ме остави сам да намеря пътя. Следваме ли точно посоката, която ще ни отведе до Извора на сянката?

— Поразяващата ръка намира всеки път, дори и ако той му е напълно непознат — отвърна той.

— Мисля, че дотам имаме само още четвърт час езда. Вярно ли е?

— Точно така е, както казва моят бял брат.

Продължихме да препускаме нататък само още две-три минути. После спряхме и стрелях веднъж с Мечкоубиеца. Зачаках да чуя гърмежа на Сребърната карабина, но вместо това недалеч от нас се разнесоха думите:

— Тук съм. Познах гласа на пушката на моя брат Шарли.

После видях апача да се приближава към нас. Той ми подаде ръка и каза:

— Преценил си мястото толкова точно, че спря близо до мен.

Можех да ти отговоря с глас вместо с изстрел.

— Отдавна ли чакаш тук? — осведомих се аз.

— Не, защото успях да се промъкна до могольоните едва след смрачаване.

— Но ги видя по-рано, нали?

— Да. Непрекъснато бях по петите им, доколкото повеляваше моята безопасност.

— Разположили са се на бивак край Извора на сянката, нали?

— Да. Но моят брат знае, че там, където от земята бликат водите на извора, няма място за много хора. Там седи само вождът заедно с трима възрастни изтъкнати воини. Всички други са се разположили надолу край потока.

— Разставили ли са постове?

— Не. Могольоните са страшно непредпазливи хора.

— Знаеш ли къде е спряла колата?

— Два пъти обиколих лагера и ясно я видях. Оставена е до потока, недалеч от мястото, където е вождът.

— Ами къде са двамата пленници?

— Седят в колата. При тях има само един-единствен пазач.

— И на мен ми се иска да огледам бивака.

— Няма да е трудно. Облаците, вече почти над главите ни, до половин час ще покрият и останалата част от небето. Ще изчакаш ли дотогава?

— Да.

Наблюденията на Винету се оказаха верни. Облаците се разпростираха все повече и повече по небосклона и след споменатото от апача време закриха цялото небе. Тогава той се обади:

— Вече можем да тръгваме. Конете ще останат тук, воинът на нихорасите ще ги охранява.

— Тогава ще оставя и двете си пушки при него.

— Дай му само Мечкоубиеца! Аз ще взема карабината «Хенри».

— Защо?

— Докато тайно се промъкваш към могольоните, аз ще остана наблизо и ще бъда нащрек. Ако нямаш късмет и те открият, ще се вдигне олелия, която сигурно ще чуя. В такъв случай ще започна да стрелям с карабината «Хенри» толкова начесто, че противниците ни ще се изплашат и от изненада ще те оставят на мира.

И така, дадох на нихораса тежкия Мечкоубиец, а Винету взе карабината. После се отдалечихме на юг, където се намираше Изворът на сянката.

Вече беше станало толкова тъмно, че не виждахме на трикратно по-малко разстояние от преди. След малко повече от десет минути Винету спря и тихо ми обясни следното:

— Продължиш ли още стотина крачки нататък, ще се озовеш при първите храсти. Знаеш ги, защото вече сме били там. Право пред тях се намира изворът, където седи вождът. Наляво тече потокът, край който са се настанили другите воини. Между тях и вождът е колата.

— А къде са конете?

— Те пасат отвъд храсталаците на открито.

— Ще опитам да се промъкна до вожд.

— В такъв случай моят брат ще трябва да е извънредно предпазлив.

— Защо Винету ми дава подобен съвет? Нима е необходимо? Вождът седи близо до извора. Там растат достатъчно храсталаци, зад които ще мога да се скрия, ако вдясно не са се разположили други воини.

— Преди не видях там индианци.

— Не ми се вярва по-късно да са дошли, защото там няма вода.

— Да не би да искаш да разговаряш и с пленниците?

— Да, стига да е възможно.

— В такъв случай се налага да те предупредя, макар да се разсърди за предишните ми думи. Много е опасно да ходиш там, а още по-опасно е да разговаряш с тях.

— Няма да пропусна нито една предпазна мярка и ще изпълня намерението си само ако предварително съм се убедил, че мога да поема подобен риск. И така, ако ми се случи нещо, ти ще стреляш, но не и преди да си чул два или три изстрела от моя револвер.

— Така ще направя, но ще е далеч по-добре, ако не ми се наложи.

Оставих апача и бавно закрачих нататък. Кракът ми подритна някакъв малък камък и изведнъж ми хрумна една мисъл. Камъкът можеше да ми бъде полезен. Беше голям колкото яйце. Вдигнах го и го пяхнах в джоба си. След това пак се наведох и заопипвах наоколо с

ръце. Намерих още пет-шест камъка, приблизително със същата големина и пак ги взех. После продължих нататък.

След около шейсет крачки легнах на земята и започнах да пълзя. Скоро се добрах до първите храсти. Беше тъмно. Могольоните не бяха запалили огънове. Изглежда, това беше признак на предпазливост. Бяха толкова тихи, че не долових никакъв шум макар да се намирах вече твърде близо.

Продължих да пълзя педя по педя напред, като се промъквах от един храст до друг. Най-сетне долових гласове. Същевременно до обонянието ми достигна миризмата на онзи треволяк, който обикновено пушат индианците, а именно — див коноп, смесен с малко тютюн. Забелязах огън, но той бе толкова малък, че отдалече нямаше как да се види. Той гореше в неголяма вдлъбнатина в земята, за да не може светлината му да достигне надалеч. Подхранвах го само с няколко шепи сухи клонки. Беше запален с единствената цел да поддържа огънчето в димящите лули.

Колкото и да беше малък огънят, той осветяваше най-близката околност, така че успях да различа вожда и тримата възрастни воители, които седяха при извора. В близост растяха два храста. Пропълзях до тях и се притиснах плътно към земята до самите им коренища. Вече се намирах в такава непосредствена близост до четиримата индианци, че непременно щях да чуя всяка тяхна дума.

Е да, щях да чувам, но... ако разговаряха. А за съжаление те мълчаха. Пушеха ли, пушеха, без да обелят нито дума. Изчаках около четвърт час и после още толкова — нищо! Това беше нещо повече от изпитание на търпението ми. Изглежда силната миризма на дивия коноп си бе избрала за жертва тъкмо мен. Тя упорито навлизаше в носа ми, дразнеше ме и едва се сдържах да не започна да кихам. Вече се канех да се оттегля, когато от другата страна на храстите се разнесе силен вик.

— Уф! — обади се вождът. — Съгледвачите.

Значи се връщаха техните разузнавачи. Те сигурно щяха да докладват какво бяха видели и чули, при което без съмнение щеше да има нещо ново и интересно за мен. Така че останах да лежа на мястото си, и то без да чувствам и най-малката следа от онова досадно дразнене в носа. Явно човешкият дух простира своята власт и над обонятелния ни орган.

Ето че в този момент се разнесе тропот от конски копита, а после долових и глухото тупване на човешки крака, скочили от седлото на земята. Появиха се двама мъже. Единият от тях се приближи, а другият остана по-назад. Явно, първият се канеше да говори, ала не си отвори устата, защото чувството на почит и уважение към вожда му повеляваше да изчака, докато го заговорят. А пък Силния вятър от своя страна доста време мълча, запазвайки достойнство, докато най-сетне реши да проговори:

— Моите млади братя се връщат късно. До къде яздиха те?

— Стигнахме отвъд Мрачната долина.

— А видяха ли пасищата на нихорасите?

— Не. Чак дотам не сме яздили.

— Но добре запомнихте пътя, по който ще трябва да минем, нали?

— Познаваме го отлично.

— Труден ли е?

— Не. Само при изкачването на Платото на каньона, както и на слизане оттам за колата пътят ще е много тежък.

— Не зърнахте ли някой от нихораските песове?

— Видяхме един-единствен между Платото на каньона и Мрачната долина.

— Откъде идваше?

— Идваше от север и отиваше на юг.

— Значи се е връщал оттук и е яздил към своите. Така ли?

— Яздеше към своите, но дали се е връщал оттук, не успяхме да разберем.

— Забеляза ли ви?

— Не. Видяхме го преди той да види нас и имахме време да се отдръпнем от пътя му.

— Защо не го пленихте?

— Помислихме си, че ще е по-добре да го пропуснем да мине необезпокоявано покрай нас..

— Имаше ли по него изрисувани цветовете на войната?

— Не.

— Значи пътят нагоре към Платото на каньона, както и спускащият се от него е много труден за колата, а?

— Толкова е стръмен и тесен, че ще ни струва големи усилия и мъки да я замъкнем чак до Мрачната долина.

— Уф! Изслушах ви. Можете да се настаните при другите. Двамата индианци се отдалечиха. Помислих си, че четиримата ще започнат да обсъждат онова, което бяха чули, ала те продължиха да мълчат, както и преди. Измина още четвърт час, докато най-сетне настъпи моментът, в който видях как и в този случай се потвърди поговорката, че «хубавите неща бавно стават», защото точно тогава вождът зададе следния въпрос:

— Моите братя вярват ли, че онзи пес, когото са срещнали нашите двама воители, е бил разузнавач?

— Не — отвърна най-възрастният индианец. — Ако е бил разузнавач, той би трябвало да е бил наоколо. Но когато пристигнахме, не открихме никакви следи. Значи е дошъл от някоя друга посока и не е съгледвач.

— Ами ако въпреки всичко е съгледвач! По-късно ще разберем дали наистина е било по-добре да го оставят да мине покрай тях необезпокоявано.

Вождът бе надушил истинската диря, понеже нихорасът, забелязан от двамата могольони, беше именно онзи воин, когото рано сутринта бях накарал да тръгне от Дълбоката вода. Силния вятър продължи:

— А какво ще кажат моите братя за колата?

— Трябваше да я оставим в нашия лагер — отвърна пак най-възрастният.

— Но нали пленниците не могат да яздят!

— Тогава и те трябваше да останат при племето ни. Там си бяха на сигурно място. Можехме да наредим на няколко опитни воители да ги пазят.

— Те нямаше да успеят да ги защитят.

— Срецу Винету и Поразяващата ръка ли?

— Да. Нали моят брат чу, че тези двама мъже са били в публото със своите спътници, за да заловят бледоликия, който се нарича Мелтън. Но той им е избягал и те ще го преследват.

— Ако открият следите му.

— Тези двама воители намират всяка диря, затова ще намерят и дирята на Мелтън и ще я проследят. Те насъскаха срещу нас песовете

нихораси. Ето защо изпратих срещу тях Мелтън с петдесет воители, които, ако се натъкнат на тях, сигурно ще ги пленят. Но ако нашите воители не се натъкнат на неприятелите ни, то Винету и Поразяващата ръка заедно с другите ще стигнат до нашия бивак при Бялата скала, после оттам ще се върнат и ще тръгнат по петите ни.

— В такъв случай в гръб ни дебне голяма опасност.

— Те не са никаква опасност за нас. Когато ни догонят, ние отдавна вече ще сме победили нихорасите и ще ги посрещнем и тях така, че няма да имат възможност да се изплъзнат. Значи сме постъпили добре, че помъкнахме с нас пленниците. Ако ги бяхме оставили при Бялата скала, тогава нито двацет, нито трийсет воители нямаше да са в състояние да противостоят на хитростта на Поразяващата ръка и Винету.

Доблестният вожд на могольоните наистина имаше превъзходно мнение за нас, но за съжаление сметките му не бяха верни. Ако знаеше, че бях залегнал толкова наблизо и чувах всяка негова дума, сигурно нямаше толкова спокойно да продължи:

— Наложил се да влачим с нас и колата, понеже пленниците не умеят да яздят и яхнали коне, щяха да забавят похода ни.

— Ами ако не успеем да прекараме колата през клисурите, нали пак ще се наложи да яздят — обади се най-възрастният воит.

— Предстои да видим дали клисурите наистина са толкова тесни. Когато тръгнем утре на зазоряване, ще оставим пленниците с достатъчно силна охрана. Щом изминат няколко часа, ще могат да ни последват. Така ще стигнем при онези клисури преди тях и може би ще успеем да разширим някои прекалено тесни места. Хау!

Тази кратка дума беше знак, че той считаше въпроса за приключен и понеже повече не проговори, другите трима също си замълчаха. Знаех, че ако изобщо се подеме нов разговор, това ще стане едва след по-продължително мълчание, а на мен и през ум не ми минаваше да чакам дотогава. И така, запълзях обратно между храстите, като свърнах наляво, където според сведенията на Винету се намираще колата. Видях я на отвъдния бряг на поточето, което на това място бе широко само стъпка и половина. Отсреща, ала все пак наблизо, в тревата седеше един индианец, който беше оставил пушката до себе си. Той беше пазачът.

Отначало продължих още малко нататък, понеже непременно трябваше да узная на какво разстояние се намираха другите могольони. До тях имаше около тринайсет-четиринайсет крачки. След като разбрах каквото ме интересуваше, отново пропъльзах обратно до колата. Тя беше от онези стари пощенски карети, които кръстосваха страната надлъж и нашир, едно истинско чудовище, каквото в днешно време не може да се види.

Под нея беше още по-тъмно, отколкото наоколо и тъй като там лежах в пълен мрак, постът нямаше възможност да ме види, докато аз добре го различавах.

За мое учудване забелязах, че прозорчето на вратата откъм моята страна бе отворено. Ако пленниците наистина се намираха вътре, това бе голяма непредпазливост, проявена от могольоните. Но може би вътре при тях седеше втори пазач, а в такъв случай въпросната небрежност лесно можеше да се обясни.

Бях си наумил да разговарям с пленниците, но как щеше да стане това? Надигнах се така, че две от колелата да застанат между мен и седящия насреща пазач, за да не може да ме види. Тихо почуках на вратичката и бързо залегнах на земята. Лекичкото ми почукване би трябвало да чуят само намиращите се в колата хора, но не и постът. Ако вътре седеше и друг могольон, то сега той сигурно щеше да надникне навън през отвореното прозорче. Погледнах нагоре. На фона на небето можех ясно да различа всеки предмет. Никаква глава не се появи. Повторих опита си и ето че ми отвърна тихичко и предпазливо почукване по пода на колата. Аха, значи въпреки всичко те бяха вътре! И то без охрана! Но вероятно бяха вързани, иначе индианците нямаше да оставят прозореца отворен и щяха да вкарат вътре още един пазач. Изправих се в цял ръст, приближих главата си до отвореното прозорче и тихо прошепнах:

— Мистър Мърфи, тук ли сте?

— Yes — получих също тъй тих отговор.

— Имате ли вътре свободно място от тази страна?

— Да.

— Скърца ли вратата при отваряне?

— Не. Металните панци са се изгубили и са заменени с кожени ленти.

— Добре, ще вляза при вас.

Отново залегнах в тревата и погледнах между предните и задните колела към пазача. Той си седеше на мястото, също както и преди. Извадих камък от джоба си и го хвърлих така, че падна на няколко крачки от другата страна на пазача. Човекът долови шума. Изправи се на крака и наостри слух. Взех втори камък и го хвърлих още по-надалеч от първия. Могольонът се подлъга и се отдалечи в посоката, откъдето се беше разнесъл шумът. Светкавично се изправих, отворих вратичката, влязох вътре и съвсем тихо я затворих. Протягайки напред ръце, отляво напипах двамата, които седяха един до друг. Седалката от дясната ми страна беше свободна и аз се отпуснах на нея. Тук ме очакваше нова изненада — прозорчето на отсрещната врата също беше отворено.

— Значи все пак това сте вие, сър! — припряно ми прошепна адвокатът. — Каква дързост! Осмелявате се да...

— Тихо! — прекъснах го аз. — Засега нито дума! Първо трябва да видя какво прави пазачът.

Когато погледнах навън, той вече се връщаше. Изглежда бе обзет от подозрения, понеже се приближи до отсрещната врата на колата и попита през прозорчето:

— — Двамата бледолики още ли са тук? Тези думи бяха казани на лош английски.

— Yes. — отвърнаха двамата в един глас.

Помислих си, че това ще е достатъчно за индианеца, ала се излъгах, понеже той каза (и то на обичайната испанско-индианска смесица) следното:

— Чух някакъв шум. Дали ремъците ви са здраво стегнати. Ще ги проверя.

Той сложи крак на стъпенката и посегна с ръце през прозореца, за да опипа седналата отсреща певица. След като се убеди, че нейните ремъци са наред, той скочи на земята, заобиколи колата и се приближи откъм другата ѝ страна. Светкавично се преместих до отсрещния прозорец, като се свих в ъгъла колкото бе възможно по-ниско. Пазачът се появи пред другия прозорец, протегна ръце във вътрешността и провери ремъците на юриста. Щом разбра, че са в отлично състояние, индианецът изчезна, като промърмори нещо неразбираемо. Пак се преместих в средата на моята седалка и когато погледнах навън, видях, че той пак седна на предишното си място.

— Вече можем да разговаряме — казах аз. — Само внимавайте да не произнасяте твърде високо «с», както и други съскащи звуци! Пазачът се успокои.

— Господи, на каква опасност се изложихте! — обади се Мърфи. — Необходимо бе само да се пресегне малко по-напред и щеше да ви спипа!

— Или пък аз него! Не се тревожете за мен! Тук съм на много по-сигурно място, отколкото навън. Как са ви поставили ремъците?

— Най-напред сме вързани един за друг с едно ласо, което е омотано около нас. Освен това ръцете ни са извити и са вързани отзад на гърба. И на трето място, всеки от нас има на врата си надяната примка, чиито край е здраво закрепен отдолу на седалката. И така, не можем да се изправим, без да се задушим.

— Наистина са избрали твърде сложен начин, за да бъдат сигурни, че няма да им избягате. В такъв случай няма нужда от пазач, а и вече не се учудвам, че са отворили прозорците, за да имате поне свеж въздух.

— Прозорците ли? Та тук няма вече никакви прозорци. Вождът извади стъклата. Сигурно знаете каква голяма стойност придават на подобни предмети.

— Разбира се. Значи затова прозорците са отворени! А сега най-важното е да ви кажа какво трябва да правите в случай че ме открият, докато съм при вас.

— Какво?

— Почакайте малко! Първо трябва да огледам ремъците ви и едва след това ще мога да ви обясня.

Видях, че са вързани точно така, както Мърфи ми беше описал.

— Тъй — казах им после, — вече знам къде ще трябва да режа с ножа си.

— С вашия нож?

— Да. Слушайте внимателно какво ще ви кажа! Ако ме забележат, докато съм тук, първата ми работа ще е да прережа ремъците ви. За тази цел няма да са ми нужни повече от десетина секунди. После ще задържа на разстояние от нас червенокожите с помощта на моите два револвера, а вие ще отворите ей тази врата от лявата ми страна, ще изскочите навън и ще побегнете между храстите в права посока. Там сигурно ще чуete изстрели. Това ще е Винету,

когого ще повикате по име. Щом веднъж стигнете при него, ще сте в безопасност, защото чуват ли името му, всички тези триста могольони няма да посмеят да ви преследват в тъмнината.

— Добре, ами вие?

— Щом видя, че сте в безопасност, ще ви последвам. Ще има да се разправам най-много с двама-трима души, а тях ще застрелям само за секунди. Разбира се, това не може да мине безшумно, но ще се предизвика голяма бъркотия и после никой няма да се осмели да дойде до колата. Междувременно вече ще сте далече и ще са необходими само още няколко изстрела, за да бъда и аз в безопасност. Вече знаете какво трябва да направите, в случай че някой любопитен индианец ме открие. Но ако това не стане, ще бъдете освободени утре рано сутринта.

— Дано даде Бог вашите уверени думи да се превърнат в действителност и да ни освободите! Но и тогава няма да сме си свършили работата. Трябва да заловим Джонатан Мелтън.

— Той е в ръцете ми.

— Какво... как?

— Тихо, тихо! — предупредих, прекъсвайки адвоката. — Нима това наричате «шепнене»? Ами ако пазачът ни чуе?!

— Истина ли е? Да го вярвам ли, или не? Сър, страшно ми се иска с пълен глас да извикам «ура» и «победа!»

— Я по-добре се откажете! По-късно ще можете да крещите докато пресипнете.

— Ами къде го спипахте?

— При Дълбоката вода, където беше спряла колата ви. Милионите също са в мен.

— Къде са, къде? — нетърпеливо попита той.

— Ей тук във вътрешния ми джоб.

— Какво? Такава огромна сума носите в себе си?

— Естествено! Да не би да трябва да я закача високо на някое дърво, или пък да я закопая в земята?

— И с нея дръзвате да дойдете тук сред триста неприятели и да се промъкнете в тази пощенска кола? Ако ви заловят, отново ще изгубим парите.

— Никой няма да ме залови! Убеден съм, че моят джоб е по-добро място за съхранение на тези пари, отколкото вашата стоманена

каса в Ню Орлиънс и ще пожелае само едно — дано по-късно, в ръцете на законните си собственици, парите да не са изложени на по-големи опасности, отколкото докато са в мен! Но ние се отклонихме от същинската тема на разговора. Нали се канехме да говорим за Джонатан Мелтън!

— Да, затова как е попаднал в ръцете ви. Искане ми се да бяхте видели и чули как се държа с мен, когато дойде при могольоните и ме завари там като техен пленник! Разказвайте, разказвайте, сър! Трябва да узная как ви падна в ръцете и какво беше поведението му.

Едва ли е необходимо да споменавам, че по време на целия разговор бяхме извънредно предпазливи и не изпуснахме из очи пазача. Адвокатът се боеше за себе си, много се страхуваше за мен, а че тревогата на певицата не бе по-малка, се разбираше от само себе си. Аз наистина не изпитвах страх. За мен вътрешността на старата пощенска кола действително беше по-добро скривалище от всяко друго място в близката околност. Така че можех да разказвам кажи-речи напълно непринудено и спокойно. Но не било писано да довърша разказа си без каквото и да било опасно прекъсване. По едно време бях принуден да млъкна. Чух стъпки и когато хвърлих поглед навън, видях да се приближава някакъв индианец, който, изглежда, имаше задача да смени поста при пленниците. Нашият пазач се изправи. Но новият пост пристъпи до пощенската кола, сложи крак върху стъпенката и подобно на своя предшественик провери състоянието на ремъците. И тази опасност отмина щастливо.

След като двамата пленници узнаха всичко, което сметнах за необходимо да им кажа за Джонатан Мелтън, продължих със следните обяснения:

— Още щом се зазори, могольоните ще тръгнат на път. Решиха за известно време да останете назад с колата под охрана. Но ние ще нападнем този отряд и ще ви освободим.

— Как звучи това! — обади се адвокатът. — Ще нападнем охраната и ще ви освободим! Като че ли всичко това непременно ще мине гладко като рязането на лист хартия с ножица. Да не мислите, че охраната няма да се защитава?

— Може би, или по-скоро вероятно така ще постъпи.

— Ужасно! И този човек го казва толкова спокойно! Сър, моля ви, само този път ме отведете щастливо до дома! Никога вече няма да

ми хрумне да отида в Дивия запад! Как мислите, дали охраната, която ще ни оставят, ще е силна?

— Едва ли. Сигурно вождът ще отдели толкова конници, колкото са абсолютно необходими — да речем десетина.

— Те няма да могат да направят нищо срещу вас и вашите сто нихораси.

— Е, няма да са всичките сто, тъй като се налага да определим известен брой воители за охрана на пленените днес могольони, но все пак ще превъзхождат по численост вашата охрана поне шест или седем пъти. Към всичко това трябва да прибавим и уплахата на тези хора, когато ги връхлетим толкова ненадейно. Струва ми се, че ще успеем да уредим работата, без да проливаме кръв. Така, а сега ще тръгвам!

— Бъдете предпазлив, да не би все пак постът да ви забележи!

— И него ще отпратя в противоположната посока, както и предишния. Само гледайте!

Извадих два камъка от джоба си и хвърлих единия зад поста. Внимателно наблюдавахме какво ще стане и забелязахме, че индианецът наостри слух. След втория камък той се изправи, а когато хвърлих още по-далече и третия, постът се отдалечи в посока на шума.

— Лека нощ! — казах аз. — Довиждане до утре!

Посегнах през отвора на прозореца, отворих вратичката, излязох навън, после тихо я затворих и незабавно се хвърлих на земята, понеже видях, че постът се връщаше. Шумът от хвърлените камъни събуди и в него подозрения. Също като своя предшественик, и той се приближи до колата, за да огледа вътрешността ѝ, но за щастие това стана откъм срещуположната страна. Можеше да се очаква, че после щеше да дойде и към мен. Ето защо с претъркаляне побързах да се отдалеча и замрях в тревата, за да не би с някое движение да привлече вниманието му върху себе си. Обаче той не провери от другата страна, а пак се върна на мястото си. Тогава аз продължих да пълзя. Но тъй като вече знаех къде се намираха враговете ни, а знаех и че пред мен няма нито един неприятел, скоро можех да стана от земята и прав да измина разстоянието до Винету.

Апачът все още беше на мястото, където го бях оставил.

— Доскуча ли ти? — попитах аз.

— Не — отвърна той. — Вярно, че моят брат се позабави повече отколкото предполагах, но понеже не се вдигна олелия, бях сигурен.

че му се е открила възможност да подслуша противниците ни. Затова не се разтревожих за него.

— Да, подслушвах ги. Но ела да отидем при конете! Във всички случаи е по-добре да не се намираме толкова близо до вражеския бивак.

Нихорасът седеше при трите животни. Настанихме се до него и аз разказах какво бях преживял и чул. За нас най-важно беше обстоятелството, че колата щеше да остане в лагера след тръгването на могольоните и че щеше да ги последва едва по-късно.

— Ще нападнем охраната и ще освободим двамата пленници — каза апачът.

— Така мисля и аз, но има една основателна причина да оставим колата и охраната ѝ необезпокоявано да продължи по своя път и това са тесните пътища през онези клисури. Ако вождът на могольоните прецени, че са достатъчно широки, за да премине колата, тогава той безгрижно ще продължи нататък и ще предположи, че и тя ще го последва. В такъв случай ще можем да освободим пленниците без той преждевременно да разбере.

— Ами ако пътищата се окажат прекалено тесни?

— Тогава ще спре и ще нареди по-тесните места да бъдат разширени с помощта на томахоките. И ако до определено време колата не се появи, той ще бъде обзет от подозрения и ще изпрати съгледвач да види какво става. В такъв случай ще трябва поне на първо време да се откажем от освобождаването на двамата пленници.

— Моят брат е прав.

След тези думи апачът потъна в продължителен размисъл. Не беше трудно да се досетя какви мисли го занимаваха и наистина не се бях излъгал, защото щом стигна до някакво решение, той каза:

— Спокойно можем да нападнем охраната на колата. Пътищата са достатъчно широки, за да може да мине по тях. Видях пощенската кола и нейната ширина ми е известна. Тъй като искаме да нападнем могольоните горе на платото, става дума само за единия път, този, който води нагоре. Той не предлага големи трудности и пречки. Току-що мислено бях там и с очите на душата си измерих всеки метър от пътя. Колата може да мине оттам.

— Тогава без да се бавят, могольоните ще яздят нагоре право към платото.

— Така е. Нападението ще бъде проведено точно според плана ни.

— И как мислиш, че ще протече всичко? Моят брат е виждал онази местност и затова нека ми каже своето мнение.

— — Не ми се иска да убием нито един човек и ето защо нападението трябва да е изненадващо. Вождът язди с повече от триста воители на юг. Ако половин час по-късно се появим от тази посока, то останалите при колата хора в никакъв случай няма да ни вземат за врагове. Вероятно ще си помислят, че сме отряд от техните воители, които са били принудени да се върнат обратно. Едва след като разпознаят лицата ни, ще разберат заблудата си. Но ще е вече твърде късно.

— Моят брат е намерил вярното решение. Неговият план ще бъде приведен в изпълнение. Но какво ще правим после?

— От Извора на сянката до Платото на каньона, където ще се състои схватката, има три часа езда. Не ми се иска да вземаме с нас пленниците, които заловихме днес, както и онези, които ще ни паднат в ръцете утре рано сутринта. Нека всички те останат при Извора на сянката под достатъчно силна охрана. Тъй като ще се намират само на някакви си три часа път от нас, можем да сме сигурни, че няма къде да ни избягат. Оставим ли при тях четирийсет нихораси под ръководството на Емъри, то ще е все едно, че са ни пред очите.

— И тук ще се съглася с моя брат. Той възнамерява ли лично да участва в боя?

— Зависи от обстоятелствата. Нашата задача е да следваме по петите могольоните, които през клисурата ще тръгнат нагоре към платото и там ще ги вкараме в ръцете на очакващите ги нихораси. Трябва да го направим на всяка цена. А какво ще става после, зависи, както казах, единствено от обстоятелствата. Разбира се, най-много би ме зарадвало, ако могольоните сложат оръжие, без да се бият.

— Те ще постъпят така само ако не им останат съмнения, че всяка съпротива ще означава за тях сигурна смърт.

— Тогава просто ще трябва да им го докажем! Планът, който споделихме и с вожда на нихорасите, сигурно ще има този успех.

— А моят брат мисли ли, че действията на вожда ще са съобразени с предложенията ни?

— Да, така мисля. Би излязъл голям глупак, ако не постъпи по този начин.

— Въпреки всичко трябва да сме сигурни дали ще последва нашите указания. Няма ли да изпратиш при него някой вестonosец, за да го попита?

— Не, защото нямаме време. А и не е достатъчно да узнаем само дали вождът смята да се придържа към предложенията ни. Още по-важното е да разберем дали действително ще постъпва, съобразявайки се с тях.

— Значи имаш предвид нещо като надзор. Но в такъв случаи един от двамата ни би трябвало да отиде при него.

— Точно това исках да кажа. Само ако ти или аз сме при него, ще успеем да го накараме да се откаже от безсмислено кръвопролитие.

Аз познавам лично двамата пленници, които трябва да освободим тук, и имам повече задължения от теб по уреждане на наследствените въпроси. Затова моето място е тук. А ти пък много по-отдавна си приятел на нихорасите и ето защо предлагам да се метнеш на коня и да отидеш при вожда им!

— Ти го каза и аз съм съгласен. Веднага тръгвам на път.

— Ще вземеш ли и младия воин, който се намира при нас?

— Да.

— Тогава ще те помоля да се погрижиш гората на платото да бъде заета от нагъсто поставени наши хора, а зад веригата от скали да има достатъчно голям брой воители на нихорасите. Тогава за могольоните няма да остане изход за спасение. Ако не се предадат, или ще бъдат застреляни като обграден дивеч, или пък ще бъдат подгонени и изтикани в дълбокия каньон, чието дъно ще се покрие със смазаните им тела.

— Можеш да си напълно сигурен, че ще направя всичко възможно, за да постигна мирен изход от това положение. Но ако могольоните не се съгласят с условията ни, няма как да им попреча да се втурнат в ръцете на сигурната смърт. Ти само ги подгони по клисурата нагоре към платото!

След като си разменихме още няколко забележки, апачът се метна на коня си. Нихорасът също възседна своето животно. После двамата потеглиха на път. Развръзката приближаваше.

Останах сам. Смуших коня си и най-напред се върнах малко назад, за да не бъда открит от могольоните след настъпването на утрото. Вързах коня си за забито в земята колче и легнах да поспя. Сложих длани под главата си и отправил поглед към небето, където ярките звезди отново се бяха появили и облаците се бяха разнесли на запад, аз си припомних всички мои преживелици от деня, в който за пръв път видях в Гуаймас убития Хари Мелтън. Колко грижи, тревоги и опасности изпълваха времето между онзи ден и настоящата вечер! Поуката от всичко, което бях преживял и препатил, се съдържаше в кратките, но значими думи: «Винаги пази съвестта си чиста!»

Продължавах да разсъждавам в този дух и постепенно мислите ми започнаха да губят яснота. Най-после заспах. Тъй като не се бях загърнал в одеялото си, чувствително студеният нощен въздух ме събуди. По разположението на звездите разбрах, че до зазоряване оставаше още около час.

Скоро след това долових конски тропот, който се приближаваше от север. Тръгнах срещу този шум и скоро залегнах на земята. Появи се колона от ездачи, предвождани от двамина малко избързали напред конници. Единият от тях беше бял, а другият — червенокож. Той всъщност водеше отряда. Изправих се на крака и с преправен глас им подвикнах:

— Хелоу, мешърс! Накъде сте тръгнали? Двамата незабавно спряха конете и грабнаха пушките си. Белият отговори:

— Кого го засяга накъде сме тръгнали? Обеснико, я се приближи да те видим по-ясно, ако не искаш да опиташ куршумите ни!

— Че нима знаеш как се стреля по хора, мистър Емъри?

— Емъри? Значи този тип ме познава! Че кой ли...? Мътните го взели, ама че съм глупав! — прекъсна се той. — Това не може да е никой друг освен моят стар приятел Чарли! Я ела насам, сине мой, и ни кажи къде е апачът!

— Слизайте от седлата и тогава ще научите! Тук трябва да спрем. Всичко наред ли е, Емъри?

— Да.

— Ами Джонатан?

— Язди ей там, отзад, заедно с любимата си Юдит. Дънкър се смили над него и вече не иска нито за миг да го изпусне из очи.

Колоната спря и хората слязоха от седлата. Най-напред отидох при Мелтън. Току-що го бяха свалили от коня и го сложиха да легне на земята до Юдит. Дънкър стоеше прав до тях.

После отидох да нагледам пленените могольони. Те лежах в тревата, вързани двама по двама с гръб един към друг. Бяха ни сигурно в ръцете. След това разказах на Емъри, Дънкър, както и на Зоркото око какво бях обсъдил и решил с апача, а накрая се обърнах към нихораса с думите:

— Моят червенокож брат знае ли някое място, намиращо се близо до Извора на сянката, откъдето да имаме възможност да наблюдаваме тръгващите на път могольони, без да бъдем забелязани от тях?

— Има такова място — отвърна ми той. — Когато моят брат пожелае, веднага ще го заведе.

— Добре! Скоро ще трябва да тръгваме, понеже утрото не е далеч. Нека петдесет от воините ти ни придружат, за да нападнат останалите назад врагове. Другите петдесет ще използваме за охрана на пленниците.

— Ами аз? — попита Дънкър.

— Ще трябва да правиш компания на Мелтън, когото ти поверих.

— Но аз мога да дойда с вас, нали? — попита Емъри.

— Искане ми се и ти да останеш тук. Не забравяй, че освен Мелтън имаме да пазим още петдесет пленници! Трябва да съм сигурен, че са под сигурна охрана. Това е пост за доверен човек като теб, Емъри.

— Добре! Кога трябва да стигнем при извора!

— Ще ви изпратя вестоносец.

Не след дълго петдесет нихораси се метнаха на седлата. Техният втори вожд заедно с мен застава начело на колоната и ни поведе на запад, за да можем да заобиколим Извора на сянката. По-късно свърнахме на юг и след това на изток. Когато описахме тази дъга, ние спряхме пред проточило се надалеч планинско възвишение, което, както изглеждаше, бе обрасло с храсталаци.

— Намираме се на самото място — каза Зоркото око.

— А на какво разстояние сме от извора? — осведомих се аз.

— На пет минути. Онзи, който се изкачи на това ниско възвишение и залегне зад храстите, може да държи под око цялата околност на Извора на сянката без самият той да бъде открит.

— Това е хубаво. Нека изчакаме, докато се развидели!

Разположихме се в полите на възвишението, където останахме докато лека-полека звездите избледняха и небето на изток леко просветля. Тогава заедно със Зоркото око се изкатерихме горе. Притаихме се зад храстите и зачакахме да се развидели достатъчно, за да можем да огледаме местността над нас. Това не продължи дълго.

Храсталаците, които ни осигуряваха прикритие, бяха обрасли хребета на възвишението, спускаха се по отвъдната му страна надолу, постепенно се разпростираха все по-нашироко, но там, където изворът бликаше от земята, отново изтъняваха, после напълно изчезваха, като отстъпваха място на тревистата прерия.

— Великолепно! — обърнах се към индианеца. — Не можехме и да си пожелаем по-подходящ терен.

— Значи моят бял брат е доволен от мен?

— Напълно! Това е възможно най-хубавото място за нашата цел. Можем да държим под око цялата местност и да наблюдаваме как могольоните ще тръгнат на път. Освен това изобщо няма да имаме нужда от коне, за да изненадаме с бързина останалите тук неприятели. Ще се спуснем надолу между храсталаците и ще се промъкнем до самия Извор на сянката.

Макар индианецът да се стараеше да не го показва, все пак му личеше, че моята похвала го накара да се почувства горд.

Пред нас се разкри лагерът на могольоните. Различихме дори платнището на пощенската кола. Тя стърчеше над храстите. Индианците бяха станали от сън и се подготвяха за предстоящото пътуване. Мнозина от тях се хранеха, други се миеха, а някои се грижеха за конете си. След известно време се разнесе пронизителен вик — това беше сигналът за тръгване. Всеки се завтече към своето животно, за да се метне на седлото. После могольоните образуваха колона, като ездачите се подредиха един след друг, което ни улесни да ги преброим. Бяха триста и четирима. Дългата върволица пое на юг, където ги очакваше гибел.

Индианците, оставащи в бивака, изпратиха с погледи потеглилите на път воители. Бяха застанали пред храстите и наброяваха десет души. Не бяха повече, за това свидетелстваше фактът, че забелязахме само четиринайсет пасящи коня — десет ездитни животни и четири, които теглеха колата.

Когато отпавилите се на път могольони, изчезнаха на юг, ние можехме да се заловим за работа. Наредих трийсет души да тръгнат с мен, а останалите да ни последват по-късно с конете.

Прикривани от храстите, ние се закатерихме нагоре към хребета, после се спуснахме надолу по отвъдния склон и продължихме да се промъкваме през гъсталака, докато най-сетне спряхме близо до самия извор. Там аз пропъльзах още малко напред, за да мога да огледам как стоят нещата. Десетимата нещастници седяха край водата и си правеха закуска. Когато нихорасите ги връхлетяха, те толкова се изплашиха, че никой от тях не направи опит да се защити или да избяга. Мигновено бяха вързани. А аз се приближих до старата пощенска кола, отворих едната ѝ вратичка и подвикнах към намиращите се вътре хора:

— Добро утро, мисис Вернер и мистър Мърфи! Тук съм, за да изпълня даденото обещание.

Марта нададе ликуващ вик и затвори очи. От радост просто ѝ примая. Извадих ножа си, прерязах нейните ремъци, изнесох я на ръце и я положих да легне в тревата. Нямаше сили да стои на краката си. Ето че адвокатът невъздържано извика:

— Хайде и мен де, сър! Докога да чакам?

— Търпение, мистър Мърфи! Невъзможно ми е да помогна едновременно на няколко души. И вас ще освободя.

След като прерязах и неговите ремъци, той излезе от колата и протегна ръце.

— Слава Богу! Бедите ни свършиха! В какво ужасно положение се намирахме в този стар сандък!

Той не намери за нужно да ми благодари дори с една дума. Но затова пък ми каза нещо друго. Като сложи лявата си ръка на рамото ми, попита:

— Сър, при вас всичко наред ли е?

При тези думи с десницата си той ме потупа по гърдите.

— Портфейлът все още у вас ли е?

— Да. Ама че странен въпрос!

— Защото трябва да знам каква сума има в него.

— Откъде накъде пък трябва тъкмо вие да го знаете?

— Та нали съм управител на наследството и мое задължение е да се разпоредя какво да стане с тези пари.

— Я не си въобразявайте такива неща! Бяхте управител на наследството, но вече не сте. И какво ще стане с парите не е ваша работа. Та нали бяхте толкова хитър да напъхате в джоба на един мошеник цялото наследство!

— В такъв случай ще се погрижа да ви науча, че нещата стоят другояче.

Тези думи бяха казани със заплашителен тон. Аз обаче останах съвсем спокоен и отвърнах:

— Опасявам се, че в мое лице ще имате един много разсеян ученик.

— О, ще ви се наложи да внимавате. И така, ще ми дадете ли парите, или не?

— Няма. Ще ги задържа, докато се намери законният им собственик.

— Да не би да искате вие да определите кой е той?

— Не е необходимо, понеже той вече се намери и аз го познавам.

— Аз също го познавам. Той трябва да получи наследството си по служебен път от моята ръка. И така, дайте ми парите! Ще го направите ли, или не?

— Не. Впрочем най-учтиво ви моля да смените тона си. Друг тон по би ви подхождал.

— Тъй ли? И какъв е той?

— Този на благодарността. Просякът благодари и за залък хляб. Аз ви спасих живота и ви върнах свободата, а в замяна получавам само грубост! Ако си мислите, че така ще ме впечатлите, много се лъжете.

— А пък вие ме впечатлявате далеч по-малко. Не искате да дадете парите, само защото кроите тайно да ги сложите в собст...

— Млъкнете! Нито дума повече! — срязах го аз. — Има някои неща, на които отговорът е само юмрук!

— Вашият юмрук ли? Pshaw! Изобщо не се страхувам от него, макар че сте си присвоили позорното име Олд Шетърхенд. Намислили сте една част от парите да изчезне в собствения ви джоб и да...

Той не можа да продължи, понеже полетя във въздуха и падна на земята зад най-близкия храст.

Изплашената Марта скочи на крака, хвана и двете ми ръце, след което възкликна:

— За Бога, не го убивайте! Разбира се, той няма абсолютно никакво право да ви говори така, но само не го убивайте!

— Да го убия ли? Ами! Само дето се отнесох към присъствието му малко «отхвърлящо». Това е всичко. Оттук нататък той много ще внимава да не ме обижда повече, иначе ще се наложи да покажа на този клеветник как истинският мъж умее да защитава почитеното си име.

В този момент се появиха двайсетте нихораси с конете. Заповядах на един от тях да се върне, за да доведе Емъри и Дънкър заедно с отряда. Най-напред конете се напиха с вода, а после се пръснаха по моравата, покрита със сочна трева. Мърфи се беше изправил на крака и се беше отдръпнал настрана. Седеше зад един храст и разтриваше различни части на тялото си. Марта се беше вече съвзела. Опита се да се впусне в благодарствени словоизлияния, но аз я помолих да мълчи и тя изпълни желанието ми.

После пристигнаха останалите назад воини заедно с пленниците. Щом видяха своите петдесет вързани съплеменници, десетте могольони нададоха изплашени викове. Тъкмо се канех да наредя да се погрижат за подслоняването на тези хора, когато вниманието ми бе привлечено от силен рев, нададен от адвоката. Той беше забелязал Джонатан Мелтън. Веднага скочи на крака и се нахвърли върху беззащитния човек, когото току-що бяха свалили от коня. Мърфи го събори на земята и с двата си юмука започна да обработва лицето на измамника.

Емъри и Дънкър ми хвърлиха въпросителни погледи. Не знаеха дали да отдръпнат адвоката от жертвата му или да не му пречат.

— Развържи Мелтън! — подхвърлих на Дънкър.

Тъй като Джонатан беше току-що свален от коня, краката му все още не бяха вързани, а ремъци имаше само на ръцете му. Няколко мига бяха достатъчни, за да ги освободят, и още в следващата секунда той с всички сили ги използва, за да се защити срещу нападателя си, който все още не го оставяше на мира. Започна се бой, който достави безкрайно удоволствие на всички индианци — както на свободните, така и на пленените. Ту единият от двамата противници вземаше връх, ту другият. Доста време измина, преди да стане ясен изходът от тази схватка, и се оказа, че нямаше победител, защото и двамата така се

бяха подредили, че съвсем изтощени, останаха неподвижно да лежат един до друг.

Емъри се приближи до мен, изгледа ме смаяно и попита:

— Защо позволи Мърфи да отнесе такъв бой? Ти направо пусна Мелтън да се нахвърли върху него!

— Защото не бива да си позволява толкова много. Че кой му е дал правото да малтретира Мелтън? А преди малко със заплахи поиска от мен парите и вместо да ми благодари, загдето го освободих, той ми каза, че не съм искал да му ги дам, за да мога тайно да присвоя една част от тях за себе си.

— Пфу! За това обвинение ти му стовари двата си юмука в муцуната, нали?

— Не. Предоставих наказанието му на прелестния Джонатан.

— Well, и тази идея не е лоша! Ей ги къде лежат и двамата едва могат да си поемат дъх. Това няма да навреди нито на единия, нито на другия. Но Мелтън ще трябва пак да го вържем, нали?

— Естествено.

Един знак бе достатъчен и негодникът отново беше вързан. От изтеглянето на могольоните бяха изминали вече близо четирийсет и пет минути и Емъри ми обърна внимание на следното:

— Трябва да тръгваме — каза той, — иначе няма да пристигнем навреме при клисурата.

— Говориш така, като че ли и ти ще дойдеш.

— Ами естествено! Или бъркам? Да не би да искаш да кажеш, че не бива да идвам с вас?

— Да. Става въпрос за пленниците, от които най-важен е Мелтън. Избяга ли ни, знаеш какво ще означава за нас. Освен това трябва да се охраняват шейсет могольони, а за юмите на еврейката да не говорим. Представи си какво би станало, ако тръгна оттук с петдесет души, за да подгоня над триста могольони да влязат в клисурата, и изведнъж зад гърба ни се появят шейсетте пленници, които междувременно са се освободили!

— Наистина лоша работа! Ще попаднете между двата отряда и те ще ви смажат.

— Значи разбираш последствията, нали? Тук имаме нужда от някой способен и доверен човек. Нима трябва да дам този пост на Дънкър?

— На Дънкър ли? Хмм! Той е добър следотърсач, но да му се повери нещо толкова важно,... не, не ми се иска.

— Напълно споделям мнението ти. Но тогава от нас остава един-единствен човек.

— Well! Значи аз трябва да се заема с тази работа. Ти така ме обработи, че няма къде да ходя. Но много ми се искаше да можех и аз да се бия горе на платото.

— Все още е съмнително дали изобщо ще се стигне до бой. Колко воители са ти необходими, за да охраняваш пленниците?

— Десет ще ми стигнат, тъй като всички са вързани.

— Вземи трийсет! На мен ще ми останат седемдесет.

— Но затова пък ти ще трябва да изпълниш най-трудната част от плана, и то като нямаш дори и една четвърт от хората, с които разполага Винету горе на платото.

— Достатъчни са ми. Ще се опитам по някакъв друг начин да заместя липсващите ми воители. Нужни са ми сто и седемдесет души. Вече имам седемдесет. Следователно ми трябва точно сто. Вместо тях ще използвам ей тази стара пощенска кола.

— Да не би да искаш да я употребиш като оръдие?

— Не като оръдие, а като стенобитна машина.

— Стенобитна машина? Та това е средновековно средство!

— Което обаче аз ще пренеса в най-новото време. Моята стенобойна машина ще оживее и няма да е само от мъртво дърво и желязо.

— Нищо не схващам.

— А е толкова просто! Разбираш, че се налага да вземем с нас пощенската кола, нали?

— Не, точно това не го разбирам. Как си мислиш, че ще можете да се придвижвате свободно, щом ще помъкнете с вас този стар сандък?!

— Слушай тогава! След като могольоните навлязат в клисурата, не бива да им даваме възможност да се върнат обратно. Следователно ще трябва да сме непосредствено по петите им. Но това не е безопасно, защото не е изключено изведнъж да се обърнат и да се нахвърлят срещу нас. В такъв случай колата ще ни помогне да се маскираме. Ако тя се появи зад могольоните, последните от тях ще ни помислят за техни воители.

— Вярно, хитро измислено! Но в цялата работа има една съществена пречка. Пощенската кола се придружаваше само от десет воители, а ти ще се появиш със седемдесет. Сигурно ще им се стори подозрително.

— О, не. Ти забрави петдесетте, които бяха с Мелтън и сега лежат тук пленени. Ще си помислят, че идват тъкмо те.

— Вярно! Петдесетте могольони са се натъкнали тук на десетимата с пощенската кола и са се присъединили към тях. В такъв случай разликата ще възлиза само на десетина души, което навярно няма да направи впечатление. Ами после какво ще става?

— Веднага ще чуеш.

Направих знак на втория вожд да се приближи и го помолих за следното:

— Свидай хората си и им кажи, че имам нужда от шест добри ездачи, които доброволно да се присъединят към мен за едно опасно начинание!

Той изпълни желанието ми и тогава заявиха съгласието си ни повече, ни по-малко от... всички воители. Обясних на Зоркото око и на хората му за какво ставаше въпрос с думите:

— Ще трябва да последваме могольоните с колата, за да ни помислят за свои хора и да можем веднага след тях да навлезем в клисурата. А когато стигнат горе на платото и разберат, че пред тях на непревземаеми позиции се намират вашите братя, те ще опитат да се върнат. Налага се на всяка цена да го предотвратим. Искам с помощта на пощенската кола да им отрежа пътя за отстъпление. Но за да се изкачим с нея по стръмното дере, ще е необходимо да впрегнем поне осем коня. Никой от вас не умее да кара такава кола. Затова самият аз ще седна на капрата, за да направлявам двата коня на ока. На всеки от предните шест коня ще язди по един ваш воин, за да го пришпорва. Озовем ли се близо по петите на могольоните, отначало те ще помислят тези шестима ездачи за свои съплеменници. Но по-късно, когато се приближим още повече до тях, можем да очакваме да ни разпознаят и да започнат да стрелят. И така, шестимата, яхнали конете пред колата, ще имат да изпълняват една много опасна задача. Ето защо ми се иска тези хора да са доброволци. Нека онзи, който все още има желание да участва в това начинание, да вдигне ръка!

И тогава всички ръце стремително полетяха нагоре.

— Сам виждаш, че между нас няма нито един страхливец — с горда усмивка каза предводителят им. — Щом Поразяващата ръка ще седи отпред на колата и ще рискува живота си, никой от нашите воители няма да иска да остане по-назад.

— Добре, тогава ще постъпим иначе! Шестимата воители, които са ми необходими, ще трябва да са отлични ездоци, защото важното е да изкачим клисурата в галоп и да предизвикаме сред яздещите пред нас могольони възможно по-голямо объркване. Аз не ви познавам, сигурно самите вие се познавате най-добре. Изберете ми шестимата най-способни и най-сигурни ездоци!

С тази работа се зае Зоркото око. А тя не бе лесна, понеже никой не биваше да се почувства обиден. Но ето че след съвсем кратко време той доведе шестимата, без другите да проявят недоволство. Както узнах, за мое задоволство, впряганите при ока коне, които бяха теглили пощенската кола до Бялата скала, се намираха все още тук. Ако се бях видял принуден да използвам за тази цел два полудиви индиански мустанги, може би те щяха да счупят ока. И без друго начинанието ни бе достатъчно опасно. За щастие хамутите бяха горе-долу в добро състояние. Шестте предни коня не се нуждаеха от оглавници и юзди. За всеки от тях бе достатъчно по едно ласо, което се връзваше от едната страна за ока, а от другата — за подкоремния колан.

Приготовленията бяха извършени бързо и скоро колата стоеше готова за път със своите осем впрегнати животни. Емъри пристъпи до мен и с необичайно сериозен тон ми каза:

— Не може ли някой друг да седне на капрата? Нима точно ти трябва да се излагаш на неприятелските куршуми?

— Вероятно няма да се стреля кой знае колко много — отвърнах аз, — и както знаеш, не всеки куршум улучва.

— Кога мислиш да се върнеш?

— Надявам се, че до четири часа всичко ще се реши. Ако по някаква причина не ми е възможно да се върна дотогава, ще ти изпратя вестоносец.

— Направи го, Чарли! С най-голямо нетърпение ще очаквам пристигането му. И още нещо! Не рискувай прекалено много, стари мой приятелю Чарли! Знаеш, че тук се намират хора, които къде-къде предпочитат самите те да застанат срещу смъртта, отколкото да те видят теб с изцъклени очи. Обещаваш ми, нали?

Не беше лъжа, очите на славния англичанин се просълзиха, толкова силно беше привързан към мен! Но той си представяше далеч по-голяма опасността, срещу която бях тръгнал. Трогнат, аз му подадох ръка с думите:

— Благодаря ти за твоята загриженост, добри ми приятелю! Бъди сигурен, че няма слепешката да се втурна към гибел. Та нали става въпрос и за милионите в моя джоб!

— Ти наистина ли мислиш да вземеш парите със себе си в боя?

— Да. Гарантирам за тях. Не се тревожи! И farewell,^[1] стари ловце на лъвовете!

След като се сбогувах с него, при мен дойде Марта. Тя ми каза:

— Правят се толкова очебийни приготовления, а и тук-там чувам по някоя дума, от която си вадя заключение, че имате намерение пак да тръгнете срещу някаква опасност.

— Не е така — отвърнах аз. — С вашата кола ще предприема пътуване до Платото на каньона. Това е всичко.

— Тогава с Божията помощ вървете! Тук ще остане един човек, чиито най-добри пожелания ще ви придружават по време на вашия път.

Все още бях зает с изработването на камшик за конете от кожени ремъци и неколккратно нагънатото ласо, което щеше да представлява гъвкавата му дръжка, когато Джонатан Мелтън изпрати един човек да ме извика. Трябвало спешно да разговаря с мен. Когато се приближих до него и го попитах какво иска, той ме изгледа мрачно и каза:

— Виждам, че се каниш да тръгнеш на път. Навярно отиваш да се биеш, а?

— Да.

— Парите в теб ли са?

— Защо питаш?

— Защото не бива да ги излагаш на опасността да бъдат унищожени!

— Щом са в мен, това няма да се случи!

— Ами! Аз ти казвам, че няма да се върнеш. Отиваш на сигурна смърт. Но ако ми обещаеш да ме пуснеш на свобода, ще те спася, като ти издам плана на моголзоните.

— Тъй! Значи искаш да предадеш твоите приятели и съюзници! Това може да се очаква от теб, но няма да ти донесе полза, понеже този

план ми е отдавна известен. Могольоните се канят да отидат до Мрачната долина, но ние сме се подготвили предварително да ги обградим с наши хора така, че никой да не успее да се измъкне. След няколко часа ще ти изпратя вестта за нашата победа.

— Тогава сядай в колата и карай, по дяволите!

Той ми обърна гръб и аз си тръгнах.

Довърших изработването на камшика. Пътуването ни можеше вече да започне. Тъй като две пушки ми бяха твърде много, оставих Мечкоубиеца на Емъри. Карабината «Хенри» преметнах през рамо и се качих на високата капра на пощенската кола. Дънкър ми подаде юздите. Шестте ездачи на по-предните коне се метнаха и старата пощенска браква се понесе напред.

Конете на ока бяха привикнали да теглят кола, обаче другите — не. Те ту се втурваха напред, ту се опитваха да свърнат надясно или наляво. Те объркваха спокойните животни и отначало колата не беше теглена напред, а просто тласкана и подхвърляна насам-натам. Едва след като шестимата индианци започнаха правилно да използват своите юзди и бедра, неравномерните тласъци и подхвърлянето на колата престанаха, и движението ѝ стана по-малко опасно. Но тъй като нямаше път и предните ездачи не умееха да избягват големите неравности и пречки на околния терен, въпреки всичко пътуването оставаше крайно неприятно и ние минавахме през места, където трябваше да съсредоточа цялото си внимание, за да предотвратя някое нещастие.

Нихорасите, които под надзора на Емъри трябваше да охраняват пленниците при Извора на сянката, останаха в нашия бивак. В индианска нишка другите последваха пощенската кола.

Не беше необходимо да знаем в каква посока се намираще Платото на каньона. Трябваше само да яздим по дирите на могольоните. До платото имаше три часа път. Налагаше се да карам колата така, че да догоним нашите противници малко преди да стигнат до клисурата. За да не се натъкнем на тях преждевременно, изпратих напред един конник, който получи задачата да наблюдава техния ариергард и да ни осведоми, в случай че се озовем твърде близо до него.

Отначало пътувахме по-бързо, за да стопим преднината на могольоните. Почти след два часа се натъкнахме на нашия съгледвач,

който ни каза, че неприятелят се намирал приблизително на десетина минути път пред нас. Оттук нататък трябваше да се придвижваме със скоростта на преследваните могольони. Ако теренът беше равнинен, те непременно щяха да ни видят. Ала тъй като наоколо имаше планини, долини и «пътят» ни многократно се виеше, ние имахме възможност да останем скрити зад неприятеля.

След още четвърт час разузнавачът доведе един нихорас, на когото се беше натъкнал, и доложи:

— Този воин се беше скрил зад една скала, за да не бъде забелязан от враговете ни. Той ти носи вест от Винету.

— Какво ти е поръчал апачът да ми кажеш?

— Че всичко ще стане така, както си наредил — отвърна новодошлият индианец.

— Значи вашите воители са се скрили зад скалите, така ли?

— Да, а също и в гората почти до онова място, където клисурата излиза на платото.

— Ами конете ви?

— Остават зад възвишението. Там са на толкова скрито, че могольоните не могат да ги забележат.

— Това е добре. Но къде е твоят кон?

— Не го взех. Винету нареди така, понеже когато вървя пеша, не оставям ясно видими следи, а мога и по-лесно да се скрия.

— Значи си предполагал, че ще се появим по петите на могольоните, а?

— Вождът на апачите ни каза така. Спуснах се по клисурата и после предпазливо тръгнах срещу вас, за да ви пресрещна. Веднага щом зърнах могольоните, се скрих, а след като отминаха, продължих и вървах, докато се натъкнах на твоя съгледвач, в когото разпознах мой приятел.

— Къде се намира вождът на могольоните?

— Начело на своите хора.

— А колко имаме още да яздим, докато стигнем до клисурата?

— Половината от времето, което бледоликите наричат един час.

— Добре. Присъедини се към нашите воители! И пеша няма да ти е трудно да се движиш в крак с тях, понеже отсега нататък ще напредваме твърде бавно.

Колоната отново потегли. Теренът стана толкова благоприятен за нас, че имахме добрата възможност още повече да се приближим до могольоните. Нашият съгледвач избърза напред с коня си. Когато повторно се натъкнахме на него, той ни съобщи, че неприятелят бил само на някакви си пет минути пред нас. Пътят ни извиваше между хълмове и върхове и най-сетне разбрахме, че могольоните се намират на следващия завой. След като стигнахме до другия му край, планинските склонове се разтвориха пред нас и изведнъж откриха свободно пространство.

То не беше голямо. Отдясно и отляво имаше високи скали, а отсреща се издигаше много стръмният склон на планинско възвишение, обрасло с гъста гора. В подножието му, съвсем вдясно долу, където свършваше гората, забелязах зейналия отвор на тясната клисура, в който могольоните току-що навлизаха. Изчакахме, докато и последният от тях изчезна в него, и препуснахме по откритото място, за да спрем после за минута-две пред входа на клисурата.

Неприятелят ни се намираше вече в клопката. Горے на платото го очакваха нашите хора, а долу се намирахме ние. Бяхме достатъчно силни, за да направим невъзможно отстъплението на могольоните.

До този момент успехът на начинанието ни беше все още съмнителен. Ако нашите противници ни бяха забелязали зад себе си и своевременно се бяха втурнали срещу нас, числеността ни нямаше да се окаже достатъчно голяма, за да ги отблъснем. А дори и това да ни се беше удало, по-голямата част от тях щяха да имат възможност да ни се изплъзнат настрана. Разбира се, след като изоставят конете, понеже бягството им можеше да се осъществи единствено ако се изкачат по стръмните планински склонове. Но ето че сега те бяха навлезли между почти отвесните стени на клисурата, по които нямаше начин да се изкатерят, и затова бяха принудени да продължават напред.

Платото, на което предстоеше да бъдат обградени, имаше следната форма:

То представляваше триъгълник, чиято повърхност беше всъщност самата скала. Задната му страна беше продълговато скалисто възвишение, зад което се беше скрила част от нашите воители. С предната страна В е означена гората, където беше залегнала другата част от нихорасите. Тя се спускаше стръмно от платото надолу. Страната С представлява дълбокия каньон, а той бе естествена

непреодолима пречка. При обозначеното с Е място се намираше извеждащият на платото изход от клисурата, а при D пътят пак се спускаше надолу от другата страна на платото.

Разположеният нависоко триъгълник, който щеше да се окаже съдбоносен за могольоните, беше плътно обсаден от триста нихораси. Сто и петдесет бяха залегнали зад скалите на възвишението А. Ръководеше ги техният вожд. Другите сто и петдесет дебнеха в гората. Тяхното командване бе поверено на Винету. Планът ни се състоеше в следното: спокойно да оставим могольоните при Е да се изкачат на платото и да продължат да яздят успоредно на каньона С, докато стигнат до изхода D. Но още преди да се доберат до него, аз трябва да съм се появил с моите нихораси при Е. След това могольоните ще бъдат толкова плътно обкръжени, че ако искат да постъпят разумно, непременно трябва да се предадат. Ще се намират съвсем незащитни на откритото плато, докато нихорасите ще да имат чудесно прикритие както зад скалите, тъй и в гората. За да ги прогонят оттам, могольоните ще се видят принудени да щурмуват едновременно в двете посоки, при което гибелта им ще е неизбежна. В случая трябваше да се има предвид и фактът, че на индианците и през ум не им минава да предприемат открито нападение.

Понеже вождът на могольоните яздеше начело, неговият кон пръв стъпи на платото. Там той спря за броени секунди, докато се огледа на всички страни. След като не забеляза нищо подозрително, продължи да язди нататък и хората му го последваха. Този човек бе толкова уверен в своя успех, а по тази причина и толкова непредпазлив, че не беше изпратил напред нито един от воините си, за да претърсят околностите за неприятели. Когато и последният от могольоните стъпи на платото, първите ездаци от колоната бяха стигнали вече до средата на страната С, покрай която зееше каньонът. Трябваше да ги оставим да яздят още две-три минути и тогава да им се покажем, но за съжаление вождът на нихорасите се оказа прекалено нетърпелив, за да изчака този момент. Той бе залегнал зад един голям камък на скалистото възвишение. Изгубил търпение, той вдигна пушката си, прицели се в предводителя на могольоните и стреля, но без да го улучи. Незабавно хората му се показаха от своите прикрития, нададоха бойния си вик и също изстреляха пушките си, ала без да постигнат по-голям успех от своя вожд, защото разстоянието до

неприятеля бе все още твърде голямо. На Винету веднага му мина през ума, че скрилите се заедно с него в гората нихораси ще последват този лош пример и със силен глас, който проехтя надалече, извика:

— Не стреляйте още! Останете скрити в гората!

За него бе важно не само да предотврати прибързаното нападение, но преди всичко да избегне излишно кръвопролитие. Това беше и главното условие, поставено от нас, с което се бе съгласил вождът на нихорасите. Но за съжаление думите на Винету отидоха на вятъра. Неговите сто и петдесет нихораси изскочиха между дърветата и надавайки див боен вик, стреляха по могольоните. Мнозина от тях бяха улучени.

Вождът Силния вятър изплашено спря коня си. Видя, че скалистата височина пред него бе заета от противникови воини. Гората от лявата му страна гъмжеше от неприятели. Отдясно зееше дълбокият каньон. Ако още яздеха напред, щяха да се приближат до високата верига от скали, откъдето изстреляните по тях куршуми още не можеха да ги достигнат. Впрочем дотам имаше доста повече път, отколкото обратно до входа на клисурата, близо до който все още се намираще краят на индианската колона. Ето защо вождът светкавично обърна коня си, изправи се на стремената, с високо вдигната ръка направи знак на своите хора и им изкрещя:

— Връщайте се! Обградени сме! Бързо обратно в клисурата!

Разбира се, един Винету би постъпил по друг начин. Но уплахата от внезапното нападение на този толкова опасен терен бе отнела способността на Силния вятър спокойно да разсъждава. Той препусна обратно, а неговите хора го последваха. Това предизвика невъобразим хаос и объркана тълпа ездаци се втурна напред, за да се добере час по-скоро до клисурата. И точно в тази тълпа нихорасите започнаха да изпращат от гората куршум след куршум. Това си беше чисто масово убийство. Ето защо апачът изтича на открито и размахвайки високо карабината си, опита да възпре нихорасите, като извика:

— Не стреляйте! Винету ви заповядва!

За щастие неговото появяване оказа по-голямо въздействие от думите му преди малко. Стрелбата престана. Но последиците от прибързаното нападение не можеха вече да се предотвратят, защото могольоните стигнаха до клисурата и навлязоха в нея.

Какво ли трябваше да предприемат нихорасите, обсадили платото? Винету все още не знаеше дали съм пристигнал до долния край на клисурата. Тъкмо когато си задавал този въпрос, той забелязал, че бягството на враговете ни се забавило и накрая спряло. Те нямали възможност да продължат по-нататък, нито пък да се върнат, и всичко това си имаше своята причина.

Когато се появих с моите нихораси долу при първите дървета на гората, наредих да спрем за няколко минути. Наострих слух да доловя идващите от горе шумове, но нищо не чух. Тогава, подчинявайки се на подвикването ми, шестимата ездачи накараха впрегнатите коне да навлязат в клисурата и колата бе последвана от нашите воители. Развръзката беше съвсем близо. Как ли щяхме да пристигнем горе на платото?

Двете стени на тясната клисура бяха от глинести шисти. На места те се приближаваха толкова много една до друга, че оттам можеше да минат заедно само двама конника. Но това бяха най-тесните места. Следователно имаше необходимото пространство за колата. Но затова пък трудности ни създаваше натрошеният камък, покрил земята. Често се срещаха и по-едри камъни, в които можеха да се строшат колелата. Налагаше се да ги отбягваме. Пътувахме нагоре с бърза стъпка и както забелязах малко по-късно, бяхме изминали около половината път, когато горе се разнесоха изстрели.

— Чухте ли? Стреля се! — подвикнах на ездачите, яхнали конете на пощенската кола. — Започнали са да се бият, без да ни изчакат. Пришпорете конете! Трябва да преминем в галоп.

Те енергично забиха пети в слабните на животните, а моят камшик заплющя по гърбовете на конете при ока. Впрегнатите животни веднага преминаха в галоп и с бързия си бяг повлякоха тежката кола напред. Наистина, вече и дума не можеше да става за предпазливо каране и за избягване на камъните. Старата пощенска браква взе да се накланя ту надясно, ту наляво. Правеше скокове като диво животно, което прескача препятствия. С лявата си ръка здраво се държах за високата капра и трябваше да положа всички усилия да не бъда запокитен на земята, още повече че със същата ръка се налагаше да дърпам и юздите. С десницата си размахвах камшика.

Ето че в този момент пред нас се разнесе многогласен вик. Погледнах нагоре и видях как клисурата се изпълни с блъскащи се ездачи. Това бяха отстъпващите могольони.

— Давай нататък! — изкрещях на нихорасите върху предните коне. — Не спирайте! Препускайте и газете всичко живо!

Дръзките смелчаци се подчиниха. Със силни крясъци те не преставаха да пришпорват животните. Техните коне никога не бяха теглили кола. Преди, когато пътят беше по-сносен, те все пак се бяха подчинявали. Сега обаче, когато чуваха зад себе си трополенето и трясъка на старата пощенска кола, усещаха ударите, които получаваха, острите шпори, когато долавяха ревовете на индианците, не беше никак чудно, че се подплашиха и без да обръщат внимание на изпречилите им се препятствия, неудържимо се втурнаха напред. Скоро последва сблъсъкът. Дали щяхме да успеем? Кой ли щеше да бъде изтласкан назад? Ние ли, които идвахме отдолу, или пък могольоните, които се спускаха отгоре, и следователно имаха по-голяма ударна сила?

Ето го моментът, в който придвижването и на едните, и на другите, сякаш замря. Нашата кола спря.

— Напред! — изкрещях аз. — Удряйте по вашите животни с прикладите!

Могольоните трябваше да се сетят да застрелят нашите предни коне, ала не им мина през ум. Като видяха пред себе си колата с някакви ездачи и бледолик кочияш, който се държеше като побеснял, преследвани от враговете си, те се объркаха и загубиха ценни секунди. Моите шестима нихораси се подчиниха на вика ми. Светкавично свалиха пушките си от раменете и заудряха с тях по всичко живо, до което можеха да се докопат. Пощурелите им жребци с пяна на уста се хвърлиха напред. Аз пък с все сила заудрях конете на ока. Колата отново пое напред. Могольоните ни обърнаха гръб и крещейки, един през друг се заблъскаха по обратния път. Последвахме ги, като помежду ни нямаше и метър свободно пространство... Играта беше спечелена. Живата стенобойна машина добре си свърши работата. Зад колата моите нихораси крещяха и ревяха колкото имаха сили. Наистина не беше чудо, че само този адски шум бе обърнал неприятеля в бягство.

Най-сетне колата се добра до мястото, където клисурата излизаше на платото. С един поглед схванах цялото положение. Отляво беше отрядът на апача между дърветата, а самият той със Сребърната карабина в ръка беше излязъл от гората на открито и гледаше към нас. Отвъд платото, горе сред високите скали, се виждаше другият отряд на нихорасите, а съвсем близо пред мен бе гъстата тълпа на нашите противници, чиито ужасени погледи до един бяха втренчени в колата. Трябваше да използваме този момент!

— Спрете тук! Заемете позиция и не пропускайте никого! — подвикнах назад. Тези думи бяха отправени към следващите пощенската кола нихораси. Шестимата ездачи на предните коне незабавно изпълниха другата ми заповед:

— Продължавайте! Карайте през тях!

И се втурнахме напред! Врязахме се в обърканата тълпа на могольоните и я разделихме. Започнахме да си пробиваме път. Действително разчитах на сливането на тези индианци, но изобщо не мислех за възможно един от тях да не вдигне срещу нас оръжие, за да се защити. С рев и крясъци те отстъпваха наляво и надясно, пропускайки колата да мине, без даже да се опитат да я спрат. А колко лесно нашите подплашени и обезумели коне можеха да кривнат към края на платото и да ни повлекат в бездната! Ала шестимата нихораси се оказаха толкова добри ездачи, че успяха да подчинят животните на волята си.

По този начин ние се вклинихме дълбоко в гъстата Тълпа на неприятеля, която зад гърба ни пак се сливаше в едно. Не ме беше грижа за могольоните, непрекъснато продължавах да шибам моите коне. Един от неприятелите се изправи на стремената си точно срещу мен и ме зяпна с широко отворените си очи. Изненадата беше сковала и неговите движения. Познавах го, бях го виждал при Бялата вода, когато скрит в потока, подслушвах съвещанието на могольоните. Този човек беше Силния вятър.

— Наляво през платото! Карайте нататък към скалите! — извиках на моите шестима ездачи.

С десницата си бързо метнах юздите на желязната кука, която служеше именно за тази цел, грабнах с лявата си ръка карабината «Хенри» и в момента, когато колата направи рязък завой наляво, скочих от високата капра. Приземих се не само на крака, но и на ръце,

ала светкавично се изправих, мигновено се озовах при вожда, сграбчих юздите на неговия жребец и с рязко движение тласнах главата му нагоре и го накарах да се изправи на задните си крака. Последва енергичен скок и когато конят стъпи здраво на земята и с четирите си крака, аз седях вече зад вожда върху гърба на животното, което се понесе вихрено напред, следвайки колата.

Вождът не беше очаквал подобно нападение, но все пак прояви достатъчно присъствие на духа да сграбчи дръжката на ножа си. Беше изпуснал пушката си. Опита се с удари назад да ме прободe, ала това не му се удаде. За да освободя ръцете си, аз преметнах карабината «Хенри» през рамо, и с такава сила го стиснах за врата с всичките си десет пръста, че той изпусна ножа, а после безпомощно размаха във въздуха и двете си ръце. Дъхът му секна.

От мига, когато се появих на платото с колата, до този момент сигурно не беше изминала повече от една минута. Зад гърба ми могольоните яростно ревяха, загдето бях отвлякъл техния вожд. От гората, както и откъм високите скали, се разнасяха радостните крясъци на нихорасите, но самият аз не бях кой знае колко радостен. От една страна, трябваше здраво да стискам врата на вожда. От друга — карабината ми висеше хлабаво на ремъка си и ме удряше през ушите. Конят пък съвсем беше побеснял. Започна да подскача лудо. Искаше да ни хвърли на земята, а аз нямах никаква власт над него, защото вождът беше изпуснал юздите. Те се влачеха съвсем безполезни, а аз седях назад, почти върху задницата на животното и краката ми не достигаха до стремената. Това беше истинска циркова езда, само че далеч по-трудна и по-опасна от ездата, която може да се види на манежа. Просто нямаше друг начин, налагаше се да хвърля вожда на земята, за да си освободя ръцете. Дано не си счупеше врата. Той бе изпуснал от контрол стремената и юздите. Започнах да го дърпам на една страна и положих големи усилия да прехвърля и другия му крак, понеже исках да го спусна на земята. Ала това мое човеколюбиво намерение има лоши последици. Вождът беше изпаднал в безсъзнание и се беше отпуснал тежко в десницата ми и когато се наведох малко напред, за да се опитам с другата си ръка да повдигна левия му крак, конят, още повече подплашен от това необичайно движение, направи мощен скок встрани, след което и двамата изхвъркнахме от седлото и се озовахме на твърдата като камък майка земя.

Няколко секунди останах да лежа неподвижно като вожда. После направих опит да се надигна. Имах чувството, сякаш бях подет от крилата на някоя вятърна мелница и бях запокитен през цял Елберфелд и Бармен.^[2] В главата ми жужаха поне двајсетина разлютени кошера, а пред очите ми блещукаха толкова много северни сияния, колкото могат да се видят на север в Лапландия за десет години. В момента ми се струваше, че всичките ми кости са изпотрошени.

Но ето че в този миг дочух изстрели, погледнах назад и забелязах няколко могольони, които се бяха втурнали към мен, за да си върнат вожда. Нихорасите бяха стреляли по тях. Настигнеха ли ме, бях загубен. Вече се намираха толкова близо, че сигурно щяха да ме спипат преди някой да успее да ми се притече на помощ. Изпаднал в такава опасност, аз за сетен път се убедих, както това бе ставало вече толкова често, каква огромна власт има човешкият дух над тялото. Скочих на крака. Кошерите изчезнаха, северното сияние — също, а от болките нямаше вече и следа. Недалеч от мен на земята лежеше моята карабина «Хенри», останала за щастие невредима. Втурнах се към нея, вдигнах я, прицелих се в четиримата си преследвачи... последваха четири изстрела и всеки куршум улучи по един кон точно в гърдите. Само след няколко крачки животните рухнаха на земята. Отхвъркналите от седлата ездаци с мъка се надигнаха от камънака и, куцайки, побързаха да се отдалечат.

Веднага щом четиримата ми обърнаха гръб и побягнаха, аз отново почувствах болките, главата ми пак бръмна, както и преди, а пред очите ми повторно се появиха северните сияния. Ето че на вожда на нихорасите му дойде спасителната мисъл да ми изпрати неколцина от своите воини. На него му беше по-лесно, отколкото на Винету, понеже се намирах по-близо до скалистата височина, отколкото до гората. Тези хора уловиха жребеца на Силния вятър, после вързаха вожда и го отнесоха на ръце, докато аз, подпрял се на двама воини, закуцуках към скалите на височината.

В същото време забелязах, че нямам нито една счупена кост. Но бях получил сериозни натъртвания и други контузии, които могат да бъдат и по-болезнени от счупените кости. Горещ при скалите положиха пленения вожд на земята и аз седнах до него. Този човек бе толкова важен, че ми се искаше самият аз да го охранявам, защото в моето състояние и без това не можех да правя нищо по-полезно.

Светлините, които виждах, както и шумът в ушите ми, бяха признак на неестествено силен прилив на кръв в главата ми. В подобен случай се препоръчват студени компреси, но аз се отказах от тях, защото не ми се искаше да се излагам пред индианците.

Неестествените светлини пред очите ми не ми позволяваха да видя какво става отсреща пред зейналия каньон. Чувах, че там някой говореше високо и гръмко, ала поради шума в ушите си не можех да различа чий беше гласа.

Тогава при мен дойде Бързата стрела, за да се осведоми за състоянието ми.

— Паднах от коня, но нямам нищо счупено — отвърнах му кратко. — Кой говори отсреща?

— Винету.

— На кого?

— На враговете ни.

— Какво ще каже вождът на апачите на могольоните? — Че трябва да се предадат.

— А те могат ли да вземат такова решение без своя вожд? — И да не искат, ще им се наложи. Той е наш пленник и не е в състояние да им даде съвет. За това трябва да благодарим единствено на твоята дързост.

— Не беше никаква дързост, а само взех бързо решение да действам. Ако е съществувала някаква опасност, то тя поне не е била значителна.

— Можеха да стрелят по теб!

— Да, но не го направиха. А кой стреля горе при вас преди още да изляза на платото? Могольоните ли?

— Не — смутено отвърна той. — Ние стреляхме. Помислих, че враговете са ни в ръцете.

— Задължението ти беше не да мислиш, а стриктно да се придържаш към нашия план. Ако не се намирах вече в клисурата, могольоните щяха да ни избягат. Предадох ти да пазиш един пленник. Ти разпореди ли се да го охраняват добре?

— Да. Доведохме го с нас. Той е при конете, които пасат от другата страна на скалите.

— Защо го взе със себе си?

— Защото при войните е под много по-сигурен надзор, отколкото в селото сред нашите скуоу и старци.

— Правилно си постъпил. Ами младият бледолик, когото оставих при теб?

— И той е с нас. Не искаше да се отдели от пленника. Да ги доведе ли и двамата при теб?

— По-късно. А ей там не идва ли към нас Винету с двама индианци?

— Да.

Фактът, че горе-долу добре успях да различа трите човешки фигури, доказваше, че зрението ми се беше вече подобрило. На главата ми също беше олекнало. Но както изглеждаше, положението на вожд на могольоните не беше добро. Той все още лежеше със затворени очи. Не бе възможно това да е последствие от хватката, с която го бях стиснал за врата. Сигурно при падането от коня той си беше изпатил значително повече.

Двамата индианци, които водеше Винету, бяха възрастни воители на могольоните. Това обстоятелство подсказваше, че идваха, за да проведем съвещание. От учтивост те спряха на известно разстояние от нас. Апачът се приближи и най-напред със строг тон се обърна към вожд на нихорасите:

— Кой даде първия изстрел тук при вас?

— Аз; Помислих, че мигът за действие вече е настъпил.

— Нали се уговорихме аз да стрелям пръв! Ти си вожд и би трябвало да се придържаш към взетите решения повече от всеки друг. Знаеш ли колко неприятелски воители паднаха убити?

— Не.

— Осем, а ранените са далеч повече. Това не биваше да се случва.

— Те си го заслужиха. Ако планът им беше успял, щяха да избият мнозина от войните ми, а щяха да извършат и други зверства.

— Така е, но все пак трябваше да удържиш на думата си. Винету никога не е нарушавал даденото обещание. След този укор апачът се обърна към мен:

— Моят брат извърши голямо геройство. Какво е положението при Извора на сянката?

— Добро е. Заловихме охраната на пощенската кола и сега пленниците се пазят много строго.

— А как се чувства моят брат? Падането му от коня беше тежко.

— Пострада ли?

— Костите ми останаха здрави.

— Щади се! Ти направи повече от достатъчно. Нека другите се погрижат за онова, което има още да се върши!

— Вече се чувствам почти толкова добре, колкото и преди. Ти доведе двама воина на могольоните. Навярно ще се състои някакво съвещание, а?

— Да. Те пожелаха да разговарят с вожда си.

— Ето го къде лежи! Все още не се е помръднал. Дано не си е счупил врата!

— Ще го прегледам.

Винету се наведе над вожда и след известно време ни съобщи:

— Не е пострадал сериозно. Само си е ударил главата в скалата. Не след дълго ще дойде в съзнание, налага се да почакаме.

— В такъв случай ще отида в клисурата при моите нихораси. Един от тях трябва да изпратя до Емъри, който се намира при Извора на сянката.

— За да го осведомиш за нашата победа ли?

— Да, а също и за да го повикам да дойде с всичките си хора.

— Моят брат ще постъпи много правилно, защото в противен случай Емъри би се натъкнал на завръщащите се могольони. Нали се уговорихме да им върнем свободата и това наистина ще стане.

Изправих се и тръгнах към клисурата. Първите крачки ми причиниха болки, които обаче трябваше стоически да понеса. После те малко поотслабнаха, но не кой знае колко. Положих усилия да мина по платото с вдигната глава. Когато се приближих до гората, нихорасите ме посрещнаха с ликуващи викове. От ляво, близо до зейналата бездна на каньона, бяха насядали могольоните в три дълги редици, като всеки от тях държеше в ръце юздите на намиращия се зад него кон. Те видяха, че се задавам, и докато преминавах покрай тях, погледите им не се откъсваха от мен. В същото време бързо разменяха помежду си забележки на полувисок глас, от които разбрах, че падането от коня не ме беше опозорило в техните очи.

Когато изпратих един от нихорасите като вестносец, отново се върнах при Винету. Двата могольони бяха седнали точно там, където преди малко бяха стояли прави. Винету беше заел място до техния вожд. Аз седнах от другата му страна, а Бързата стрела се настани на земята срещу нас по индиански маниер.

След известно време Силния вятър се размърда. Опита се да раздвижи ръцете и краката си, ала не успя, защото беше вързан. Тогава отвори очи. Погледът му падна най-напред върху мен. След като се взира втрещено в лицето ми близо минута, той проговори:

— Някакъв бледолик? Кой си ти?

— Наричат ме Поразяващата ръка!

— Поразяващата ръка! — повтори той явно изплашен. После затвори очи. Изглежда, искаше да размисли, но от израза на лицето му си личеше, че му беше трудно да събере мислите си. След малко отново отвори очи и каза:

— Вързан съм. Кой нареди това да стане?

— Аз.

Вождът пак затвори очи. Когато повторно ги отвори, те бяха възвърнали блясъка си. Вече беше в пълно съзнание и имаше вид, сякаш иска да ме пониже с поглед.

— Спомням си. Ти се появи на колата, скочи на земята, а после се метна на моя кон... А преди не беше ли в публото на юмите?

— Бях там заедно с Винету. По-късно те подслушах край Бялата скала, докато се съвещавахте.

— Уф! Край Бялата скала ли? Но това съвещание беше проведено наред бивака ни!

— Знам, защото бях там. Вие разговаряхте толкова високо, че можех да чувам всяка дума. Плувайки се спуснах надолу по реката и спрях на брега точно зад гърба ти. След като узнах достатъчно, продължих да плувам, докато се измъкнах от района на бивака. И понеже нихорасите са мои приятели, а ти искаше да ме заловиш, естествено аз побързах да ги уведомя за всичко и ги посъветвах да ви издебнат тук на Платото на каньона.

— Значи на теб дължим поражението си, така ли?

— Да.

Той ме изгледа продължително с особен поглед. После попита:

— Защо седят тук тези двама възрастни воители от моето племе?

— Дойдоха, за да обсъдят с теб условията, при които ще можеш да си върнеш свободата.

— Какви са условията ви?

Той все още не беше удостоил с поглед седналия пред него вожд на нихорасите. Но ето че в този момент нашият съюзник се обади:

— Мен трябва да питаш за условията. Могольонът и сега не го погледна.

— Разговарям с Поразяващата ръка и с никой друг. И така, какви са условията?

— Всъщност сте проиграли живота си — обясних му аз, — а заедно с него ще загубите вашите скалпове, амулети, коне, оръжия, както и всичко, което притежавате. Обаче двамата с Винету, ще поговорим с вожд на нихорасите да ви постави не чак толкова сурови условия.

— Защо пък ще говорите с него?

— Защото той е победителят.

— Лъжеш се. Ние бяхме победени от Поразяващата ръка и Винету. Затова само на тях ще позволим да ни поставят условия. Готов съм да ги чуя от теб.

Той ме погледна очаквателно, а аз от своя страна хвърлих въпросителен поглед на Винету. Апачът ме разбра.

— Всичко, което казва моят брат Шарли, е добро и справедливо. Ще се съглася с него.

Вече можех да дам отговора си на Силния вятър:

— Тръгнали сте на поход, за да нападнете нихорасите. Знам, че ти си не само храбър вожд, но и човек, който обича истината и сигурно няма да я премълчиш пред мен.

— Няма — гордо отвърна той.

— Какво щяхте да направите, ако бяхте срещнали съпротива от страна на нихорасите?

— Щяхме да ги избием, да отведем жените и девойките им, както и да вземем с нас цялото им имущество.

— Както чувам, ти ми каза самата истина. Законът на дивата пустош гласи: «Отвърщай на удара с удар!» Ето че нихорасите излязоха победители. Какво можете да очаквате от тях?

— Същото.

— Ако не бяхме тук с Винету с тези думи ти решавааш вашата участ. Ние предложихме на нихорасите помощта си, но им казахме и условията, при които можем да ги подкрепим.

— И какви са тези условия? — бързо попита той, като вдигна очи.

— Животът ви ще бъде пощаден.

— А какво ще стане със свещените ни амулети?

— Ще можете да ги задържите.

— Уф! Значи ще имаме право да се върнем при нашите в бивака край Бялата скала?

— Да.

— Тогава ме развържи! Веднага се съгласявам с условията ви. Незабавно се мятаме на конете и поемаме обратно!

— Чакай! Толкова бързо няма да стане! Ние двамата спасихме живота ви, както и вашите амулети, но дали ще можете да задържите други неща, това е въпрос, който ще трябва да бъде решен от вожда на нихорасите.

Бързата стрела направи презрително движение с ръка.

— Нали моите братя видяха, че плененият вожд на могольоните не желае да говори с мен. Той не ме е погледнал един-единствен път. Как тогава може да очаква от мен приемливи условия?

Тук вождът на могольоните побърза да го прекъсне:

— Ще разговарям с теб. Ето виж, вече те гледам! И така, кажи какво искаш от нас!

Нихорасът се поколеба кратко, а после отговори:

— Винету, прочутият вожд на апачите, както и Олд Шетърхенд, великият ловец и воин на дивата пустош, са мои приятели и братя. Техните сърца са изпълнени с милост и състрадание макар десниците им да притежават силата на мечка. Те не обичат да виждат как се пролива кръв, нито да гледат как облакът на тъгата засенчва нечие лице. Искане ми се да постъпя като тях от благодарност, загдето изпушиха заедно с мен лулата на братството. Това, от една страна. От друга страна, могольоните се канеха да ни нападнат, за да ни избият и да откъснат цялото ни имущество. Но не им се удаде. Вместо това ние ги победихме, и то без да бъде пролята и капка кръв на наш воин. Ето защо и моето сърце е настроено милостиво и ще поискам от могольоните само техните коне и оръжия.

— Уф! — възкликна Силния вятър. — Няма да се съглася!

— Тогава сте мои пленници и ще ви сполети същата съдба, която щеше да сполети и нас, ако бяхме във ваша власт. Ти ще умреш на кола на мъченията, а заедно с теб и всичките твои воители, които ни паднат живи в ръцете. А те ще са всички онези, които няма да бъдат застреляни, понеже никой, абсолютно никой няма да ни се изплъзне.

— Мога само да те посъветвам да се согласиш с условията на вожда на нихорасите! — опита се да го склони Винету.

— Много са сурови! — опъна се Силния вятър.

— Не, напротив, твърде леки са! — подхвърлих аз. — Ти би поставил съвсем други условия, както сам каза.

— Мога ли да обмисля този труден въпрос малко по-обстойно?

— Разбира се. Половината път на слънцето достатъчен ли ти е?

— Да.

— Добре. Нека твоите двама възрастни воители се приближат, за да се посъветват с теб. Но преди това настоявам всички твои хора да предадат оръжията си. Ако не дадеш незабавно въпросната заповед, ще наредя веднага да започне боят, чийто единствен резултат ще е избиването до крак на вашите воители.

— А после ще им върнете ли оръжията?

— Щом изтече времето на съвещанието, пак ще ги получат. Тогава ти ще ни кажеш какво си решил.

— Винету ще ми обещае ли същото?

— И аз ти давам думата си — отвърна апачът.

Тогава Силния вятър нареди на своите двама старейшини:

— Думите на тези велики воители са като две клетви. Отидете при нашите воители, подканете ги да си предадат оръжията и ги накарайте да ги съберат на куп в средата на платото. Нека нихорасите ги пазят като гаранция за споразумението ни! После се върнете при мен, за да направим съвещание!

Бавно и тежко те се изправиха на крака и се отдалечиха. Могольонът и аз знаехме много добре какво правим, само че имахме различни основания.

Аз очаквах пристигането на Емъри с пленниците. Ако той дойде и намиращите се на платото могольони видят своите другари вързани с ремъци, сигурно щяха да посегнат към оръжията, за да освободят съплеменниците си. По тази причина бях поставил горното искане.

Ако могольоните са обезоръжени, Емъри най-спокойно може да се появи.

Ами могольонът? Той от своя страна разчиташе на Джонатан и на неговите петдесет индианци, както и на десетимата, останали назад с адвоката и Марта. А тези шейсет души, към които впрочем трябваше да се прибавят и юмите, можеха да постигнат немалко. Ето защо той се съгласи с моето условие, за да приспи бдителността ни. Преди всичко обаче искаше да спечели време.

Могольоните безропотно се подчиниха на вожда си. Когато изпратихме при тях неколцина нихораси, лека-полека те им предадоха всичките си стари пушки, стрели, копия, ножове и томахоки. Всички тези предмети бяха отнесени и струпани на куп в средата на платото и при тях застанаха двайсет добре въоръжени нихораси, за да ги пазят. След това двамата старейшини се върнаха при своя вожд. Те седнаха при него, тъй като им бяхме направили място. Нямахме намерение да ги подслушваме, за да узнаем какво говорят с него и затова поставихме двама пазачи, те имаха за задача да следят да не развържат ремъците на Силния вятър, обаче охраната се намираще на такова разстояние, че нямаше възможност да чува думите ми.

Не беше необходимо самите ние да оставаме при вожда. Той ни беше в ръцете. Затова имах време да поискам от Бързата стрела да ме заведе зад скалите при Франц Фогел. Винету не дойде с мен, а остана на платото, за да надзирава всичко, което се върши наоколо. Със своите изключително изострени и тренирани сетива той бе най-подходящият за целта човек.

Никакъв път не водеше нагоре към скалистото възвишение. Трябваше да се катерим от един камък на друг, при което всяка крачка ми причиняваше болки. Разбрах, че още дълго щях да чувствам последиците от моето падане от коня.

Отвъд възвишението, чието подножие бе опасно от споменатата вече гора, се простираше нещо като прерия, покрита с гъста трева. Там течеше и потокът, за чието съществуване се бях досетил. Конете на нихорасите пасяха под надзора на няколко млади воини. Недалеч от тях лежеше един пленник, чиито крайници бяха вързани за забити в земята колчета. Това беше Томас Мелтън, а до него седеше цигуларят Франц Фогел, най-добрият и най-благонадежден пазач, на който

можехме да поверим стария негодник. Фогел ни забеляза, скочи на крака, втурна се срещу мен и извика на немски:

— Най-сетне ви виждам! Какъв страх брах само! Преди известно време иззад възвишението дочух стрелба. После всичко пак утихна. Беше много зловещо! Битка срещу един враг, който наброява неколкостотин воители, би трябвало да продължи по-дълго.

— Щом са направени добри приготовления, както стана в случая, не е така. Сега-засега имаме примирие.

— Докога ще трае?

— Остават още близо четири часа. Впрочем мога да ви съобщя някои радостни вестии.

— Какви са те? Говорете де!

— Преди всичко се сещам за две. Ще ви посети един господин, когото се надявахте да видите чак в Сан Франциско. Става дума за Фред Мърфи.

— Мърфи ли? Че какво иска той от мен?

— Сам ще ви го каже! Но ще имате и още едно посещение.

— Кой ще дойде?

— Една дама, вашата сестра.

— Сестра ми ли? Невероятно! Странно! Но затова е нужна смелост, която не очаквам нито от нея, нито от адвоката!

— Смелост ли? Нека по-добре го наречем пълно непознаване на опасностите, които ще се наложи да се преодоляват.

— Прав сте! Но тъй като вече е дошла дотук, нека не я укоряваме! А как се е срещнала с Мърфи и как ѝ е хрумнало да ни търси точно тук?

Накратко му разказах най-необходимото. Той ме прегърна. Не се възпротивих на това, обаче щом разбрах, че благодарностите му скоро няма да имат край, аз го прекъснах с предупреждението:

— Бъдете по-умерен, драги приятелю! Ако сега изразходвате целия си възторг и цялата си радост, какво ще остане тогава за втората изненада, която ви очаква?

— Я оставете! Каквато и да е тя, няма да може да ме зарадва толкова много, както вестта, че сте освободили сестра ми от ръцете на могольоните.

— Хайде бе! Аз пък твърдя, че втората изненада ще ви зарадва къде-къде повече от първата.

— — Наистина ли? Казвайте тогава!

— Ето я! — кратко казах аз и извадих портфейла на Джонатан Мелтън.

— Някакъв портфейл? — попита Фогел, донейде разочаровано. Той го взе в ръка и го огледа от всички страни.

— Отворете го де! — подканих аз.

Беше истинско удоволствие човек да види как се смени изразът на лицето му. Какви очи облещи само, когато прочете надписа върху първия кожен плик, а и когато видя ценните книжа! Започна да отваря плик подир плик. Беше скочил на крака. Очите му се разширяваха все повече и повече, ръцете му се разтрепераха, устните му потръпваха, но не беше в състояние да говори. А мен кажи-речи ме хвана страх заради него, защото нали се знае, че и радостта може да убива. По едно време той неочаквано пусна портфейла в тревата, хвърли се на земята, зарови лице в дланите си и зариди.

Аз прибрах изпадалите пликове обратно в отделенията на портфейла, затворих го и го оставих до него. После зачаках, докато плачът премина в тихо хълцане. Фогел полежа мълчаливо още няколко минути, стана, вдигна портфейла от земята и с все още насълзени очи попита:

— Това... това... това от Джонатан Мелтън ли го взехте?

— Да — отвърнах аз и накратко му разказах всичко.

— Действително ли е наследството на стария Хънтър?

— Мога да се закълна.

— И е моя собственост, или по-скоро собственост на моето семейство?

— Естествено!

— Мога ли да го прибера в джоба си?

— Не, защото ми се иска да ви го връча пред очите на онези, които много ще се ядосат, като го видят. Ще го задържа още малко и после окончателно ще го получите. А какво ще правите след това с богатството, не ми е безразлично, но ще...

— Защо да не ви е безразлично? — прекъсна ме той. — Говорете де! Бъдете искрен!

— С удоволствие! Знаете какво ни струваше да се доберем до тези пари, или по-скоро все още не знаете, поне не знаете всичко. Те са вече в ръцете ни, но се намираме в Дивия запад, а вие сте неопитен

човек в тези условия. Мислите ли, че вашият джоб ще е най-сигурното място за тези милиони?

След тези думи, явно изплашен от въпроса ми, както и от намекнатите опасности, той възкликна:

— Не, не! Не ги искам парите, все още не! Задръжте ги! Във вас ще са на по-сигурно място, отколкото в моя джоб. Вероятно изобщо няма да ги занеса до дома си.

— Вашата сестра също има право да определи какво да стане с парите. Затова ще я попитаме веднага щом пристигне тук. А сега ще ви разкажа най-подробно всичко, за което досега сме говорили само с намеци, а именно какво се случи, когато тръгнахте на път с вожда на нихорасите.

Свърших разказа си, Фогел пое дълбоко дъх и рече:

— Значи с такива мъки и усилия, при такива опасности за живота си сте се добрали до този портфейл! Трябва да поделя съдържанието му с вас!

— Не ме обиждайте! Ако по-късно пожелаете да извършите някаква добрина, спомнете си за родното бедняшко селце, както и за неговите жители, за които хиляда марки са цяло състояние! Никога не съм приемал пари за приятелски услуги. А сега ми се иска да нагледам стария Мелтън. Как се държи той, откакто е в ръцете на нихорасите?

— Не е казал дума. Само когато спи, стене и мърмори нещо на сън, сякаш го измъчват силни болки.

Отидох при Мелтън. Той не беше чул разговора ни, понеже преди малко Франц Фогел се беше отдалечил, за да ме пресрещне на доста голямо разстояние от него. Не ме беше и забелязал, защото лежеше по гръб на земята, а тилът му бе обърнат към нас. И когато най-неочаквано изникнах пред него, той втренчи поглед в мен така, сякаш виждаше призрак и простена:

— Немецът, хилядократно проклетият немец! О, ако бях свободен, о, ако ръцете ми не бяха вързани! Щях да те сграбча, да забия нокти в теб и да разкъсам месата ти така, че костите ти да се белнат! Нима могольоните не те спипаха?

— Не, мистър Мелтън, не ме спипаха, макар че сигурно с голяма радост биха ме заловили, още повече след като твоят скъп Джонатан толкова настоятелно ги помоли да вземат присърце пленяването.

Негодникът запази самообладание, на лицето му се появи дебнеш израз и той попита:

— Джонатан! Да не би да си го срещал?

— Възможно е. Но за съжаление не мога да ти отговоря точно.

— Тъй ли?... Ами тогава сигурно ще го видиш много скоро.

— Точно това желая!

— Не го желай, само не го желай! — запени се негодникът, — Той ще ме освободи, ще отмъсти за мен, ще те връхлети като куршум, който ще ти раздроби главата!

— Ще почакам, ще видя.

— И не ми се смей, не се смей на заканата ми, защото тя ще се сбъдне! Той ще дойде с могольоните! Те ще смажат враговете си и ще те заловят. И тогава — тежко ти, трижди тежко ти!

— Откакто не сме се виждали, ти си започнал страшно много да драматизираш нещата! Но за съжаление тъкмо сега не съм в такова настроение, че да взема насериозно заплахите ти. Ние не се боим от могольоните, защото техните намерения са ни известни и се каним да направим плановете им на пух и прах.

Той ме погледна изпитателно, изражението на лицето му отново се промени и ме попита:

— Мислиш, че ще можеш да ги осуетиш? Да не би да се самонадценяваш, сър?

— Едва ли. Знаем всичко. Твоят Джонатан идва с могольоните, но ние сме им поставили чудесен капан, където те сами ще се напъхат и ще е нужно единствено да хлопнем вратичката му. Много добре знам, че само след няколко часа ще ти покажа могольоните заедно с твоя скъп Джонатан като пленници.

На лицето му се изписа такова изражение, сякаш искаше да ме изяде.

— Като пленници ли? Също и Джонатан? Глупости! Искаш да ме изплашиш или да ме ядосаш, обаче няма да успееш!

— Мистър Мелтън, ти винаги си безвреден. Безразлично ми е дали ще се радваш или ядосваш. Говоря истината и ако не ти се вярва, много скоро ще получиш доказателства.

— The devil! Както изглежда, действително си уверен в успеха си! Впрочем в момента не ми е до това, имам нещо друго на ум. И ако си умен, ще можеш да направиш добра сделка! Съгласен ли си?

— Защо не? Стига само сделката да е почтена — отвърнах аз, любопитен да чуя онова, което беше готов да ми каже.

— Много е почтена, изключително почтена, стига и самият ти да се отнесеш почтено към мен.

— Не съм подлец. Може би най-сетне си го разбрал.

— Разбрах го и затова вярвам, че могольоните ще влязат в капан. Тъкмо на това се основава и сделката, която имам намерение да ти предложа.

— Тогава говори!

— Ще поискам от теб една услуга и в замяна ти обещавам възнаграждение, което ще е безмерно по-голямо от малкото, направено за мен.

— Каква услуга искаш?

— Да ме пуснеш на свобода и да ми върнеш парите, които взе от мен!

— А какво можеш да ми предложиш в замяна!

— Милиони!

— Милиони, това хич не е малко.! И колко са те?

— Между два и три милиона долара. Точната сума не е толкова важна. И така, съгласен ли си?

— Да.

— Даваш ли ми дума, че ще бъда свободен и ще получа парите?

— Да. Веднага щом с твоя помощ взема милионите, ще те пусна на свобода и ще ти върна твоите пари.

— Трябва да сме откровени един към друг. Сър, я ми кажи, наистина ли мислиш, че ще победите могольоните?

— Нещо повече. Ще ги пленим от първия до последния.

— Също и моя син ли?

— И него.

— Добре! Вярно, че ми е син, но се отнесе към мен като истински негодник. Той така раздели парите на Хънтър, че задържа за себе си почти всичко, а на мен даде някаква мизерна сума. Пада му се, ако сега го предам. И така, слушай внимателно! Той сигурно ще носи през рамо една чанта от черна кожа...

— Аха, добре!

— В нея има един портфейл. В него са скрити милионите заедно с няколко писма.

— Това сигурно ли е?

— Няма никакво съмнение! Доволен ли си!

— Всъщност не.

— Защо? Ще получиш милионите. Иде ми да полудея, че съм принуден да ти ги отстъпя!

— Но все пак се опита да ме водиш за носа! Щях да получа парите и без да ти давам каквото и да било обещание. Джонатан във всички случаи ще бъде мой пленник. Непременно щях да открия неговия портфейл.

— И така да е. Все пак се надявам, че заради тази малка хитрина няма да ми се разсърдиш, нали?

— Ни най-малко. Аз се надявам твоите сведения да са верни, а и Джонатан все още да притежава парите, защото нали поставих условието да ги получа с твоя помощ!

— Така и ще ги получиш.

— А какво ще стане после с Джонатан? Възможно е да бъде убит!

— Не мога да му помогна. Той ме измами. Отказвам се от него и ми е все едно какво ще му се случи. Ако умре, ще е добре дошло, понеже по-късно няма да ме безпокои. Обаче най-добрата сделка в случая правиш ти.

И този човек беше баща! Ужасих се. Имах чувството, че някой сложи парче лед върху гърба ми. Но въпреки всичко се овладях и невъзмутимо отвърнах:

— Да, възнаградението ми действително е голямо, ала не може да ме накара да загубя самообладание, защото вече и без друго съм богат. Милионите са в джоба ми.

— Много ми се ще да ги видя! — изсмя се той.

— Ще ти направя тази услуга. Я виж тук! Ето... ето... ето и ето! Измъкнах портфейла, отворих го и при всяко «ето» тиквах пред очите му някой от пликовете. Ах, каква физиономия направи само! Очите му сякаш искаха да изскочат от орбитите си. С рязко движение той надигна глава, колкото му позволяваха ремъците, и ревна:

— Това... това... та това... откъде имаш този портфейл? О-о, ти сатана, сатана, сатана!

— Я не се вълнувай толкова много! — предупредих го аз. Какво лошо има, че направих тайно посещение във вигвама на сина ти? Жал

ми е само за теб. Няма как да удържиш на думата си и да ми помогнеш да прибера обещаните милиони. Взех ги и без теб, а щом е тъй, не мога да те освободя. Няма начин да си получиш обратно и парите.

Той не отговори. Главата му безсилно се отпусна назад. Страните му хлътнаха, а очите му се затвориха. Помислих си, че вследствие на силното разочарование негодникът бе изпаднал в безсъзнание, и вече му бях обърнал гръб, за да си тръгна, когато той изведнъж изпружи тяло и така напъна ремъците, стегнали ръцете и краката му, че те взеха да пращат и да пукат, а колчетата се огънаха. Изкрещя ми с все сила:

— Ти си излязъл от пъкъла! Знаеш ли кой си? Самият сатана в човешки образ!

— Глупости! Брат ти беше истинският дявол. А ти си Юда Искариотски, предателят. На всички, които са ти правили добро, ти се отплати със зло. Отне живота на собствения си брат, както и парите, а току-що предаде и единствения си син. Да, ти наистина си Юда Искариотски и ще умреш като онзи предател, който сам се обесил. Ти няма да умреш от ръката на палача, а ще се самоубиеш. Дано Бог бъде по-милостив към теб, отколкото си ти самият!

Обърнах му гръб и през възвишението тръгнах да се връщам към платото. Горے от скалите имах възможност да го огледам надлъж и нашир. Положението бе същото, както и преди. Винету се намираще при оръжията на могольоните. Вързаният вожд все още лежеше долу при своите двама най-възрастни воители, а вождът на нихорасите току-що бе дал знак на хората си да се хранят.

Когато вече можеше да се очаква пристигането на Емъри, аз изпратих да го пресрещне един от нихорасите, който имаше задачата да ме уведоми за приближаването на отряда. Трябваше да знам кога ще доведат онези шейсет пленници, за да мога да взема необходимите предпазни мерки срещу възникването на евентуални вълнения сред могольоните.

Изминаха горе-долу два часа след пладне, когато пратеникът се върна и ми доложи, че след десетина минути Емъри щял да се появи. Бях уговорил вече с Винету какво трябваше да се направи. Той се насочи към гората, към заелите там позиции нихораси, а аз отидох при техния вожд и му казах:

— Оръжията се охраняват от двайсет твои воители, които може да се окажат недостатъчни. Затова дръж готови още двайсет души! Щом

ти дам знак, веднага ги изпрати да отидат долу при купчината с оръжия!

После се отправих към Силния вятър и неговите двама съветници, седнах при тях и им заявих:

— Времето, което ви дадох за размисъл, изтича. Вече се съвещавахте. Стигнахте ли до някакво решение?

— Няма ли да удължиш това време?

— Не, то ви беше достатъчно.

— Но ние се нуждаем от още малко.

— Нямаше да ви е нужно и толкова, колкото ви дадох, ако ти не таеше задни мисли. Надяваш се да дойдат хора, които да те спасят.

— За какви хора говориш?

— За десетте воители, които днес рано сутринта остави при Извора на сянката.

Той се изплаши, обаче успя да се овладее и привидно неупинудено попита:

— Споменавах някакви десет воители. Ти видя ли ги при Извора на сянката?

— Да. Те охраняваха там двама бели пленници. Един мъж и една жена. Самият ти прекара последната нощ край Извора на сянката. Беше седнал заедно с трима възрастни воители при водата, а аз бях залегнал съвсем близо до вас, за да ви подслушам. Двама съгледвачи се върнаха и единият от тях ти доложи, че по пътя си са срещнали един нихорас. Признаваш ли, че беше така?

Той не отговори. Затова продължих:

— Този нихорас е бил вестоносецът, когото изпратих при Бързата стрела, за да му съобщи кога ще се появите на платото. После, пълзейки, аз се отдалечих от бивака ви и въпреки поставения наблизко пазац, се промъкнах в колата при пленниците, за да им кажа, че днес рано сутринта ще ги освободя.

— Уф, уф! — възкликна вождът. — Подобно нещо можете само ти и Винету. А удържа ли си на думата, която си дал на пленниците?

— Да. След като си тръгнахте, ние изскочихме от скривалището си, пленихме десетимата, които ти беше оставил, освободихме двамата бледолики, впрегнахме осем коня в колата и поехме подир вас.

— А защо взехте колата?

— Военна хитрост, която ни донесе успех. Ти мислиш за още един, по-многоброен отряд войни, които могат да се присъединят към десетимата.

— Къде са те?

— При Мелтън, на когото си поверил петдесет от твоите хора.

— У ф, уф! — извика вождът вече съвсем слисан. — Откъде знаеш?

— Научих го от вас, когато го споменахте по време на вашия военен съвет. Тези хора трябваше да тръгнат със задачата да заловят мен и Винету.

— А знаеш ли дали действително са тръгнали?

— Да. Видях ги при малкото езеро край Змийската планина. Бях се скрил близо до водата и подслушах Мелтън.

— Уф! Нима Олд Шетърхенд може да става невидим?

— Не, обаче когато червенокожите мъже нямат очи и уши, тогава е лесно да ги подслушаш. Мелтън каза, че ще потегли към Дълбоката вода, а оттам ще тръгне по петите ти.

— И така ли направи?

— Да. Но когато пристигна със своите петдесет войни при Дълбоката вода, с моите хора бяхме залегнали наблизко в засада и успяхме да ги пленим до един. След това те наистина тръгнаха по петите ти, само че като наши пленници.

Той ми отправи пронизителен поглед и попита:

— Но къде са пленниците? Нали ти си тук!

— Нима човек може да има полза от пленени врагове по време на боя? Оставих ги при Извора на сянката, ала когато отгатнах, че се надяваш да те спасят, незабавно изпратих човек с нареждането да ги доведат. Сам ще ги видиш, понеже скоро ще дойдат. Ха, виж! Ей оттам се задават!

Бях забелязал, че Винету се появи измежду дърветата и вдигна ръка. След този знак неговите сто и петдесет нихораси се показаха и насочиха пушките си към обезоръжените могольони.

— Какво е това? Какво ще става? — изплашено ме попита вождът на нашите неприятели.

— Нищо няма да става, ако воините ти кротуват — отвърнах аз. После направих онзи знак, който бях уговорил с вожда на нихорасите. — Слушай! — казах на Силния вятър.

Разнесе се звучният глас на Винету:

— Нека войните на могольоните чуят какво ще им кажа! Ей сега ще доведат техните братя, които ние пленихме. Онзи, който се държи Мирно и тихо, няма от какво да се бои, но който се опита да се отдалечи от мястото си, ще бъде застрелян.

— Ами какво ще правят войните, които в момента се спускат от скалите? — попита вождът на могольоните.

— Те са двацет души — отвърнах аз, — и по моя заповед отиват да подсилят охраната при вашите оръжия, защото не е изключено на твоите могольони да хрумне да ги грабнат, за да освободят пленените си другари.

Тогава Силния вятър се обърна към двамата старейшини и им заповяда:

— Тичайте бързо при нашите воини и им кажете да си седят на местата каквото и да става! После пак се върнете при мен!

Те се отдалечиха и стигнаха при своите навреме, защото точно тогава забелязах как Емъри се появи начело на цялата колона на онова място, където клисурата излизаше на платото. Изправих вожда на могольоните в седнало положение, подпрях гърба му на един голям камък, за да наблюдава всичко и го попитах:

— Разпознаваш ли онези пленници?

— Мелтън — отвърна той, — бялата скуоу, както и мъжът и онази скуоу, които бяха с нас в колата.

— Преброй хората си!

— Шейсет пленени воини.

— Останалите са юми, които придружаваха онази скуоу на Мелтън.

Колоната премина покрай нас и спря. Когато видяха своя вожд да лежи вързан, пленените могольони сведоха глави. Мелтън най-нахално ме зяпаше в очите. След като колоната се разтури и всички пленници бяха положени да легнат на земята, двамата старейшини се върнаха. Попитах вожда им:

— Все още ли настояваш да удължа времето ти за размисъл?

Той хвърли поглед на двамата старейшини. Те мълчаливо поклатиха глава и той отговори следното:

— Не. Предаваме се.

— Добре! Оръжията ви са в наши ръце. Остава да предадете мунициите и конете. Първи ще бъдат онези, които седят отсреща, а след това ще дойде ред на току-що пристигналите пленници. Тримата ще бъдете последни. Всеки, когото пуснем да си върви, трябва незабавно да напусне платото, и то в посока към Извора на сянката. Един час след като изчезне и последният от вас, ще изпатят воители, които ще застрелят всеки могольон, открит в близката околност. Отбележи си го!

След това предупреждение потърсих апача и го помолих да надзирава и ръководи освобождаването на пленниците. Той взе със себе си десетина нихораси, за да му помагат. А аз отидох при Марта, която ме очакваше. Казах ѝ:

— Имам да ви показвам нещо. Елате!

Заедно с нея прехвърлих скалите на възвишението. От другата му страна посочих към нейния брат, който седеше в тревата при конете с гръб към нас.

— Ей там е вашият брат. Отидете при него и му занесете този портфейл!

Подадох ѝ въпросната вещь и се отдалечих. След няколко крачки ме застигна радостен вик от две гърла. Когато се обърнах, видях, че братът и сестрата се прегръщат.

След като се озовах при хората от другата страна на възвишението, отидох при Джонатан Мелтън. Лицето му беше доста подуто и обезобразено от юмручния бой с адвоката. Щом ме забеляза, той веднага извърна глава настрани.

— Мистър Мелтън, бойният поход свърши — казах му аз. — Твоите добри приятели си отиват. Зарязаха те. Впрочем за теб имам една приятна изненада.

Без да ме чуе, наредих да прехвърлят баща му през скалистата височина и да го доведат при нас. Заедно с него пристигнаха Марта и Франц Фогел. Заведоха стария Мелтън при младия. Когато бащата зърна сина, отначало сякаш онемя от страх. След малко обаче извика:

— Значи все пак е истина! И ти си пленен! На кого го дължиш?

— Ей на онзи там! — отговори Джонатан, кимвайки с глава към мястото, където се намирах.

— На немския пес, който изобщо е виновен за всичко! Къде са парите ти?

— Отидоха, та се не видяха. У Шетърхенд са.

— Не, вече не са. Преди ги видях у него, но сега са в този музикант, чието изпълнение слушах заедно с моя брат в Албюкърки.

— Да, така е, мистър Мелтън — казах аз на Джонатан. — Както вече знаеш, тази лейди и младият мастър са законните наследници на мистър Хънтър. Затова им предадох портфейла.

— Все ми е тая! — подигравателно се засмя той. — Няма да го задържат задълго!

По време на тази сцена забелязах, че Юдит и Джонатан размениха съзаклятнически погледи. Изглежда, се бяха сдобрили. Ето защо малко след това се приближих до нея с думите:

— Сеньора, вашите юми си тръгнаха заедно с могольоните. Несъмнено са се отправили към пуеблото. Нямате ли желание и вие да се върнете там?

Тя ме погледна въпросително. Навярно си казваше, че бях задал въпроса си не от приятелско съчувствие, ала не можеше да отгатне намеренията ми.

— Да не би да искате да ме освободите?

— Може би.

— Обаче аз оставам тук, защото мястото ми е при Джонатан! Където е той, там съм и аз. Където отиде той, там искам да отида и аз!

— Същинска Рут!^[3] Но за съжаление се казвате Юдит. Вчера за малко не се избихте, а сега пък не желаете да се разделите. Тази нова привързаност сигурно си има основателна причина. Мога ли да я узная?

— Щом ви се иска да я научите, тогава опитайте се да я отгатнете! Винаги сте бил умен!

При тези думи тя ме погледна толкова подигравателно, че реших да приведа в изпълнение един мой таен замисъл.

— Когато повярвахте, че парите са потънали във водата, с вашата любов беше свършено — казах й аз. — Сега знаете, че те са в мистър Фогел, а Джонатан твърди, че ще си ги върне, и старата любов незабавно оживя. Невъзможно ми е по пътя да се отнасям с вас тъй строго, както с пленените мъже. Може би ще успеете в някой миг, когато сте останала без надзор, да се освободите от вашите ремъци. После няма да ви е трудно да развържете и Джонатан. Това естествено ще стане през нощта. Ще отнемете парите на мистър Фогел и двамата

ще изчезнете с тях. Какво ще кажете за способността ми да чета мисли?

— Че... че пет пари не струва.

Тя отговори със запъване. Навярно бях отгатнал истината. Затова продължих:

— Дали струва пет пари или не, все едно, но аз ще постъпя, съобразявайки се с нея. Ще ви освободя.

— Но аз не желая да съм свободна!

— Добре! Това засилва подозренията ми. Наистина е редно да ви взема с нас, понеже сте си заслужили наказанието. Но в такъв случай би трябвало двойно да засиля надзора ви и затова ще е по-удобно да се отървем от вас.

— Само че няма да успеете. Гонете ме колкото си щете! Аз оставам тук!

— Мастър Дънкър! — извиках аз. Джон Дънкър се приближи.

— Мастър, наемаш ли се да качиш тази лейди на коня си независимо колко ще се съпротивлява?

— С удоволствие! — засмя се той. — Колкото повече се противи, толкова повече ще се радвам. Ще направя от нея кротка и мирна връзка тютюн. Да действам ли?

— Да. Вземи със себе си двамата нихораси, които да ти помагат! Ще яздиш към Извора на сянката. Натам се отправиха могольоните и юмите. Щом се натъкнеш на червенокожи, ще им предадеш тази лейди и бързо се връщаш!

— Добре, ще го уредя.

Тогава при мен дойде вождът на нихорасите. Докато разговарях с него, имах възможност да наблюдавам как Юдит се съпротивляваше срещу отвеждането. Дънкър не се церемони много с нея. Тя бе вързана и след това увита в едно одеяло. Двамата нихораси, които му помагаха, я вдигнаха, подадоха му я да я сложи напреко на коня и тримата веднага потеглиха на път.

След около час бяхме готови за тръгване. На първо време плякосаните коне и оръжия бяха разпределени между хората. Пленниците бяха здраво вързани върху седлата. Марта седеше в пощенската кола, а аз бях на капрата. Най-сетне потеглихме. Един индианец остана, за да доведе после Уил Дънкър и двамата му придружители.

Два часа по-късно ние минахме през вече неколкратно споменаваната Мрачна долина. След това Дънкър ни догони. Както ни обясни през смях, той блестящо се отървал от въпросната лейди, като я поверил на неколцина червенокожи джентълмени. Приблизително един час преди здрачаване видяхме жителите от селото на нихорасите, които ни посрещнаха с шумно ликуване. Един вестносец ги беше уведомил за пристигането ни.

Според обичаите на индианците лесната победа бе чествана в продължение на няколко дни. Винету, Емъри, Дънкър и аз бяхме приети като много видни и почетни гости. Непрекъснато ни зяпаха и се отнасяха с нас толкова внимателно сякаш бяхме потомци на боговете. Наложих се да останем цели пет дни. Останахме с удоволствие, защото трябваше поне веднъж порядъчно да си починем, а ни предстоеше още много дълъг път.

Старата пощенска кола беше вече толкова разнебитена, че бяхме принудени да я зарежем. В замяна на това нихорасите изработиха за Марта удобна носилка от пръти, щавени кожи и ремъци.

В деня преди отпътуването ни един отряд нихораси отиде на лов за антилопи. Ние останахме в лагера. Когато ловците се върнаха, в селото се вдигна голяма олелия. Седяхме във вигвама на вожда, но веднага излязохме навън, за да разберем каква бе причината за този шум. Ловците бяха направили странен улов — не донесоха антилопи, а доведоха двама пленници. Един могольон и... една бяла скуоу на име сенъора Юдит.

На един час път от селото ловците се натъкнали на шестима могольони и на еврейката. Завързала се престрелка, в резултат на която един могольон и въпросната «скуоу» били заловени. Другите петима си плюли на петите. Най-странно ми се струваше обстоятелството, че и шестимата могольони са били въоръжени с пушки. Откъде ли ги бяха взели?

Най-напред се заловихме да разпитваме пленения могольон. Невъзможно бе да се изкопчи от него каквото и да било. Тогава ни доведоха Юдит. Тя ни изгледа нахакано.

— Каква работа имате толкова близо до селото? — попитах я аз.
— Знаете ли, че вашите придружители са рискували живота си, като са се приближили до нихорасите?

— Това ми е безразлично.

— Да не би да сте дошла, за да настоявате отново да ви взема?

— Че какви други намерения бих могла да имам?

— Да освободите Мелтън.

— Смятате, че сме се решили на риска да влезем в този голям лагер? Не сме толкова глупави.

— През нощта винаги би могло да се предприеме подобно нещо. Но и това не са били същинските ви намерения. Искали сте да издебнете нашето отпътуване. След това щяхте да ни проследите и нападнете. Да освободите Джонатан и да приберете парите, а между другото могольоните да си отмъстят за поражението.

— Виж ти, колко сте ми бил умен! — засмя се тя, ала смехът ѝ звучеше принудено. Бях отгатнал истината.

— Затова пък вие сте толкова по-глупава. Целият ви живот е една трагедия и краят му ще бъде също тъй тъжен.

— И животът, и краят са си моя работа.

— Донякъде и моя. Щом като непрекъснато най-нахално ни се изпречвате на пътя, ние имаме правото да се интересуваме от вас. Но вече ще вземем мерки да не можете повече да досаждате. Вождът на нихорасите ще ви задържи в плен няколко седмици. Това ще е единственият резултат от настоящата ви авантюра. Изчезвайте! Не ни се иска повече да ви гледаме!

Ясно си пролича как тя се изплаши. Тръгна да си върви, ала после пак спря, обърна се и попита:

— Значи наистина ще отведете Джонатан и той ще бъде наказан?

— Да.

— Тогава добър ви път! Но ще преживеете нещо, макар че няма и аз да присъствам.

От тази нейна заплаха се разбираше, че по пътя ще бъдем нападнати. Петима могольони се бяха изплъзнали, петима съюзници на Юдит. Трябваше да сме предпазливи. Можеше да се очаква, че тази нощ те ще се приближат до самия бивак, за да узнаят нещо за участието на своята предводителка, както и на своя съплеменник. Ето защо щом се смрачи, около селото поставихме верига от съгледвачи, които се притаиха във високата трева. Предпазната ни мярка се увенча с успех. Заловихме четирима могольони. Петият избяга.

На следващото утро можехме да продължим пътуването си без опасения и тревоги. Един отряд нихораси ни придружаваше няколко

часа, а оттам нататък бяхме предоставени сами на себе си. Носилката на Марта бе носена от коне. Нихорасите се бяха погрижили да ни снабдят с хубави ездитни животни, така че правехме значителни дневни преходи. Отдалече заобиколихме Змийската планина, както и Флухо бланко с пуеблото, което бяхме завладели на идване. Но после отново свърнахме по пътя, по който бяхме дошли.

Ако Джонатан Мелтън се надяваше да бъде освободен, то изглежда надеждата му чезнеше от ден на ден все повече и повече. Внимавахме да не разговаря с баща си. А старият беше изпаднал в много особено състояние. Непрестанно мърмореше нещо неразбираемо под нос, през нощта внезапно се събуждаше, надавайки викове, и вършеше какви ли не щуротии, които ни караха да се съмняваме в здравия му разсъдък.

Така един ден привечер ние се озовахме отвъд Сиера Мадре преди Акома в онази местност, където Томас Мелтън уби брат си. Без някой от нас да беше казал и една дума, ние спряхме при мястото, където бяхме затрупали мъртвеца с камъни. Искахме там да пренощуваме. Скелетът на падналия кон все още лежеше наблизко. Лешоядите не бяха оставили по костите му абсолютно нищо. Мястото бе много зловещо — място на братоубийство. Ако ни бяха попитали защо бяхме избрали тъкмо него за нощен бивак, едва ли някой от нас можеше да даде задоволителен отговор.

Започнахме да се храним, но старият Мелтън не яде. С присвити колене седеше на земята и тихо простенваше. Луната бе току-що изгряла, когато той най-неочаквано ме помоли:

— Сър, развържете ръцете ми от гърба и ги вържете отпред!

— Защо? — попитах го.

— За да мога да ги склуча за молитва. Трябва да се помоля на Бога!

Каква неочаквана молба! Имах ли право да му откажа? Разбира се, не! И така, разреших на Уил Дънкър да я изпълни, понеже той седеше най-близо до пленника. Скаутът развърза ръцете му, които бяха извити на гърба. Но преди още да ги беше отново вързал отпред, старият Мелтън ме попита:

— Сър, къде е погребан брат ми?

— Точно до теб под купчината камъни.

— Тогава ме заровете при него!

Дънкър нададе вик. Видяхме го как сграбчи ръцете на Мелтън.

— Какво има, какво става? — попитах аз.

— Измъкна ми ножа от колана — извика Дънкър.

— Бързо му го вземи!

— Не мога, държи го много здраво! Ще се прободете... твърде късно!

Втурнах се към тях, енергично дръпнах Дънкър настрани и се наведох над стария. От отворената му уста се разнасяше задавено хъхрене. Стиснал здраво с две ръце дръжката на ножа, той беше забил цялото му острие в сърцето си. Само след няколко секунди беше мъртъв.

Какво да ви разправам повече!? Това е Божият съд, който започва още тук на земята и продължава в отвъдния свят не само до Страшния съд, но и во веки веков! На същото място същата смърт! Бях му казал, че ще умре като Юда Искариотски, и то от собствената си ръка. Колко бързо се сбъдна предсказанието ми!

Бяхме толкова потресени, че отначало можехме само безмълвно да се молим на Бога. Ами Джонатан, неговият син! Той лежеше, където си беше, и гледаше в светлата луна, без да издаде нито звук.

— Мистър Мелтън — подвикнах му след известно време, — разбра ли какво се случи?

— Yes — отвърна най-спокойно.

— Баща ти е мъртъв!

— Е да, прободете се с нож.

— Не те ли заболя сърцето?

— Защо? Старият намери покой. Тази смърт бе най-доброто за него. Иначе трябваше да се люлее на бесилото.

— Човече, така ли се говори за собствения ти баща?

— Ти мислиш ли, че той би говорил другояче за мен? Би ме предал и пожертвал, както и всеки друг, стига само да има полза. Заровете го при брат му, когото той уби!

Побиха ме тръпки и обърнах гръб. Нямах думи за такъв човек.

Погребахме мъртвеца при брат му. без да вадим ножа от гърдите му. После се метнахме на конете и изминахме доста голямо разстояние преди отново да спрем и да се установим на лагер.

На втория ден след тази случка пристигнахме в Албюкърки, където оставихме конете да си почиват. Там дадохме показания и за

по-доброто охраняване на Джонатан Мелтън измолихме двама полицаи. За Марта взехме кола. После продължихме по пътя покрай Канейдиън чак до форт Баскъм, а оттам поехме по пътя край Ред Ривър към Мисисипи, та чак до Ню Орлиънс.

Колко се учудиха тамошните господа детективи, когато доведохме престъпника, измъкнат от най-затъntenите краища на Дивия запад! И какъв шум се вдигна, след като лека-полека станаха известни всички обстоятелства при неговото задържане. Винету, майсторът в разчитането на следи, стана герой на деня, само че той никъде не се показва, ние също се криехме. За съжаление трябваше да останем доста дълго в града, за да бъдем на разположение на властите като свидетели. Най-сетне огромното състояние бе присъдено на семейство Фогел.

И какъв е краят на историята ли?

Дългия Дънкър все още се скита из Дивия запад. Може би след време любезният читател отново ще научи нещо ново за Емъри. Крюгер Бей се помина, както съобщиха съвсем наскоро вестниците. Джонатан Мелтън, мнимият Смол Хънтър, бе осъден на дългогодишен затвор в единична килия, но той скоро умря в тази тясна дупка. Никога повече не видях Юдит.

А какво стана със семейство Фогел ли?

При този въпрос сърцето ми направо се разтапя. В малки провинциални вестничета от време на време може да се прочете обява, приблизително със следното съдържание: «Безплатна храна и жилище, както и образование за даровити деца на бедни честни родители. За подробности се обръщайте към... и т.н.» Обикновено в резултат на всяко обаждане се появява един изискано облечен господин с благ поглед, за да види какво представлява детето. Ако то издържи изпита, той го взема със себе си в голяма приветливо обзаведена къща, на чиято порта върху малка месингова табелка може да се прочете обикновеното име Франц Фогел. Прекрачили прага на този дом децата на мизерстващия работник, на гладуващата вдовица, го напускат със сълзи на очи, но духовно и физически подготвени за борбите в живота, на които ще трябва да устояват. Запитат ли благодетелния господин защо намира такава радост и удоволствие тъкмо във възпитанието на деца, от които без неговата помощ и подкрепа не би излязло абсолютно

нищо, той леко се усмихва като че сам на себе си. Но ако въпросът го завари в час, когато е по-общителен, тогава навярно ще отговори:

— Някога самият аз бях бедно момче. Вярно, аз не намерих обява, която да ми помогне да си стъпя на краката, но мен ме намериха, и затова сега моето най-голямо щастие е самият аз да намирам такива деца.

Горе в едно планинско селце се издига висока постройка, украсена със стройна куличка и заобиколена от добре поддържана градина. По времето, когато я зърнах за пръв път, бях поканен от нейната собственичка да разгледам къщата, за да се запозная с обзавеждането и нейните обитатели. Дотогава нищо не знаех за нея, защото дълго време се бях губил по чужди земи, а изпращаните ми писма не бяха стигали до мен.

Как се удивих само, когато съзрях великолепната сграда! Над високата и широка порта с големи златни букви се четеше: «Дом за изоставени». В преддверието позвъних. Появи се една възрастна, чисто облечена добродушна женица и ме попита дали искам да говоря с госпожа Вернер, като ме помоли да ѝ кажа името си. Когато се представих, тя плесна с ръце и извика:

— Сигурно сте добрият господин Шетърхенд, за когото нашата мила госпожа Вернер толкова често ни чете какви ли не неща! О, вие трябва добре да опознаете нашия дом! И аз самата бях някога такава «изоставено» същество.

Тя ме заведе в семпло обзаведена стая, където седеше една също така семпло облечена дама. Това беше тя, някогашната певица и настояща милионерка, а същевременно и ангела-хранител на вдовиците и сираците.

— Най-сетне, най-сетне веднъж да дойдете и вие! — каза тя и като се усмихна през сълзите на тиха радост, ми подаде за поздрав и двете си ръце. — Преди всичко на вас исках да покажа моето малко царство, създадено със собствени сили.

— Дойдох с радост, защото ще видя Спасителя — отвърнах ѝ дълбоко трогнат.

— Спасителя ли?... Какво имате предвид?

— Нима Христос не каза: «Който приеме някого в Мое име, той приема самия Мен!» Тук е свято място, госпожо Вернер. Бих искал да си събуя обувките като Мойсей, когато е видял Господа в огън. След

дълго лутане вие сте намерили истинското огнище, истинския дом и го споделяте с изоставените. И тъкмо затова ви обичам, Марта! Моля ви, покажете ми го и на мен!

— „Дом за изоставени!“ Колко хубаво и успокояващо звучат тези думи! Драги читателю, и аз, и ти ще се причислим някога към изоставените, когато всичко, което притежаваме, изчезне от погледа на гаснещите ни очи. Тогава пред нас ще се отворят портите на онзи дом, за който Спасителят казва: „В дома на Отца Ми има много обиталища и Аз отивам там да ви приготвя място!“

[1] Сбогом, на добър час! — Б. пр. ↑

[2] Относително малки селища, разположени близо едно до друго, недалеч от Золинген Б. пр. ↑

[3] Родоначалница на Давидовия род — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.